

Một Đường Đau, Một Đường Yêu

Contents

Một Đường Đau, Một Đường Yêu	2
1. Chương 1: Hoa Thược Dược Màu Đen	2
2. Chương 2: Lấp Đầy Dục Vọng	7
3. Chương 3: Thẻ Xác Và Linh Hồn	12
4. Chương 4: Mười Đô La Đời Người (1)	15
5. Chương 5: Mười Đô La Đời Người (2)	19
6. Chương 6: Mười Đô La Đời Người (3)	22
7. Chương 7: Có Lẽ Là Yêu (1)	26
8. Chương 8: Có Lẽ Là Yêu (2)	29
9. Chương 9: Có Lẽ Là Yêu (3)	32
10. Chương 10: Thế Nào Là Yêu (1)	35
11. Chương 11: Thế Nào Là Yêu (2)	39
12. Chương 12: Thế Nào Là Yêu (3)	43
13. Chương 13: Lúc Mặt Trời Mọc (1)	47
14. Chương 14: Lúc Mặt Trời Mọc (2)	51
15. Chương 15: Lúc Mặt Trời Mọc (3)	54
16. Chương 16: Cháy Nắng (1)	58
17. Chương 17: Cháy Nắng (2)	62
18. Chương 18: Cháy Nắng (3)	66
19. Chương 19: Cháy Nắng (4)	70
20. Chương 20: Cháy Nắng (5)	74
21. Chương 21: Sau Khi Mặt Trời Lặn (1)	78
22. Chương 22: Sau Khi Mặt Trời Lặn (2)	82
23. Chương 23: Sau Khi Mặt Trời Lặn (3)	86
24. Chương 24: Cùng Anh Mơ Mộng (1)	89
25. Chương 25: Cùng Anh Mơ Mộng (2)	94
26. Chương 26: Cùng Anh Mơ Mộng (3)	100
27. Chương 27: Cùng Anh Mơ Mộng (4)	105
28. Chương 28: Cùng Anh Mơ Mộng (5)	108
29. Chương 29: Hết Mơ Mộng (1)	112
30. Chương 30: Hết Mơ Mộng (2)	116
31. Chương 31: Hết Mơ Mộng (3)	119
32. Chương 32: Hoa Hồng Và Hoa Xà Cúc (1)	123
33. Chương 33: Hoa Hồng Và Hoa Xà Cúc (2)	127
34. Chương 34: Hoa Hồng Và Hoa Xà Cúc (3)	131
35. Chương 35: Hoa Hồng Và Hoa Xà Cúc (4)	134
36. Chương 36: Hoa Hồng Và Hoa Xà Cúc (5)	137
37. Chương 37: Máy Bay Giấy (1)	142
38. Chương 38: Máy Bay Giấy (2)	148
39. Chương 39: Máy Bay Giấy (3)	153
40. Chương 40: Máy Bay Giấy (4)	157
41. Chương 41: Máy Bay Giấy (5)	163

42. Chương 42: Máy Bay Giấy (6)	169
43. Chương 43: Cây Muốn Lặng (1)	173
44. Chương 44: Cây Muốn Lặng (2)	177
45. Chương 45: Cây Muốn Lặng (3)	182
46. Chương 46: Cây Muốn Lặng (4)	187
47. Chương 47: Cây Muốn Lặng (5)	191
48. Chương 48: Cây Muốn Lặng (6)	195
49. Chương 49: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (1)	199
50. Chương 50: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (2)	204
51. Chương 51: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (3)	207
52. Chương 52: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (4)	211
53. Chương 53: Thất Tâm (1)	216
54. Chương 54: Thất Tâm (2)	220
55. Chương 55: Thất Tâm (3)	223
56. Chương 56: Ánh Lửa (1)	228
57. Chương 57: Ánh Lửa (2)	231
58. Chương 58: Ánh Lửa (3)	235
59. Chương 59: Kết Thúc	238

Một Đường Đau, Một Đường Yêu

Giới thiệu

Số phận chính là kỳ diệu như vậy, bạn muốn giữ lại, nhưng đến cuối cùng mới hiểu được chúng chỉ là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-duong-dau-mot-duong-yeu>

1. Chương 1: Hoa Thược Dược Màu Đen

Mùa đông năm 1990, đêm lạnh, gió Tây Bắc từ Canada rít gào, trên cây chỉ còn lại lác đác vài chiếc lá run rẩy. 40 vĩ độ bắc 100 kinh độ tây, Nebraska, Mỹ. Trong một câu lạc bộ nhảy thoát y mang tên “Naked” (trần trụi) nằm bên cạnh đường quốc lộ, cô lại gặp anh. Khi đó, cô chỉ là một nữ tiếp viên ở đây. Cô nghèo rớt mồng tơi.

Trong bóng tối, giữa tiếng hét chói tai và tiếng vỗ tay của rất nhiều người, anh mặc quần áo da báo, dung nhan kiều diễm, sóng mắt lưu chuyển, mái tóc xoăn màu đen được xoa tung. Ngay từ đầu, cô cứ tưởng anh là đàn bà, người đàn bà khiêu gợi, phóng đảng, làm cho vô số người muốn vì báu vật đó mà phạm tội.

Ánh đèn mập mờ. Tiếng huýt sáo đầy sắc tình truyền đến từ khắp nơi. Vòng eo anh xoay quanh ống thép, ngưỡng ngừng cởi áo da, chỉ chừa lại một chiếc quần ngắn chữ “T” che giữa hai chân, mà sự ngưỡng ngừng kia đều là nguy trang. Anh tháo sợi dây bên hông, xoay người một cái, lớp che đầy cuối cùng cũng được cởi bỏ. Anh không hề che chắn cơ thể mà cứ bày ra dưới ánh đèn sân khấu.

“Cực cưng ơi, nâng đùi cưng lên đi!”

“A, mèo hoang, đưa mông cưng lại đây!”

“Người đẹp, tình yêu của cưng ở đây!”

Khán giả dưới sân khấu sục sôi, nói ra những câu khó nghe, chỉ mong người trên sân khấu liếc mắt nhìn mình. Mà người không mảnh vải che thân kia đã thành công trong việc thỏa mãn ham muốn dâm loạn của bọn họ. Xoay người, quay xung quanh, ma sát như có như không trên ống thép. Viên mắt màu đen, theo đường vòng cung kéo đến huyết thái dương. Mỉm cười, bĩu môi, làm kiểu nhe răng nanh cắn xé giống dã thú.

Khoảnh khắc đó, ngoại trừ cô, không ai kinh hãi vì giữa hai chân anh có thêm một miếng thịt. Cô đứng dưới sân khấu, cầm khay đựng ly trong tay, sau lưng ướt đẫm. Thì ra bảo vật này là một người đàn ông. Cho dù anh là đàn ông hay đàn bà, thì với cơ thể hấp dẫn của anh cũng đủ lấy lòng một đám phóng túng, động vật tanh tưởi với ham muốn nguyên thủy của mình dưới sân khấu rồi. Mà cô, lấy tư cách là một người đàn bà, cô đau lòng thay cho anh. Cái loại đau đớn này rất quen thuộc, về một phần ký ức nào đó chôn sâu dưới đáy lòng. Chẳng biết tại sao lại muốn khóc.

Người vào liên tục, vừa vặn cô lại đứng ở cạnh cửa. Trên thực tế, từ khi anh xuất hiện trên sân khấu, chân của cô như bị tưới chì, liên tục bị người ngoài cửa xô đẩy, nhưng cô vẫn cố chấp nhìn thẳng lên sân khấu.

Mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi cô, Lilith ôm eo cô từ phía sau nói: “Em cũng bị anh ta mê hoặc sao?”

Cô ngay cả giấy giũa cũng quên mất, mặc cho tay của Lilith chạy trước ngực cô.

“Anh ta là ai vậy?” Cô hỏi.

“Anh ta là vũ nam thoát y.” Lilith nói xong, cánh tay tiến vào thăm dò nội y của cô.

“Tôi hỏi, tên anh ta là gì?”

“‘Hoa thực được màu đen’,” Lilith cắn vành tai của cô nói, “Bọn họ đều gọi anh ta như vậy. Anh ta giống em, là người châu Á, cũng có mái tóc màu đen xinh đẹp.”

Bộ ngực bị bóp đau, cô thử đẩy Lilith ra, nhưng với sức lực đó, cô căn bản đánh không lại người đàn bà da trắng cao lớn ấy. Da thịt non mềm bị đùa bỡn trắng trợn, Lilith nhắm trúng cô đã lâu, cô bé này đến từ châu Á, tính cách khác biệt của cô là sự giao hòa giữa đàn bà và gái tơ, sự gợi cảm của cô được giấu trong lớp quần áo xấu xí, cùng là đàn bà mới nhìn ra được.

“Đàn ông thì có cái gì tốt chứ.” Cô bị cô ta đẩy sát vào tấm kính chắn cạnh cửa.

Tay cô bị đặt ở trên tường, chỉ có thể dùng sức đá hai chân.

Lúc này, một cái micro được ném từ dưới lên, người trên sân khấu chụp được. Anh chìa micro về phía đám người, dạo một vòng trên sân khấu, tiếng mọi người điên cuồng hét vào micro như từng cơn, từng cơn sóng ồ ạt đập vào.

Âm nhạc vang lên, anh thu micro lại, mở rộng hai chân ra, quỳ gối trên sân khấu. Anh hát: “Tại sao người đàn ông không lấy vợ? Bởi vì không biết sâu cạn. Tại sao người đàn bà không lấy chồng? Bởi vì không biết ngắn dài.”

Anh dùng tiếng Trung!

“Ha ha ha ha.....” Bị Lilith xâm phạm, vậy mà cô còn có thể cười nổi. Đây là bài hát thịnh hành nhất trong những quán bar ở Hậu Hải Bắc Kinh*, cô từng nghe mẹ cô hát vô số lần. Mãi đến khi cô cảm giác tỉnh lại, đi tới bên kia đại dương, thì không còn ai hát cho cô nghe nữa.

(*Hậu Hải tại Bắc Kinh: Là một khu vực trong Thập Sát Hải – chuỗi ao hồ trong nội thành thủ đô Bắc Kinh, ngoài Hậu Hải còn có Tiền Hải và Tây Hải.)

Tiếng cười của cô bị tiếng hò hét của đám người lấn át, ngay cả bản thân cô cũng không nghe rõ lắm. Những người Mỹ này vốn nghe không hiểu tiếng Trung nên không cần quan tâm người trên sân khấu đang hát cái gì, bọn họ nóng nảy đá cái bàn, muốn anh tiếp tục làm những động tác nóng bỏng hơn.

Yêu tinh trên sân khấu vẫn quỳ gối, tư thế khuất nhục là vậy, nhưng vẻ mặt lại đặc biệt cao ngạo. Anh hơi ngẩng đầu, giơ icro lên, tất cả mọi người đều nghĩ anh chuẩn bị hát. Ngay cả cô cũng cho là như vậy, bởi vì anh ngửa mặt lên dưới ánh đèn mờ ảo, sáng ngời chói mắt đến thế. Váy của cô đã bị Lilith vén lên, quần lót bị tuột đến căng chân. Cô như là bị đóa hoa thực được màu đen kia đoạt lấy linh hồn, không thể nhúc nhích.

Nhưng giọng hát mà mọi người mong đợi vẫn chưa vang lên, người trên sân khấu bỗng nhiên cúi đầu xuống, ném mạnh micro trúng vào đầu gã đàn ông đã đá cái bàn của hắn!

Vù vù! Tiếng va đập lớn được micro phóng đại đến cực hạn, khiến mọi người đang say mê bừng tỉnh, cũng làm cô bừng tỉnh.

Máu tươi, rượu, hormone, còn có cái gì có thể làm cho dã thú càng thêm hưng phấn! Tạm dừng một lúc, động vật tiếp tục cuồng hoan, bọn họ reo hò vì báu vật đã mang đến một buổi biểu diễn tuyệt diệu.

Cô dùng hết sức đẩy Lilith ra, thừa lúc cô ta còn chưa kịp đứng vững, cô nhặt vỏ chai rượu bị đập bể trên mặt đất lên, chĩa cạnh thủy tinh sắc nhọn hướng kẻ đang muốn nhảy bổ vào đàn bà kia, nói: “Lại gần bước nữa tôi rạch nát mặt chị!”

Lilith nhìn cảnh xuân đã lộ một nửa trước ngực cô, cười: “Tiếp theo thì sao, cô em, cũng muốn chuồn khỏi đây sao?”

Một tay cô cầm chai rượu bị đập bể, một tay bối rối kéo quần lót lên, rồi đến cổ áo, vừa kéo vừa lui ra khỏi tầm kính chắn.

Lúc lui về sau cô không ngừng liếc nhìn người trên sân khấu, người kia đang nhặt quần áo lên, cẩn thận mặc vào người. Cuối cùng, luồn tay vào thông thả điều chỉnh vị trí của quần ngắn chữ “T”. Dưới sân khấu lại một hồi hò hét điên cuồng.

Vừa lúc một người đàn ông đứng sau lưng cô đang thủ dâm, lúc cô đi qua, bị một ít tinh dịch bắn trúng người, cô không rảnh để bận tâm, thâm nghĩ trước khi anh vào hậu trường phải gặp anh một lần.

Hậu trường, cả nam lẫn nữ để nửa thân trần đi tới đi lui. Trên mặt đất đều là quần áo, gần như không còn chỗ để cho cô đặt chân. Trong rất nhiều những người da trắng không khó để tìm ra một người đàn ông da vàng có mái tóc xoăn màu đen. Từ xa cô đã nhìn thấy anh trong gương đang mặc bộ quần áo da báo. Cô nuốt một ngụm nước bọt, nắm chặt chai rượu bị đập bể, luồn qua những thân thể sát bên cạnh, nhìn đắm đắm vào người đàn ông có đường cong hoàn mỹ bị quần áo bó sát trong gương kia.

“Này.” Cô chào anh, thanh âm vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng thấy khó tin, cô lại cứ như vậy đứng ở trước mặt anh. Nhếch nhác, quần áo lộn xộn.

Người đàn ông không cả liếc cô một cái, nghiêng người qua bên, lấy khăn giấy tẩy lớp trang điểm.

Cô nhìn anh lau phần mắt, hình ảnh chân thật nhất của anh cũng từng chút mà lộ ra. Từ ngữ trau chuốt của cô nghèo nàn, ngoài xinh đẹp thì không biết nói thế nào để hình dung khuôn mặt của anh.

Người đàn ông bắt đầu lau son, quệt qua hai lần giấy trên môi, nói: “Cô tìm tôi?”

Cô bị đường cong bờ môi giống như cánh chim của anh lấy hết sự chú ý, rồi cuộc không có nghe thấy lời anh nói. Mãi đến khi cánh môi vẫn còn sót lại chút son phóng đại trước mắt cô. Cô mới phục hồi lại tinh thần, sau đó đổ mặt lui một bước, lại phát hiện không thể lui được, sau lưng chính là vách tường, mà trước mặt, là thân hình của người đàn ông cũng được không tính là cao lớn.

Lúc trên sân khấu cứ tưởng anh rất cao, nhưng thật ra chỉ cao hơn cô một cái đầu, so với những người da trắng cao lớn, vạm vỡ, thì chỉ tính là bình thường.

“Con nhóc ngớ ngẩn, đừng ở đây làm phí phạm thời gian của tôi.” Người đàn ông nói tiếng Trung chuẩn gốc, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô thở hổn hển, gắt gao ôm chai rượu bảo hộ trước ngực. Cô lại cách gần anh như vậy!

Người đàn ông đột nhiên cúi xuống ngửi ngửi vai cô, chặc một tiếng, nói: “Mới bị người ta chơi qua, vô cùng – bẩn!” Nói xong, lại quay về trước bàn trang điểm.

“Màu đen....Hoa thực được màu đen!” Cô lấy dũng khí gọi biệt danh của anh. Người đàn ông bắt chéo chân ngồi trước bàn trang điểm tháo tóc giả xuống, nghe cô dùng tiếng Trung gọi anh, cười, cào cào tóc mình nói: “Cô vừa ngu vừa bẩn, lại còn nói lắp.”

“Tôi.....Tôi.....” Cô bước từng bước về phía trước, đột nhiên phát hiện vật đang cầm trong tay, hoảng sợ, ném chai rượu xuống đất, cười ngây ngô đi đến sau lưng anh nói: “Tôi cũng là người Trung Quốc, tôi rất muốn làm quen với anh. Tôi, tôi thích anh!”

Tóc của người đàn ông này không dài, đen đen bóng bóng, anh dùng tay gạt gạt, những sợi tóc này rất mềm mại rủ xuống vành tai.

“Muốn tìm người bao nuôi, cô phải đi tìm Kim Mao Quỷ, tôi không có tiền.” Người đàn ông tháo nút thắt trên áo bắt đầu thay đồ.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trần truồng, nhưng vẫn bị chấn động mạnh. Da anh màu trắng, nhẵn nhụi, vai rộng hông hẹp. Người đàn ông không thèm che chắn mà thay đồ trước mặt cô, chống lại ánh mắt như say như mê của cô, không nói gì chỉ cười cười.

Có người đi xuống từ sân khấu, đi ngang qua bọn họ còn cố ý cọ vào cơ thể của người đàn ông kia, người kia không chút khách khí mà đẩy mông người nọ. Người da trắng bị đẩy ngã lăn trên mặt đất cũng không đánh lại, mà nói cười với người đàn ông kia: “Đường, đi uống rượu đi.”

“Uống rượu?” Người đàn ông kia lại đập một cước vào người hắn, “Con mẹ nó, mày lại muốn uống nước dừa của tao sao! Thay quần áo nhanh đi!”

Người da trắng đứng lên, vút một cái nhìn quyến rũ đến người đàn ông kia rồi chạy tới bàn trang điểm.

“Anh tên là Đường?” Cô kỳ vọng nhìn anh hỏi.

Nhìn kỹ vào gương, người đàn ông kia đã tẩy hết lớp trang điểm, dùng ngón áp út quệt khóe miệng, lau chút son còn sót lại nói: “Tôi họ Đường, gọi là Đường Nhất Đường.”

Không ngờ lại có thể dễ dàng biết được tên anh, cô vừa mừng vừa lo nói: “Đường Nhất Đường tiên sinh, tôi họ Bạch, gọi là Bạch Khả.”

Đường Nhất Đường mặc tất da chân vào, họa tiết da rắn đẹp mắt bó chặt cẳng chân nhỏ của anh, lộ ra tỉ lệ đáng người ưu việt. Anh đi một vòng trước gương hỏi: “Đẹp không?”

Bạch Khả khen: “Đẹp!”

Đường Nhất Đường liếc cô một cái, lúc đi ngang qua người còn cố ý đụng vào cô. Anh tìm trong đồng quần áo trên đất lấy ra áo khoác ngoài của mình rồi mặc vào. Lại đi đến trước gương nhìn mấy lần, vì chưa hài lòng mà lần lượt kéo cổ áo lên bên trong xuống. Rốt cuộc cũng kéo đến vị trí mà anh hài lòng, gần như có thể nhìn thấy đầu vú mới dừng lại. Anh xoay người nhìn Bạch Khả đang đứng đắn ra nói: “Thích phải dựa vào bản lĩnh của mình để mua, vì tiền tiếp đàn ông ngủ, rất tiện, cô có biết không.”

Lúc Bạch Khả có phản ứng lại thì Đường Nhất Đường đã rời đi. Không bao lâu, trong phòng hoá trang chật chội có rất nhiều người biểu diễn đi vào, những cô gái trẻ tuổi nóng bỏng. Tên câu lạc bộ này là “Naked”. Đàn ông, đàn bà thay nhau trình diễn, dùng thân thể chín đủ của mình để châm ngòi kích tình của nhóm động vật, kích thích tính dục của bọn họ.

Trong những người ở đây, chỉ có duy nhất Đường Nhất Đường là không bán thân. Là người khiến cô si mê. Người đó cho cô thể nghiệm khoái cảm cực hạn, kích thích cô nổ tung, cuối cùng mang cô thoát khỏi nơi này.

Tại đây, trong câu lạc bộ nằm bên cạnh đường quốc lộ, phần đông khán giả là tài xế lái xe đường dài. Tình dục, thuốc phiện, bệnh AIDS, đều qua những người ở tầng lớp thấp nhất của xã hội lan truyền ra. Bọn họ càng giãy giụa lại càng sa đọa, càng sa đọa càng sống vui vẻ.

Đóa hoa thực được màu đen kia giống như một nhánh nhỏ cô độc trong vách núi tối tăm, ngạo nghễ sinh tồn, nảy nở trong gió lạnh.

Mà Bạch Khả, lại như một con thú mới vừa học được cách đứng lên, cứ ngã xuống, lại gượng dậy đến gần anh.

Cách mười mét, cách hơn trăm người. Mỗi tối, cô đứng phía sau đám người nhìn tư thế diêm dúa, lẳng lơ của người đàn ông trên sân khấu, lần nào cả người cũng ướt nhẹp. Thỉnh thoảng nhận được ánh mắt như có như không của người ấy, đều hưng phấn khiến cả đêm ngủ không yên.

Giống như ngày hôm qua.

“Bạch Khả, sao em lại yêu hắn?”

“Tại sao á? Em còn nhớ, mười một tuổi em tới nước Mỹ. Lúc mười bảy tuổi, em không tìm được việc gì nên đành phải ôm cái bụng đói meo ngồi trên đường. Khi đó, anh ấy cho em 10 đôla.”

“Chỉ vì 10 đôla, em chịu trăm ngàn cay đắng đi tìm anh ta sao?”

“Trăm ngàn cay đắng? Em không cảm thấy vậy.”

Belle nhìn nụ cười tươi của Bạch Khả, cô bé tới từ Trung Quốc. Vài ngày không tìm được nước rửa mặt, lớp cát bụi che kín khuôn mặt cô bé. Cô không hiểu cách nghĩ của những người phương Đông. Cô bé này nhìn qua chưa đến hai mươi tuổi, lại lái một chiếc Thunder bird, dọc theo đường quốc lộ 635 kết nối giữa các tiểu bang, chạy một đường qua Nebraska, Kansas, Oklahoma, cuối cùng đến Texas. Cô bé nói ở nơi đó có một loại đậu và cây hồ đào, có người mà cô bé yêu nhất đang đợi cô.

“Chắc anh ta đã chết rồi. Nếu anh ta còn sống, tại sao lại để một mình em đi xa như vậy?”

“Không, anh ấy không chết, thật đó. Nếu chị gặp anh ấy sẽ biết, người như vậy sao có thể chết chứ? Anh rất tốt, rất dịu dàng, rất.....”

“Nhưng mà một tấm ảnh của anh ta em cũng không có, hay nói cách khác, anh ta căn bản chỉ là người đàn ông mà em tưởng tượng ra thôi?”

“Anh ấy nói với em anh ấy rất xấu, chưa bao giờ chụp ảnh với em, chính anh cũng không chụp.”

Bạch Khả phác thảo hình dạng người đàn ông trong trí nhớ, khung xương hoàn mỹ, xương quai xanh đẹp đẽ, núm vú hồng nhạt, cái rốn tròn xinh có thể đặt vào nửa viên ngọc trai. Khi động tình bộ phận to lớn giữa hai chân sẽ giương lên. Chân anh rất thon dài, làn da mịn màng hơn so với những cô gái người da trắng. Lớp da bọc ngoài nổi gân, nhớ lần đầu tiên cô liếm từng chút một, rõ ràng là anh không nhịn được mà bắn lên mặt cô.

Phải tìm bao lâu nữa cô mới có thể tha hồ vuốt ve cơ thể anh đây?

Giống như trước kia. Lúc nào cô cũng đứng cách anh mười mét. Mười mét, không xa cũng không gần, có thể hoàn toàn thấy rõ thân thể của anh. Nếu bị anh phát hiện, cô cũng có đủ thời gian để trốn. Ngày ấy, cô chỉ coi đó như một trò tiêu khiển, không nghĩ rằng chơi một hồi lại thua.

Cô như con thoi bưng rượu đến bàn cho khách, đuổi theo phía sau là anh. Có rất nhiều người coi đó là trò hay để xem, cũng có một số người thừa cơ chiếm tiện nghi của anh. Anh dùng quả đấm đập lẹ lại người dám chạm vào anh, còn không quên quát cô: “Cố đứng lại! Cô dám uống trộm rượu của tôi!”

Cô nhắc ly đặt lên bàn của khách, thiếu chút nữa vì luống cuống mà đánh đổ. Cô vén váy nhảy qua phía sau ghế trốn vào trong quầy bar, đối mặt với người đuổi theo cô đang đến gần, nói rõ to: “Em thích anh!”

Người uống rượu bắt đầu ồn ào, nâng ly chúc mừng bọn họ. Lúc đó là buổi chiều, trong câu lạc bộ không có nhiều người. Cửa bị đẩy ra, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào. Trong phòng lúc sáng lúc tối, toàn mùi rượu và mùi nước hoa.

Bỗng chốc, cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh. Lúc nhìn rõ, anh đang đi về phía cô, lúc không rõ, lại không thấy anh đâu. Cô đang dùng ánh mắt tìm kiếm, thì miệng đột nhiên bị bịt lại, cô bị kéo vào buồng vệ sinh phía sau.

Mấy người đàn ông đang tiểu tiện trong phòng vệ sinh thấy có đàn bà đi vào, đều cuống quýt kéo quần chạy ra ngoài.

Cửa gỗ cũ nát bị đóng mạnh, anh túm áo cô từ phía sau nói: “Lại theo tôi, thì tôi cưỡng hiếp cô!”

Cô cũng không thấy sợ, chẳng qua chỉ nhìn anh đến ngây người. Anh chống lại hai mắt chớp cũng quên cả chớp của cô, chợt hiểu lời cảnh cáo của mình không có tác dụng. Anh đẩy mạnh cô vào tường, bàn tay mò vào quần áo của cô nói: “Tôi cưỡng hiếp cô cũng sẽ không cho cô tiền.”

Ngón tay anh lạnh như buốt, vuốt ve qua lại trên áo lót của cô. Cô theo bản năng cách lớp quần áo giữ tay anh lại, hoang mang nhìn anh. Nhìn thấy anh cười trêu tức, cô cũng cười, thả tay ra nói: “Được.”

Anh mang vẻ mặt thất vọng, rút tay về, hít một hơi thật sâu, lúc quay đầu lại liền dùng sức nắm cằm của cô nói: “Đầu cô bị bệnh à.”

Đầu của cô bị hất mạnh về sau, chờ cơn choáng váng qua đi, đã không còn thấy anh nữa, chỉ tiếng nước nhỏ tí tách và tiếng cửa cọt cọt kẹt kẹt.

Màn đêm vừa buông xuống. Âm mười bảy độ. Gió Tây Bắc.

Đêm nay anh không biểu diễn, cô mất hứng đứng ở trong góc nghe khách dăn dò. Cô vẫn để tóc mái dài, che nửa khuôn mặt, cẩn bản không nhìn rõ mặt mũi ra sao. Bộ đồ lót màu xám bình thường nhất, che nơi đặc trưng của phụ nữ. Nếu cô không mở miệng, cả người sẽ thành một làn khói bay lượn lờ như cái bóng. Ở nơi này, làm một cái bóng dễ sống hơn là làm một con đàn bà.

Buổi biểu diễn đã tiến hành được một nửa, bầu không khí cũng đạt tới điểm cao nhất. Đủ loại chất lỏng bị đổ xuống, cô đứng gần nhất nên không thể may mắn thoát khỏi bị rượu văng lên người. Quản lý vẫn nhìn cô không thuận mắt nên để cô đi lên trần mua hạt cà phê. Câu lạc bộ ở vị trí hẻo lánh, nhưng gần đó có rất nhiều quán rượu, khách sạn và cửa hàng. Quản lý chỉ định phải lên trần để mua hạt cà phê, cô buộc lòng phải đi bộ mấy km trong đêm đông lạnh để mua.

May là, cô đã quen rồi. Chỉ cần anh ở đây một ngày, cô sẽ không rời đi.

2. Chương 2: Lấp Đầy Dục Vọng

Lấy áo khoác ngoài đã lòi ra vài sợi bông, cô cầm mười đôla của tên quản lý lên đường.

Bên ngoài thật là lạnh. Hai ngày trước tuyết còn tích tụ trên mặt đất, vài hạt tuyết nhỏ bay trên không trung. Gió thổi tóc mái cô bay ra sau tai.

Lúc này, xung quanh câu lạc bộ vẫn còn rất nhiều người đang hoạt động. Có một số lái xe vì tiết kiệm tiền mà dút khoát ngủ trong xe, lúc cô đi ngang qua nghe được tiếng ngáy rất to của bọn họ, nghe kỹ còn có thể nghe được tiếng đàn violon. Cô không để ý, đi vài bước nữa dần dần cũng nghe rõ giai điệu, cô sững sốt quay đầu lại. Đó là >! Cô sợ mình nghe nhầm, lấy tay che lỗ tai đi về phía phát ra tiếng nhạc.

Dưới đèn đường, ngọn đèn mờ nhạt hình nón chiếu sáng một khoảng đất. Những bông tuyết thật nhỏ bay lượn khắp nơi, rơi trên mái tóc đen mượt, hòa với tiếng vi-ô-lông thê lương.

Đó là người vẫn quanh quẩn trong giấc mộng của cô.

Cô không khống chế được đôi chân mình, từng bước một đi về hướng người kia. Đứng ở nơi cách anh mười mét, lặng lặng nghe.

Đường Nhất Đường đã kéo bài hát này hàng trăm lần, hai mắt không ngừng liếc nhìn khắp nơi, chờ mong có người ném tiền xu vào trong hộp đàn trên mặt đất. Anh dùng khăn quàng cổ sợi thô bao lấy nửa khuôn mặt, mặc một bộ quần áo bảo thủ hoàn toàn không giống ngày thường.

Tiếng tiền xu va chạm vào hộp đàn đặc biệt vui tai, anh nghĩ đến việc có thể dùng nó đổi lấy rượu thì tâm tình rất vui vẻ, kéo càng thêm hăng say. Sự hăng hái còn chưa có qua đi, một bóng người màu xám quen thuộc cách đó không xa khiến anh nhướng mày. Tại sao ở đâu cũng gặp nhỏ gốc kia vậy. Anh làm bộ không phát hiện ra cô, hy vọng cô nghe một lúc cảm thấy không có ý nghĩa thì hãy mau rời đi.

Nhưng mà tay kéo đàn của anh đã mỏi như cô vẫn chưa chịu rời đi. Chẳng lẽ thật sự chờ anh cưỡng dâm cô sao? Khinh thường nhìn cô một cái. Anh vừa định xoay người lại nhìn thấy động tác của nhỏ gốc kia

sau cây cột. Cô lại có thể nhảy trên nền nhạc của anh, nhảy hay là nhảy cổ điển. Tuy rằng mặc quần áo vừa dày vừa nặng, nhưng từ động tác tay vẫn có thể nhìn ra cô có kỹ năng cơ bản.

Anh thoáng kinh ngạc, trước mắt sáng ngời, lại nghĩ đến một cách tốt để kiếm tiền.

Liếc mắt trông thấy nhỏ gốc kia vẫn chưa có ý rời đi, anh đột ngột dừng ở nửa bài nhạc, khiêng đàn trên vai, đi đến trước mặt cô đẩy cô lui về sau nói: “Cô vẫn bám lấy tôi có phải không?”

Cánh tay Bạch Khả giơ lên đang cứng ngắc giữa không trung, sương trắng trong miệng Đường Nhất Đường phả lên mặt cô, cô ngậy ngốc trợn mắt nhìn. Tuyết rơi trên lông mi, làm mí mắt lạnh lạnh.

“Tôi..... Tôi.....” Cô lại bắt đầu nói lắp.

Tay trái Đường Nhất Đường cầm đàn, tay phải chống lên vai cô nói: “Tôi biết rồi, cô muốn nói cô thích tôi có phải không?”

Bạch Khả gật đầu như già tởm.

Lỗi suy nghĩ thẳng như ruột ngựa của người phụ nữ này Đường Nhất Đường đã lĩnh giáo rồi, nên chẳng buồn nói cái gì nữa. Anh không chút khách khí kéo áo cô, lôi cô đến dưới đèn đường.

Màu sắc ấm áp của ngọn đèn bồng chốc khiến trước mặt Bạch Khả sáng trưng. Cô ngẩng đầu nhìn những bông tuyết trong suốt lơ lửng dưới ánh đèn, vui vẻ thò tay hứng.

Đường Nhất Đường cốc một cái thật mạnh trên đầu cô nói: “Không phải mang cô đến ngắm tuyết.”

Bạch Khả cứ cười hì hì với Đường Nhất Đường. Có thể cùng anh đứng dưới ngọn đèn, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

“Thế này đi tôi kéo đàn, cô nhảy.” Đường Nhất Đường phân việc nói.

Anh đặt đàn lên cổ lần nữa, lại thấy Bạch Khả cứ ngẩn người, mới thúc giục nói: “Cô nhảy giống như vừa rồi là được. Không phải cô thích tôi sao, thích thì nhảy cho tôi xem đi.”

Bạch Khả hưng phấn nói một câu “Tôi thích anh”, sau đó cởi áo bông ra, chuẩn bị động tác xong xuôi.

Nhưng mà lần này Đường Nhất Đường không kéo > nữa, mà là >. Anh cố ý đùa giỡn cô.

Bạch Khả nghe xong một đoạn ngắn, thay đổi tư thế, nhảy theo nhạc bằng vũ đạo đội quân tóc dài làm cách mạng.

Đường Nhất Đường nhìn kỹ thuật nhảy cũng coi như đúng chuẩn của cô, thoáng kinh ngạc. Xem ra không thể nhìn người từ vẻ bề ngoài – Cô còn ngốc hơn so với tưởng tượng của anh.

Những người da trắng đi ngang qua nhìn thấy bọn họ dốc sức biểu diễn như vậy, cũng dừng chân thưởng thức một lát.

Chẳng mấy chốc, trong hộp đàn của Đường Nhất Đường đã có rất nhiều tờ tiền giấy. Có tiền rồi, anh kéo rất vui vẻ. Mặc kệ Bạch Khả có lạnh hay không, có mệt hay không, Tay anh vẫn kéo bài nhạc kia liên tiếp ba lần mới dừng lại.

Kể ra hôm nay cũng có thu nhập, đủ tiền uống rượu trong một tuần. Hào phóng rút ra mười đôla nhét vào trong túi Bạch Khả, Anh nhắc hộp đàn bước đi.

Bạch Khả không nói câu nào, chỉ nhìn anh rời đi, mãi đến khi anh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới thò tay sờ sờ tờ mười đôla kia. Đây là lần thứ hai anh cho cô mười đôla.

Nhảy nhiều khiến cả người nóng như lửa, cô cầm lấy áo khoác trên mặt tuyết, đón gió lạnh bước tập tễnh lên trần mưa hạt cả phê.

Năm ấy, cô mười tám tuổi.

Cô không nghĩ tới, có một ngày vào nhiều năm sau, cô lại đang chạy trên đường quốc lộ 35 liên tiểu bang đến Kansas. Chạy một mạch, từ thành phố lớn sầm uất chạy đến nổi đất đá bay mù trời. Ngang qua thảo nguyên, băng qua đồi núi, da trần nứt nẻ trong gió thổi mưa xối, cơn gió mang theo cát đá thật nhỏ cửa rất

khuôn mặt cô. Vùng đất thê lương, hồ nước lạnh lẽo, những cảnh sắc này ở trong mắt cô không khác gì cơn mưa rào bất chợt.

Giọt mưa rơi trên mặt, giống như nụ hôn của anh. Quần áo ướt nhẹp dính vào lưng, giống sự mơ trốn của anh. Cứ chạy, chạy mãi, cuối con đường quốc lộ này, chính là nơi anh ở.

“Làn gió Nam thổi luồng hơi lạnh, chim dạ oanh hót tiếng nỉ non, hoa dưới trăng đi vào cõi mộng, chỉ còn hương đêm tỏa ra mùi thơm ngát.....”

Tiếng ca chợt xa chợt gần, có người đang thấp giọng hát. Cùng với tiếng mưa rơi trên mái hiên, rơi vào lòng cô xao động.

“Bạch Khả, Bạch Khả!”

Belle không ngừng gọi tên cô ở bên tai, sợ cô ngủ rồi thì không tỉnh dậy nữa. Trở ngại gặp trên đường đều đã vượt qua, cho dù ở ven đường có nhìn thấy hải cẩu, cho dù bị một đám đàn ông chặn đường, bọn cô cũng không hề khuất phục. Hôm nay, chỉ vì cơn mưa mà bị bệnh.

“Chị nghe thấy anh ấy hát không?” Bạch Khả đang mê man nói tiếng mẹ đẻ của cô.

“Em nói cái gì?” Belle lo lắng hỏi.

“Anh ấy đang..... hát.”

Ngập ngừng môi khô khốc, cô ngo nguẩy đầu ngòai thẳng dậy để có thể nghe tiếng hát rõ hơn, thế nhưng tiếng hát càng ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất. Trước mắt chính là khách sạn với cửa chớp màu trắng thường thấy trên đường quốc lộ. Một cơn gió lạnh len vào khe hở cửa kính, lướt qua đôi má nóng hổi của cô.

Ngày hôm nay, cũng giống nhiều năm trước.

Cô nằm trên giường dưới tầng hầm, đầu không động đậy. Chỉ có thể dùng hết sức đưa mắt nhìn về phía trước mới có thể nhìn thấy ánh sáng lọt qua khoảng hở của quạt thông gió chiếu vào phòng.

Cổ họng rất khô, trong cuống họng giống như có cái gì đó lấp kín. Lòng bàn tay đều là mồ hôi. Cô nhớ rõ loại cảm giác này, cô bị bệnh. Ngã bệnh sẽ chết, đây là lời mà mẹ cô đã từng nói. Trước mắt bỗng nhiên hiện ra gương mặt mẹ, ngồi ở bên giường cô thở dài nói: “Không có mẹ con sống thế nào đây.”

Đúng là giọng của mẹ! Cô vươn tay muốn níu mẹ lại, không ngờ bị bà hất ra.

“Tôi không phải mẹ cô!”

Đường Nhất Đường từ trên giường nhảy dựng lên. Anh có lòng tốt đến xem cô thế nào, gọi cô nửa ngày không ngờ lại trở thành mẹ cô. Trong phòng có mùi ẩm mốc, vừa ẩm vừa lạnh, khiến cho anh ở thêm một phút cũng khó chịu. Dù sao người này cũng không chết, anh không có nhiều thời gian rồi để trông nom ở đây.

Mang thuốc đặt lên bàn, anh xoay người bước đi.

“Mẹ ời!”

Bạch Khả kêu lên một tiếng thê lương, nửa người đã rớt ra ngoài giường.

Đường Nhất Đường nhíu đầu lông mày, không tình nguyện quay lại bên giường đỡ cô lên.

Bạch Khả chạm được vào quần áo anh liền nắm chặt không thả, miệng không ngừng gọi mẹ. Anh bị cô kéo suýt nữa đụng vào chân bàn, đầu gối chống vào cạnh giường mới không bị ngã. Bạch Khả thuận thế ngã trên giường, Đường Nhất Đường nhân lúc cô đang chịu đau, bắt hai tay cô cố định ở hai bên tai.

“Bà không phải mẹ tôi?” Hai mắt Bạch Khả có một tầng sương mù, từng hơi từng hơi thở phì phò.

Đường Nhất Đường ngửi được mùi đặc thù trong miệng người bị bệnh, chán ghét bật dậy, rời khỏi giường.

“Tôi đương nhiên không phải mẹ cô.” Anh lạnh lùng nói.

Bạch Khả ý thức rõ được một điều, cố gắng tự hỏi một lát rồi nói: “Anh là..... Đường Nhất Đường?”

Anh châm chọc nói: “Đúng vậy, tôi chính là Đường Nhất Đường, người mà cô thích. Còn tưởng rằng cô rất thích tôi, ngã bệnh chỉ biết gọi mẹ. Nếu thật sự thích, phải gọi tên tôi mới đúng.”

Quạt thông gió bị gió thổi quay tròn ngoài cửa sổ, ánh sáng lưu chuyển trong phòng. Đầu óc Bạch Khả vốn không được minh mẫn hiện tại lại càng không chân thực, cái bóng hư ảo của người đàn ông trong phòng cũng có nhiều hơn một cái. Mặc dù hình ảnh rất mờ nhạt, nhưng cô vẫn liều mạng kéo khóe miệng nói: “Tôi thích anh.”

Tại không gian chật hẹp, u ám và ẩm ướt, khuôn mặt của cô tái nhợt nhưng rất sạch sẽ. Bị bệnh khiến cô gầy nhỏ có loại vẻ đẹp nhỏ nhắn và yếu ớt, khuôn mặt không quá thanh tú của nhỏ ngọc này cũng không ngoại lệ. Đường Nhất Đường lại hơi hợt như thế, dù sao cũng xuất phát từ trái tim, anh không đành lòng bỏ một người phụ nữ đang bị ốm lại một thân một mình như cô. Hơn nữa, không ít thì nhiều cô cũng vì anh mới sinh bệnh. Nếu biết tối hôm qua cô phải lên trần trên để mua đồ, anh sẽ không lười kéo cô nhảy. Người này thực sự muốn tự tìm phiền phức.

Nhìn đến thuốc trên bàn, anh cào cào tóc, đi đến bên cạnh bàn.

Bạch Khả thấy Đường Nhất Đường rót nước cho cô, lấy thuốc. Có lẽ do hơi chóng mặt, khi thì cô nhìn anh ra mẹ, khi lại biến trở về là Đường Nhất Đường. Mặc kệ là ai, cô đều thấy hạnh phúc.

“Uống đi.”

Đường Nhất Đường nhét viên thuốc vào trong miệng, đưa nước đến bên miệng cô. Chẳng qua chỉ là một động tác ngẩng đầu lại khiến đầu cô đổ mồ hôi. Rót cuộc cũng uống thuốc xong, anh đắp lại chăn cho cô, ngồi ở bên giường chờ cô ngủ. Thỉnh thoảng có người đi ngang qua quạt thông gió gần mặt đất, một cái bóng thật to sẽ vụt qua chiếu lên vách tường. Đường Nhất Đường hí mắt nhìn nguồn sáng duy nhất kia. Anh phải tự mình ra ngoài kia kiếm sống thật sự rất thảm. Không có người thân giúp đỡ, không có tiền, không có bạn bè, ngay cả công việc tìm kiếm cũng không có. Bị người da trắng kỳ thị, bởi vì bản thân ngu xuẩn lại có thích thương hại nên bị lừa hết tất cả gia sản. Không ai sẵn lòng thu nhận và giúp đỡ anh. Cuối cùng anh lựa chọn đi làm vũ nam thoát ỷ. Cuộc sống gian khổ của một kẻ ở nơi đất khách quê người, anh đều đã trải nghiệm qua.

Anh hiểu sâu sắc, con người, phải dựa vào chính mình mà sống. Đối với việc thương hại kẻ khác thật ra là đang bóp chết ý chí sinh tồn độc lập của kẻ đó.

Như người bên cạnh anh sa vào loại này phải chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn, đã khiến anh không còn sức lực lại đi giúp đỡ bất luận kẻ nào, đặc biệt là những kẻ đã đắm mình trong trụy lạc.

Nghĩ đến đây, anh thu lại lớp nguy trang vốn có, trong ngực trào lên vài phần thương xót mà nhìn Bạch Khả.

Tóc Bạch Khả ướt nhẹp mồ hôi dính vào trên mặt, chăn kéo cao đến tận mũi. Anh thở dài, giúp cô kéo thấp góc chăn, do dự một chút, dùng móng tay của ngón trỏ gãi những sợi tóc vương trên mặt.

Thì ra cái trán của cô rất cao, cái mũi rất thanh tú, môi.....

Bạch Khả đột nhiên mấp máy môi, anh sợ tới mức nhanh chóng thu tay lại.

“Sao cô còn chưa ngủ!” Anh có chút tức giận hỏi, tim đập loạn, có loại chột dạ khi làm chuyện xấu bị bắt tại trận. Nhưng vì cái gì anh lại chột dạ?

Bạch Khả không trả lời anh, môi vẫn mấp máy. Chắc đang nói mê. Đường Nhất Đường mắng cô một câu nhỏ ngọc, nhìn trời cũng không còn sớm, đã hoàn toàn lỡ thời gian kiếm tiền. Anh đứng lên lại nhìn Bạch Khả, phát hiện môi cô vẫn mấp máy, hơi tò mò không biết cô đang nói cái gì. Sau khi xác định cô quả thật không có dấu hiệu tỉnh lại, anh mới cúi xuống gần mặt cô lắng nghe.

Giọng Bạch Khả rất nhỏ, lỗ tai anh gần như phải dưng tới môi cô mới có thể nghe rõ. Không ngờ cô lại hát. Cô hát: “Tôi yêu..... cái mệnh mang của bóng đêm, cũng yêu..... tiếng hót của chim dạ oanh, càng yêu giấc mộng mơ hoa ấy..... Ôm vòng hương đêm.”

Đường Nhất Đường tưởng rằng mình nghe nhầm, càng ghé sát hơn. Môi Bạch Khả ở trên tai anh khẽ mấp máy, ngứa. Anh ngẩng đầu gãi gãi lỗ tai, xác định mình không phải nghe nhầm.

Có lẽ bị anh cắt ngang, Bạch Khả không hát nữa mà im lặng ngủ say. Anh nhìn vẻ mặt ngủ của cô đến thất thần.

Một bóng đen lướt qua người anh, ánh sáng trong phòng dần dần tối lại.

Anh thật sự cần phải đi.

Ánh sáng mặt trời nhuộm hàng cây bên đường quốc lộ thành màu vàng, gió thổi khắp nơi. Anh thở dài, suốt đời này anh không muốn trở lại nơi tầng hầm ngầm tối tăm, chật hẹp này nữa. Anh nhất định phải đi lên, không ngừng nghỉ, thẳng đến đỉnh!

“Đường, hôm nay diễn lồng sắt thuần thú, em làm con báo nha.”

Nam diễn Đồng Thai đi tới ái muội ôm chầm bờ vai anh. Anh dùng khuỷu tay đẩy hắn ra nói: “Thu roi của anh lại, nếu như làm rách da tôi thì sao chào khán giả được!”

Nam diễn đối với tính tình nóng nảy của anh có điều cố kỵ, bày ra khuôn mặt tươi cười tự giác chạy biến vào phòng thay đồ. Đường Nhất Đường liếc người đàn ông da trắng đó một cái. Anh có thể trà trộn thành công vào đồng bunn này, ngoài thủ đoạn ra còn phải có nắm đấm. Lấy trang phục diễn đã sớm chuẩn bị tốt cho anh mặc vào, anh ngâm nga hai đoạn ngắn ở trước gương hoá trang.

Lilith đi ngang qua người nghe thấy anh đang hát, liền quay lại hỏi: “Hát bài gì vậy? Rất quen tai.”

Lúc này Đường Nhất Đường mới ý thức được mình đang hát, tiếp tục giai điệu ngâm nga vài câu: “Hoa trong thiên hạ đều giống nhau.....” Hắn cười rộ lên, nói: “Cô không có khả năng nghe qua, đây là bài hát ở quê hương tôi.”

Lilith nhún nhún vai: “Bạch Khả thường xuyên hát bài này.”

Đường Nhất Đường ngừng tay nhìn bóng người trong gương, nói: “Loại hàng như con bé ấy cô cũng có hứng thú sao?”

Lilith đưa mascara cho anh nói: “Cô bé ngây ngô như quả anh đào nhỏ. Một ngày nào đó, tôi sẽ kéo cô bé lên giường tôi.”

Cây mascara trượt khỏi lông mi, lưu lại ở đuôi mắt anh một nốt màu đen. Nhìn vòng eo dong đưa của Lilith trong gương.

“Sắp lên sân khấu rồi.” Nam diễn vừa thay quần áo xong đi ra nhắc nhở.

Anh rút khăn giấy lau phần đuôi mắt dính mascara. Mặc kệ quả anh đào gì gì đó đều không liên quan đến anh, điều quan trọng nhất đối với anh là kiếm tiền. Thuần thực chui vào bộ dây xích sắt dùng để SM, anh đi lên sân khấu.

Trên sân khấu, MC to mập cầm microphone lớn tiếng tuyên bố: “Phía dưới, chúng ta cùng chào đón người gọi cảm nhất, phóng đấng nhất ‘Xích lô’, khi tự thủ dâm, mặc kệ là đàn ông hay đàn bà đều sẽ đem người đó trở thành đối tượng tốt nhất để làm tình trong tưởng tượng, hoa thực được màu đen!”

Tiếng vỗ tay ập đến như sóng biển, anh giật quần lót ra, phun một lớp sương thuốc kích thích lên dương vật của mình. Buổi biểu diễn hôm nay – Lạm dụng tình dục!

Anh không phải gay, cũng không phải là người thích SM, lúc biểu diễn chỉ có tác dụng của thuốc mới có thể cương cứng. Anh dùng thân thể của mình để lấp đầy dục vọng chiếm giữ của đàn ông, làm kích thích thị giác. Anh cũng không thấy việc này đáng xấu hổ, theo nhu cầu của mọi người, giao dịch công bằng.

Roi da vùng xuống, anh dùng khả năng nhỏ bé của con người xoay chuyển cơ thể thành nhiều tư thế. Đền tròn nhiều màu xoay trên đỉnh đầu anh, những người đàn ông khác thì nhảy điên cuồng dưới sân khấu. Có rất nhiều lần, anh cho rằng sân khấu anh đang đứng có thể sập bất cứ lúc nào.

Trong đám người reo hò hôm nay, không có cô.

Anh không biết vì cái gì, trong nháy mắt toàn thân đã cởi sạch lại nghĩ đến người đàn bà kia. Điều đó cứ giống như một cái bóng dính sát vô tường nhìn chăm chú vào thằng nhỏ của hắn.

“Thuần thú sư” Đẩy anh ngã lên bàn tròn, dùng roi cuốn lấy cổ anh. Anh vừa vuốt ve bộ phận sinh dục của mình, vừa làm bộ như thống khổ không chịu nổi mà giãy giụa. Có một đứa nhuộm tóc đỏ muốn nhảy lên sân khấu liền bị người cầm gậy đứng ở bên đập một cước ngã xuống dưới. Tầm mắt ánh chỉ dừng trên người thằng đó một giây rồi bắt giắc chuyển tới cái xó xĩnh nơi cô thường đứng.

Sau đó, anh ngoài ý muốn nhìn thấy cô.

Hôm nay cô không giống thường ngày. Trước kia cô luôn đứng thẳng tắp, cũng không phải đang huấn luyện quân sự, không biết cô đứng thẳng lưng như vậy làm cái gì. Nhưng hôm nay, cô mặc một lớp quần áo thật dày, cơ thể nghiêng vẹo tựa vào tường, giống như cây bông bằng xốp.

“Anh đang làm gì vậy?”

Bạn diễn ghé vào lỗ tai anh nhắc nhở. Dựa theo kịch bản từ trước, bây giờ anh phải bắt đầu rên rỉ.

Mọi ánh đèn đều tập trung trên người anh, dưới sân khấu là một màu tối đen. Nhưng anh biết, cô đang nhìn. Từ tư thế quỳ nằm úp sấp chuyển thành nửa quỳ. Bạn diễn bắt đầu dùng dây xích gắn vào hai tay anh, cái vòng cổ gắn lên cổ nối với dây xích được bạn diễn cầm trong tay. Bạn diễn ra sau anh, gắn vòng sắt vào cổ anh.

Hai chân bị kéo rộng ra, dương vật cương cứng phơi ra trọn vẹn trước mắt khán giả.

Roi da được bao bằng vải nhung quất xuống người anh, không đau, nhưng hoàn toàn không kích thích được anh bắn ra. Anh không biết hôm nay mình bị sao nữa, kịch bản đã qua năm phút nhưng vẫn không đạt được cao trào. Đột nhiên, anh ngẩng đầu, nhìn hướng Bạch Khả.

Mặt cô tái nhợt, tiếng hát rên rỉ của cô, cảm giác môi cô mấp máy bên tai hần hiện lên trong đầu.

Anh nói: “Lại theo tôi, thì tôi cưỡng hiếp cô”

Cô nói: “Được.”

Một dòng điện từ bụng dưới của anh xộc thẳng lên não, khoái cảm cực lạc nhanh chóng lan truyền ở khoang chậu, bắn nhanh. Sau khi bắn ra, bộ phận sinh dục mềm oặt nằm giữa hai túi, bộ phận căng cứng của anh sau khi phóng ra, thì nhanh chóng xụi lơ xuống.

Máu dùng làm cứng thân dưới còn chưa kịp quay về não, anh cảm thấy thính lực nháy mắt đã biến mất. Những ngọn đèn nhiều màu trước mắt kia khiến anh cảm giác như đang nằm trên vùng thảo nguyên đủ các loại hoa dại ở bang Texas. Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thổi lướt qua đầu anh, mùi đậu lupine màu xanh lưu lại trên đầu ngón tay thật lâu không tản đi.

“Hoa thực được màu đen! Hoa thực được màu đen! Hoa thực được màu đen!”

Tiếng reo hò ầm ĩ kéo anh từ ảo ảnh ra, thính lực rất nhanh đã khôi phục lại, khoảnh khắc những bông hoa khô héo, trước mắt chỉ còn nhìn thấy trần nhà màu đen và ánh sáng lờ lờ.

Ngọn đèn sáng lên dưới sân khấu. Trong đám người bắn thủ, anh đưa mắt tìm cô. Cô ấy, Bạch Khả, khiến anh nhớ về một người phụ nữ như loài hoa dại màu xanh.

Lồng sắt được bỏ ra, vòng xích lạnh lẽo được lấy đi. Buổi biểu diễn hôm nay đã kết thúc.

3. Chương 3: Thể Xác Và Linh Hồn

Cô đi ra khỏi câu lạc bộ, gió lạnh thổi tới tạt vào mặt, còn đang sốt nhẹ, hai tai dường như bị một thứ gì đó mềm mại che lại, tách ra khỏi thứ âm thanh xung quanh.

Tuyết trước cửa câu lạc bộ được gom thành đống ở hai bên, phần dưới đống tuyết đục ngầu cấu bần, còn trộn lẫn cả lá cây mục nát khi rơi xuống. Cô cẩn thận tìm những xác lá rụng ấy, không dám chạm trễ, hình

như đang trốn tránh cái gì đó. Không trốn tránh không để ý thì sự giãy giụa của anh, tiếng rên rỉ của anh sẽ chạy loạn trong đầu. Đau lòng.

Đi đến cuối đường, cô bỗng đứng dừng lại, nhìn xung quanh, giống như một đứa trẻ đã sẵn sàng nghịch ngợm. Cô chà xát hai tay lạnh cóng, đội mũ của áo khoác lên, từ giữa đường chạy tới vỉa hè, hơi ngồi xổm xuống, nhảy một cái, bụp một tiếng rơi trên tuyết.

“Ha ha.” Cô cười, đi tới đi lui để lại dấu chân trên tuyết. Cúi đầu nhìn xuống, dấu chân chi chít trên mặt tuyết, tạo thành ngôi sao năm cánh.

Hơi ngẩn ra, một loại cảm giác bi thương đột nhiên ủa đến, cả người cô mệt mỏi, uể oải, vô lực không cách nào chống đỡ thân thể. Hai tay ôm trước ngực, mắt đi trọng tâm, quỳ mạnh xuống.

Mặt đất dưới chân hơi lún xuống, tạo thành một cái thuyền.

Mặt biển đột nhiên có rất nhiều tuyết rơi, thuyền của cô lướt đi chậm chạp. Thoáng cái đã đến buổi trưa, khoang thuyền chật ních người, cô và mẹ chỉ có thể đợi trên boong tàu sắt kho để hàng hoá. Mười mấy người tản ra ngồi ở bên cạnh, cô đã không còn nhớ rõ khuôn mặt bọn họ.

Khi đó, cô chỉ biết bọn họ muốn đến nước Mỹ. Mà nước Mỹ, giống như tên của cô, là một quốc gia rất đẹp. Trong truyện đồng thoại xưa, quốc gia như vậy đều ở nơi rất xa. Bọn cô đã đi gần một tháng.

Hai ngày không ăn cơm, mẹ nói tiền bọn cô đã tiêu hết rồi. Không lâu nữa sẽ đến nước Mỹ, nhanh thôi, bọn cô sẽ không phải chịu đói chịu rét nữa.

Trận tuyết kia giống như vội tới để chuyển tin vui cho bọn cô vậy, vẫn không ngừng rơi. Chẳng mấy chốc trên boong tàu đã tích lại một lớp thật dày. Cô vén váy hưng phấn chạy trên tuyết, để lại dấu chân nhỏ của mình. Trên thuyền chỉ có một đứa nhỏ là cô, nàng thơ trời đã lâu, ông trời cuối cùng cũng nhìn thấu sự mong mỏi của cô, mang vui về đến cho cô.

Nhưng mà niềm vui này không duy trì được bao lâu, lúc cô từ mũi thuyền trở về, thì không thấy mẹ đâu.

Cô lo lắng hỏi những người chung quanh, bọn họ đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, không nói lời nào. Cửa kho để hàng đột nhiên bị mở ra, mấy người đàn ông xa lạ đi ra, cô bị kinh hãi, vội vàng trốn sau nhóm người. Chờ bọn hắn đi xa, cô chợt sáng tỏ, đẩy cánh cửa kho để hàng chưa đóng chặt kia ra.

Cho đến nay cô cũng không biết bên trong đó chứa gì, mùi rất tởm, giống như quả quýt bị hư thối rửa, mang theo mùi rượu. Cô chần chờ thật lâu mới thử đi vào trong ba bước. Là ba bước, cô nhớ rõ như vậy. Mẹ cô nằm ở nơi cách cô ba bước chân, toàn thân trần trụi. Vết máu giống như loài bò sát, ở cạnh khoe miệng bà, cả vùng bụng, đến tận đùi, dao động.

Mỗi lần mẹ hít thở đều kéo theo bộ ngực run rẩy, nhìn cô đi vào, bà hơi nâng tay lên, kéo quần áo đã bị xé vụn dưới thân lên, đắp trên người.

Cô không biết tại sao mẹ làm vậy, nhưng cô biết bà nhất định không khỏe, rất không khỏe. Chân phát run, ngay cả cằm cũng bắt đầu run. Cô đứng trước mặt mẹ, việc bà luôn chú ý đó là sự sạch sẽ, cô và mẹ bao giờ cũng phải mặc đẹp nhất. Giờ phút này lại nhớ nhớp, cả người bà từ trên xuống dưới dính đầy bùn đất và máu tươi, cô yêu nhất nụ cười của mẹ, nhưng giờ phút này bà lại cắn chặt môi dưới, nước mắt trên mặt rơi lã chã.

Cô không phải là một đứa trẻ hay khóc nhè, lúc này đây lại càng không khóc được. Trước mặt là nước mắt của mẹ, nước mắt của cô không chảy ra, là một loại tội ác, một loại phản bội. Cô khó chịu, nhưng không biết phải làm thế nào.

Mẹ khóc, mặc quần áo đã bị xé rách vào, vuốt chỗ bị nhăn, lúc ngẩng đầu, là cười. Bà vẫy tay với cô, như là bộ dạng gọi cô ăn cơm thường ngày. Cô đỡ dẫn đi qua, một bước, hai bước, ba bước, về mặt đau đớn của bà, đánh thẳng vào tim cô.

“Con khóc đi!” Giọng mẹ khàn khàn, hai chữ cuối cùng hoàn toàn phát ra từ khí quản.

Nước mắt nghe lệnh của mẹ xong, ồ ạt chảy ra, cô cố gắng trợn to hai mắt, thấy bọn chúng cứ từng giọt từng giọt nhỏ lên bàn chân, giày ướt nhẹp. Cuối cùng, cô khóc rống lên, ngã ra đất mà khóc.

Vai bị người khác dùng lực giữ lại, cô không thể quỳ xuống đất nữa, lòng bàn tay lạnh lẽo đến thấu xương.

“Nhỏ ngốc, quỳ ở đây làm gì chứ.”

Đường Nhất Đường dùng mũi giày chọc lưng Bạch Khả. Tiền boia hôm nay thu được nhiều gấp đôi mọi ngày, anh và bạn đã hẹn nhau đi uống rượu, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một đồng màu xám gì đó nằm trong tuyết. Thứ đầu tiên hiện ra trong đầu anh là bộ dáng của Bạch Khả. Không nghĩ tới thật sự đúng là cô.

“Sao đây, cô ở đây khẩn cầu tôi liếc mắt nhìn cô một cái sao?” Anh cúi người, nhìn trán cô hỏi.

Bạch Khả ngược mặt lên nhìn anh, nước mắt tuôn rơi.

Loại ánh mắt này anh gặp qua nhiều rồi, những cô bé này nhập cư trái phép vào nước Mỹ cuối cùng lưu lạc phong trần. Các cô lúc đầu diễm đam đáng yêu là thế, nhưng cuối cùng, đều bị đủ loại bùn nhơ hấp dẫn mà lún rất sâu, ánh mắt cũng mất đi loại ánh sáng chỉ ít còn có thể dùng để tranh thủ đồng cảm.

“Đường, nhanh lên!”

Bọn bạn đều ngồi trên xe, ở trong xe lớn tiếng thúc giục.

“Ra ngay!” Anh xoay người đáp, lại quay người lại vỗ vỗ đầu Bạch Khả nói: “Mau trở về đi. Đừng tưởng rằng cô bị bệnh thì tôi sẽ chăm sóc cô như ngày hôm nay.”

Khuôn mặt của Đường Nhất Đường biến mất khỏi tầm mắt, thay vào đó là mây đen đầy trời. Cô ngơ ngác nhìn bầu trời đen đặc, chân trời phát sáng lớp gợn màu đỏ, cho thấy rằng còn có rất nhiều ngày đầy mây.

Chưa xót dăng lên cổ, tiếp theo chân cũng tê rần. Cô thử bò dậy, nhưng mà đầu gối bị kẹt trong đồng tuyết, mỗi động tác đều bị cứng đau. Cô thử vài lần quên cảm giác ấy đi, gắt gao ôm đầu gối trước ngực, chống cằm lên, cô hy vọng chúng có thể khôi phục lại ngay.

Nhàm chán để lại vô số dấu chân trên tuyết, một đôi chân đứng ở trước mắt.

“Nhỏ cà lăm, cô có đi hay không?” Người đàn ông nói trên đỉnh đầu.

Cô theo thanh âm ngược lên nhìn, người vừa mới rời đi đã trở lại, cau mày, tay cầm trong túi áo khoác ngoài. Người này cho dù dùng tư thế gì cũng đều đẹp. Cô bắt giác bật cười.

“Đồ ngốc.” Đường Nhất Đường thấp thấp giọng nói, thô bạo vòng qua vách cô kéo cô lên, cầm lấy hai cánh tay cô ấn lên vai mình, đứng thẳng lưng.

“Cô đừng có tiết ra bất kỳ chất lỏng gì làm bẩn quần áo của tôi.” Đường Nhất Đường thoáng quay đầu lại cảnh cáo. Anh công cô bước ra khỏi đồng tuyết, vững bước đi hướng nhà cô. May mà nhỏ ngốc này cũng không nặng, nhưng mà có mùi kinh kinh, chút nữa về nhà anh nhất định phải tắm rửa sạch sẽ. Hy vọng sau khi anh tắm rửa xong nơi đó vẫn còn bán rượu. Nghĩ đến đây anh xốc xốc người trên lưng, bước đi nhanh hơn.

Bạch Khả đang nửa ngủ bị anh xốc thì tỉnh táo lại một chút. Mở mắt ra nhìn thấy vùng da thịt phần cổ khê nhướng của anh, cổ áo rất thấp, thấp thoáng có thể nhìn thấy hai quả thù du trước ngực anh. Dây chuyền bạc trên cổ anh dưới ánh đèn đường lóe lên ánh sáng chói mắt. Cái mũi tất nghẹt bởi vì thay đổi tư thế mà thông hơn chút, mùi đàn ông bay tới. Cô ngửi thấy mùi này, cả gan dán sát khuôn mặt mình vào cổ anh, hấp thu nhiệt độ cơ thể anh.

Giống như tựa trong ngực mẹ, cô khóc rất nhiều, cũng khóc đến mệt rã rời. Mẹ lấy tay lau khô nước mắt cho cô, bà nhìn thấy trong móng tay cô đều là bùn đen.

“Con bé này, khóc được, thì tốt rồi.” Giọng của mẹ vẫn khàn khàn, nhưng dịu dàng hơn trước. Bà nói, “Khi sự sống trở thành ước muốn duy nhất, cảm nhận của thân xác đã không còn quan trọng. Sau này con sẽ hiểu, chờ khi con có lập trường kiên định thì nên vì tín ngưỡng đó mà nỗ lực hết mình, linh hồn thuần khiết đã không còn liên quan đến thể xác. Thân xác này, nếu không mượn linh hồn ký thác, đã sớm chôn vùi tại biển cả mệnh mỏng rồi.”

“Mẹ ơi, Sao mẹ lại đọc thơ? Con nghe không hiểu.”

“Không lâu nữa con sẽ biết, con không thể không biết.”

Những năm gần đây, thỉnh thoảng cô vẫn lờ những lời mẹ nói ra để ngấm lại, cô vẫn không rõ, thể xác là linh hồn cư ngụ, ngay cả thân thể còn không thuần khiết, thì sao linh hồn duy trì sự sạch sẽ cho cô.

Mãi đến khi cô gặp anh. Mười đôla của anh, hào quang tươi đẹp của anh lúc biểu diễn bắn ra bốn phía, anh mang theo vẻ mệt mỏi sau khi gột bỏ lớp hóa trang. Cô thích người này.

Cô cũng biết những năm gần đây, cô đều sống rất mơ hồ, rất áp lực, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến hắn, liền vui vẻ.

Vì thế, cô lao vào không chùn bước, để anh trở thành tín ngưỡng.

Trời đất quay cuồng, chẳng biết qua bao lâu, cô bị ném lên giường của mình.

Miệng bị nhét vài viên thuốc, một cốc nước lớn đổ vào, cô chưa kịp nuốt đã bị sặc, ho dữ dội.

Đường Nhất Đường sợ nước miếng của cô phun lên quần áo, nên nhanh chóng nhảy ra chỗ khác. Thấy cô ói ra hết thuốc, lại không kiên nhẫn nhét từng viên vào miệng cô: “Uống mau! Nếu không tôi sẽ cưỡng hiếp cô. Nghe nói lúc đàn bà phát sốt, độ ẩm ở chỗ đó rất thích hợp để đi vào, rất thoải mái. Hay là cô để tôi thử xem?”

Đường Nhất Đường dùng khẩu khí như đang giỡn. Sau khi Bạch Khả uống thuốc xong, không nói hai lời bắt đầu cởi cúc quần áo của mình. Lúc cởi đến chỉ còn một cái áo len, Đường Nhất Đường kinh hãi cảm thấy ý muốn của cô, hung hăng cởi quần áo cô ném xuống mặt cô nói: “Đừng có dễ tiện như vậy, cô sẵn lòng, nhưng tôi chê cô bẩn!”

Bạch Khả ôm quần áo trước ngực, nhìn anh thì thào nói: “Khi sự sống trở thành ước muốn duy nhất, cảm nhận của thân xác đã không còn quan trọng.”

“Cô nói cái gì?” Đường Nhất Đường bị hành động của cô làm khó hiểu. Con nhỏ này luôn làm những việc không theo quy tắc, đầu óc giống như có bệnh.

“Chờ khi chúng ta có lập trường kiên định thì nên vì tín ngưỡng đó mà nỗ lực hết mình, linh hồn thuần khiết đã không còn liên quan đến thể xác.” Hai mắt cô trống rỗng ngăm nhìn người đàn ông trước mặt nói, “Đường Nhất Đường, tôi thích anh.”

“Cô vẫn không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để thông báo với tôi nhỉ.” Đường Nhất Đường cười nhạo một tiếng, bỏ ra khỏi cửa.

Anh vừa đi, trong phòng lập tức lạnh xuống. Sự lạnh lẽo giống như kho để hàng.

Cô đem tất cả những thứ có thể giữ ấm để trên giường, tác dụng của thuốc khiến cô đi vào giấc ngủ ngay sau đó.

Trong lúc ngủ mơ, bàn tay mẹ theo tóc khê vổ về khuôn mặt cô.

4. Chương 4: Mười Đô La Đòi Người (1)

Trung bình mỗi ngày có ba trăm lượt xe tải đổ vào, hai trăm khán giả xem biểu diễn tình dục, một trăm ba mươi bảy người tiếp nhận giao dịch.

Người xem cách sân khấu một khoảng, theo quy định của pháp luật phải đạt tới một mét. Nhưng rất ít nơi biểu diễn tình dục có thể làm được điều này.

Trung bình mỗi ngày có năm mươi mốt người biểu diễn, nửa nam nửa nữ. Có bốn sân khấu, hai sân khấu nhảy đơn, đặc biệt để biểu diễn. Cho nên, gần như mỗi ngày đều có người buông thả dục vọng trên sân khấu. Dưới sân khấu, thì nhiều không đếm xuể.

Tại đây người da trắng không cho đàn bà đến câu lạc bộ lấy cớ là: Trong không khí đều là mầm móng, chỉ cần bạn hô hấp, sẽ mang thai.

Bạch Khả nhìn thấy, trong không khí không có mầm móng, mà chính là mùi mồ hôi của anh.

Hiện tại, cô đang nhìn theo từng giọt mồ hôi toát ra trên người anh, xuyên qua đám người trùng trùng điệp điệp, bước về phía sau sân khấu.

“Tiểu Bạch Khả, làm xong việc của em rồi sao? Đừng chạy ra phía sau sân khấu ông chủ sẽ không vui.”

Lilith ngăn cô lại ở nửa đường, nhìn cô giống như con thỏ đang hoảng sợ mở to hai mắt.

“Hôm nay tôi không làm ca đêm.” Bạch Khả gương gao đáp. Sau đó di chuyển vài bước, nhanh chóng chạy đi.

Một nam tiếp viên đi đến bên cạnh Lilith nói: “Nếu chị không muốn cô bé thì để tôi đi, đã có vài người hỏi tôi giá của nó.”

Lilith quay đầu tát cho hắn một cái, lớn tiếng nói: “Đừng có dùng ý tưởng của mày lên người cô bé, đồ khốn!”

Bạch Khả lảng máng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, càng bước nhanh hơn. Trong phòng hóa trang phía sau sân khấu, trên bàn trang điểm riêng của Đường Nhất Đường được đặt một ly cốc tai, đặc biệt chuẩn bị cho anh. Thử nước trái cây màu vàng nhạt như rượu. Cô giả bộ ung dung đi ngang qua, cầm lấy ly rượu uống một ngụm, hài lòng lưu một dấu son lên miệng ly, sau đó đặt ly xuống lại ung dung rời đi.

Vị ngọt ngọt cay cay lan truyền khắp lưỡi, cô nghĩ đến lúc anh uống rượu, phải chăng trong miệng cũng có loại vị này.

Đường Nhất Đường mới từ trong mơ tỉnh lại, tóc đen mềm mại dán trên khuôn mặt. Bởi vì quá gấp gáp, anh trực tiếp bọc một cái thảm lông màu nâu đỏ tựa vào cánh cửa. Trong thảm lông không mặc thứ gì khác, lộ một nửa cơ thể mượt mà và bờ vai rắn chắc ra bên ngoài, dưới chân là đôi giày ống cao gót bằng da rắn mà anh thích nhất. Đá văng ghế dựa, đặt mông ngồi vào bàn trang điểm, thuận tay lấy ly rượu trượt qua chóp mũi, mùi rượu khiến anh thả lỏng.

Shaq ngồi bên cạnh bàn trang điểm của anh, thở dài nói: “Rượu đó bị người khác uống qua rồi.”

Đường Nhất Đường xoay ly rượu nhìn kỹ vết son môi lưu lại trên mặt ly nói: “Lại là cô ấy?”

Shaq nhún vai: “Tao nghi ngờ tâm lý của cô ta có vấn đề, mày không cảm thấy cô ta có chút vấn đề về thần kinh sao?”

Đường Nhất Đường lắc ly, có chút rượu tràn ra, anh cong khóe miệng lên cười nói: “Mày không biết cô ấy có chút vấn đề về thần kinh nhưng vẫn rất đáng yêu sao?”

Shaq theo bản năng lắc đầu, nhưng vừa nghĩ đến đối phương là Đường Nhất Đường, thì không lắc nữa, cong một bên vai nói: “Thì ra mày thích loại như vậy. Vậy mày theo đuổi cô ta đi, chỉ cần mày ra tay, không còn đàn bà nào có thể từ chối.”

“Không,” Đường Nhất Đường dùng ngón tay lau vết son nói, “Nuôi đàn bà, rất phí tiền. Đặc biệt là loại đàn bà Châu Á có vẻ ngoài đơn thuần, một khi đã lên giường sẽ quán lấy mày không tha, phiền.”

Đang nói, người phục vụ chạy xuống la lớn: “Lộ, Shaq, tiếp theo là màn của hai người.”

Đường Nhất Đường uống một ngụm rượu trong ly, cởi thảm lông bắt đầu thay quần áo.

Tiết mục trên sân khấu không có gì mới, chỉ là mấy kiểu lặp đi lặp lại, khán giả dưới sân khấu cũng không ngừng đổi, dù sao nơi này cũng chỉ là một trạm dừng, sau khi dừng lại một lúc, ở phía trước vẫn còn con đường dài phải đi.

Ngoài người đàn bà kia.

Khi Đường Nhất Đường đang quỳ trên ghế, thì vừa lúc Bạch Khả vào, đi đến vị trí quen thuộc của cô, đứng thẳng tắp. Ngọn đèn màu trắng trên trần nhà quét qua đám người rồi lướt qua khuôn mặt cô. Bệnh của cô chắc đã tốt hơn. Người này thật giống loài cỏ dại.

Anh thuần thực bắt chéo chân trên ghế, sóng mắt lưu chuyển cố ý nhìn lướt qua người cô, vô tình lại không dời. Mỗi động tác tiếp theo của anh, mỗi lần khiêu khích, dường như đều là biểu diễn cho riêng cô. Tuy rằng không nhìn rõ biểu tình của cô, nhưng anh lại rõ ràng cảm giác được cơ thể của cô hơi run lên. A, chỉ vài động tác đã kích động thành như vậy, nếu thật sự ở trên cô, không biết có bị ngắt đi hay không.

Hoàn thành một bài nhảy, anh kéo quần lót ra, ngón trở chuyển động. Dưới sân khấu toàn là tiếng hét ầm ĩ, anh chuyển hướng đến Bạch Khả, đầu lưỡi khê liếm khoe miệng, hất tay lên, quần lót màu trắng theo ngón trở của anh bay đi, bay thẳng đến chỗ Bạch Khả. Nhưng còn chưa bay tới, nửa đường đã bị thẳng khác nhảy lên tóm được. Thằng kia đưa quần lót lên mặt, ra sức ngửi, làm ra bộ dạng say mê.

Anh đứng trên sân khấu nhìn cô vài giây, mới ở trong tiếng reo hò của đám người cười quấy rầy đi xuống sân khấu.

“Lộ, rất hài lòng với màn biểu diễn hôm nay sao? Cười vui vẻ như vậy.” Shaq chụp bả vai anh từ phía sau nói.

“Có sao?” Anh vừa đi vừa hỏi ngược lại. Đi đến trước gương, nhìn khuôn mặt người trong gương đang mỉm cười, người kia thật là mình sao?

“Tốt lắm, người xem đều nói là rất đẹp trai, mau mặc quần áo vào đi.” Lilith đưa quần áo cho anh nói.

Đường Nhất Đường lại nhìn mình trong gương lần nữa mới nhận quần áo mặc vào. Nhìn gương sửa lại tóc, rồi nhìn Lilith vẫn đứng phía sau anh, bĩu môi hỏi: “Ông chủ lại cho cô tới tìm tôi? Lần này là ai?”

Lilith nói: “Người Trung Quốc các anh có một câu gọi là đắc tội quân tử không thể đắc tội tiểu nhân, người này cũng được xem như quân tử, đành phải cho anh đắc tội vậy.”

Đường Nhất Đường lau son trên môi nói: “Người Trung Quốc chúng tôi còn có một câu, gọi là sói đội lột cừu. Được rồi, mang tôi đi gặp ‘quân tử’ đi.”

Đi theo Lilith từ tầng ngầm lên ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi) VIP trên lầu hai, là vũ nam thoát y ở tầng dưới nên anh ít khi lên đây. Vén vén chỉ có vài lần nhưng cũng không vui vẻ gì cho cam. Nếu đã lựa chọn làm việc này rồi thì phải chuẩn bị đón nhận hồi báo tương ứng. Những người đó nắm giữ quy tắc trò chơi, muốn sinh tồn cũng không khó.

Không ngoài dự kiến, chờ trong ghế lô là mấy người đàn ông, mặc âu phục mang giày da, và thường thấy nhất là điều thuốc Camel, phong độ bình thường, nhưng trên ngón tay là chiếc nhẫn kim cương chỉ có thể thấy trong tủ kính của cửa hàng bán đồ trang sức, không chịu thua kém để làm nổi bật mình là người đàn ông giàu có.

Đường Nhất Đường vừa vào cửa, người đàn ông đó cứ nhìn chằm chằm anh, giống như muốn khoét cái lộ trên tấm thảm anh đang quần. Mãi đến khi Đường Nhất Đường mỏi vì đứng lâu, quần trong tấm thảm nghiêng người tựa vào trên tường, người đàn ông đó rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, hắn nói: “Vợ của tôi bị anh mê hoặc.”

Đường Nhất Đường đứng thẳng người, cười nói: “Đây là việc bình thường, tôi không thể kiểm soát. Nhưng mà tôi tin thứ vợ ngài mê muội chỉ là mã ngoài của tôi, chờ cô ấy nhìn rõ linh hồn tôi, biết linh hồn của tôi nông cạn, dốt nát như vậy, có lẽ sẽ lại tôn thờ ngài, không muốn rời xa ngài.”

Lilith cúi đầu cười thầm, Đường Nhất Đường đối phó với chuyện như vậy đã rất thành thạo.

Trên mặt người đàn ông không chút biểu tình, nâng tay lên đập đập vào ghế xô pha cạnh cửa. Anh hiểu ý, tự nhiên mà ngồi xuống.

Trầm mặc hồi lâu, người đàn ông đó nói: “Anh có biết cô ấy trở về nói với tôi cái gì không? Cô ấy nói nếu ở trên giường với anh, khẳng định sẽ sướng hơn với tôi gấp trăm lần. Tôi vốn không để ý cô ấy ở bên ngoài chơi đùa như thế nào, nhưng những lời này khiêu chiến sự tôn nghiêm của tôi. Cho nên tôi tới đây, muốn chứng minh anh thật sự không như lời cô ấy nói.....”

Đường Nhất Đường túm một góc thăm, cọ cọ những cái tua mềm mại lên mặt: “Vây ngày muốn chứng minh như thế nào đây? Ngài yên tâm, tiêu chuẩn của tôi rất cao.”

Người đàn ông cười hài lòng, dường như thứ hắn đang chờ là những lời này. Hắn hất hàm với người bên cạnh, trợ lý lập tức lấy ra một viên thuốc màu trắng bỏ vào cái ly trước mặt, đổ vào nửa ly rượu màu đỏ, đi đến bên cạnh Đường Nhất Đường đưa bằng hai tay.

Đường Nhất Đường ngưng mi nhìn thứ rượu đỏ hảo hạng trước mặt, chậm chạp không tiếp nhận.

Người đàn ông dập tắt điều thuốc trong tay, nói: “Đây là thuốc kích dục. Anh uống vào, nếu trong vòng ba giờ đồng hồ vẫn không bắn ra ngoài, tôi sẽ để anh đi.”

Lúc này Đường Nhất Đường mới đón lấy, xoay ly cười nói: “Ly rượu này coi như tôi nhận tội với ngài. Chỉ có điều, ngài cũng biết, thứ này không tốt cho cơ thể đàn ông, loại thuốc kích dục này khiến cơ thể bị tổn hại không thua gì nửa tháng biểu diễn màn đặc biệt một lần, cho nên, tôi nghĩ tôi nên có thêm chút thù lao.”

Vùng cơ trên khóe miệng người đàn ông hơi giật, không chút do dự tháo chiếc nhẫn ở ngón giữa ném lên bàn nói: “Chỉ cần anh có thể làm được.”

Đường Nhất Đường cười, cúi đầu uống cạn rượu trong ly, ánh mắt mang theo ba phần khiêu khích, vẫn nhìn chăm chú vào người đàn ông kia.

Trong khoảnh khắc anh uống ly rượu kia, trợ lý đã lấy đồng hồ bỏ túi ra và bắt đầu tính thời gian.

Phút đầu tiên, Đường Nhất Đường bình tĩnh tiếp tục dùng tua rua cọ sát khuôn mặt, vẻ mặt như con mèo nhỏ đang phơi nắng.

Phút thứ hai, anh dừng động tác tay lại, quần chặt tằm thăm, khom lưng giống như đang suy nghĩ. Trong phòng đặc biệt im lặng, chỉ có tiếng kim đồng hồ tích tắc và tiếng hít thở càng ngày càng nặng nề của anh.

Phút thứ ba, anh bỗng nhiên thở dốc, ngực phập phồng, tiếp theo chậm rãi thở hắt. Tầm thăm mềm mại bị anh nắm chặt trong tay, lộ ra vết lõm thật sâu. Lilith có chút căng thẳng nhìn anh, anh cúi đầu xuống, nhắm chặt hai mắt, vùng trán toát ra từng giọt mồ hôi nhỏ, có thể nhìn ra anh nhịn đến cực kỳ vất vả.

Ba tiếng sau, trợ lý đóng đồng hồ, không đợi người đàn ông kia nói gì đã tự động đi đến trước mặt Đường Nhất Đường, không nói tiếng nào, xốc tầm thăm của anh lên, kéo quần lót anh ra cẩn thận quan sát. Vài giây sau, hắn thả quần lót ra, lắc đầu với người đàn ông kia.

Lỗ mũi người kia phát ra tiếng hắt nhẹ. Sắc mặt Đường Nhất Đường ửng hồng, anh dùng tầm thăm lau mồ hôi trên trán, sau đó xếp lại cẩn thận, dựa lưng vào ghế nói: “Tôi có thể đi chưa?” Giọng hơi run run.

Người đàn ông kia cũng nhìn hắn, rít một hơi thuốc, chậm rãi phả vào mặt anh. Anh thậm chí còn không chớp mắt, điềm tĩnh nhìn người đàn ông kia.

Một hồi lâu, người đàn ông chỉ ngón tay cầm thuốc ra hướng cửa: “Đi đi.”

Đường Nhất Đường lập tức đứng lên từ sofa, đi đến ngưỡng cửa bỗng nhiên nhớ tới chiếc nhẫn trên bàn, quay lại đưa tay ra. Khi cúi người chống lại ánh mắt lạnh băng của người đàn ông kia, anh cười nói: “Cảm ơn.”

Đường Nhất Đường từ lâu hai đi xuống, bộ phận sinh dục và quần con không ngừng ma sát, anh muốn phát tiết. Nếu vận khí của anh không tốt, thiên phú dị bẩm, khẳng định không đến một phút đồng hồ đã bắn ra rồi. Cả đời này anh chỉ có một điều muốn cảm ơn cha mẹ, đó là cho anh năng lực khác hẳn người thường, thế nên anh mới có thể lấy nó để kiếm bát cơm.

Ngoài phòng gió lạnh thổi tới, cái trán lạnh ngắt. Anh đưa tay lau, nhưng mồ hôi đã khô rồi. Nhiệt độ thấp vẫn không thể làm lạnh hạ thân nóng như lửa của anh. Xem ra đêm nay phải tự an ủi rồi, phí gái điếm thu rất cao, lại không sạch sẽ.

Chưa đi được hai bước, liền nhìn thấy một cái bóng màu xám đang ngồi xổm dưới đèn đường cách câu lạc bộ không xa. Nhìn thấy anh đi ra, “cái bóng” liền kéo khăn quàng cổ đang quấn trên mặt xuống, đi tới phía này.

Anh nhìn cô càng chạy càng gần, vừa mới cố gắng duy trì bình tĩnh không dễ dàng liền bị phá vỡ, giận dữ hét: “Mẹ kiếp cô làm gì ở đây!”

Bạch Khả đến nơi cách anh ba bước chân thì dừng lại, nhỏ giọng nói: “Tôi đến xem anh có bị bọn họ mang đi không, rất lo lắng.”

“Mẹ kiếp lo cho thân cô đi!” Anh mắng một câu, xoay người bước đi.

Bạch Khả cố chấp đi theo. Anh nghe được tiếng bước chân phía sau, dừng lại, muốn mắng lại mắng không ra, hạ thân xuống rất khó chịu. Anh không biết anh còn có thể nhịn đến bao lâu. Bạch Khả chung quy vẫn lo lắng cho anh, thử đi lên trước hỏi: “Anh không sao chứ, muốn tôi giúp anh không?”

Anh đẩy cô ra, cười lạnh nói: “Hừ, cô giúp tôi, cô thật sự muốn giúp tôi?” Nói xong, anh xốc tằm thâm dài đến gối, thứ đang gắng gượng giữa hai chân như muốn lập tức nhảy ra, bên trong quần lót có cái gì đó đã phồng lên.

5. Chương 5: Mười Đô La Đòi Người (2)

“Vì sao chị lại muốn dẫn em tới đây! Vì sao!”

“Bạch Khả em hãy nghe chị nói, chị không tìm được nơi có thể nhận và giúp đỡ chúng ta ở Kansas, chị không có biện pháp, chỉ có thể tạm thời trở lại Nebraska, chờ em khỏi bệnh rồi chúng ta sẽ lên đường, được không, được không.....”

“Chị có biết em dùng bao lâu mới đến đây..... Vì sao..... Em không có thời gian!”

“Mặc kệ ra sao, chị không thể để em đến tính mạng cũng không cần được. Hôm nay em nhất định phải đợi ở chỗ này.”

Phòng khách sạn tối mờ, Belle đặt Bạch Khả lên giường, chờ cô khóc đủ loạn đủ, mới đắp chăn cho cô, xoay người đi ra ngoài cửa.

Bạch Khả nghe được tiếng cạch cạch, nước mắt chợt rơi xuống.

Theo cửa chớp ánh sáng le lói hắt vào trong, cô mở hai mắt khô khốc, ánh mắt tan rã.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa bị đẩy ra. cô không cần nhìn cũng biết, anh đến đây.

Anh là ảo giác của cô, là thứ duy nhất đánh tan sự mệt mỏi của cô. Rất nhiều đêm không ngủ, đều là người như thực như mộng này cùng cô trải qua.

“Làm sao bây giờ, dường như em cứ quay tròn tại chỗ, em không thể đến được nơi ấy.”

Giọng nói của cô vỡ vụn trong không khí, nước mắt vui mừng từ đuôi mắt ồ ồ chảy ra, thấy không rõ hình dạng người bên giường. Cô vươn tay, người đàn ông cúi người xuống, để tay cô có thể chạm vào được mặt anh.

“Làm sao bây giờ đây, Nhất Đường, anh nói cho em biết đi.”

Cô cố gắng vòng qua cổ anh, kéo người anh đến gần mình. Ảo giác vĩnh viễn đẹp hơn, ấm áp hơn so với hiện thực.

Môi mềm ấm áp dán lên trán cô, hai mắt, chớp mũi lạnh ngắt, cuối cùng là làn môi khô khốc, hơi thở ấm áp ướt chậm rãi tiến vào dò xét.

Cách hôn môi này có chút khác với ngày xưa, anh giữ lại chút không khí để cô đủ hô hấp. Từng hạt nút áo được cởi ra, cũng không giống lần đầu tiên ấy, lần đó, anh xé rách quần áo của cô, như người đang rất đói tìm được thức ăn.

Môi cuối cùng cũng được buông ra, cảm giác làn môi ẩm chuyển đến cổ, ở giữa xương quai xanh của cô. Cô không mặc quần, chỉ có quần lót ren màu đen hơi mỏng mà thôi. Cô thậm chí hơi mừng thầm vì cô đang mặc quần lót mà chính anh đã mua cho cô, chứ không phải những thứ được chọn ngẫu nhiên khi mua hàng trong siêu thị. Nhưng người ở trên không mấy may quan tâm xem cô mặc cái gì, hôn lên trước ngực cô thuận tiện cởi luôn cái quần kia. Tay anh chạy dọc từ eo kéo thẳng đến mắt cá chân của cô, rồi từ phần nhô ra của mắt cá chân, quần ren bị anh nắm trong tay, ném một cái, rơi xuống sàn nhà, không phát ra tiếng động nào.

Mọi thứ gần như quá mức dễ dàng, cô bất an ôm chặt lấy đầu anh hỏi: “Có thể chứ? Em có thể làm tình trong ảo giác của em sao?”

Người đàn ông ở trước ngực cô cười nhẹ, dùng tiếng Trung không thuận thực nói: “Mọi thứ đều chỉ là ảo giác.”

“Đúng vậy, ảo giác, Ừm.....”

Bạch Khả than nhẹ một tiếng, người đàn ông thừa lúc cô đang nói chuyện đột nhiên nhấn vào, rất lâu rồi không tiếp xúc thân mật như thế, cô cảm thấy hơi đau, đau đớn này khiến cô thanh tỉnh. Cô nhắm mắt lại, cô không muốn tỉnh lại. Luật động truyền đến rõ ràng, cô hí mắt muốn nhìn người đàn ông ấy.

Khuôn mặt kia quen thuộc đến nỗi cô có thể nhớ mỗi một nụ cười cất giấu trên ấy. Ánh mắt anh, con người đen như hắc điện thạch* mơ mơ màng màng nhìn cô, giống như muốn nuốt trọn cô vào, mang cô nhập vào cái không gian đẹp đẽ kia.

Cô mở to hai mắt, hai tay ôm mặt anh, mặt anh ở trong tay khẽ đưa theo nhịp. Tay cô không thể ôm trọn hai gò má anh, bất an, rất bất an, đột nhiên buộc chặt thắt lưng, nghĩ muốn bao trụ chặt chẽ thứ yếu ớt của anh, không cho anh tách khỏi.

Người đàn ông thở dốc vì kinh ngạc, đẩy nhanh tốc độ nhấn vào cô. Cô thỏa mãn nhìn vùng lông mày của anh xoắn lại, bàn tay mơn trớn trên mặt anh, kéo xuống cổ áo anh, cởi bỏ nút áo.

Hai tay anh chống bên vai cô, phần dưới cơ thể do dự bên trong thông đạo mềm dẻo của cô, giữa xúc cảm mãnh liệt, miễn cưỡng cúi đầu nhìn tay cô.

Đốt ngón tay của cô tái nhợt, đầu ngón tay lạnh lẽo. Cô cởi áo anh, bàn tay tiến vào nách anh dò xét, rồi đến phần lưng, gắt gao ôm chặt. Phần trên người anh bị cô dùng sức kéo xuống, gần như áp trên người cô. Khuôn mặt của cô vùi vào đầu vai anh, khẽ liếm vành tai anh.

Hơi thở ẩm áp phả lên cổ anh, cô dịu dàng hỏi: “Thoải mái không?” Nói xong, cô nâng chân lên, đặt trên lưng anh, vuốt ve khu vực nhạy cảm với làn da trơn nhẵn của anh.

“Ừ...” Anh chỉ có thể dùng giọng mũi để đáp lại.

Giọng cảm dỗ nhưng khờ dại lại lần nữa ghé vào lỗ tai anh, cô nói: “Anh từng nói, lúc lên cơn sốt, độ ẩm của nơi ấy rất thích hợp, sẽ....Rất thoải mái.”

Lúc này đây, trả lời lại cô chỉ có tiếng hô hấp đột nhiên nặng thêm. Người đàn ông đè vai cô xuống, ngăn cô với anh, rồi kinh ngạc nhìn cô. Mạnh mẽ động một cái, cảm giác mềm ngứa tập trung tại một điểm, theo động tác của anh, bất ngờ bùng nổ lan rộng đến tứ chi. Cô phát ra tiếng rên rỉ.

Người đàn ông cúi đầu, hôn lên vai cô. Cô nói đứt quãng: “Anh còn nhớ trên vai em....Có vết sẹo không?” Người đàn ông dừng hôn, trở nên điên cuồng, giống như muốn nghiền ép, đâm thủng cô.

Khoái cảm cực độ đã khiến cô không cách nào nói ra một câu rõ ràng, cô cắn chặt môi dưới nói: “Đó là lần đầu tiên....Anh cần...Nhẹ chút.”

Nói như vậy, khác gì nói là cầu xin tha thứ.

Động tác của người đàn ông cũng không hề thô bạo, ngược lại, là một loại dịu dàng sau khi kiềm chế, làm cho người ta đắm chìm vào sự dịu dàng ấy, không có cách nào hô hấp.

Đã không còn là cảm giác trong trí nhớ của cô.

Đêm đó, khi cô nhìn thấy niềm kiêu hãnh tượng trưng ột người đàn ông, quần lót màu xám nhạt đã ướt một mảng. Cô lập tức hiểu được, Hình như người như bọn họ không bao giờ tránh được số phận tương tự.

Người đàn ông này có khí chất giống như con quạ đen trong cung điện ma quỷ thời Trung cổ, thân hình lỏa lồ chịu khổ, ở trước mặt cô. Khi cô nhìn đến, lại sạch sẽ giống như trẻ sơ sinh vậy. Gió mạnh thổi bay tấm thảm vải bông mỏng, trên bả vai anh có một vết sẹo màu hồng như ẩn như hiện. Những sợi tóc bay theo gió, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cô cởi áo bông cũ vừa dày vừa nặng, đi đến phủ lên người anh, khi anh từ kinh ngạc đến lúng túng rồi đưa mắt nhìn chằm chằm, thì cô đã dặt tay anh, đi theo hướng về nhà. Mà anh, giống đứa nhỏ bị lạc đường, sít sao đi theo phía sau cô.

“Thật ra, cô đã sớm muốn hiến thân cho tôi phải không?”

Khi anh đẩy cô ra và hỏi bên tai cô, lưng của cô dán lên bức tường lạnh lẽo, một hồi run rẩy. Anh ôm chặt lấy, đặt tay ở phần dưới của cô, ngăn cơ thể của anh với bức tường.

“Là lần đầu tiên sao..... Con nhỏ gốc.....” Hơi thở hỗn độn của anh phả lên cằm cô. Chân cô như nhũn ra, gần như muốn ngã ngối trên mặt đất. Dùng sức một cái, hoàn toàn lọt vào.

Dưới tác dụng của thuốc, anh đã hoàn toàn không thể khống chế tốc độ của mình, đứng dậy, đặt toàn bộ trọng lượng của cô lên cánh tay mình, nâng cô dậy, giống như đang nâng bạn nhảy bị say rượu. Nhưng một tia ý thức còn sót lại nói cho anh biết, người để anh phát tiết dục vọng không phải là thân thể trống rỗng của một người nào đó đến đây tìm hoan mua vui, mà là một cô gái nhỏ gầy yếu, tên của cô, là Bạch Khả.

“Tôi là, Bạch Khả.....” Cô nặn từng chữ. Bấu víu bờ vai anh, ngoài căng thẳng và đau đớn, không có cảm giác khác. Càng đau, càng tỉnh. Cô nhìn về mặt anh đã lún sâu vào dục vọng, sợ anh quên mất cô.

“Tôi biết!” Anh kiểm chế thở dốc nói, lập tức cuốn lấy cô. Đặt hai tay cô lên bàn, từ phía sau dán chặt lấy cô.

Hai tay cô chống trên bàn gỗ, một tay đỡ cổ tay kia, ngẩng đầu, không biết quạt điện đã chuyển động từ lúc nào, đánh tan ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, hắt ánh sáng hỗn độn ấy vào tầng hầm tối om.

Tầng hầm lạnh lẽo này giống như kho để hàng.

Đêm tối, trong kho để hàng, mẹ của cô đang khó khăn vùng vẫy với số phận. Thần chết kéo bà vào trong nước, bà kiên cường ngẩng đầu lên hô hấp. Cứ lặp lại như vậy, mãi đến khi không còn sức lực nữa.

Mà cô ở bên cạnh bà, bất lực. Các cô không có thuốc, không có thức ăn, kể cả tình cũng không chiếm được. Làm con gái của bà, người thân duy nhất của bà, vậy mà khi bà cần giúp đỡ nhất, lại là lần đầu tiên cô cảm thấy mình bất lực, yếu đuối, hèn mọn, đáng xấu hổ như vậy.

Trong cái mệnh mông dường như muốn mọi thứ lắt lư trong lặng lẽ tĩnh mịch, bởi vì nhuộm một màu tối đen mà làm cho người ta sinh ra ảo giác vô hạn trong không gian, sinh mệnh của mẹ bị hút vào mỗi một bó sợi, mỗi một hạt bụi.

Mẹ của cô, người mẹ vĩ đại vô tư của cô, dung túng cho sự bất lực của cô, bà coi khinh sự rửa nát trên xác thịt mình. Bà nói, bà dùng một giọng đặc biệt mềm nhẹ nói với cô: “Con thấy không, chỉ là một cái xác, con không thấy được, cái gọi là linh hồn gì đó, mới chân chính là mẹ, mẹ của con. Con chỉ cần nhớ rõ, bất cứ lúc nào, mẹ cũng ở bên cạnh con. Cho dù con sẽ không còn được gặp lại thân thể của mẹ, cuối cùng không nghe được..... Tiếng của mẹ.”

“Không! Con không muốn không thấy được mẹ! Mẹ nói cho con biết nên làm thế nào đi, luôn luôn có cách, mẹ nói cho con biết đi!” Thân thể nhỏ bé của cô vì không chịu nổi cảm xúc mạnh đánh sâu vào mà run rẩy đến gần như co rúm.

Mẹ ôm cô, rơi nước mắt thở dài. Biện pháp đương nhiên là có, nhưng mà bà không thể. Bà không thể không biết xấu hổ mà dâng lên con gái của bà, còn có tương lai tốt đẹp đang chờ đứa nhỏ này. Cho nên, trong cuộc sống còn lại của bà, bà phải công lưng chịu tất cả bất hạnh, bà để lại cho con gái của bà một tín ngưỡng hạnh phúc giả tạo.

“Sắp đến nước Mỹ rồi. Sẽ nhanh thôi.”

Tiếng tim đập rõ ràng của mẹ vẫn vang vọng bên tai cô, cô nhìn chăm chú lên những vệt sáng xoay tròn trên nóc nhà. Cô rất hối hận vì lúc ấy không nói cho bà biết, tại khoảnh khắc kia, cô tình nguyện chìm cùng bà.

“A –” Cô đột nhiên ngẩng cao đầu lên, thét một tiếng chói tai.

Cô như lạc vào cõi thần tiên. Máu đổ về não anh, tại khoảnh khắc đỉnh điểm kia, anh há miệng hung hăng cắn xuống vai cô, răng nanh không hề sắc nhọn cắn vào thịt cô. Máu tươi tanh ngọt lập tức ứa đầy khoang miệng anh, anh không chế cái suy nghĩ kích thích muốn cắn xuống làn da non mềm kia, chậm rãi nhả ra, kể cả bản thân, cũng rút khỏi.

Mất đi sức nặng đè trên lưng, cô thả lỏng hai cánh tay tê dại, cả người nằm rạp trên bàn. Quay đầu nhìn máu thịt lẫn lộn ở bả vai, nhưng lại như nhìn thấy máu lần đầu tiên của cô. Nếu nhất định phải nói có cảm xúc gì, cũng chỉ là một câu — chính là như vậy.

Không còn gì khác.

Người đàn ông tỉnh táo lại, thấy mắt cô ngấn nước, mắt không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào vết thương ở đầu vai thật lâu không động đậy, tự nhiên sinh ra lòng thương hại. Một tay anh ôm chầm thắt lưng của cô, một tay đặt ở khớp gối, ôm cô lên, đặt trên giường.

“Vì sao anh cắn tôi?” Cô bình tĩnh hỏi.

Anh quỳ giữa hai chân cô, kiểm tra cửa vào của cô, sau khi xác định không có bị rách, mới ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của cô, cười nói: “Làm cho cô một ký hiệu, về sau cô chính là một thứ thuộc về tôi.”

Cô ngồi dậy, kéo chăn bọc cơ thể bọn họ lại, ngồi ở trước mặt anh, vuốt ve vết sẹo bên vai trái của anh, lệch đầu nói: “Như vậy, anh là thứ thuộc về ai?”

Anh quay đầu, từ khe hở nhìn được vết sẹo không thể nói là xấu hay đẹp, đau xót chột hiện qua khóe mắt. Anh kéo tay cô qua, đẩy cô ngã xuống giường, hôn cô, nhẹ giọng nói với cô: “Tôi đồng ý cho cô, tạm thời có được tôi.”

6. Chương 6: Mười Đô La Đòi Người (3)

Sáng tinh mơ, ánh mặt trời thay ngọn đèn chiếu sáng căn phòng.

Một sợi nắng màu da cam chiếu thẳng vào trán Đường Nhất Đường. Anh mở mắt ra, thấy căn phòng xa lạ, mùi xa lạ, còn có sự ấm áp xa lạ.

Bạch Khả gối đầu lên cánh tay, vùi đầu vào ngực anh, ngủ say sưa. Anh hơi cúi đầu, nhìn đỉnh đầu và chóp mũi xinh xắn của cô. Sự ấm áp ở nửa dưới nhắc nhở anh, anh vẫn đang chôn sâu trong cô.

Nghĩ đến tình triều cuộn cuộn đêm qua, anh mang theo cô một lần lại một lần lên đỉnh, cuối cùng, cô kêu không ra tiếng, chỉ có thể riu riu khóc thút thít.

Anh rất thô bạo. Có lẽ vì biểu diễn dục vọng cho người ta xem trong thời gian dài, bản thân anh lại quá kiềm chế, vì vậy kích thích một khi đã bùng nổ thì sẽ mãnh liệt kéo đến. Giống người dải ngọc trai, tìm được một vỏ sò, đói khát mà xé toạc thịt mềm trong vỏ cứng, mãi đến khi tìm được hạt ngọc trai kia.

Đầu ngón trỏ của anh điểm nhẹ lên mũi cô, lạnh giống như đá. Anh đã rất quen với thời tiết rét lạnh ở phía tây này, nhưng đối với cô mà nói, nơi này quả thật rất lạnh. Chăn cũng không dày, mặt trên có mùi sau khi làm tình, nhưng vẫn đang lưu lại mùi nắng.

Động tác quấy rầy của anh rất nhẹ, Bạch Khả rên rỉ một tiếng, cánh tay lòi ra ngoài chăn, gắt gao ôm chặt, mặt càng vùi sâu vào ngực anh.

Anh nhìn vết xanh tím trên cánh tay cô, trên làn da gần như trong suốt, nhìn thấy mà đau lòng. Trần trường cả đêm, anh lại không xem qua thân thể cô cẩn thận. Anh vén một góc chăn lên, tóc của cô nhẹ nhàng trượt qua cằm, anh theo lưng nhìn xuống cẳng chân cô.

Cơ thể của cô không tính là phát dục tốt, trong mắt người da trắng cũng chỉ là một con nhỏ còn đang dậy thì mà thôi.

Nhưng làn da của cô rất đẹp, không thể nhìn ra lỗ chân lông, nơi bị anh mút qua lưu lại vài chấm nhỏ màu đỏ. Nhan sắc đúng chuẩn người da vàng Châu Á, giống như là..... Như là lớp vỏ ngoài của loại quả có hạt nào đó, bao lấy thịt non mềm, đàn hồi.

Chân của cô gấp lại ở giữa đùi, phía sau đầu gối và mắt cá chân chừa ra một khe hở rất nhỏ, sự gợi cảm như có như không, sự gợi cảm nho nhỏ.

Có lẽ nếu người nào đó mở nó ra, cô thật sự sẽ đẹp đến mức khó tin.

Không ngờ anh là người đầu tiên thưởng thức loại “khó tin” này. Điều đó làm cho anh phấn chấn.

Ngực hơi ngứa, là lông mi của cô đang làm loạn. Dáng vẻ như người ngủ say tỉnh dậy, mở to mắt, nhìn núp vú của anh đến ngẩn ngơ. Anh kiên nhẫn chờ cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua, mãi đến khi cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt cô có những tơ máu nhỏ.

Nhìn như vậy, hai mắt của cô lớn hơn so với bình thường một chút, cái cằm thon nhọn, xương gò má phớt hồng. Môi của cô, độ dày của cánh môi, rất hiếm thấy, nhưng đặt ở trên mặt cô, rất đẹp.

Lần đầu tiên anh cảm thấy cô đẹp, dưới ánh sáng loang lổ, anh ghét cái tầng hầm u ám, nhỏ hẹp này, một mùi đậm đặc mơ hồ của sáng sớm.

“Thỏa mãn không?” Anh rút gối ra để cô ngã đầu trên cánh tay mình, giữ yên đầu, nghiêng người hỏi. Theo động tác của anh tấm chăn cũng bị rơi ra, cúi đầu liền thu hết thân hình lỏa lồ của cô vào đáy mắt.

Cô không trả lời, co ro kéo chăn lên quá vai, che cơ thể lại. Cảm giác kích động khi anh vẫn còn đang trong cơ thể cô, càng thế lại càng ngược. Anh nhìn đến lông mi cô không ngừng chớp động dưới ánh mặt trời, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng cười, chậm rãi rút khỏi cơ thể cô.

Đã hơi khô, nên khi anh rút khỏi, cô đau đến nhúu mày.

Bây giờ anh còn không muốn đứng dậy, cô bởi vì xấu hổ cũng không dám động, hai người ôm nhau nằm im lặng trên giường. Làn da của cô bởi vì lộ ra bên ngoài, nên nổi da gà, anh nhìn thấy mới kéo cô vào trong lòng, thân thể bọn họ hoàn toàn phù hợp ở cùng một chỗ.

Anh thỏa mãn thở dài hỏi: “Vì sao cô thích tôi?” Ngay từ đầu, anh cho rằng cô là vì tiền, sau lại tưởng vì tính. Sau buổi tối hôm qua, anh xác định cô không phải người như vậy. Bằng trực giác.

“Anh đã từng cho tôi mười đôla.” Cô đáp, nói rất trôi chảy, như là đã suy nghĩ rất nhiều lần.

“Mười đôla gì?” Anh hỏi.

“Chính là.....” Cô muốn nói lại thôi, bỗng nhiên ngồi phắt dậy, không dám nhìn anh. Thò tay gom hết quần áo lại mặc vào người, rồi bước xuống giường tìm thứ gì đó trong ngăn bàn. Cuối cùng, từ sâu trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, cô mở hộp, lấy ra tờ tiền mười đôla được gấp rất cẩn thận, nằm lại trên giường, kìm nén xấu hổ mà chui vào lại trong ngực anh nói: “Chính là mười đôla này, anh còn nhớ không?”

Anh mở tờ tiền ra, một hàng chữ màu đen bắt mắt xuất hiện ở mặt trên, là một câu tiếng Trung: Mẹ yêu con.

Cổng ký ức mở rộng, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt xa lạ trước kia, bao gồm cả người phụ nữ ấy, mắt bà ngân lệ nói: “Mẹ yêu con.”

Mẹ yêu con, mẹ yêu con.....

Từ đó, từ “Yêu” trở thành từ cấm kỵ của anh.

“Là vì mấy chữ này sao? Những từ này thì có can hệ gì đến cô chứ.” Anh hỏi, cười tươi đến kỳ lạ.

Cô nhạy cảm phát hiện ra cảm xúc của anh đã thay đổi, theo bản năng muốn gần anh hơn, ôm anh, yếu ớt nói ra chuyện nhiều năm trước.

Lại nhớ tới con thuyền kia, kho để hàng kia. Cô ôm mẹ, không ngừng xoa xoa bàn tay lạnh ngắt của bà. Đã hai ngày rồi mẹ không chịu mở mắt, cô cũng ngồi trong kho hàng suốt hai ngày. Có mấy người ở trên thuyền buộc cô phải bỏ mẹ ra, nói bà không được nữa rồi. Cô kiên quyết không chịu, cô biết, cô đã từng nhìn thấy, có người chết trên thuyền sẽ lập tức bị vứt xuống đáy đại dương, cô không thể để mẹ của cô ở một nơi lạnh lẽo như thế!

Cứ giằng co, mãi đến sáng sớm ngày thứ ba, mẹ đột nhiên tỉnh lại, hai mắt mở ra hồi lâu nhưng không thấy thần thái. Cô mừng đến phát khóc, gần như muốn té xỉu.

Mẹ ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Cô quá mệt mỏi, mê man, cảm giác được mẹ đang choàng áo khoác lên người cô, rất ấm áp. Nhưng khi tỉnh lại, thì không thấy mẹ đâu nữa. Dự cảm mãnh liệt đè ép khiến cô không thể hô hấp, cô chạy ra ngoài, nhìn thấy mẹ bị trôi trên một miếng ván màu đen. Tuy rằng toàn thân bà bị bao bởi vải bố màu trắng, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái thì biết đó chính là mẹ cô.

Cô khóc rống muốn ngăn lại, nhưng bị người khác giữ chặt, gắt gao giữ bả vai cô không cho cô tiến lên. Cô phần nộ cào xé, đâm đá người đàn ông kia, rồi cô nhìn thấy khuôn mặt người nọ, đó là cha nuôi cô, người đã mang cô và mẹ lên thuyền, nhưng khi mẹ cần được giúp đỡ nhất lại lùi bước đứng một bên.

“Thả tôi ra! Ông là đồ khốn nạn! Đồ đê!” Cô quả thực muốn cắn đứt tay người đàn ông này, nhưng người này vẫn cố chấp kéo cô, không chịu buông tay.

Bùm một tiếng, cả mẹ và tấm ván kia cùng chìm xuống đáy biển.

“Mẹ!” Cô thét chói tai, cơ thể bị tiếng thét xé rách, ngã quỵ trên boong tàu, tiếng ngã thật lớn, cô lại không cảm thấy đau.

Để tôi chết đi, để tôi chết đi..... Trong mơ, cô luôn lẩm nhẩm như thế. Cô muốn ở cùng chỗ với mẹ, cô không thể để mình bà dưới đáy biển lạnh lẽo đen ngòm ấy, cô cần nụ cười của bà, cái ôm của bà, và cả giọng nói của bà!

Nhưng mà cô không chết, mẹ cũng không thể trở về. Một mình cô trốn trong kho hàng ôm áo khoác mà mẹ để lại, không suy không nghĩ, chặt đứt tất cả ý niệm trong đầu. Người trên thuyền vì đấu tranh cho phần còn lại của lương tâm, nên đưa cô chút nước và thức ăn, cho phép một mình cô đợi trong kho hàng ấy.

Cha nuôi cũng có vào xem cô thế nào, ông ta là một người đàn ông cẩn thận và dè dặt, rất ít nói. Nhưng ngày đó lại nói rất nhiều với cô, ông ta sấm hối, ông ta bắt dắc dĩ, không biết làm thế nào với sự thực này. Cô hoàn toàn nghe không hiểu, cũng không muốn nghe, cha nuôi không thể nhận được sự tha thứ từ cô, đau khổ ôm mặt khóc lớn. Tiếng khóc rớt cuộc cũng khiến cô chú ý, cô hồ hững nhìn ông ta, hai má đột nhiên đau nhức, bốp một tiếng, giống như bị người ta tát vào mặt, có lẽ là ảo giác, nhưng rớt cuộc cũng khiến cô khóc.

Đã nhiều ngày như vậy, cô rớt cuộc cũng tìm lại được nước mắt.

Cha nuôi nhìn thấy cô có phản ứng, thu nước mắt lại. Là người lớn, dù sao ông ta cũng không thể so tiếng khóc với một đứa nhỏ. Ông ta dịu dàng an ủi nói: “Con à, con phải tiếp tục sống. Đến cuối cùng, nếu không phải mẹ con vì sợ con chết lạnh, muốn để lại áo khoác cho con, thì bà ấy đã sớm ra đi. Con phải thông cảm cho sự khổ tâm của bà ấy.”

Buổi chiều ông ta nói xong lời này, cũng đến nước Mỹ. Thuyền đậu ở cảng Chicago.

Bọn họ được sắp xếp lên bờ qua đường đặc biệt, cô bọc mình trong cái áo khoác màu đỏ chót của mẹ, hốt hoảng đi theo đám người.

Rời khỏi kho chứa hàng âm u, ánh sáng nước Mỹ kéo đến đánh tan tất cả. Cô gắng gượng ngẩng đầu nhìn bầu trời, thì ra bầu trời nước Mỹ cũng không hề xanh hơn và cao hơn Trung Quốc.

Lại quay đầu nhìn Thái Bình Dương phía sau, mặt biển yên ả, rộng lớn như vậy, giống như kéo dài đến cuối địa cầu. Cô đi trên biển, một đường từ Trung Quốc đến nước Mỹ, sự sống và cái chết, đại dương hòa tan bao nhiêu nước mắt của bao người, khó trách lại mặn như vậy.

Cô cầu nguyện, cô cầu nguyện ẹ của cô ở dưới đáy đại dương sâu thẳm, có thể được yên ổn và an bình suốt đời.

Mà cô, mang theo tương lai gần như có thể đoán trước, tại cái quốc gia xinh đẹp này, gian nan mà sinh tồn. Người trên thuyền ngay cả họ tên cũng không lưu lại cho nhau, sau khi bước trên lãnh thổ nước Mỹ liền ẩn nấp rải rác khắp các xó xỉnh u ám trên đất nước rộng lớn này.

Chỉ có cha nuôi là vươn cánh tay cho cô. Ông ta nói: “Con đi theo ba đi, ba ăn một còn lại của con.”

Cô cầm tay ông, lúc này, yêu cầu duy nhất chính là mạng sống, muốn lấy thân phận “Người không có hộ khẩu” ở lại nước Mỹ, một mình cô căn bản không làm được.

Tay cha nuôi lạnh ngắt, cô chịu đựng, cầm tay kia vào trong túi, lại ngoài ý muốn chạm vào viên giấy cứng cứng. Nhân lúc cha nuôi không chú ý, cô lấy viên giấy ra, là tờ đôla bị vo thành một cục, mở ra, đầu tiên là nhìn thấy hàng chữ thanh tú được viết bằng bút máy: Mẹ yêu con.

Nước mắt lã xuống.

Cha nuôi nhìn thấy, ông lấy tờ tiền giấy của cô, mua cho cô một đôi giày.

Ông ta nói: “Chúng ta phải chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào. Chạy trốn, con biết chưa?”

Cô gật đầu.

Thời gian sau đó, mặc kệ là trốn cảnh sát, ngủ công viên, hay là lọt vào đám hành hung kì thị chủng tộc, cô đều nhẫn nhịn. Cô tin, mẹ luôn luôn nhìn cô, bà sẽ trở về vào buổi tối lúc cô đã ngủ thật say, rồi ôm cô vào lòng.

Vào một ngày tháng bảy, hành tung của bọn họ khiến cảnh sát nghi ngờ, cha nuôi nghe không hiểu tiếng Anh, không thể biện bạch, đành phải kéo cô chạy trốn. Cảnh sát rút súng đốc sức đuổi theo. Bọn họ chạy đến một ngõ nhỏ không người, ông giấu cô vào trong thùng rác. Cảnh sát vừa mới đuổi tới, cha nuôi luôn hèn nhát nhìn cô qua khe hở, tiếng súng vang lên, ông gục trên thùng rác, che khuất luôn ánh mặt trời.

Mãi đến khi khuya khoắt không còn bóng người, cô mới bò từ trong thùng rác ra. Mùi trong thùng rác khiến cô suýt nữa ngộp thở, cô ngồi dưới đất thở hổn hển, di tay trên mặt đất, muốn tìm chút dấu vết cha nuôi lưu lại, bất kể cái gì cũng không có, một giọt máu cũng không lưu lại. Cô cũng không cảm thấy rất đau khổ, còn nghĩ ông là vì chuộc tội với mẹ.

Sau khi xuống thuyền, cô liền cảm thấy cơ thể mình hơi khác thường. Cô bắt đầu khó có thể lý giải rất nhiều việc, cũng không ôm tò mò đối với mọi thứ bên ngoài, rất nhiều thứ đơn giản là có thể quên đi. Nhưng ít nhất cô còn sống, chỉ vậy là đủ.

Ở nước Mỹ, xã khu có phát quần áo cũ miễn phí, đồ ăn không bán hết trong siêu thị có thể ăn tha hồ. Cô dựa vào cứu tế đó, một mình từ California lang thang đến Colorado. Cô không có mục tiêu, không có hi vọng, chỉ dựa vào việc không ngừng lang thang đây đó mới xua tan được sự trống trải trong lòng.

Cho đến ngày đó, cô liên tục xui xẻo trong bốn ngày, không cướp được thức ăn, một mình ngồi xồm ven đường, đang tưởng tượng mẹ làm cơm trắng. Bỗng nhiên tờ tiền giấy bay xuống, cô nhanh tay lẹ mắt nhặt lên, đuổi theo gọi: “Tiền sinh, tiền của ngài bị rơi này.”

Người đàn ông quay đầu lại, khuôn mặt của anh khiến cô liên tưởng đến những ngôi sao xinh đẹp Hồng Kông chỉ có thể nhìn thấy trên những tấm áp phích ở Trung Quốc. Người đàn ông không có ý tiếp cận, chán ghét nói: “Cho cô.”

Có tiền, cô đương nhiên vui vẻ nhận lấy, nghĩ có thể lấy nó để đổi mấy cái bánh mì. Ngay khi trả tiền, cô cầm tiền giấy, chậm chạp không muốn giao ra. Bởi vì cô phát hiện, không ngờ tờ mười đô la này là tờ tiền mà năm đó mẹ để lại cho cô, chữ ở mặt trên tuy rằng đã mờ khó phân biệt, nhưng cô xin thề là hoàn toàn đúng! Lấy tư cách là một đứa con!

Cô chạy ra khỏi cửa hàng muốn tìm người đàn ông vừa rồi, muốn nói một tiếng cảm ơn, sau đó, cô thấy được anh ở chỗ rẽ. Từ đó, dáng vẻ người đàn ông ngừng đầu nhìn ánh mặt trời, vĩnh viễn khắc sâu trong lòng cô.

Số phận chính là kỳ diệu như vậy, bạn muốn giữ lại, nhưng đến cuối cùng mới hiểu được chúng chỉ là một loại pháo hoa. Bạn không muốn tranh giành, lại như không khí lơ đãng bị hút vào trong phổi, chờ khi muốn thoát ra lại phát hiện, bạn rút cuộc không thể rời khỏi anh.

7. Chương 7: Có Lẽ Là Yêu (1)

Cô bí mật chạy theo anh ba ngày, từ Colorado đến Nebraska, thậm chí tiền tích góp dùng để trả nợ cũng lấy ra để mua vé xe lửa.

Dọc đường, người đàn ông này vẫn mặc một bộ đồ đen, rất ít khi nói chuyện. Cô ngồi ở nơi cách anh không xa, lén nhìn từng động tác của anh. Ngón tay anh rất dài, móng tay rất sạch sẽ, bề mặt trơn bóng ngay cả một nốt ruồi cũng không có. Cô cúi đầu nhìn tay mình, cũng biết tự xấu hổ mà cầm ngón tay cấu bẩn vào trong túi.

Mọi thứ trên người anh đều đẹp hơn cô. Nhưng mà người đàn ông đẹp này lại mang tâm sự ngổn ngang trăm mối.

Xe dừng lại ở nhà ga xe lửa phía tây Nebraska, cô theo anh ra khỏi nhà ga, đổi thành xe con, chạy thẳng về vùng nông thôn. Lúc sau, anh đi vào một ngôi nhà bên cạnh quốc lộ, trên mái nhà có bảng hiệu, viết bằng từ tiếng Anh nào đó, câu lạc bộ nào đó, về sau cô mới biết nghĩa của từ đó là “Trần trụi”.

Cô đứng yên trên bãi cỏ ở trước ngôi nhà đó thật lâu, cho đến tận khuya. Ngôi nhà này vào buổi tối lại rất sáng sủa, ánh đèn lờ lẹt. Rất nhiều người ra ra vào vào, nhưng không có anh trong đó. Đường lúc cô ngăn người, thì một người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp đi ngang qua người cô rồi bỗng nhiên quay đầu lại, sau khi nhìn cô một lúc lâu, mới cười hỏi: “Em muốn vào không?”

Cô gật đầu, đối với sự quan tâm của người phụ nữ này có chút vừa mừng vừa lo.

Người phụ nữ thân mật kéo tay cô vào cửa, từ đó làm đảo lộn luôn cuộc đời cô.

“Cô là người nhập cư trái phép?” Đường Nhất Đường hỏi. Đây là câu đầu tiên anh hỏi khi nghe xong câu chuyện thật dài của cô.

Lúc này ánh nắng đã từ trên giường chiếu đến cạnh bàn trên sàn nhà, phản chiếu những sợi vàng óng ánh trên mặt sàn. Bạch Khả ngồi trên giường, ôm chăn nói: “Đúng vậy, tôi không có một tờ chứng nhận nào hết.”

Đường Nhất Đường cũng ngồi dậy, từ bên cạnh cô bước xuống giường, nhặt quần áo lên cẩn thận phủi bụi mặt ngoài nói: “Cô có thể xin trợ giúp từ chính phủ, theo tôi được biết, hiện tại nội bộ Trung Quốc rất rối ren. Đừng nói cô thậm chí còn không có tiền mời luật sư nhé.”

“Không.” Bạch Khả mở miệng từ chối, “Tôi và mẹ đến Mỹ chỉ vì muốn tìm ba. Lúc có cuộc cách mạng văn hóa, ba ở Mỹ chưa thấy về, cũng mất liên lạc với chúng tôi. Vì mẹ có người thân ở nước ngoài, nên bị đánh rất thảm. Sau khi cuộc cách mạng văn hóa kết thúc, Trung Mỹ thiết lập quan hệ ngoại giao, cha nuôi tôi nói có cách đến Mỹ, mẹ muốn tìm ba cho nên mới mang tôi theo. Tôi không muốn bởi vì phải ở lại đây mà bời nhọ đất nước.”

Đường Nhất Đường mặc quần áo chỉnh tề, đang chỉnh cổ áo, nghe được câu nói của Bạch Khả thì đột nhiên nở nụ cười, nói: “Nếu cô đến Mỹ, muốn ở lại đây, nhưng không muốn xin trợ giúp từ chính phủ, cũng sợ bời nhọ đất nước của cô, như vậy, tôi có lý do để nghi ngờ mục đích lên giường với tôi của cô.” Anh chỉnh cổ áo cho cân, rồi đi đến trước mặt Bạch Khả, xoay người đưa mắt nhìn cô nói: “Cô muốn kết hôn với tôi, sau đó xin thẻ xanh, đúng không?”

Không đợi Bạch Khả trả lời, anh cười khê nasm một bên quai hàm của cô nói: “Cô gái nhỏ à, nếu cô trực tiếp nói cho tôi mục đích của cô, rồi đưa tôi mấy nghìn đôla, nói không chừng tôi sẽ giúp cô, nhưng bây

giờ..... Tôi ghét nhất là bị người của tôi lừa dối!” Anh buông ngón tay ra, trên da mặt Bạch Khả lập tức có hai vết trắng.

Mặt vẫn còn đau, nhưng người đàn ông bóp cằm cô đã không thấy nữa. Gió từ ngoài cửa thổi vào, thổi đám bụi trong phòng, bay lượn dưới ánh mặt trời màu cam.

Cô cảm tờ mười đôla mà anh đặt trên bàn, vuốt ve chữ viết mờ nhạt ở mặt trên, cô nghĩ, cô nên trở về rồi.

Thời gian trôi qua mau, khoảnh khắc cô bước lên lãnh thổ nước Mỹ kia, cho đến bây giờ, đảo mắt cũng đã bảy năm. Bảy năm qua, cô đi khắp nửa nước Mỹ, toàn bộ tiền kiếm được dùng để trả khoản nợ lúc vượt biên, trong lúc mù mịt nhất, cô gặp anh. Cô hiến thân thể hoàn hảo cho tín ngưỡng. Cuối cùng, cái gì cũng không sót lại, sạch sẽ.

Dạ dày co rút đau đớn, rét lạnh, đói khát, bất cứ lúc nào, bất kể loại tâm tình nào, loại bỏ hai loại thống khổ này mới là thực tế nhất.

Cô đưa chân giẫm lên ánh mắt trời trên sàn nhà, nhặt quần áo lên muốn đến phòng tắm rửa một cái. Chân lại đau nhức, cô chưa đi được mấy bước lại phải dựa vào tường nghỉ ngơi. Có thứ chất lỏng đục chảy xuống dưới đùi.

Đứng trước tấm gương trong phòng tắm nhìn màu sắc loang lổ đầy người mình, cô lại nhớ tới mẹ. Lúc ở trên thuyền, trên người mẹ cũng có đầy vết loang lổ giống cô. Cái khác nhau là, người đàn ông kia bằng lòng hôn cô, khoe miệng của cô đều bị cắn nát. Người đàn ông kia là người cô thích. So với mẹ, cô hạnh phúc hơn.

Mở vòi nước nóng, nước lạnh xối lên mặt cô. Cô tránh ra, chờ nước nóng lên. Trong phòng tắm, gạch men đã lâu ngày bốc lên tầng hơi nước dày. Cô đứng dưới vòi hoa sen, để nước chảy từ tóc xuống chân.

Ngón tay kỳ trên vai, bụng, ấn vào đầu gối, có chút đau. Trong đầu lại nhớ đến cảm giác đêm qua bị nút vào không biết chán, đứng càng thêm mệt mỏi, cô từ từ ngồi xổm xuống, nước đập trên lưng cô, va chạm từ xương cánh bướm xuyên qua phổi xộc thẳng đến ngực trái.

Nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt, cô từ phòng tắm đi ra, uống chút nước ấm, nhìn đồng hồ, sắp đến ca tối. Cầm một ổ bánh mì đen, cô thay quần áo mới vừa đi vừa ăn. Nắng chiều rơi trên ngọn cây, gió không ngừng thổi về hướng đông nam, thời tiết khô hanh, đây là khí hậu điển hình nhất của đồng bằng phía tây nước Mỹ, cô sống ở đây đã nhiều năm rồi nhưng khó mà quen được.

Kéo khăn quàng cổ, cô bước nhanh qua quảng trường. Ở tiệm bán báo bên đường, cô vô tình nhìn thấy quốc kỳ Trung Quốc, bất giác đi chậm lại.

“Đại hội thể dục thể thao Châu Á lần thứ 11 được tổ chức ở Bắc Kinh.”

Đây là tiêu đề tin tức, cô gặm bánh mì, giơ hai tay mở báo. Ý cười chậm rãi nở ra trên khuôn mặt.

Tổ chức Á vận hội này để phân tích tình hình trong nước của Trung Quốc. Thì ra khi cô cùng đám người tạp nham bí mật vượt biên đến Mỹ, thì thời đại của cải cách và mở cửa đã đến. Trung Quốc cũng mở rộng cửa đối ngoại, nói cách khác, cô thật sự có thể về nhà.

Nhét toàn bộ số bánh mì còn lại vào miệng, cô mua tờ báo ấy, kích động đến mức vừa đi vừa xem, bất tri bất giác đã đến câu lạc bộ.

Bên trong câu lạc bộ vẫn như mọi ngày, xa hoa truy lạc. Cô vốn định dùng thành ngữ “Túy sinh mộng tử”*, nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng lắm. Những người này, thật ra rất tỉnh táo, bọn họ biết mình đang làm cái gì, vì cái gì và cần cái gì. Bọn họ tạo giấc mơ cho người khác lạc vào, sau đó, người nào tưởng thật, người đó nhất định phải chết. Cái gọi là say, cái gọi là mơ, đều chỉ là sự giả tạo bên ngoài.

((Nghĩa đen): Sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao.(Nghĩa bóng) Nói một kẻ sống không có lí tưởng gì, sống bụi chết bờ.)

“Bạch, hôm nay em đến rất sớm.” Lilith đi đến bên cạnh cô, mang theo nụ cười dịu dàng như mọi ngày, nhưng đôi tay lại không ngừng đụng chạm cô.

Tâm tình cô đang tốt, nên kéo cánh tay đang chạy loạn của cô ta có chừng mực, hỏi: “Đường Nhất Đường đến chưa?”

“Lộ?” Lilith chuyển sang cầm tay, vuốt ve trên mu bàn tay cô, “Thật kỳ lạ, mới sáng sớm anh ta đã tới rồi, đang uống rượu ở bàn phía sau.”

Bạch Khả rút tay về, cười cười rồi đi lướt qua người cô ta.

Lilith nhìn bóng lưng đang bước đi của cô, đặc biệt là nhìn cặp mông lắc lư hơi mất tự nhiên của cô, ý cười dần dần nhạt đi.

Dàn nhạc đánh bài mở màn cho đêm nay, tiếng đàn ghi-ta trầm nhỏ dần trở nên rõ ràng, cho đến khi nhịp trống vang lên, một tiếng đình tai. Tiếng MC hét lên vang dội đến cả những bàn ở phía sau.

Bạch Khả đi đến trước mặt Đường Nhất Đường, anh đã thay quần áo và trang điểm xong, đang ngồi uống rượu một mình, cô chìa tay, trong lòng bàn tay là tờ mười đôla kia.

Đường Nhất Đường nhấp rượu trong miệng, cười nhạt nói: “Ngủ với tôi một đêm, nên cho tôi mười đôla sao?”

Bạch Khả bối rối thu tay về, do dự một lát rồi kiên trì đuổi tay đến trước mặt anh nói: “Cho anh, làm kỷ niệm.”

“Kỷ niệm? Kỷ niệm chúng ta một đêm ba lần hả?” Anh dùng ngón tay vuốt cầm cô, nói giọng ngả ngớn. Người xung quanh không ngừng ném ánh mắt ái muội đến bọn họ, nhưng sau khi nghe anh nói câu đó xong, lại cười đến khoa trương rồi đi ra.

Anh đặt ly rượu xuống, kéo khuôn mặt đỏ bừng của cô qua, vòng qua eo cô, tựa lên bàn trang điểm nói: “Hoặc là vậy đi, mỗi lần cô ngủ với tôi, tôi sẽ cho cô mười đôla thì thế nào?”

Mùi xà phòng nhân nhạ còn lưu lại sau khi cô tắm rửa quanh quẩn ở chóp mũi anh. Cô cúi đầu xuống, lộ ra phần gáy trắng như tuyết và mấy sợi tóc có lẽ lúc mặc quần áo vô ý lọt vào trong cổ áo, một vài sợi bám trên xương quai xanh của cô. Mượn cơ đang ngà ngà say, anh càng có những động tác xấu với cô. Quần da của anh căng chặt rõ rệt.

Bạch Khả không đẩy anh ra, ngược lại còn bị anh đè giữa hai chân, cảm giác được sự thay đổi khác thường của cơ thể anh, cô chỉ có thể ra sức bất động, ra sức cúi đầu. May sao, tiếng nhắc nhở đột nhiên vang lên đã cứu cô.

Shaq chạy lao vào vì đến muộn, trang điểm phía sau bàn của Đường Nhất Đường. Theo góc độ của hắn, chỉ nhìn thấy nửa thân trên của Đường Nhất Đường đang ngồi trên bàn trang điểm, hắn nói: “Lộ, mày chờ tao một chút, xong ngay đây.” Sau đó hắn nhìn thấy cơ thể Đường Nhất Đường hơi động, một người đàn bà nhảy ra khỏi người hắn. Hắn đột nhiên cả kinh, người đàn bà kia vốn như là cùng một thể với Đường Nhất Đường, nhưng bởi vì tiếng gọi của hắn, mà bị dọa đến đến tách ra khỏi cơ thể anh ta. Hắn lập tức cảm thấy buồn bực, tại sao mình lại có thể nhìn nhầm như vậy chứ.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa thì người đàn bà kia đã vội vã rời đi, hắn thấy tiếc khi không thấy rõ bộ dạng của cô ta.

Lúc lên sân khấu, hắn liếc nhìn một khối lớn đang nổi lên dưới lớp quần áo mỏng của Đường Nhất Đường, cười nói: “Hôm nay mày rất hăng hái.”

Đường Nhất Đường miễn cưỡng cầm ngón tay vào trong tóc bên hai tai. Anh không thể không thừa nhận, người đàn bà kia có thể dễ dàng khơi dậy vọng của anh. Đáng tiếc cô ả đã lừa anh, đáng tiếc cô không phải là gái điếm.

Mang theo sự kích thích vì bị một người đàn bà nhập cư trái phép khơi mào, anh thoải mái diễn một màn nóng bỏng trong hai mươi phút.

Bạch Khả đưa rượu cho khách, thỉnh thoảng trông thấy anh theo sự chuyển động của đầu người. Thứ bây giờ có thể giữ chân cô, cũng chỉ còn người khiến cô bị cuốn hút này. Có lẽ, cô có thể ở đây thêm một thời

gian nữa vì anh, nhưng cô cũng hiểu rõ, không thể ở suốt đời. Bởi vì, cô có một bí mật, bởi vì bí mật này, nên cô không xứng với anh. Trên thực tế, cô không xứng với rất nhiều người.

Giờ phút này, biểu tình cô đơn trên khuôn mặt cô bị Lilith đang đứng ở quầy bar thu hết vào đáy mắt, cô ta không đụng đến ly rượu trong tay. Một người đàn bà trang điểm xinh đẹp ngồi xuống ghế cao ở gần đó, cầm ly rượu trong tay cô ta uống một ngụm nói: “Cô nhìn quả đào bị người khác ăn mất sao?”

Lilith thu ánh mắt như muốn giết người về, rít một hơi thuốc: “Tôi nuôi con cừu béo tốt không ngờ nửa đường bị sói ăn, mẹ kiếp thật mất hứng.”

Người đàn bà phát ra tiếng cười kỳ dị nói: “Tôi cứ tưởng chỉ đàn ông mới thích gái tơ, không nghĩ tới Lilith cô cũng thích.”

Lilith nhún nhún vai: “Đây chính là sở thích đặc biệt của riêng tôi. Chỉ có điều, nếu đã bị người khác chơi qua, tôi giữ cô ta lại cũng vô dụng.”

Người đàn bà đang muốn hỏi tiếp, thì gần cửa đột nhiên ồn ào, vài người mặc đồng phục màu xanh đậm đẩy đám người qua hai bên đi thẳng đến phòng nghỉ của nhân viên. Người đàn bà sáng tỏ, thở dài nói: “Cô làm việc thật sự tàn nhẫn.”

Tiếng xôn xao lập tức lắng lại, mọi người tiếp tục xem diễn xuất đặc sắc trên sân khấu. Đứng ở trên cao Đường Nhất Đường nhìn thấy đồng phục xanh đậm bắt mắt của cục xuất nhập cảnh, động tác bị chậm lại, nhưng anh lập tức theo kịp. Thời gian biểu diễn lần này hình như đặc biệt dài, anh diễn xong, lập tức nhảy xuống sân khấu, vừa mặc quần áo vừa đưa mắt tìm bóng dáng Bạch Khả khắp nơi.

8. Chương 8: Có Lẽ Là Yêu (2)

Anh đang kéo vạt áo lên phía trước, thì có một bóng người màu xám chạy vọt qua trước mặt. Anh chạy theo giữ chặt cánh tay người nọ túm cô vào trong phòng hóa trang.

“Làm sao vậy?” Bạch Khả bưng khay rượu hỏi.

Anh đón cái khay trong tay cô ném lên ngăn tủ bên cạnh, nói: “Cô đi nhanh đi, người của cục xuất nhập cảnh đến.”

Cô nhìn thoáng qua sau lưng, vài người mặc đồng phục đang kiểm tra xung quanh trong đám khói lượn lờ. Cô xoay người, cũng không có ý muốn chạy trốn, cười hỏi: “Anh hy vọng tôi ở lại sao?”

Anh sững sốt, lập tức bước lùi mấy bước về sau nói: “Kì lạ, cô đi hay không thì có mắc mớ gì đến tôi.” Anh lại cầm cái khay nhét vào tay cô, đi đến bàn trang điểm, dùng miếng xốp nhẹ nhàng xóa lớp trang điểm bôi trên mặt, xem như không có việc gì mà tháo trang sức xuống. Trong gương phản chiếu lại một góc quần áo màu xám của cô, cái góc áo kia cố chấp dừng lại trong tầm mắt anh.

Anh hy vọng cô ở lại sao? Có lẽ là. Trong cái nháy mắt kia, anh hy vọng cô ở lại. Nhớ tới đêm qua, môi nhỏ ẩm ướt của cô, khoe miệng mang theo vị ngọt của cô, trên vành tai có một nốt ruồi màu đen nho nhỏ của cô. Tay chân mềm mại gần như không xương, trong khe hở giữa hai đùi cất giấu bí mật sâu thẳm nhất của đàn bà, hấp dẫn anh đi sâu vào, thăm dò, để mình chôn sâu vào nơi ẩm áp của cô.

Nghĩ đến đây, anh cúi đầu, lấy khăn ướt lau phần trên gò má. Khi ngẩng đầu lần nữa, trong gương chỉ còn lại mình anh. Xoay người thật nhanh, người đứng gần cửa đã không thấy đâu nữa. Anh lập tức lao ra ngoài, ánh sáng lập lờ nhảy loạn, cô mang về mặt bình tĩnh bưng cái khay trên có mấy ly rượu cho khách, mà người của cục xuất nhập cảnh đang ở ngay tại nơi cách cô không xa.

Trong đầu anh chỉ có một ý niệm, muốn cô ở lại!

Anh xốc lại tâm tình kích động của mình, xuyên qua đám người đi đến phía sau, giữ chặt bàn tay cô. Đầu ngón tay trắng mịn của cô bị rượu đổ lên. Anh kéo cô, bình tĩnh đi qua trước mặt các cảnh viên của cục

xuất nhập cảnh, cách lối ra càng ngày càng gần, bước đi càng lúc càng nhanh hơn. Ngay khoảnh khắc bọn họ sắp bước ra khỏi cửa, người của cục xuất nhập cảnh rốt cuộc cũng phát hiện ra bọn họ, liền bước nhanh theo.

Bước được một chân ra ngoài, anh liền dồn sức chạy như điên. Trong lòng bàn tay là rượu với mồ hôi khiến anh lo sẽ không kéo cô chạy được, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt coi thử. Cô chống lại ánh mắt lo lắng của anh, mù tịt không biết phải làm gì, phía sau truyền đến tiếng gọi của cảnh sát, nhưng chưa kịp thấy rõ đã bị anh kéo vào một ngõ nhỏ vắng vẻ.

“Vào trong!” Anh đẩy một cánh cửa, thấp giọng ra lệnh. Cô theo hướng anh chỉ, đi vào trong một hành lang chật hẹp, tối om của một căn lầu cũ trong ngõ nhỏ. Anh ở phía sau đóng cánh cửa lại, trong hành lang lập tức đưa tay không thấy năm ngón.

Anh như rất quen thuộc với con đường ở đây, kéo cô hết rẽ trái rồi rẽ phải, dễ dàng xuyên qua bóng tối. Trước mặt xuất hiện một cánh cửa kính cũ, ánh trăng rơi trên cửa, anh thả tay cô, làm động tác trên khóa cửa, sau đó đẩy ra rồi nói với cô: “Ra đi.”

Cô theo lời đi ra, ngoài cửa là một khoảng sân lờ mờ và một bóng cây, ở giữa có một bồn hoa rất lớn, dưới bầu trời đêm, không thấy rõ màu sắc.

“Đây là đâu?” Cô hỏi.

Anh không trả lời, tự ý đi về phía trước. Vòng qua bồn hoa, ngang qua sân rộng, bóng anh bị kéo dài dưới ánh trăng, cổ áo khoác dựng đứng như hai cái sừng. Cô cười thầm, lặng lẽ đuổi theo. Dọc đường yên tĩnh, ai cũng không nói gì.

Anh đã vì cô mà đẩy một cánh cửa nữa, hình như đang từng bước tới gần trái tim anh. Anh muốn nhìn thấy cô, muốn giữ cô lại, muốn cùng cô làm tình, chỉ như vậy. Anh nghĩ anh không cần nhiều lý do để thuyết phục mình không được động tâm với một cô nhóc nhập cư trái phép. Cô nhóc kia đã trưởng thành rồi, cô có quyền lựa chọn. Anh quay đầu nhìn cô một cái, cô thì đang ngửa đầu, trong mắt toàn là vẻ kinh ngạc với khung cảnh xa lạ, nên không ngừng nhìn xung quanh.

Cô nghi ngờ anh có một phép thuật kỳ lạ, mang theo cô xuyên qua một đường hầm thời không thật dài, mở một cánh cửa bình thường nhưng lại là một cánh cửa giấu giếm huyền cơ, đi vào một thế giới giống như thế giới thần tiên.

Nhưng chỉ một câu của anh đã đánh tan ảo tưởng của cô, anh nói: “Đây là công viên thành phố, cô chưa từng tới vào ban đêm sao?”

“Chưa từng.” Cô không thể tin nổi nói. Ngoài tầng hầm thuê và câu lạc bộ, cô rất ít đi đến nơi khác, đặc biệt là buổi tối. Cô không đủ cảm giác an toàn.

Trong công viên vào buổi tối chỉ có động vật lang thang thường hay lui tới, mèo, chó, người. Gió có thể tự do thổi, cây có thể tự do lay động, nguyên bản cổ đều là của bạn. Cô bước vào cái bóng của cây, bỗng có một cái đầu từ trong bóng cây lộ ra, cười, sự an bình, yên tĩnh của thiên nhiên khiến cô vui vẻ cực độ.

“Đi thôi.” Anh nói, kéo cô ra khỏi bóng cây. Nhìn cô đi bên người nhưng không an phận, cứ đi hai bước thì dừng một bước, anh lại muốn làm ra loại hành động ham muốn ấu trĩ là sờ cô. Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời đầy sao. Đã lâu rồi, anh rốt cuộc cũng có cơ hội nhàn nhã mà đếm sao trên đường về nhà.

Bọn họ rời khỏi quốc lộ vừa dừng lại ở một trấn nhỏ, trước mặt là con đường nhỏ chỉ gần đủ cho hai xe đồng thời đi qua, bên đường là những căn nhà theo phong cách Châu Âu với một loạt sắp xếp phổ biến và màu sắc sáng sủa. Có sân trước và vườn hoa, nhà nào giàu nói không chừng còn có bể bơi. Lúc cô đối bụng đã từng trộm quả anh đào trong sân nhà bọn họ.

Anh mang theo cô đến trước một căn nhà lầu thì dừng lại, lấy chìa khóa mở cửa sắt ra, đi vào trong phòng khách bằng cánh cửa nhỏ bên trái, đi qua cầu thang vòng tròn, đến bậc thứ năm mươi thì dừng lại. Kiến trúc của tòa nhà lầu này rất kỳ quái, không giống nhà ngang Trung Quốc, lên lầu là hàng hiên, sau đó mới là một căn phòng. Cửa phòng nơi này ở ngay bên cạnh cầu thang, ngay cả sân thượng cũng không có, đương nhiên cũng không có hành lang tối om, đứng trước cửa liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy mái nhà, cả nóc nhà cũng rất sáng sủa.

Chìa khóa tra vào ổ nhẹ nhàng đánh tách, anh ngồi xổm xuống kiểm tra khe hở thùng thư. Cô đứng sau nhìn vào, ánh sáng le lói trong phòng, láng máng có thể thấy được phòng khách không lớn, bên trong chất đầy đồ dùng.

Anh đứng lên, đi vào phòng rồi bật đèn. Hai mắt cô lập tức nhú lại, mỗi góc trong phòng đều lấp lánh, giống như có cái gì đó phát sáng. Nhìn kỹ, đều là những vật trang trí nhỏ được khảm vàng bạc, dây lưng, ly rượu, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng là đồ phục cổ theo kiểu cung điện Châu Âu. Bức tranh đầy hoa cúc trắng trên nền đỏ nổi bật trên tường giấy, trong quỹ quái lại lộ ra tao nhã. Cô nghi ngờ mình bị lọt vào ngôi nhà của mù phù thủy trong rừng sâu.

Anh ngồi vào sô pha trong phòng, thấy cô còn đứng, nói: “Không được chạm bậy vào những thứ đó.”

Cô a một tiếng, phúi phúi bụi trên người rồi ngồi bên cạnh anh. Sô pha mềm mại, ánh đèn cũng không chói mắt, đó là một nơi vô cùng ấm áp.

“Giấy tờ, giấy tờ, giấy tờ.....” Anh vừa nói vừa không kiên nhẫn ném thư trong tay qua một bên.

Cô chăm chú nhìn động tác của anh, đợi anh xử lý xong đồng thư, trong lúc vô ý khi liếc đến chỗ anh, nói: “Quần áo của anh.....” Cô chỉ chỉ vật áo trước của anh.

Anh cúi đầu, phát hiện không ngờ mình lại mặc áo ngược, khó trách luôn cảm thấy cổ áo sít chặt. Mắc nhỏ một tiếng, anh đi đến đầu khác của phòng khách, giật tấm rèm che phủ cả mặt tường. Cô vốn nghĩ sau tấm rèm màu đen là một tấm gương, không nghĩ tới chính là phòng ngủ của anh. Phòng ngủ được trang trí giống phòng khách. Anh vào phòng ngủ lại giật một tấm rèm nữa. Cô dè dặt vòng qua những chướng ngại vật ở phòng khách, đi đến chỗ tấm rèm vừa bị giật ra. Lúc đầu vừa nhìn, đó là tủ quần áo của anh, bên trong tối om om, đến gần mới phát hiện, kia đều là quần áo của anh, quần áo màu đen, đủ loại chất liệu đủ loại kiểu dáng, nhét đầy một tủ.

Anh vẫn giống lúc ở câu lạc bộ, thoải mái thay quần áo ngay trước mặt cô. Anh cởi hết chỉ chừa lại cái quần lót, lấy trong tủ cái áo choàng tắm màu đen rồi mặc vào, xoay người, nhìn thấy cô đang cười, cười ngật nghẻo.

“Cười cái rắm ấy.” Anh quay lại nhìn cô bằng nửa con mắt, thay dép lê.

Cô cố gắng đè tiếng cười xuống, nói: “Tôi cảm thấy, anh rất giống một loại động vật.”

“Động vật gì.” Anh hỏi.

“Quạ đen.” Cô nói xong, lại che miệng cười nhẹ hai tiếng.

“Quạ đen? Tôi và quạ đen có rất nhiều điểm giống nhau sao?” Anh nhìn một cây đen của mình, ngoài cái này, hình như cũng không có cái gì tương tự.

Cô ngồi xuống ghế ở trước người anh, chống cằm nói: “Anh thích màu đen, quạ đen cũng màu đen. Anh rất cao ngạo, quạ đen cũng vậy. Anh rất thần bí, quạ đen cũng vậy. Anh rất thích sạch sẽ, quạ đen cũng vậy. Còn có một điểm giống nhất chính là, anh và quạ đen đều giống nhau, đều thích thu gom những thứ lấp lánh.”

Anh dừng ở khuôn mặt giống như quả táo ngon miệng của cô, cười nói: “Trong văn hóa Trung Quốc, quạ đen là loại chim mang lại điềm xấu, cô không sợ tôi sẽ mang đến bất hạnh cho cô sao?”

Qua thật lâu, cô mới lại cười ra tiếng. Nghe được câu hỏi sau của anh, trong lòng lan ra đau đớn vụn vặt rất nhỏ, đã len đến hốc mắt cô, ngứa, cô xoa con mắt nói: “Từ sau khi mẹ chết, tôi đã không biết cái gì gọi là ‘May mắn’.”

Chú ý tới khóe mắt ướt át của cô, anh trầm mặc. Anh đương nhiên hiểu được mất đi người mẹ đối với một đứa nhỏ có ý nghĩa gì. Anh thật sự hiểu được, cái loại bi thương này từ khoảnh khắc mất đi kia đã ghi lại trong máu. Khiến anh đau đớn mà cảm động lây, khiến trái tim lạnh lùng, cứng rắn của anh gợn lên chút thương hại, đáng tiếc, anh đã không còn thói quen biểu đạt trực tiếp sự quan tâm của anh.

“Cô không biết cái gì gọi là ‘tình dục’ sao? Tôi nghĩ, tôi có thể giúp cô.”

Anh dùng ngón tay mềm mại ấn đuôi mắt cô, ánh mắt mờ mịt của cô, để sát vào cánh môi cô, hôn nhẹ.

Anh và cô nằm trên ghế sofa, anh dùng cơ thể bao phủ cô. Cô đã không còn gì vướng víu, anh vẫn mặc áo choàng tắm dài. Thắt lưng bị tháo ra, áo choàng rộng thùng thình che toàn thân anh, cũng che một nửa cơ thể người nằm dưới. Trong bóng đêm bao phủ, theo động tác của anh, cơ thể trắng nõn, đầy đủ của cô như ẩn như hiện.

“Tôi thích miệng cô, màu rất đẹp,” Anh liếm khoe miệng cô nói, “Người đàn ông thường thông qua màu môi của đàn bà để phán đoán xem bộ phận huyền bí kia có đáng yêu hay không, đặc biệt là tôi, rất thích xoi mói về màu sắc. Nhiều lúc tôi không tìm đàn bà để qua đêm là vì không tìm được màu phần hồng xinh đẹp khiến tôi nổi dục vọng, cho nên cô không cần phải kiêng cử.”

Mang theo cảnh cáo rất lưu manh, anh nói mấy câu xong, thì hôn một cái ngay tại nơi có màu hồng phần xinh đẹp của cô, hôn vào khu vực khiến cô không được tự nhiên. Áo choàng tắm cũng bị kéo tới chân cô, dính nhon ở nửa người trên dựng đứng trong không khí.

“Đừng.....” Cô đẩy đầu anh, giãy giụa muốn khép hai chân, lại bị anh đè xuống, chỉ có gót chân vì khó nhịn mà ma sát trên lớp vải thô ráp của sofa.

Hai tay anh đặt trên đầu gối cô, ngẩng đầu nhìn cô. Cô cố gắng cắn môi, dùng đau đớn để có thể suy trì sự tỉnh táo. Hai tay đặt ở phía sau chống đỡ cơ thể hơi run run. Gò má cô bị anh xâm lược bằng mắt, e lệ không có chỗ phát ra.

Đàn bà càng phản ứng dữ dội càng kích thích dục vọng của đàn ông, anh thích cảm giác hoàn toàn nắm giữ mật mã hạnh phúc của cô. Anh đỡ phía dưới hai chân mượt mà bởi vì căng thẳng mà ép chặt của cô, để có thể nhìn kỹ mảnh đất bí ẩn kia.

Sau khi nhìn kỹ, anh cúi đầu, giống như em bé sơ sinh theo bản năng, say sưa dùng môi mút vào từng nếp nhăn của cô, nhẹ nhàng liếm láp.

“Nước Mỹ này rất tự do cởi mở, cô có quyền biết, cái gì là ‘Tình dục’.....”

Anh bị mê hoặc.

9. Chương 9: Có Lẽ Là Yêu (3)

Anh thích rượu gin Hà Lan với nước ép dưa, màu rượu sáng, không chỉ có mùi thơm của quả cây bách xù và mạch nha, còn có vị rượu ngọt và cay. Ngoài những thứ “lấp lánh” Gỉ đó, anh thích nhất chính là rượu mạnh.

“Mỗi ngày anh đều uống rất nhiều rượu sao?” Bạch Khả hỏi. Cô gấp chân ngồi trong bồn tắm lớn, Đường Nhất Đường ngồi ở đầu khác của bồn tắm, nâng ly rượu hương nồng đèn, giống như nhà giám định châu báu đang thưởng thức màu vàng rực rỡ. Lót bên trong màu vàng kia là lớp men sứ màu xanh, lộ ra một chút màu xanh quỳ dị.

“Rượu, là thuốc độc tốt nhất, hừ, đáng tiếc cho tới nay nó cũng chưa thể độc chết tôi.” Anh uống một hơi cạn rượu trong ly, giống như rượu này có thù oán sâu nặng với anh vậy.

“Vì sao anh lại muốn độc chết mình?” Cô hỏi.

Anh không trả lời, ngón tay trượt trên vách bồn tắm, đến bờ vai lộ ra trên mặt nước của cô. Bàn tay to bao phủ phần vai thon gầy của cô, kéo người tới, chạm vào khuôn mặt cô. Cô muốn tách ra lại bị anh nắm lấy hàm dưới. Anh nhả rượu vào trong miệng cô. Rượu cay theo cái lưỡi ẩm áp của anh chạy xuống cổ họng, cô không chịu được cái vị cay sắc lên mũi, nên không ngừng ho khan.

Nước rượu tràn ra khỏi miệng, vẽ ra một bức tranh ướt át lóng lánh, thẳng đến cằm. Anh rời khỏi môi cô, đưa đầu lưỡi liếm theo đường cong phần dưới khuôn mặt cô.

“Vị không tệ chút.” Anh dấn vào gò má cô hỏi.

Cô không được tự nhiên quay đầu đi nói: “Uống nhiều rượu không tốt cho cơ thể.”

“Ha ha.” Anh cười khê bằng giọng mũi, ngồi lại vào đầu kia của bồn tắm, bọt xà phòng nhấp nhô theo động tác của anh. “Hôm nay có rượu hôm nay say.” Anh nói.

Cô vươn tay lau rượu dính trên mặt và khóe miệng, một ít bọt xà phòng trong lúc vô tình dính lên chóp mũi cô. Cô nhìn ngón tay mình đã nổi lên nếp uốn màu trắng, thời gian ngâm nước đã lâu, muốn lau khô thân thể, nhưng mà anh vẫn bất động cô lại ngượng ngùng không dám đứng dậy. Do dự một chập, thấy mặt anh đầy ý cười nhìn cô. Không phải cười lạnh lùng khinh miệt mà cô quen, cũng không phải cười mỉa, mà giống nước trong bồn, lăn tăn, bọt xà phòng mềm mại nổi lơ lửng trên mặt nước.

Bụng dưới bỗng dưng giống như có con rắn nhỏ bò qua, từ từ đi lên bụng, lại đến trước ngực, cho đến cằm, thì ra là ngón chân anh. Cô không biết anh muốn làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn anh. Anh đang cười với vẻ mặt tà ác, đầu gối anh lộ ra trong bọt xà phòng.

Làn da trên cằm bị ngón chân anh kẹp lấy, cô thuận theo nhìn xuống, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, mũi bị dùng sức nhéo một cái, đau ơ là đau.

“Ha ha ha ha.....”

Người đàn ông đùa xong thu chân lại, cười đắc ý, lộ ra bốn cái răng nanh kiêu ngạo.

Cô ôm mũi, đau đến nỗi nước mắt ứa ra.

“Đừng khóc, bằng không tôi sẽ.....” Anh làm bộ muốn bỏ nhào qua. Cô nhanh chóng thu nước mắt lại, ra khỏi bồn tắm, phủ áo choàng tắm màu đen của anh rồi chạy vào phòng khách. Cách một cánh cửa vẫn còn nghe thấy tiếng cười khoa trương của anh.

Thừa lúc anh chưa đi ra, cô vội vàng thay quần áo của mình. Đêm đã khuya, cô không dám về nhà, đành phải ngồi ở sofa loại tốt đến bình minh. Ngồi một chập thì ngủ. Mãi đến khi mơ thấy mình bị người ta bế lên, mở mắt ra, quả nhiên là bị người ta công trên lưng. Cô kêu một tiếng sợ hãi, bị ném mạnh tới một nơi mềm mại — giường anh.

Cô sợ hãi, giãy giụa muốn đứng lên nhưng bị anh giữ lại. Anh nói: “Tôi hiếm khi có lòng tốt muốn giúp cô, cô nên biết điều cho tôi.”

Cô thấp thỏm không yên mà ngồi xuống, không dám nhìn anh. Anh nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, cười nói: “Cô nhóc à, tôi không có cường hãn như vậy đâu, vừa mới làm nhiều như vậy, lại làm nữa, cô muốn tôi lao lực đến chết hả.”

Anh quăng chăn lên đầu cô, khi cô kéo chăn xuống, anh đã đi ra ngoài rồi, chỉ có tấm rèm đang lay rất nhẹ. Trong không khí tràn ngập mùi xạ hương đặc biệt nam tính của anh, ánh sáng đỏ ảm áp chiếu lên bức tường giấy. Cô chú ý tới tú quần áo bên phải, đi xuống giường, thật cẩn thận giật tấm rèm trên tú quần áo ra, trước mắt là một màu đen. Một số đồ trang sức bằng kim loại phát ra ánh sáng long lanh. Cô liếc mắt nhìn hướng phòng khách, xác định không có tiếng động, mới vươn tay, chậm rãi ôm đồng quần áo kia vào trong ngực.

Mùi của anh.....

Trong không khí, trên da, mỗi một lỗ chân lông, đều là anh. Hạnh phúc, cô chỉ có thể nghĩ ra từ đó.

Đầu của cô vùi trong đồng quần áo của anh, gần như muốn nghẹt thở.

“Cô đang làm gì vậy?”

Giọng đàn ông bỗng nhiên truyền đến từ phía sau, cô bị kinh hãi, đứng không vững, cả người ngã vào trong đồng quần áo kia. Cái trán bị đụng vào tường, có quần áo đỡ nên không đau lắm, nhưng hoa mắt chóng mặt có làm sao cũng không đứng dậy được. Một màu đen ngịt, chỉ có duy nhất một cánh tay màu trắng chìa ra, vung loạn trong không trung.

Anh vào là muốn xem cô đã ngủ hay chưa, không nghĩ rằng cô lại đang nhìn trộm quần áo anh, vốn định quát cô không được đụng lung tung vào đồ của mình, nhưng hiện tại nhìn bộ dạng chật vật của cô lại cảm

thấy buồn cười. Cười đủ rồi mới lôi cô từ trong đồng quần áo ra, anh ôm gò má cô nói: “Xem cô còn dám tùy tiện đụng vào đồ của tôi nữa không.”

Anh rất thích cảm giác véo mặt cô, khuôn mặt múp míp có chút trẻ con bị biến thành bánh quả hồng rất buồn cười. Nhéo một hồi lâu mới buông ra, anh thu dọn lại đồng quần áo nói: “Nhìn cái kiểu vụng về của cô, còn chưa đến tuổi dậy thì sao, tại sao lại mê luyện một vũ nam như tôi đến loại trình độ này. Khó quá phải không, cô vốn vì thể xanh mới tiếp cận tôi, nhưng sau lại thật sự yêu tôi? Hay là, cô quả thực yêu tôi ngay từ đầu, không phải vì thể xanh gì đó?” Nói tới đây, anh tự giễu mà cười một cái rồi nói: “Haizz, thật sự khiến người ta cảm động mà.”

Cô đứng bên cạnh anh, chăm chú nhìn từng động tác của anh, muốn khắc sâu anh trong lòng.

“Muốn làm cái gì chứ?” Anh hỏi, kéo rèm che tủ quần áo lại.

“Anh không thích tôi sao?” Cô nhìn anh, ánh mắt trong veo.

“Không ghét,” Anh thuận miệng nói, nghĩ lại bổ sung thêm, “Ở trên giường chúng ta rất hợp nhau.”

“Vậy sao, anh có bằng lòng ở trên giường với tôi cả đời không?”

Câu hỏi bất ngờ khiến anh sững sốt. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, anh không hiểu người có vẻ ngoài đơn thuần như vậy, tại sao có thể nói một câu trắng trợn như thế, còn dùng cái vẻ mặt ngây ngô khờ dại nữa chứ. Cả đời cùng cô làm tình? Cho dù hiện tại cơ thể của cô rất hấp dẫn anh, cũng không thể cam đoan về sau anh sẽ không chán.

“Nghe này, đây là Mỹ, đã được tự do hơn hai mươi năm. Cô cũng biết nghề nghiệp của tôi, nếu cô chỉ muốn tìm một người lên giường, tôi có thể đáp ứng cô bất cứ lúc nào, nếu cô muốn ‘Cả đời’ gì đó, tôi nghĩ, cô có thể đi rồi.”

Nghe anh nói xong, cô liếc mắt nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ rồi lại nhìn anh, cô không có can đảm đi một mình vào buổi tối.

Nhìn khuôn mặt cô lộ ra vẻ sợ hãi, anh tự biết mình nói hơi quá, thả chậm ngữ khí nói: “Người của cục xuất nhập cảnh khẳng định đã điều tra được địa chỉ của cô, tầng hầm kia không thể trở về, cô tạm thời ở lại đây đi, tôi.....”

“Tạm thời là bao lâu?” Cô cắt ngang lời anh hỏi.

“Chờ cô tìm được chỗ ở mới.” Anh nói. Nói xong liền trầm mặc đi ra ngoài, kéo rèm lại.

Phải đối mặt với bức màn đen còn lớn hơn bóng đêm, cô chậm rãi ngồi vào giường, co đầu gối lại.

Từ sau khi cô hiểu được tình yêu là gì, liền tin chắc, mặc kệ tình yêu bắt đầu như thế nào, nhưng trong nội dung của nó phải bao hàm “Cả đời”. Cô đã từng hỏi mẹ là vì sao ba không cùng bà đi qua cả đời. Bà dùng ngữ khí sảm hối nói với cô: “Là bởi vì, mẹ làm không tốt, mẹ chỉ biết mang phiền phức đến cho ông ấy.”

Cô không muốn mang phiền phức đến cho anh, cũng không thể làm tốt giống người khác, cô quá ngu ngốc. Cho nên, cô sẽ mang theo tất cả hồi ức tốt đẹp rồi đi, trở về tổ quốc của cô.

Trời rất cuộc cũng sáng, cô đứng lên, đi vòng qua, đứng trước tủ quần áo anh, cúi người xuống ngửi, mùi này, cô sẽ nhớ cả đời.

Trong phòng khách, anh đang nghiêng người nằm ngủ trên sofa. Thân hình cao lớn khiến sofa không hề rộng rãi càng nhỏ bé hơn. Cô nhanh chân nhanh tay đi đến ngồi xổm bên cạnh anh, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt anh, muốn nhớ kỹ độ uốn cong của mỗi cọng lông mi trên mắt anh.

Khi anh ngủ nhìn dịu dàng hơn.

Thở dài một hơi, cô lấy tờ mười đôla được gấp rất cẩn thận từ trong túi đặt vào lòng bàn tay anh. Vươn tay dừng lại trên trán anh, cô thật sự rất muốn sờ khuôn mặt một lần. Đúng lúc này, anh đột nhiên mở to mắt. cô cuống quýt thu tay lại.

“Cô phải đi?” Anh hỏi. Anh vẫn không ngủ, không nghĩ cô sẽ đi ra, nên làm bộ như còn buồn ngủ mà ngáp một cái.

“Ừ.” Cô gật đầu, đứng lên, đi đến gần cửa.

“Đi đâu?” Anh cao giọng hỏi.

“Trung Quốc.” Cô đáp.

“Trung Quốc?” Anh nhú mồm, anh rất muốn hỏi vì sao, lại hỏi không ra miệng.

Cô như hiểu nỗi băn khoăn của anh, chủ động nói: “Tôi không muốn chuốc thêm phiền phức cho anh. Khoản nợ lúc vượt biên tôi đã trả xong rồi, tiếp tục ở đây cũng không biết làm gì, tôi muốn về nhà.”

“Về nhà? Vậy cô phải trả cái giá lớn như thế để đến nước Mỹ là vì cái gì, mẹ cô thậm chí.....” Anh thu lại câu tiếp theo đúng lúc, cơn tức càng tăng, quát, “Trong đầu cô rốt cuộc chứa cái quái gì vậy! Cô làm việc có lô – gạch không hả! Mẹ kiếp, cô bị nào à?!”

Cô đột nhiên quay đầu lại, ngón tay nắm cánh cửa trắng bệch, nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuống. Dùng tay áo vụng về lau nước mắt, kỳ thật trong lòng cô cũng không cảm thấy quá đau khổ, chỉ là có đôi khi không thể khống chế cơ thể nên có phản ứng ngoài dự tính, giống như có rất nhiều thời điểm mình muốn nói lại không thể biểu đạt ra, người khác nói lại không hiểu được.

Đối mặt với cô không ngừng rơi lệ, anh có một chút cảm giác tội lỗi, cũng có một chút không đành lòng. Anh không muốn để cô đi, nhưng cũng không có lý do gì để giữ cô lại. Hoặc là, cô chỉ đang giả thủ đoạn, buộc anh phải hứa ở bên cô cả đời. Người Trung Quốc, đều rất giả dối.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, có khả năng ngay cả tiền mua vé máy bay cô cũng không có. “Cô muốn về như thế nào?” Anh cười lạnh hỏi.

Cổ họng của cô bị nghẹn lại, ho một tiếng nói: “Tôi sẽ nói với cảnh sát tôi là người nhập cư trái phép, bọn họ sẽ đưa tôi về.”

Anh bật cười. Còn nói: “Cô không sợ sau khi về phát hiện mình mang thai sao?”

“Tôi sẽ uống thuốc tránh thai, anh yên tâm.” Cô nhẹ giọng đáp.

“Xã hội Trung Quốc rất bảo thủ, cô cho là về Trung Quốc sẽ có thằng nào muốn cô sao? Cô chỉ là con đi?” Anh biết anh nói rất quá đáng, nhưng lúc anh ý thức được, lời nói đã không thể thu lại. Nhưng thái độ hồ hững của cô khiến áy náy trong anh không còn sót lại chút gì, cô bình tĩnh nói: “Tôi sẽ làm ni cô, tôi sẽ cầu phúc cho anh ở trước mặt Phật tổ, cho đến khi tôi chết.” Ngữ khí của cô không hề giống đang nói giỡn.

“Her!” Anh méo miệng cười đến vô cùng quái lạ. Anh thật sự không rõ cô nhóc mười tám tuổi này, mười tám tuổi, độ tuổi này ở nước Mỹ chính là đang tranh nhau vào đội cổ động viên, một cô nhóc như vậy sao lại khiến người ta không nắm bắt được. Là anh không đủ từng trải, hay là cô che giấu quá tốt!

10. Chương 10: Thế Nào Là Yêu (1)

“Cô biến đi, biến đi, biến!”

Anh thuận tay cầm lấy thứ gì đó bên cạnh ném tới cô, vừa vịn đánh vào đầu gối, cô lui một bước, vịn núm cửa, lao ra. Ngoài cửa là cầu thang, cô choáng váng một chập mới nhớ tới điểm này.

Gió tạt vào mặt, thổi khô nước mắt của cô, khiến cô không mở mắt ra được. Đôi khi thấy rõ con đường phía trước, lại không biết nên đi về đâu. Ra đến quảng trường, là một đại lộ rộng lớn, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy người. Một quốc gia lớn như thế, dân cư lại chỉ bằng một phần năm Trung Quốc, lúc vừa tới, cô đứng ở giữa quảng trường không một bóng người, cuối cùng cảm thấy thế giới này chỉ còn lại một mình cô.

Đi một đoạn xa, rốt cuộc cũng nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đậu bên bờ sông, chỉ cần cô đi qua đó, nói với bọn họ cô là người nhập cư trái phép, thì tất cả đều kết thúc. Cô đến Mỹ bảy năm, tất cả chưa xót đau

khổ, cùng với tình yêu không bệnh mà chết của người kia, đều muốn đặt cô ở bên cạnh ngọn đèn phật tổ không được gây nghiệp chướng cõi trần một lần nữa.

Cô cũng không quá buồn phiền, cho dù cô có đầy đủ lý do, cô cũng chưa từng oán trách số phận, chưa từng nghĩ mình là nạn nhân của thời đại. Cô không hiểu. Lâu dần cô cũng thuận theo như một loại bản năng sinh tồn, cùng với tín ngưỡng theo đuổi tình yêu mà mẹ cô truyền lại, rồi bị một thứ âm thanh chỉ dẫn tuy nhỏ yếu nhưng liên miên không dứt trong đầu, đánh bậy đánh bạ thể nào lại gặp anh, khư khư cố chấp tới gần anh, liều chết xông vào, cuối cùng bại trận.

May mà, cô cũng không phải không thu hoạch được gì.

Xa xa, con đường về nhà ngay trước mắt. Lúc còn cách xe cảnh sát nửa sân thể dục, cô đi qua nhanh, dựa vào thân cây ở bờ sông thở hổn hển. Cảnh sát vừa mới đi đến bên cạnh xe, xem ra là muốn rời đi. Cô bước nhanh đuổi theo, bỗng nhiên, bả vai đau nhói, bầu trời xoay tròn trước mặt, cô muốn tóm thân cây bên cạnh, nhưng phía sau lưng lại có một lực thật mạnh đẩy cô rơi xuống sông.

Da đầu bị nhánh cây sượt qua, chớp mũi đều là mùi bùn đất. Hai tay vung vẩy lung tung, cứ ngã mãi cho đến khi cơ thể được một rễ cây thô to tiếp được. Ngực cô khó chịu, đầu óc mòng mòng nhìn người đàn ông áp trên người cô, phía sau người đàn ông là bầu trời xanh thẳm. Cô cố sức chớp mắt, không thể tin đây là thật.

“Sao, sao, cô sao rồi?” Cô thiếu chút nữa thì rơi xuống sông may mà giữ lại được, anh lấp bắp hỏi.

Người trên người thở hổn hển, tóc dính vài cái lá, ngón tay cắm vào trong bùn. Cô chưa từng gặp bộ dạng chật vật như thế của anh.

Hơi thở ẩm áp phả trên mặt cô, anh nói: “Cô, không được đi.....” Bởi vì Nhất Đường chạy như điên, lại từ bờ sông lăn xuống, giọng của anh không có chút sức lực, lại như muốn khóc.

Cô thay anh lấy lá cây trên tóc xuống, lau vết bẩn trên mặt, nói: “Anh không cho phép tôi đi, có thể gọi tôi lại, đẩy tôi xuống nước làm gì?”

Anh không nói lời nào, hơi thở đã ổn định. Anh không nghĩ sẽ nói cho cô biết, khoảnh khắc cô đóng cửa lại anh đã hối hận, anh không nghĩ cô sẽ đi. Phẫn nộ, khó chịu, trống rỗng, anh bị tra tấn đến đứng ngồi không yên trong căn phòng chỉ còn mình anh. Bất an, nhìn tờ tiền giấy mà cô đặt trong lòng bàn tay anh, đây là di vật duy nhất mà mẹ cô để lại cho cô, cô lại cho anh, cô nói muốn giúp anh cầu phúc. Anh bỗng nhiên nhớ lại, từ lúc quen cô tới nay, ngoài một loạt dấu răng, anh cũng chưa cho cô gì cả, mà cô cũng chưa từng đòi hỏi gì.

Nếu cô đi rồi, nếu anh không được thấy cô nữa, nếu.....

Được rồi, anh rốt cuộc cũng phải thừa nhận, anh không nỡ bỏ cô, anh thích cô, cho dù chỉ là chút ít. Thứ anh thích không chỉ là cơ thể hoàn toàn phù hợp với cơ thể anh, còn có nụ cười của cô, giọng nói của cô, mùi của cô, tính cách điên rồ của cô.

Cô ở trước mặt anh, chưa từng có ý biểu hiện kiên cường, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ chủ động tìm kiếm sự bảo vệ. Sự khinh thường của anh đối với cô chỉ là do cách nghĩ của riêng anh, đồng tình với cô cũng không phải xuất phát từ lòng tốt, chỉ là bất giác muốn thỏa mãn cảm giác về sự ưu việt của mình.

Cô như con thiêu thân hết lần này đến lần khác lao vào trong lửa, bị cuốn hút, hưởng thụ cơ thể của anh. Bất tri bất giác, anh thất thủ rơi vào nước cờ chẳng hề ỉn của cô. Có lẽ khi nhìn vẻ ngoài ngốc nghếch của cô, khi anh khắc khẩu với cô, khi anh dùng ngón chân nhéo mũi cô, anh biết tương lai của anh..... Bất kỳ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt!

Cho nên anh liều lĩnh đuổi theo, nhìn thấy cô đang chạy tới chỗ xe cảnh sát, máu điên trong anh ước chừng lập tức bùng nổ. Anh chọn cách thô lỗ nhất cũng là cách hiệu quả nhất, trực tiếp nhào về phía cô! Chỉ là trên đường đã xảy ra sự cố nho nhỏ, anh quên không cân nhắc đến tốc độ và sức nặng của mình khi đụng vào cô có bao nhiêu lớn.

“Có thể đứng lên được không, anh đè tôi rất.....” Tiếng kháng nghị yếu ớt của cô đánh gãy suy nghĩ đang chạy nhanh trong đầu anh. Ý thức được toàn bộ trọng lượng của mình đều đè lên người cô, anh lập tức

đứng dậy, thuận tiện ôm cô lên.

Trên bờ sông đột nhiên xuất hiện một người, mặc trang phục cảnh sát, nói với bọn họ: “Cần giúp không?”

Anh thấy căng thẳng, mạnh mẽ ôm lấy cô hôn một cái nói: “Không thấy chúng tôi đang bận thân mật sao!”

Cảnh sát nhún nhún vai, rời khỏi bờ, tiếng bước chân dần dần đi xa. Anh thở hắt một hơi, buông cô ra. Cô mang vẻ mặt khó hiểu. Anh không nói gì cả, một tay ôm thân cây, một tay kéo cô lên bờ.

“Này, anh.....” Cô thử bỏ tay anh ra, lại không chống lại sức của anh. Vừa rồi anh rõ ràng bảo cô cút đi, sao hiện tại lại đột nhiên chạy đến đây rồi không cho cô đi nữa, rốt cuộc là có ý gì?

Bước theo anh, ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, mùi nắng càng nồng, mọi người đã trên đường đi làm. Trong đám người da trắng, có thể thấy rõ được hai người Châu Á kéo tay nhau đi trên đường, thỉnh thoảng có người ném ánh mắt tò mò đến bọn họ.

Anh không muốn khiến cảnh sát chú ý, nên dẫn cô vào một ngõ nhỏ hẻo lánh, đẩy cô đến tường, thừa lúc cô còn chưa kịp có phản ứng, đã hung hăng hôn cô. Hôn đến khi trong miệng có vị mặn, anh không cẩn thận cắn phải môi dưới của cô.

Anh rời khỏi môi cô, tay cố định mặt cô không buông ra, anh dùng ngón cái đẩy môi dưới của cô ra. Khóe môi bị răng nanh đâm một lỗ, không lớn, có ít máu rỉ ra. Anh dùng đầu lưỡi liếm thay cô, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Cô gật đầu lại lắc đầu. Cô còn chưa trở lại bình thường sau nụ hôn bất ngờ của anh, lại bị hành động quá mức thân mật của anh lôi vào vòng xoáy khác, trong đầu có một bánh răng bị kẹt, khiến toàn bộ tư duy của cô tê liệt.

Anh ấn đầu cô vào trong ngực mình, nhìn trời nói: “Ở lại đi.” Như đang độc thoại, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ sau khi bị đánh bại.

Vừa đúng lúc có chiếc máy bay bay ngang qua, anh nhắm mắt lại, gắt gao ôm người trong ngực, xác định cô thật sự đang ở trong đó.

Loại cảm giác sợ hãi vì có thể mất đi, bị vứt đi bất cứ lúc nào, giống như nhiều năm trước. Cũng là ngày đông nắng ráo ngàn dặm không mây, mẹ anh, bấy giờ đã không còn nhớ rõ khuôn mặt của bà ấy nữa, mang theo anh đến trước một ngôi nhà xa lạ, nhà này so với nhà anh, chỉ bằng khoảng một nửa phòng sinh hoạt. Mở cửa chính là một người phụ nữ Trung Quốc hòa nhã, bà ta mời bọn anh vào nhà. Anh liếc mắt nhìn đồ trang trí xinh xắn được tết từ những sợi dây màu đỏ trên tường, về sau anh mới biết, thứ đó gọi là Kết Trung Quốc*.

Không lâu sau, một người đàn ông Trung Quốc đi ra, mẹ và bọn họ ngồi phòng khách nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung, anh nhàm chán nhìn xung quanh.

“Mới có bảy tuổi hả. Nó biết tiếng Trung không?” Người đàn ông hỏi.

“Biết, nhưng mà nói tiếng Anh rất tốt.” Mẹ nói.

“Có bệnh tật gì không? Sinh hoạt có cần chú ý gì đặc biệt không?” Người đàn bà hỏi.

“Không, cơ thể nó khỏe lắm. Tính cách cũng rất cởi mở, tin tôi đi, nó là một đứa bé ngoan.” Mẹ nói.

“Chúng tôi đương nhiên tin con của Đường phu nhân sẽ rất ưu tú, chỉ là sợ đi theo chúng tôi sẽ thiệt thòi cho nó.”

“Không sao, anh chị đều là người có học thức, tôi tin anh chị nhất định có thể giáo dục nó tốt. Chúng ta đều là người Trung Quốc, anh chị cũng hiểu là tôi bất đắc dĩ lắm, nếu không..... Tôi sẽ không bỏ nó, nhần tâm như vậy.....”

“Phu nhân, chúng tôi có thể hiểu được nỗi khổ của bà, chỉ là đứa nhỏ này..... Ngộ nhớ nó.....”

“Hãy để nó, để nó hận tôi đi.”

Lúc ấy, anh không rõ bọn họ đang nói cái gì, ở một nơi xa lạ, trong lòng lại lo lắng không yên, vẫn đưa mắt chú ý mọi động tác của mẹ. Sau đó, nỗi lo lắng của anh biến thành sự thật. Mẹ và đôi vợ chồng kia cùng đi ra ngoài, anh muốn đi theo, lại phát hiện cửa đã bị khóa trái. Anh giống như thằng điên, dùng răng cắn dùng chân đạp, mặt gỗ bị cào thành nhiều vết sâu, miệng ra sức gọi: “Mẹ, mẹ không được bỏ lại con! Mẹ!”

Tiếng khóc xé lòng của anh rốt cuộc cũng gọi mẹ lại được, anh rõ ràng nghe được tiếng bước chân của bà đi đến cửa, đầy mong đợi chờ bà mở cửa cho anh, cuối cùng chỉ chờ được một câu đầy áy náy. Bà nói: “Nhất Đường, con ơi, mẹ yêu con.”

Bà thậm chí còn không bỏ thí cho anh một cái ôm liền vĩnh viễn biến khỏi cuộc sống của anh. Từ đó về sau, đối với loại tình cảm không xác định, cảm giác sợ hãi có thể mất đi bất cứ lúc nào, không tự tin thậm chí là cả phức cảm tự ti, cảm rề thật sâu trong lòng anh.

“Cô vẫn thích tôi chứ?” Anh hỏi.

Người trong ngực muốn ló đầu ra, sau khi giây giũa không có kết quả, mới rầu rĩ nói một tiếng: “Thích.”

“Cô sẽ không bắt thành linh không cần tôi nữa chứ.” Anh lại hỏi.

“Trừ khi anh chán tôi, tôi sẽ trở về Trung Quốc.” Cô nói.

Anh cười khổ nói: “Cô đang uy hiếp tôi sao. Không bằng cô trực tiếp nói, nếu tôi không thích cô, cô sẽ không sống nữa.”

“Mẹ nói, mạng của tôi là do bà cho, bà chưa cho phép, ai cũng không thể lấy đi, ngay cả tôi cũng không thể.” Cô nói xong, hai vai run run, thanh âm rầu rĩ rơi thẳng vào ngực anh.

Mẹ. Anh nghiền ngẫm từ này, rất muốn biết người mẹ trong miệng cô vĩ đại đến cỡ nào, nhưng bà đã chết. Vậy anh không phải có thể từ con gái của bà nhớ được chút hồi ức đẹp đẽ về mẹ chứ? Cô nhóc này, người con gái này, người đàn bà này, có thể yêu thương anh để anh lấy lại niềm tin hay không?

“Cô thật sự sẽ không muốn tôi, hoặc là đột nhiên rời xa tôi chứ.” Anh muốn ở nơi này có được lời cam đoan của cô.

“Sẽ không!” Cô không thể nhìn mắt anh, nên sợ anh không tin, tình thế cấp bách đành giơ một bàn tay lên làm động tác thề.

Anh nhìn lòng bàn tay trơn bóng của cô, người ta nói đường vân tay đặc biệt trơn nhẵn kia đại biểu cho tình yêu, kéo dài từ gốc đến ngón giữa. Anh cầm tay cô, dùng môi hôn một cái.

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

Tâm vừa thả lỏng, bởi vì một câu muốn nói lại thôi của cô mà căng thẳng lần nữa, anh kéo cô ra khỏi ngực, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

“Nhưng mà, anh sẽ theo tôi lên giường cả đời chứ?” Cô nghiêm túc hỏi.

Cố ý xem nhẹ hai chữ “Lên giường”, anh cân nhắc một chút rồi nói: “Cho tôi chút thời gian được không. Có thể về Trung Quốc bất cứ lúc nào, cho nên, hãy cho tôi một chút thời gian, dù sao điều cô muốn chính là cả đời.”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Cô đột nhiên hỏi.

Anh nghĩ cô muốn cười nhạo anh, nên mất tự nhiên đáp: “Hai lăm.”

“Hai lăm,” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chặp rồi nói, “Nếu anh có thể sống đến một trăm tuổi, vậy thời gian còn lại bảy lăm năm, khi đó tôi mới chín ba tuổi.” Nói đến đây, cô như đang hạ quyết tâm, dùng sức gật đầu nói: “Được, tôi quyết định cho anh thời gian suy nghĩ là bảy lăm năm.”

“Cũng không cần..... Lâu như vậy.” Hắn sợ hãi than. Lời này của cô nghe thế nào cũng giống một câu tỏ tình ngọt ngào vậy, nhưng mà lấy sự hiểu biết của anh đối với cô, cô tuyệt đối không phải đang tỏ tình. Nhưng mà, anh thấy rất vui vẻ.

“Cần mà, nói không chừng sẽ có một ngày anh chán tôi, thật đó.” Cô nhấn mạnh.

“Vì sao? Cô có khuyết điểm gì mà tôi chưa thấy hả?” Anh làm bộ nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, đặc biệt là bộ phận có lỗi có lỗ kia.

“Cái đó..... Dù sao..... Tôi cũng nên lo lắng.” Cô áp úng, cố gắng đè nén ác cảm tội lỗi xuống. Cô vẫn không có biện pháp nói bí mật của mình cho người quan trọng nhất với cô, đối với thống khổ và nhục nhã cô chỉ có thể chết lặng, nhưng với người trước mặt, cô muốn duy trì tôn nghiêm cơ bản nhất.

Không hỏi nữa, anh mềm mỏng nói: “Về nhà thôi.”

Cô cười, nắm tay anh. Hai người cùng bước đi, lại đi hai hướng ngược nhau. Anh túm cô đi cùng hướng với mình, nói: “Về sau nhà của tôi chính là nhà của em.”

“Ừ,” Cô gật đầu, bỗng nhiên xoay người lại nói, “Em phải đi lấy hành lý.”

Anh lại kéo cô lần nữa nói: “Những thứ đó, có cho người ta cũng không thềm. Cần cái gì tôi mua cho em.”

“Mẹ nói không thể lừa tiền của đàn ông.”

“Em biết lừa tiền sao? Em thực sự biết lừa là gì sao!”

“Được rồi, đồng ý là không biết. Đúng rồi, anh thực sự đã hai mươi hai tuổi hả?”

“Đúng vậy, có sao không?”

“Em nghĩ anh nhiều nhất cũng chỉ hai mươi, không ngờ anh lại bằng tuổi chú em.”

“Đó là do tôi chăm sóc tốt. Em sẽ không gọi tôi bằng chú đấy chứ.”

“Căn cứ theo tập tục của chúng ta, thì nên gọi như vậy.”

“Em dám gọi thử xem!”

“Chú.....”

“Không được gọi!”

“A.....”

11. Chương 11: Thế Nào Là Yêu (2)

Căn phòng phát ra ánh sáng lập lờ khiến người ta sợ hãi, vách tường dán giấy màu đỏ thắm, trên ghế sofa mềm mại, anh ôm cô, thỉnh thoảng thì vuốt tóc cô, đôi khi lại hôn lên khóe miệng cô, như là phát hiện ra món đồ chơi mới lạ, không dứt ra được.

“Em thích tôi sao?” Anh đã hỏi đến lần thứ năm.

“Ừ.” Cô kiên nhẫn gật đầu.

“Ừ là có ý gì, rốt cuộc có thích hay không?”

“Thích.”

“Thật sự thích hả? Tôi có cái gì khiến em thích chứ.”

“Chính là..... Thích.”

“Thích bao nhiêu?”

“Vấn đề này anh đã hỏi rất nhiều lần rồi.”

“Vậy em không phải có thể lập tức nói ra đáp án sao? Em không trả lời là có ý gì?”

“.....”

Cô bị anh ôm đến khó thở, gồng gượng ló đầu ra, xin tha thứ nói: “Em trả lời, em trả lời.” Lúc này anh mới buông tay, cô bước xuống từ trên đùi anh, đứng trước mặt anh, suy nghĩ nên nói như thế nào mới có thể khiến anh bớt bất an. Từ sau khi bị anh mang về đây, cả ngày, anh đều lặp lại những câu hỏi giống nhau. Mỗi một câu hỏi của anh, cô đều thành thật trả lời, đối với câu trả lời của cô dù sao anh cũng nghe không đủ.

“Em thích anh.....” Cô mở cánh tay ra, mở đến khi không thể rộng thêm nữa, mới nói, “Nhiều như vậy!”

Mặt anh không chút thay đổi nhìn cô, hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời của cô.

“Em thích anh, cao giống như vậy nè, cao đến nỗi không biết cao tới đâu!” Cô ráng sức vươn hai tay lên trên.

Anh nhăn mày, nhìn cánh tay cô đang giơ lên cao, hai chân nhón nhón.

“Em thích anh, nhiều như đầu ngón chân của anh vậy!” Cô lại bổ sung nói.

Anh bỗng chốc đứng lên, ôm mặt cô nói: “Nhỏ xấu xa, em nghĩ rằng tôi chưa từng đọc qua đồng thoại hả?”

Mặt cô bị bóp phồng thành bánh quả hồng, ngạc nhiên nói: “Anh cũng xem qua sao!”

Anh dùng lòng bàn tay xoa nắn mặt cô, tiếp tục câu đồng thoại, anh nói: “Tôi thích em, vượt qua sông nhỏ, đến dãy núi rất xa bên kia. Tôi thích em, từ nơi này mãi cho đến mặt trăng, lại vòng về.”

Nói xong mới có phản ứng lại, không ngờ anh lại bị cô nhóc kia lừa nói ra nhiều lời đường mật như vậy.

Cô nghe xong, cúi đầu cười trộm, cười xong mới nói với anh: “Em yêu anh, từ nơi này mãi cho đến mặt trời, cũng vòng một vòng nhưng không trở lại.”

Nụ cười của anh cứng lại trên mặt, có chút hung dữ. “Không được nói với tôi ba chữ này!” Anh bỗng nhiên quát.

Cô hoảng sợ, ấp a ấp úng hỏi: “Ba chữ nào?” Cô chỉ dựa theo đồng thoại mẹ kể.

“Chính là.....” Anh bị nghẹn. Không muốn cho người khác nói, chẳng lẽ mình còn muốn lặp lại sao? Hơn nữa người bình thường sẽ hiểu anh đang nói đến ba chữ gì. “Em không nên biết rồi mà còn cố hỏi.” Anh nói.

“Em thật sự không biết.” Cô giải thích.

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh! Chính là ba chữ này!”

Rõng thật to, anh quả thật muốn tìm cây cột đâm đầu vô cho rồi. Vì sao cô nhóc này rõ ràng rất ngốc, nhưng anh lại không có cách nào nắm bắt cô được, vẫn luôn thất thủ trước nước cờ của cô.

“Em biết rồi, em không nói là được chứ gì.” Cô cam đoan.

Nhìn dáng vẻ còn thật sự nghiêm túc của cô, anh càng có vẻ là đang cố tình gây sự. Anh vuốt vuốt tóc cô hỏi: “Sao em không hỏi vì cái gì tôi không cho em nói nói?”

“A? Vì sao?”

“Bởi vì.....” Anh hơi mệt mỏi nói, “Không có gì, chỉ là ghét ba chữ này.”

“A, em không thương anh.”

“Em nói cái gì!”

Anh lại ôm mặt cô lần nữa. Cô còn dám nói không thương anh!

“Em, em, em, em nói không thương có nghĩa là em..... Chính là nghĩa của ba chữ kia.”

“Hừ.” Anh dùng lực cụng vào trán cô một cái rồi mới buông tay ra.

Nước mắt cô cũng chảy ra, hai má và cái trán đều đau. Người đàn ông này thật là sinh vật khó hiểu. Lúc trước thì lạnh nhạt với cô, hiện tại lại đặc biệt nhiệt tình, nhưng mà thì thoảng rất thích dùng vũ lực, còn ghét nghe cô nói “Em yêu anh.”

“Em phải đi làm.” Sau khi sinh vật khó hiểu kia giầy vò cô xong, cởi đến khi trần như nhộng, đứng trước mặt cô vừa lắc vừa nói, “Em ngoan ngoãn ở nhà đợi, đâu cũng không được đi. Tôi sẽ giúp em xin thôi việc ở câu lạc bộ.”

Trong mắt cô đều là đường cong khỏe đẹp của cơ thể anh, trông mắt đưa lên đưa xuống theo thân thể anh.

“Nghe chưa?” Anh cốc đầu cô một cái.

“A?” Cô giương mắt nhìn anh, hiển nhiên là không nghe thấy.

“Tôi nói về sau em không cần phải ra ngoài làm việc nữa.” Anh lặp lại.

“Không làm việc? Không làm việc sẽ không có tiền, không có tiền sẽ không có cơm ăn đâu.”

“Tôi nuôi em! Tóm lại trước khi lấy được thẻ xanh, em không được chạy lung tung.”

Anh thay quần áo xong, mặc trên người là một cái áo khoác sợi thô, phía dưới là cái quần da rất thịnh hành thời đó. Anh là người mặc màu đen hợp nhất mà cô từng gặp qua.

Chống lại ánh mắt khen ngợi của cô, anh duỗi anh ôm cô vào lòng hôn một cái rồi nói: “Buổi tối về mới từ từ yêu em.”

Ném cho cô một cái hôn gió, nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ ửng của cô, anh cười đóng cửa lại.

Cầu thang tròn dưới chân kéo ra đường cong xinh đẹp, Anh đứng ở trước cửa nhà mình, nhìn ánh sao ngoài cửa sổ, không muốn bước đi.

Hôm nay, chính là ngày, anh cho phép một người đàn bà tiến vào cuộc sống của anh. Anh bị hạnh phúc xa lạ bóp nghẹt đau đớn, ở trước mặt cô cố biểu hiện sự thoải mái, nhưng vẫn không che giấu được bất an. Đây là yêu, đây là yêu, anh vẫn nhắc nhở mình như vậy. Anh được yêu, sau đó thì sao? Anh muốn bảo vệ cô.

Yêu một người không khó, cái khó là làm thế nào để bảo vệ tình yêu này. Khó khăn của anh chính là thiếu hụt cảm giác an toàn lại cố chấp chiếm giữ dục vọng, người kia có tự nguyện để anh bảo vệ.

Anh ngồi xuống bậc thang, ngẩng đầu, phả một hơi sương trắng ra không khí. Phía sau anh, là nhà và người đàn bà của anh. Anh không biết mình bị làm sao nữa, cứ như bị loại hạnh phúc này ép hết không khí, là loại vô lực sau khi tiến hành đấu tranh.

Hàng hiên đặc biệt im lặng, anh có nguyên không gian chôn vùi tích lũy sức mạnh cùng với tiêu hóa một loạt các cảm xúc phức tạp. Có thể tưởng tượng là càng thấu đáo, lại càng mơ hồ.

Thời gian đi làm cũng sắp tới, anh nhìn thoáng qua khung cửa phía sau, áp nhẹ trán vào, giống như cánh cửa là người trong ngực. Được rồi, đây là hạnh phúc thuộc về anh, anh thừa nhận, ai cũng đừng nghĩ sẽ lấy đi được.

Ánh sao ngoài phòng so với ánh đèn hắt ra trong phòng còn rực rỡ hơn, anh ngâm nga một bài hát cũ vui tươi của Trung Quốc, bước từng bước đi tới nơi làm việc.

Trong không gian đặc biệt dưới lòng đất này, anh cần phải dùng sức hấp dẫn của bản thân để khơi dậy dục vọng của người khác. Ngày nào cũng thế, đã gần một năm.

“Lộ, hôm nay nhìn anh đặc biệt vui vẻ.” Một người đàn bà xinh đẹp trang điểm một lớp dày đi đến khoác lên vai anh.

Anh cách xa cô ả vài bước một cách tỉnh rụi rồi nói: “Có thể kiếm tiền đương nhiên vui vẻ.”

Người đàn bà cũng biết điều mà bỏ đi.

Anh phải phải bả vai, muốn lau đi mùi nước hoa nồng nặc. Động tác tay bỗng nhiên dừng lại, anh nhìn bả vai, phát hiện có điều gì đó không đúng.

Từ trước đến nay, anh căn bản không chú ý đến chi tiết này, chỉ cần anh vui vẻ, mặc kệ là đàn ông hay đàn bà, chơi đùa thế nào cũng được. Cái gì mà không nhiễm bùn đất, cái gì là giữ mình trong sạch, anh xem thấy đều đã lập đền thờ đối trá cả rồi. Anh am hiểu nhất chính là tiêu pha sức hấp dẫn của bản thân, giành mọi thứ anh muốn. Mang theo gánh nặng cuộc sống, kết cục tốt nhất của anh chính là buông thả dục vọng đến chết.

Nhưng mà hiện tại đã không giống nữa.

“Lộ, mày nghĩ gì vậy?” Shaq hỏi. Hôm nay bọn họ lại diễn cùng nhau.

“Tao đang nghĩ..... Một lần phải làm tình trong bao lâu mới có thể làm cho đàn bà hài lòng.” Anh bắt cần đời mà nói cho có lệ.

“Sặc,” Shaq cười kỳ quái một tiếng nói, “Không phải có một đứa chỉ nhìn mày cởi quần áo liền muốn làm tình sao? Từ đó về sau mày liền một lần là nổi tiếng, sao mày.....”

“Shaq, mày từng có suy nghĩ muốn ổn định chưa?” Anh đột nhiên hỏi.

“Tao á?” Shaq nhìn anh một cái nói, “Tao kiếm đủ tiền sẽ về Nga.”

“Mày là người Nga?”

“Đúng, ha ha, rất ngạc nhiên vì tao không nói giọng địa phương sao. Vì muốn sống ở Mỹ tao phải tìm đủ mọi cách, nhưng mà đến bây giờ mới phát hiện ra, mặc dù nước Mỹ rất tốt, nhưng cuối cùng cũng không phải là nơi thuộc về tao.”

Shaq giơ tay, ném cây son vào hộp hoá trang phía đối diện. “Lên sân khấu thôi.” Hấn nói.

Buổi tối không có Bạch Khả, anh nhảy thấy vô vị và buồn tẻ. Anh nhớ cô, không biết cô đang làm gì ở nhà, có quen hay không.

Nhảy xong, Lilith đưa phong bao trả thù lao cho anh. Anh nhớ tới chuyện Bạch Khả, liền nói với Lilith: “Tôi đến giúp Bạch Khả thôi việc, về sau cô ấy sẽ không làm ở đây nữa.”

Lilith nâng mi lên nói: “Thật là anh đã giấu cô bé đi rồi sao?”

Anh nhún vai: “Tôi thích cô ấy, chúng tôi dự định sẽ sống chung.”

“OMG, tôi không nghe nhầm chứ.”

“Không sao cả tin hay không thì tùy, cô chỉ cần biết về sau cô ấy sẽ không đến đây nữa là được.”

“Hừ, là tôi phát hiện ra con bé trước, là tôi mang con bé vào, bây giờ, anh ném được ngọt liền muốn tôi thả người?”

“Nói đi, cô muốn thế nào mới đồng ý buông tha cho cô ấy?”

“Anh nghĩ anh muốn cô bé?”

“Tôi thích cô ấy.”

Lilith và Đường Nhất Đường tranh cãi sau hậu trường nơi kẻ đến người đi, nghe thấy Đường Nhất Đường nói thích Bạch Khả, một ả xoay người nói to: “Nghe này, vũ nam thoát y nổi tiếng của chúng ta nói hẳn thích con bé phục vụ bàn nhập cư trái phép đấy, xin mọi người vui lòng cho.....” ả nghĩ nghĩ rồi nói: “Cho đôi nam nữ này một tràng pháo tay đi!”

Người lui tới đều nhao nhao phát ra tiếng hét chói tai, nhảy một loạt các động tác dung tục. Trên mặt những người đó đều là biểu tình chờ xem kịch vui, đây là nơi thấp hơn so với mặt đất, có ai tin sẽ có tình yêu chân chính chứ.

Trong tiếng châm biếm của mọi người Đường Nhất Đường vẫn duy trì nụ cười rất đàn ông. Anh đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo mọi người im lặng. Chờ xung quanh dần dần im ắng lại, anh nói: “Tôi không biết tình yêu là gì, nhưng tôi tin nó có tồn tại. Người tầng lớp thấp cũng có quyền theo đuổi tình yêu, nhưng mà mọi người không tin, tôi đây cũng không thấy làm lạ khi đến bây giờ mọi người vẫn cô đơn, bởi vì mọi người không biết hình dáng của tình yêu, nên luôn để vuột mất.”

Nói xong những lời này, trong lúc mọi người đang trầm mặc anh cầm phong bao rời đi.

Đêm không quá khuya, anh đi trên con đường quen thuộc, nghĩ đến có người đang đợi anh ở nhà, liền bật cười. Thật ra từ sau khi anh gặp cô anh mới bắt đầu tin có tình yêu, anh thậm chí còn không kịp chuẩn bị để đón nhận tình yêu, chỉ là bản năng không muốn mất đi một người.

Lúc mở cánh cửa, đèn sáng trong phòng, anh nhìn thấy cô mặc áo ngủ của anh, đang cuộn mình ngủ trên sofa.

Anh nhẹ nhàng đi đến sofa ngồi xổm xuống, vén mấy sợi tóc che khuất mặt cô, lặng lẽ nhìn cô.

Để có thể mỗi ngày được nhìn thấy gương mặt ngủ bình thản này, anh nghĩ anh có thể trao đổi thứ gì đó với Thượng Đế.

Cuộc sống tốt đẹp vừa mới bắt đầu.

12. Chương 12: Thế Nào Là Yêu (3)

Lúc Bạch Khả thức dậy, cảm thấy trước ngực đặc biệt ấm áp, cúi đầu nhìn liền thấy mái tóc đen mềm mại của Đường Nhất Đường, trán anh kề sát ngực cô. Cô hoa mắt, đã lâu rồi cô mới thấy hạnh phúc đến thế.

Không biết từ khi nào, cô được ôm từ sofa đến giường. Rèm màu đen kéo kín, không phân biệt được là ngày hay đêm.

Cái đầu vùi trước ngực cô cọ cọ, đôi tay vuốt ve lưng cô.

“Anh tỉnh rồi?” Cô hỏi.

“Ừ..... Còn kém chút.” Anh lẩm bẩm, Bàn tay đặt ở trên lưng cô vẫn đang thăm dò. Đồng thời, anh ngẩng đầu, trao đổi hô hấp với cô.

“Em thích tôi không?” Anh hỏi.

“Em không thương anh.” Cô nói.

Anh cười nhẹ: “Tôi cũng không yêu em.”

Lúc thăm dò cơ thể ấm áp của cô, anh phát ra một tiếng thở nhẹ thỏa mãn. Nghĩ không ra là vì sao, tuy rằng đây là một cơ thể mới mẻ, anh cũng mới có được cô không lâu, lại như đã sớm thuộc về anh vậy.

Căn phòng mờ tối, chỉ còn lại tiếng cọ sát dính dính và tiếng thở dốc.

Đến khi được đặt vào trong dòng nước ấm để chịu, cô mới có thể ngừng rên rỉ. Dù sao cơ thể của cô cũng còn quá non yếu, không thể làm tình quá lâu. Anh tăng nhiệt độ lò sưởi, cùng cô ngồi vào trong nước.

Cô vươn tay đến bức rèm, giật nó ra, ánh mặt trời buổi trưa xuyên qua lớp kính bị kết một tầng hơi nước chiếu vào trong.

“Như thế này đi, tôi dẫn em ra ngoài đi dạo nhé.” Anh nói.

Cô gật đầu: “Từ sau khi cha nuôi chết, cũng lâu rồi không có ai theo em đi dạo.”

Từ sau khi cha nuôi chết, một mình cô, việc làm nhiều nhất mỗi ngày là kiếm cơm ăn, rồi cầm thức ăn thừa đến cho bồ câu ở công viên này. Khi đó cô thấy rất lạ, sao nước Mỹ lại có nhiều chim bồ câu đến thế, chúng nó tự do bay đến bay đi trên quốc gia rộng lớn này, sẽ không ai đột nhiên lao tới chỉ vào bọn chúng nói: Mời giao ra giấy chứng nhận của bạn!

Lần thứ hai đến công viên là ban ngày, nơi đây đã không còn im ắng như ban đêm, cô có chút hồi hộp giữ chặt tay anh.

Anh nhỏ giọng nói: “Thả lỏng đi, cảnh sát sẽ không vô duyên vô cớ kiểm tra em. Nếu em vẫn chột dạ như vậy, nói không chừng.”

Nhưng mà thói quen được hình thành nhiều năm rồi làm sao có thể dễ dàng từ bỏ. Anh nhìn bộ dạng sợ hãi rụt rè của cô, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi dẫn em đi mua vài bộ quần áo.”

Không đợi cô đồng ý, anh đã kéo cô đến một cửa hàng quần áo ven đường. Muốn một người trở nên tự tin hơn, đầu tiên phải thay đổi vẻ ngoài.

Đứng trước cửa hàng, cô kè cà không chịu vào. Cô nói: “Quần áo đến trạm xã khu cứu tế lấy là được, không nên lãng phí tiền bạc.”

Anh chỉ chỉ cái áo khoác màu xám rộng thùng thình trên người cô nói: “Cái này có thể gọi là quần áo sao, chẳng khác nào cái bao vải. Quần áo không phải dùng để mặc, mà để phô ra đường cong cơ thể đẹp đẽ của loài người.”

Cô nghe không hiểu cái lý luận kỳ lạ của anh, lúc cô rời khỏi Trung Quốc, quần áo xinh đẹp nhất cũng chỉ là cái áo sơ mi màu trắng với một cái váy đỏ. Khi đó, áo khoác vải thô màu xanh tro mới là trào lưu, đủ quần áo mặc là tốt lắm rồi.

“Cái này, cái này, cái này.....” Anh không ngừng lấy ra những bộ mà anh cho là thích hợp với cô để cô thử. Lúc cô thử xong đi ra lại không thấy hợp, khung xương của cô rất tinh tế, là vóc dáng nhỏ dãi điển hình của người Châu Á, rất nhiều quần áo mặc trên người cô đều quá lớn.

Anh cau mày nói: “Em ăn cái gì để lớn vậy. Chẳng lẽ phải dẫn em vào cửa hàng quần áo dành cho trẻ em sao?”

Cô kéo cổ áo bị rớt xuống bả vai lên, dễ dàng nhìn thấy những dấu hôn màu hồng rải khắp xương quai xanh của cô, nhân viên cửa hàng mỉm cười nhìn chăm chú khiến cô khó xử không góc đầu dậy nổi.

Một cô gái tóc hồng cũng đang mua quần áo cười với Đường Nhất Đường nói: “Em gái của anh rất đẹp.”

“Cô ấy là bạn gái tôi.” Anh sửa lại nói.

“Bạn gái trẻ như vậy sao?” Cô gái hỏi.

Anh liếc Bạch Khả một cái nói: “Cô ấy đã mười tám tuổi.”

Cô gái kinh ngạc đánh giá Bạch Khả một lần nói: “Người Châu Á quả thực rất thần bí, vĩnh viễn không nhìn ra tuổi.”

Bạch Khả đổi lại quần áo của mình, áy náy đứng bên cạnh Đường Nhất Đường. Đường Nhất Đường nói tiếng xin lỗi với nhân viên cửa hàng, kéo tay cô đi ra ngoài. Đứng ngoài cửa hàng do dự một hồi, vẫn dẫn cô đến cửa hàng thời trang trẻ em.

Anh mua cho cô bộ quần áo cỡ lớn nhất, không ngờ lại vừa thật. Chẳng qua đa số đều là màu đen, áo len thấp cổ, thắt lưng bằng vải nhung, váy ren. Áo khoác có buộc dây thắt lưng vải da, hình như anh rất thích đồ da, chọn giày cho cô cũng bằng da nốt.

Cuối cùng, còn mua một bộ nội y hợp rơ. Áo ngực và quần lót nửa xuyên thấu đều là lần đầu tiên cô nhìn thấy, còn có quần tất lưới và một cái bờm tai mèo quái gở. Tuy rằng cô thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn thích, đây là lần đầu tiên anh tặng đồ cho cô.

Lúc đang ôm một đồng thứ linh tinh ra ngoài cửa, thì có một đội biểu tình đi ngang trước mặt, anh kéo cô đến mái che nắng bên đường để tránh những người đó.

“Sao vậy?” Cô chỉ lo nhìn quần áo mới không để ý chuyện gì đang xảy ra.

“Bọn họ là nhóm người phân biệt chủng tộc.” Anh nói.

Cô liếc mắt nhìn nhóm dân đang phản nộ giơ cao khẩu hiệu, trên một tấm bảng có viết “Đuổi đám quỷ da đen đi!”, một cái khác viết “Chúng ta muốn nước Mỹ sạch sẽ!” Miệng lớn tiếng hô khẩu hiệu: “Người da trắng là nhất!” Có rất nhiều cảnh sát tuần tra ở bốn phía.

Bọn họ đứng ở dưới mái che đợi đám người đi qua, mới băng qua ngã tư đường.

“Vì người Mỹ lại ghét người ngoại quốc như vậy.” Cô hỏi.

“Đây là lịch sử tạo thành,” Anh nói, “Người da trắng có cảm giác về sự ưu việt bất chấp lý lẽ. Bất kể là khi nào nếu gặp những người này đều phải trốn đi.”

Cẩn thận tránh những chỗ đông người, lúc bọn họ đi đến tầng dưới của nhà trọ đột nhiên một nam một nữ lao ra từ trong góc nào đó, vì hoảng hốt lo sợ mà đụng trúng người bọn họ. Bạch Khả được Đường Nhất Đường giữ lại kịp thời mới không bị ngã sấp xuống, mà người đàn ông kia lại đau đớn ngồi dưới đất rên rỉ. Người đàn bà khẩn trương nâng hân dậy, đợi khi thấy rõ người mình đụng phải là người Châu Á, thì giữ chặt tay Bạch Khả nói: “Cầu xin hai người, chồng tôi bị thương, xin hai người giúp tôi.” Người đàn bà nói tiếng Trung.

Bạch Khả lập tức cùng người đàn bà đó giúp người đàn ông kia, nói với bọn họ: “Lên đây đi.”

Đường Nhất Đường chắn trước mặt bọn họ nói: “Thật xin lỗi, mời nói ra thân phận của hai người, bằng không tôi không thể liều lĩnh cho hai người vào nhà của tôi.”

“Chúng tôi là người Trung Quốc.” Người đàn bà nói, nước mắt chảy ra.

“Có thể xanh hoặc giấy chứng nhận tạm trú không?” Anh hỏi.

“Chúng tôi..... Chồng tôi bị những người da trắng kia đánh bị thương, chúng tôi không thể đến bệnh viện, cầu xin anh” Người đàn bà khóc không thành tiếng.

Bạch Khả nhìn máu không ngừng thấm qua đùi người đàn ông kia, nên dùng ánh mắt khẩn cầu Đường Nhất Đường. Anh nhìn cô bất đắc dĩ, đành phải để người phụ nữ đỡ người đàn ông vào phòng khách trước. Nếu đổi lại là trước kia, anh giúp bọn họ một lần cũng chẳng sao cả, nhưng hiện tại thì khác, anh còn có một Bạch Khả cần phải che chở, nhất định phải chú ý hơn.

Đùi người đàn ông hình như bị đồ sắc đâm bị thương, chảy rất nhiều máu, tinh thần đã không còn tỉnh táo. Đường Nhất Đường lấy đá trong tủ lạnh đắp lên xung quanh vết thương, lại lấy một ít thuốc bôi lên bề mặt.

Bạch Khả bưng nước đường tới, người đàn bà nhận lấy muốn cho người đàn ông uống, nhưng làm cách nào người đàn ông cũng không mở miệng ra. Người đàn bà ấy khóc, uống một ngụm nước đường, rót vào miệng người đàn ông. Bạch Khả nhìn mà cảm động. Đường Nhất Đường băng bó qua loa miệng vết thương xong thì kéo Bạch Khả đến nói: “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn bất kỳ kẻ nào ngoài tôi ra.”

“Sao?” Bạch Khả không nghe hiểu. Đường Nhất Đường đang muốn lặp lại lần nữa, thì người đàn bà đột nhiên hô lớn: “Diệu Đông, anh tỉnh rồi!”

Bọn họ theo tiếng nhìn lại, người đàn ông quả nhiên đã mở to mắt, yếu ớt nâng tay lên, ôm người đàn bà, áp lên mắt.

“Em..... Không sao chứ.” Người đàn ông khó khăn nói.

“Không sao không sao, anh tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.” Người đàn bà vội vàng nói.

Đường Nhất Đường nhìn bọn họ lo lắng trong chốc lát, rồi từ trong túi lấy ra năm trăm đôla đưa cho người đàn bà kia nói: “Nếu không có việc gì, nhận tiền này rồi dẫn anh ta đi đi.”

Người đàn bà do dự, người đàn ông chậm rãi lắc đầu: “Cám ơn hai người đã cứu tôi, nhưng tiền này tôi không thể cầm. Cám ơn hai người.” Hân giật giật cánh tay người phụ nữ nói: “Chúng ta đi nhanh đi, đừng gây thêm phiền phức cho người ta.”

“Nhưng mà.....” Người đàn bà muốn nói gì lại thôi.

Bạch Khả cúi người xuống hỏi: “Hai người không có chỗ để đi sao?”

Người đàn bà nói: “Có thì có, chúng tôi ở căn gác phía sau kho hàng, nhưng mà chúng tôi đã dùng hết tiền, hiện tại anh ấy lại bị như vậy, nếu.....”

“Đừng nói nữa, chúng ta đi nhanh đi.” Người đàn ông ngắt lời.

Bạch Khả đứng thẳng dậy, nín tay áo Đường Nhất Đường nói: “Để bọn họ ở lại một đêm đi.”

Bạch Khả và người phụ nữ kia cùng cầu xin, anh miễn cưỡng đáp ứng. Anh cũng không muốn Bạch Khả nghĩ anh là người ích kỷ lạnh lùng.

Sau khi dùng bánh mì kẹp chân giò hun khói làm bữa tối, anh liền chuẩn bị đến câu lạc bộ làm, trước khi đi thì dặn Bạch Khả nhất định phải chú ý.

Chờ anh đi rồi, người phụ nữ mới thở nhẹ một hơi. Ở cùng một phòng với người đàn ông lịch sự và đẹp trai, thần kinh của cô luôn không thể thả lỏng. Nhưng mà, bạn gái của anh ta rất hòa nhã, nhìn qua cũng còn trẻ, chắc là rất đơn thuần, ai biết được.

“Chị là người vùng nào của Trung Quốc?” Bạch Khả hỏi, bưng hai cốc sữa đưa qua cho cô ta.

Người đàn bà nói tiếng cảm ơn, đút cho người đàn ông uống một ngụm trước, nói: “Chúng tôi là người Tô Châu, đã ở Mỹ năm năm.”

“Người Tô Châu? Em là người Vô Tích, tính ra cũng là nửa đồng hương. Hai người cũng vượt biên đến sao?” Cô cười hỏi.

Người đàn bà hơi sững sốt nói: “Cũng? Em cũng không có thẻ xanh?”

Bạch Khả gật đầu.

Người đàn ông vẫn nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu thư, về sau không nên dễ dàng nói những câu như vậy với người khác, lòng người khó dò.”

Bạch Khả che miệng lại, thấy có lỗi cúi đầu. Người đàn ông nâng một tay lên nói: “Cô không cần giải thích, tôi không trách cô, chỉ là nhìn cô còn nhỏ tuổi, lại không hề hỏi tình hình đã cứu chúng tôi.....” Người đàn ông dừng lại thở hỗn hển, tiếp tục nói: “Vợ chồng chúng tôi đương nhiên không có ý xấu với cô, nhưng với người khác thì chưa chắc. Loại người không danh không phận ở nước ngoài kiếm sống như chúng ta, tự nhiên đều biết không dễ như nói.”

“Tôi hiểu, cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Bạch Khả nói.

“Không, không.....” Người đàn ông có chút kích động hơi nâng đầu lên nói, “Nên là chúng tôi cảm ơn cô mới đúng. A, còn chưa biết tên tiểu thư là gì.”

“Tôi là Bạch Khả.”

“Bạch tiểu thư, tôi là Trương Diệu Đông, đây bà xã tôi, Ngụy Minh Minh.”

“Trương tiên sinh, Trương phu nhân chào.”

Bạch Khả vươn tay, Ngụy Minh Minh hơi xấu hổ nắm lấy, hai người nhìn nhau cười.

Bọn họ lại tán gẫu một lúc nữa, thì ra cha của Trương Diệu Đông bị phe bảo thủ đánh chết ở tù trong cuộc cải cách văn hóa, bọn họ được phóng thích, sau khi về thành phố thì không kiếm được việc làm, lẩn lộn vài năm, vì ngu ngốc nên bị mấy người đầu rấn du thuyết*, đã nghĩ vượt biên đến nước Mỹ. Sau khi đến Mỹ bọn họ không một xu dính túi, lúc đầu cũng giống Bạch Khả tìm nguồn cứu tế mà sống. Sau hai người nghĩ biện pháp kiếm tiền bằng cách làm công việc rửa bát ở các nhà hàng trong phố Trung Quốc, nghĩ mình sẽ được ăn cơm quán, ai ngờ gặp phải bảo kê ở đó. Tính Trương Diệu Đông cứng rắn không chịu nộp phí bảo kê, kết quả không kiếm được tiền còn bị đuổi khỏi phố Trung Quốc. Bọn họ đành phải lưu lạc khắp nơi. Lúc Bạch Khả gặp được bọn họ, bọn họ vừa mới tránh thoát sự tấn công của một đám người da trắng.

(*Du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình)

Sau khi kể xong, Ngụy Minh Minh nói: “Chị xem như cũng hiểu ra, mặc kệ là người Trung Quốc hay người Mỹ, chỉ cần là người, chỉ cần vì lợi ích, con người đều giống nhau.”

Bạch Khả hỏi: “Hai người không muốn về lại Trung Quốc sao? Hiện tại đã xóa bỏ cải cách.”

“Chị không cam lòng,” Ngụy Minh Minh nói, “Khó khăn lắm bọn chị mới đến được đây, sao có thể cứ như vậy mà trở về chứ. Ở đây ít nhất còn có cơ hội đại xá.”

“Nhưng hai người cứ như vậy cũng không phải biện pháp hay.”

“Aizzz, trước cứ vậy đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng. Vậy Bạch tiểu thư, em có tính toán gì chưa?”

“Em đi theo Nhất Đường, chính là người đã cứu hai người, anh ấy tên là Đường Nhất Đường. Chỉ cần anh ấy ở đây em sẽ không đi.”

“Anh ta cũng nhập cư trái phép đến?”

“Không, anh ấy là công dân Mỹ.”

“Phải không? Vậy em không cần lo lắng nữa, khi em kết hôn với anh ta em cũng có thể trở thành công dân Mỹ.” Ngữ khí của Ngụy Minh Minh rõ ràng là hâm mộ.

“Chỉ cần em có thể ở cùng một chỗ với anh ấy, thế là tốt rồi.”

Bạch Khả đưa sữa trên bàn cho Ngụy Minh Minh, mỉm cười nhìn cô ta.

13. Chương 13: Lúc Mặt Trời Mọc (1)

Bởi vì lúc không giờ bị yêu cầu diễn thêm một cảnh nữa, nên đến hai giờ sáng Đường Nhất Đường mới trở lại hậu trường, uống một ly rượu mạnh lót bụng, tẩy lớp trang điểm dày, thấy hơi lo lắng về Bạch Khả.

Một phong bao màu trắng đưa đến trước mặt, anh nhận, chống lại ánh mắt cười như không cười của lilith.

“Anh muốn trao đổi điều kiện gì?” Cô ta hỏi.

Lilith đưa điều thuốc lên miệng rít vào một hơi, cười nói: “Tôi đang nghĩ anh sẽ để ý đến cái gì nhất. Nói thật, ở cái nơi này, người như anh thật sự hiếm có. Bị một con nhóc ngớ ngẩn buộc lại, đáng tiếc.”

“Có gì cứ việc nói thẳng, đừng vòng vo.”

“Được, tôi nói thẳng. Anh có biết, bởi vì anh vẫn không chịu tiếp khách, nên chúng tôi tổn thất không ít khách hàng. Tôi nghĩ..... Nếu anh đồng ý tiếp một vị khách quý của chúng tôi, như vậy chuyện của Bạch Khả tôi coi như chưa từng xảy ra, dù gì cũng chỉ là một con nhóc sao có thể hơn những tờ tiền xinh đẹp, thơm phức chứ.”

“Nếu tôi không đồng ý?”

“Vậy bồi thường tổn thất cho tôi, cũng nhiều hơn nửa năm, chỉ có..... Mười lăm vạn thôi.”

Lilith trong gương phả ra một làn khói tảo nhã. Đối với loại đàn ông bất cần đời như Đường Nhất Đường, chỉ quan tâm đến tự do và tôn nghiêm. Dưới cái đày xã hội này, không có tiền, đừng nói đến tự do, đừng nói đến tôn nghiêm, điểm này Đường Nhất Đường không thể không biết.

“Được, trở về tôi sẽ đưa tiền cho cô. Việc này kết thúc như vậy đi.” Đường Nhất Đường sáng khoái đáp ứng.

Lilith khoa trương nhếch lông mày lên nói: “Anh suy nghĩ cho kỹ, anh nhảy cật lực một đêm, thêm tiền boa, mới chỉ khoảng một nghìn mà thôi. Cho dù bao một con đi cũng không dùng đến mười lăm vạn.”

“Mười lăm vạn có thể bao gái điểm, nhưng không bao được tình yêu.”

“Anh luôn miệng nói tình yêu, hai người mới quen nhau bao lâu, mà anh đã xác định là hai người yêu nhau?”

“Thời gian sẽ chứng minh tất cả. Chờ lấy tiền đi.”

Đường Nhất Đường thay áo khoác xong, đi ngang qua lilith, một làn gió lạnh thổi qua lỗ tai lilith, cô ta để điều thuốc qua sau tai, híp mắt nhìn bộ tóc giả của anh trên bàn trang điểm.

Trên đường về nhà, anh vẫn luôn suy nghĩ kế hoạch về cuộc sống trong tương lai. Ngày trước anh tiêu tiền không có tiết chế, thích cái gì liền mua cái đó, đối với người khác cũng không đặc biệt tính toán. Vì không muốn những người đó tìm được, anh rất ít khi dợt ở một chỗ quá hai năm. Tiền còn dư thì mượn danh

nghĩa của người khác để đầu tư, nhưng việc linh tinh vụn vặt cũng không kiếm được nhiều. Công việc vũ nam thoát tuy rằng dễ tiền, nhưng thu nhập lại cao, tạm thời không có việc nào thích hợp hơn với anh so với việc này.

Có khi anh cảm thấy rất buồn cười, anh cầm thẻ xanh, tốt hơn so với những người trong bóng tối nhưng vẫn không nhìn thấy ánh sáng. Mặc dù anh lớn lên ở nước Mỹ, trải qua một nửa đời người trong một gia đình Trung Quốc thuần túy, anh cũng không thích ứng với xã hội Trung Quốc, lại không hoàn toàn tiếp nhận nước Mỹ.

Anh căn bản không tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống, không có mục tiêu.

May mà, anh gặp Bạch Khả, cô mang đến cho anh cuộc sống mới.

Về đến nhà, ngẫu nhiên đụng phải cặp vợ chồng kia đang ngủ say trong phòng khách. Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, lúc quay đầu thì người đàn bà đã tỉnh. Anh nhìn cô ta cảnh giác như vậy, thầm nghĩ những ngày trước kia khẳng định cô ta cũng sống không dễ chịu gì. Anh gạt đầu, cô ta cũng không lên tiếng chỉ gạt một cái để chào hỏi.

Phòng tắm và phòng khách chỉ cách nhau một bức tường, sợ tiếng vòi sen quá lớn, anh không tắm rửa mà trực tiếp vào phòng.

Trên giường là người đàn bà mềm mại và thơm tho. Anh thật sự không nghĩ ra, loại đàn bà như lilith sẽ cảm thấy tiền thơm thật sao. Chỉ cần hai, ba động tác anh đã cởi sạch quần áo chui vào trong ổ chăn ấm áp dễ chịu, ôm Bạch Khả đang ngủ say hôn loạn một hồi.

Bạch Khả mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy cổ ngứa ngứa, vừa đưa tay định đẩy thì bị người ta nắm lại. Cô rất buồn ngủ nên không giãy giụa nữa, để cho người nọ mặc sức hôn. Nhưng chỉ vài phút sau, cô bị ép lặn qua lặn lại thật sự không thể ngủ được nữa, than phiền nói: “Anh diễn xong về nhà mà vẫn còn hứng thú như vậy à.”

Anh cởi quần lót của cô ra, xốc chăn lên ngắm nghía bộ dạng nửa thân trần của cô, con mắt của anh quả nhiên không tồi, quần lót ren nửa xuyên thấu mặc trên người cô vô cùng gợi cảm.

Cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, ngượng ngùng túm chăn lên che trước ngực, anh cười khê ôm lấy cô nói: “Như thế này không thể kêu quá lớn.”

Kết quả của không thể lớn tiếng kêu ra chính là lưu lại vài vết cào trên lưng người nằm trên. Người nọ vừa dừng lại cô liền không chịu nổi mà ngủ thiếp đi vì mệt mỏi, mãi đến sáng sớm hôm sau tỉnh lại mới nhìn thấy miệng vết thương trên lưng anh đã kết vảy. Cô thấy rất có lỗi dùng khăn cọ tới cọ lui trên lưng anh, anh miễn cưỡng nói: “Đây là bằng chứng rõ ràng cho sức mạnh của chồng em. Nhanh làm điểm tâm cho tôi đi, hai người trong phòng chắc cũng đói bụng rồi.”

Đợi thật lâu cũng không nghe tiếng trả lời, anh xoay người, thấy cô ngồi trên giường ngơ ngác nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Anh chống cằm hỏi.

Cô nghiêng đầu qua bên cạnh anh nói: “Chồng?”

“Ừ?” Anh thuận miệng trả lời.

“Chồng!” Cô lại ghé sát gọi một tiếng.

“Ừ.” Anh đưa tay xoa mặt cô.

Mặt cô tự nhiên đỏ lựng lên, ngượng ngùng ôm lấy anh.

“Chồng, chồng.....” Cô nói một tràng, càng như đang nói ình nghe.

Anh kiên nhẫn nghe cô nói xong, cũng ổn định niềm vui trong lòng mình xuống, nói: “Nhóc con, chồng em đói cũng không sao, để người khác chết đói trong nhà chồng em thì không hay ho lắm.”

Nhớ tới người trong phòng khách, cô nhảy dựng lên, chạy đến gần hôn một cái lên miệng anh mới giật rèm đi ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân đi đi lại lại bên ngoài rèm, khóe miệng của anh bắt giắc cong lên. Không lâu sau tiếng bước chân đi vào bên giường, anh mở to mắt nhìn cô đang cầm tờ giấy, vẻ mặt thì nghi hoặc. Anh nhận tờ giấy trong tay cô, đây là lời nhắn của đôi vợ chồng kia, đại ý là nói rất cảm ơn bọn họ đã giữ lại, bởi vì tình huống đặc biệt, bọn họ cảm năm trăm đôla kia đi, khi nào tìm được công việc sẽ lập tức trả lại.

“Anh ta bị thương nặng như vậy sẽ không sao chứ.” Bạch Khả lo lắng nói.

“Nếu người đàn bà kia chịu dẫn hắn đi, chắc là không sao.” Đường Nhất Đường vo tròn tờ giấy ném vào sọt rác bên giường.

“Nhưng vì sao không nói cho chúng ta biết một tiếng chứ.”

“Bọn họ cầm tiền đi, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ mà đi nói với em. Đây, đi cũng đi rồi, cuộc sống của người khác không can hệ tới cuộc sống của chúng ta, việc quan trọng nhất bây giờ là chồng em đang đối bụng sắp chết!”

Anh bất mãn mở miệng giục, cô chạy vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Sau khi ăn xong bữa sáng rồi tán dóc vài câu, Đường Nhất Đường trở vào phòng đi ngủ. Ở cùng anh mấy ngày, cô dần dần cũng nắm được quy luật sinh hoạt của anh. Buổi tối ra ngoài làm việc đến nửa đêm, ban ngày ngủ thẳng cẳng đến buổi chiều mới dậy, ngoài đi làm và ngủ thì anh thích nhất là uống rượu, lúc chưa xác định thì đến bên đường kéo đàn violon kiếm chút tiền mua rượu. Bây giờ là để dành tiền mua xe, chuẩn bị ột, hai năm sau đi vòng quanh nước Mỹ. Chỉ có điều, khi anh nói những lời này, ngữ khí của anh như đang tự chế nhạo mình vậy.

Mấy ngày sau, cô trả lại căn phòng ở tầng hầm, nhận lại ít tiền đặt cọc. Còn một tháng nữa là Giáng Sinh, không khí lễ tết trên đường đã rất đậm. Người Mỹ vất vả làm việc trong một năm dùng phần lớn tiền kiếm được vào ngày Chúa sinh ra đời này, du lịch, ăn uống, mua quà. Một số cửa hàng chỉ mở cửa hai tháng trước lễ Giáng Sinh trong năm, tiền kiếm được trong hai tháng này đủ để họ dùng cả năm rồi.

Sau khi Đường Nhất Đường đưa cho lilithe mười lăm vạn, thì tiền thừa gửi ngân hàng đã không còn bao nhiêu. Mấy năm trước, lúc chuẩn bị đến Giáng Sinh anh cũng tiết kiệm tiền trong năm rồi tiêu xài giống người Mỹ, nhưng năm nay lại khác mấy năm trước.

Anh còn mang theo một người bám dính nhỏ.

“Em ngoan ngoãn đợi ở nhà đi, không được đi theo tôi.”

Đường Nhất Đường ôm một đồng quà Giáng Sinh đi phía trước, Bạch Khả lẻo đẻo sau. Anh đi hai bước sẽ quay đầu lại bảo cô trở về, nhưng cô vẫn cố chấp đi theo sau anh. Anh xem như hiểu, không nên nhìn vẻ ngoài yếu ớt của người đàn bà, thật ra bên trong rất cố chấp, sống chung với cô mấy ngày, anh phát hiện chỉ cần chuyện cô muốn làm anh đều không ngăn được. Không phải chỉ bởi anh cưng chiều cô, còn bởi vì sau khi cô đã lẳng lẳng hạ quyết tâm liền làm xong việc luôn, anh muốn phản đối cũng không kịp.

Giống như bây giờ, anh muốn mang đồ trang trí và qua Giáng Sinh để bán trên đường, cô cũng muốn đi theo.

“Tôi chỉ mở một cái quán vỉa hè mà thôi, quán vỉa hè, ở Trung Quốc em chưa thấy qua sao? Lại không có nguy hiểm đến tính mạng, em lo lắng vớ vẩn cái gì chứ.”

“Em đi với anh thì có quan hệ gì chứ.”

“Em theo tôi đứng ở trên đường, ngộ nhờ có cảnh sát đi qua kiểm tra giấy chứng nhận của em thì làm sao.”

“Anh đã nói cảnh sát sẽ không vô duyên vô cớ kiểm tra giấy chứng nhận của em như.”

“Những lời này em lại nhớ rõ thế.....”

Anh bất đắc dĩ, đi đến bên cạnh cô nâng tay nói: “Giúp tôi mang theo gói to này.” Cô nghe xong vui vẻ đưa hai tay nhận túi giấy.

Con đường buôn bán bên cạnh công viên đã có vài quầy hàng bán hamburger và sách cũ linh tinh, may mắn bọn họ không gặp phải cảnh giành giật chỗ buôn bán. Tìm một chỗ trống, trải miếng vải bố lên mặt đất,

dọn từng thứ từng thứ ra. Có thanh kẹo và quả cầu thủy tinh mà mấy đứa nhỏ thích nhất, còn có mũ Giáng Sinh và đèn màu, đều là mấy màu tươi sáng, cô nhìn cảnh này thấy thật vui sướng. Đường Nhất Đường bày mọi thứ ở vị trí rất đẹp, được phân chia thành nhiều loại, sắp gọn gàng. Cô cũng làm theo anh cẩn thận phân loại, hai người quỳ trên mặt đất vội vội vàng vàng đầu liền cộng trùng nhau.

Cô đau đến ôm cái trán, anh thì cười vui vẻ vì người ta gặp họa.

Trời râm, không phải ngày nghỉ lễ, người trên đường cũng không nhiều. Bọn họ đợi một chập, tay chân lạnh cóng. Anh nhìn cô chờ có vẻ nhàm chán, liền lấy một viên kẹo trong hộp đặt vào lòng bàn tay nói: “Tôi làm ảo thuật cho em xem.”

“Anh biết làm ảo thuật?” Cô hỏi.

“Chồng của em có rất nhiều kỹ năng độc đáo, em còn chưa biết hết đâu.” Anh dùng ngón tay trái thon dài ngả ngón vén tóc mái của cô, cùng lúc đó, tay phải vòng một vòng trên không trung, mở ra lần nữa, đã không thấy kẹo đâu.

Cô thích thú, cầm tay anh hỏi: “Kẹo đâu?”

Khóe miệng anh cong lên, đưa tay phải đến bên tai cô, lại có một viên kẹo bị anh nhón trên đầu ngón tay.

“Oa, anh lấy ở đâu vậy!” Cô kinh ngạc hỏi.

Anh bóc giấy gói kẹo ra nhét vào trong miệng cô, nhéo mũi cô một cái nói: “Rất dễ lừa.”

Cô ngậm kẹo mang vẻ mặt đầy mong chờ nhìn anh.

“Ngọt không?” Anh hỏi, căn bản không tính giải thích cái gọi là “Ma thuật” kia.

Cô gật đầu. Đầu của anh bỗng nhiên sát đến, hôn lên môi cô, đầu lưỡi tham tiến vào. Vừa hôn xong, anh cười nói: “Đúng là rất ngọt.”

Bầu không khí xung quanh hình như cũng mang theo mùi kẹo.

“Tôi lại biến cho em một cái nữa.”

Anh đứng dậy lại lấy thứ gì đó từ trong hộp giấu vào tay áo, sau đó xoay người đối diện với cô nói: “Em thích hoa màu gì?”

“Chỉ cần là anh cho em, đều thích.” Cô nói.

Anh vừa tức giận vừa buồn cười, nói: “Nhìn kỹ.” Anh cuộn cổ tay phải, đầu ngón tay không có gì bỗng nhiên nhiều đóa hoa giấy màu đỏ. “Đỏ.” Anh nói. Vừa chuyển lại biến thành màu da cam. “Cam.” Anh để hoa lên váy cô.

“Vàng, xanh lá, xanh da trời, màu chàm, tím.” Mỗi lần anh nói một màu, hoa cũng sẽ biến thành màu tương ứng. Ánh mắt cô nhìn anh từ ngạc nhiên biến thành sùng bái. Ngay tại lúc anh đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái của cô, thì một cô gái da trắng đến trước quầy hàng liền dừng lại, chỉ vào hoa giấy trong tay anh nói: “Tôi muốn một bộ đạo cụ ảo thuật như thế.”

Nụ cười đắc ý của anh lập tức cứng đờ, nghĩ thầm đến lúc nào không đến lại cố tình đến vào lúc này. Nhưng mà có tiền thì phải kiếm, giá một bộ ban đầu là mười anh bán cho cô ta hai mươi, dù sao người Mỹ cũng sẽ không ép giá.

Cô gái sáng khoái lấy tờ hai mươi đô đưa cho anh rồi cầm đạo cụ ảo thuật rời đi.

“A, thì ra là dùng đạo cụ sao.” Cô nhặt hoa giấy trên váy rồi lăm bầm lăm bầu.

“Nhỏ xấu xa, chọc cho em vui còn không biết đủ.” Anh ném hoa trúng mặt cô.

“Em không có.” Cô ngẩng đầu tủi thân nói.

“Em có.” Anh nhéo hai má cô.

Cười đùa âm ỉ, một cơn gió thổi qua, vài bông tuyết bay trên bầu trời. Thành phố này thường xuyên có tuyết rơi, anh đã rất quen rồi. Mặc dù thời tiết là âm mười độ, nhưng anh chỉ mặc một cái áo khoác len da

bên trong là áo len thấp cổ, còn không cả cài cúc áo khoác ngoài. Bạch Khả lại khác, hết bộ này đến bộ khác, ăn mặc giống như một con búp bê, làn da lộ ra ngoài vì lạnh mà hồng hồng. Cứ đứng trong tuyết, anh biết cô rất lạnh, nhưng một câu than thở cô cũng không có.

Trên phố có một quán cà phê bình dân, uống một ly chỉ cần sáu đôla, có thể thêm ba lần, anh dẫn cô vào quán cà phê, tìm vị trí ở gần cửa sổ ngồi xuống. Từ đây có thể đưa mắt nhìn đường phố.

“Em ở trong này uống cà phê đi, tôi bán đồ xong sẽ đón em về.” Anh nói.

“Em đi với anh.” Cô giữ chặt anh.

“Em muốn lạnh chết hả. Em mà bị bệnh tôi không có tiền cho em mua thuốc đâu.” Anh nghiêm nghị ấn cô vào chỗ ngồi, kéo cửa đi ra ngoài.

Cà phê được bưng lên, hơi nóng bốc lên tỏa ra mùi thơm. Cô dùng tay áo lau hơi nước trên tấm kính, cách một dãy phố, nhìn anh đang đứng trong tuyết, góc áo màu đen bị gió thổi cuộn lên, tuyết trắng rơi trên vai, mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy cảnh này như là trong mơ vậy.

14. Chương 14: Lúc Mặt Trời Mọc (2)

Tuyết càng rơi càng lớn, cô ngậm thìa trong miệng đang do dự có nên ra ngoài giúp anh hay không. Tựa như tâm linh tương thông, anh lập tức xoay người về hướng cô, vươn ngón trỏ lắc lắc trên không trung. Cô nhút chí lấy thìa ra khỏi miệng, chống cằm, vì hơi lo âu nên không ngừng dùng đầu lưỡi liếm thìa.

Đường Nhất Đường nhìn động tác vô thức của cô, cho dù vẫn đang chôn chân trên mặt đất đầy tuyết, nhưng thần kinh vẫn bị cô tác động. Anh có loại cảm giác bị đánh bại, chuyển dời tầm mắt làm bộ đang tìm đồ trong rương.

Anh nhìn món đồ chơi giá rẻ đầy trong rương, bỗng nhiên nở nụ cười. Hoá ra tình yêu có thể khiến người ta sinh ra loại cảm xúc này. Từ trước tới nay, anh tuyệt đối sẽ không vì năm đấu gạo mà đi làm thứ nghề tầm thường không chịu nổi này. Coi như là quay về với thực tế, có một người đàn bà, có trách nhiệm, cần phải ổn định cuộc sống.

Trong lúc vô ý tìm được một cái dù, không to, màu đỏ. Trên mỗi một nan dù đều treo một quả cầu nhưng màu trắng, loại kiểu dáng này mấy đứa nhỏ rất thích. Anh nổi lên hứng thú chơi đùa, bung dù ra quơ quơ về phía cô. Cô lau lớp kính thủy tinh, tò mò xem anh muốn làm cái gì.

Một người đàn ông lạnh lùng, mặc áo khoác ngoài màu đen lại có thể cầm cây dù nhỏ màu đỏ, nhảy nhót trong tuyết. May mà anh không có nhảy cái điệu ướt át giống bình thường, mà là điệu nhảy nhẹ nhàng giống “vũ trung khúc” (khúc hát trong cơn mưa). Đường nhiên, vẫn tránh không được chút lãng lợ, quyến rũ.

Anh khép dù lại đặt ở phần eo, nở nụ cười mập mờ với cô, đột nhiên lại bung dù ra, cô không thấy bối rối chỉ cảm thấy chơi rất vui. Anh biết cô sẽ không bối rối, chỉ là thích nhìn nụ cười ngây ngô của cô mà thôi.

Có thể là bởi vì anh nhảy quá tuyệt vời, nên hấp dẫn rất nhiều người qua đường, lập tức đông khách hẳn lên. Cô nhìn anh qua mức bận rộn liền chạy ra ngoài giúp, không để ý đến sự phản đối của anh lại dám đứng trong tuyết phụ giúp.

Tuyết rơi ít lại, bầu trời màu xám càng thêm u ám. Dưới màn trời u ám đến lạ, một đôi tình nhân co ro bên cạnh đèn đường vui vẻ đếm số tiền ngày hôm nay kiếm được.

“Bốn trăm năm mươi sáu, bốn trăm năm mươi bảy..... Năm trăm. Khẩu trừ phí tổn, hôm nay chúng ta buôn bán lời được hơn ba trăm.” Đường Nhất Đường cố ý cao giọng nói với Bạch Khả. Nhìn bộ dạng vui vẻ của Bạch Khả, nỗi xót xa trong lòng anh cũng bình ổn trở lại.

Lúc dọn quán, cô con gái và chủ quán sách vừa đứng lúc lại đây. Đó là cô bé da đen nhỏ gầy, nhìn đồng kẹo đang bày bên ngoài thấy rất thích. Bạch Khả chú ý tới ánh mắt mong ngóng của đứa nhỏ, lặng lẽ hỏi Đường Nhất Đường có thể cho cô bé một túi kẹo hay không. Đường Nhất Đường gật đầu. Cô ôm kẹo chạy đến đưa cho cô bé, nó mừng rỡ nhận lấy. Ba của cô bé đưa cho cô một ít tiền nhưng cô không nhận. Cô nói: “Đây là quà nô-en cho trẻ con.”

Ba của cô bé lấy một quyển sách có bìa rất đẹp từ trong đồng sách đưa cho cô nói: “Đây cũng là quà nô-en cho trẻ con.”

Cô lộ ra biểu tình còn vui sướng hơn cả cô bé vừa rồi, hai tay nhận lấy.

Trên đường về nhà cô lật tới lật lui quyển sách mấy lần, Đường Nhất Đường đưa mắt nhìn bìa ngoài, là “Những con chim bay lạc” của Tagore. Loại sách này giống “Lỗ Tấn toàn tập” của Trung Quốc, đều có bán ở mọi nơi, cũng rất hiếm khi có người mua. Tại cái xã hội bận rộn này, đã không còn nhiều người muốn xem loại tập thơ văn học vị nghệ thuật này.

“Em biết chữ hả.” Anh hỏi. Theo anh biết, sau khi cô đến nước Mỹ liền lưu lạc khắp nơi, hẳn là không có cơ hội được học hành.

“Lúc còn rất nhỏ ba em đã từng dạy tiếng Anh cho em, em cũng học được rất nhiều ở nước Mỹ này, nói chuyện, viết thư cũng không có vấn đề gì.” Cô nói.

“Không tệ không tệ, rất tiến bộ.” Anh vỗ vỗ đầu cô.

Ánh mắt của cô hơi tối sầm, lập tức che giấu đi, nói: “Còn anh, khi anh đi học thành tích có tốt không?”

“Không thể nói tốt, mà là rất xuất sắc. Nhưng mà tôi bỏ qua cơ hội học lên đại học.” Anh nói.

“Anh không học đại học?”

“Tôi chưa nói với em sao?”

“Chưa. Cho tới bây giờ anh chưa từng nói đến chuyện trước kia của anh.”

“Phải không, vậy em cũng chưa từng hỏi qua.” Anh hơi trách cứ nhìn cô nói, “Không quan tâm đến tôi.”

“Em chỉ là cảm thấy.....” Cô nhỏ giọng nói, “Em thích là con người của hiện tại, trước kia như thế nào cũng không ảnh hưởng tới việc em thích anh.”

Cô nói xong quay đầu, lại nhìn thấy anh đứng bất động tại chỗ. “Anh nghĩ gì vậy?” Cô hỏi.

Anh nhún vai, đến bên cạnh cô cười nói: “Ông nội tôi là nhóm công nhân người Hoa đầu tiên đến nước Mỹ. Thế kỷ trước, đường ray nổi tiếng nước Mỹ là do bọn họ thi công. Sau đó ông mang cả nhà đến định cư ở đây, tránh chiến tranh. Sau thì có ba tôi, sau lại có tôi. Nhưng mà lúc tôi bảy tuổi ba mẹ tôi qua đời, tôi được một gia đình Trung Quốc nuôi dưỡng.”

“Anh được nhận nuôi?” Bạch Khả kinh ngạc.

“Ừ,” Anh nhìn lên trời nói, “Khi đó cải cách văn hóa còn chưa chấm dứt, bọn họ ở lại nước Mỹ mười năm, mãi đến khi tôi mười sáu tuổi, bọn họ hoàn thành nghĩa vụ nuôi nấng tôi liền trở về nước.”

“Vì sao anh không đi cùng bọn họ?”

“Đi? Đi Trung Quốc sao?” Anh cười lắc đầu nói, “Trung Quốc chẳng phù hợp với tôi. Tuy rằng tôi có huyết thống người Hoa, nhưng cho dù là thói quen sống hay là văn hóa đều có xu hướng giống người Mỹ.”

“Vậy vì sao anh lại bỏ qua cơ hội học lên đại học?”

“Không có tiền. Thời điểm ba mẹ nuôi rời đi, tôi không lấy của bọn họ một xu nào. Toàn bộ tiền học lên trung học một phần là học bổng, một phần là tự kiếm lấy. Tôi phát hiện kiếm tiền càng thích hợp với tôi hơn, cho nên không muốn lãng phí thời gian để thi đại học.”

“Nhưng với điều kiện của anh, có thể tìm được công việc rất tốt, vì sao anh phải làm.....”

“Vũ nam thoát ỹ?” Anh bắt cần đời nói, “Thượng Đế cho tôi điều kiện tốt như vậy vì sao lại không dùng, dựa vào thân thể kiếm cơm cũng phải cần tiền vốn.” Anh nói đến về sau, ngữ khí biến thành tự giễu. Bạch Khả lo lắng nhìn anh, anh trầm mặc một hồi, tiếp tục nói: “Bạch Khả, có rất nhiều việc em không thể tưởng tượng ra, nghĩ tới cũng sẽ không hiểu. Không hiểu mới là tốt nhất. Aizzz, nếu không gặp em, tôi thật sự có thể say rồi chết ở trên đường vào một ngày nào đó. Em..... Coi như đã cứu tôi một mạng.”

“Cứu anh một mạng? Nhưng cơ thể anh vẫn khỏe lắm mà?” Bạch Khả buồn bực nói.

Khi nói chuyện, bọn họ đã về tới nhà trọ. Đường Nhất Đường bắt đầu lúc lắc đầu nói: “Bạch Khả ơi là Bạch Khả, có đôi khi tôi thật nghi ngờ chỉ số thông minh của em, em hỏi nhiều câu rất..... Này, đứng đó làm gì?” Anh đi tới hàng hiên, quay lại thấy cô vẫn còn đứng ngẩn người ở cửa sắt.

“Không có gì.” Cô có vẻ không vui đi vào.

Vào nhà, Anh và cô đều bụng đầy tâm sự. Ăn qua loa bữa cơm chiều, Đường Nhất Đường đứng giờ đi làm. Bạch Khả ở nhà dọn dẹp nhà cửa.

Cô không có thói quen xem tivi, ngủ thì lại quá sớm, liền lấy quyển thơ kia ra lật lại lật. Ngẫu nhiên lật đến một câu, viết: I love three things in this world, the sun, the moon and you. The sun for the day, the moon for the night, and you forever!

Những lời này cô rất muốn nói lại với Đường Nhất Đường nhưng cuối cùng vẫn không biết phải nói như thế nào để biểu đạt hết ý. Cô lẩm nhẩm đọc để nhớ kỹ những lời này, muốn nghiêm túc nói cho anh nghe. Nhưng trí nhớ của cô thật sự rất kém, đọc rất nhiều lần vẫn không có biện pháp nói ra hoàn chỉnh. Cô buông sách thở dài, nói với bản thân, không sao đâu, chỉ cần có kiên nhẫn và bền lòng sẽ nhớ được. Trước kia không phải đều như vậy sao?

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô nghi hoặc buông sách. Theo lý mà nói, hiện tại Đường Nhất Đường không nên trở về, nhưng ai lại gõ cửa vào lúc muộn thế này. Để an toàn, cô nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo. Một người phụ nữ với khuôn mặt tái nhợt phóng đại trước mắt, cô nhìn đi nhìn lại mới nhớ ra là vài ngày trước bọn họ đã cứu người này.

Cô thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra.

“Xin chào, cô là.....” Cô đột nhiên không nhớ ra tên của người phụ nữ này.

“Tôi là Ngụy Minh Minh, cô không phải đã quên tôi rồi chứ.” Người phụ nữ cười nói.

“Không có, không có.” Cô đón cô ta vào phòng khách, đưa cho cô ta một ly nước.

Ngụy Minh Minh đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi đến để cảm ơn hai người, thuận tiện trả tiền luôn. Lần trước làm phiền hai người quá.”

Bạch Khả thấy vậy cũng không từ chối, mà nên nã nhận tiền đưa tới vừa nói: “Chồng cô có khỏe không?”

Ngụy Minh Minh nói: “Anh ấy khỏe lắm, cơ bản đã bình phục, qua vài ngày nữa là có thể xuống giường đi bộ rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Khả buông xuống một nỗi băn khoăn.

Ngụy Minh Minh nhìn một vòng khắp phòng, lại nhìn đến số hàng chưa bán hết mà bọn họ đặt trên sàn nhà, nói: “Cái này để chuẩn bị cho lễ nô-en sao?”

Bạch Khả theo tầm mắt của cô ta nhìn qua, giải thích nói: “Không phải, là hàng chúng tôi chưa bán hết. Nhân lễ Giáng Sinh làm cuộc buôn bán nhỏ.”

“À.” Cô ta gật đầu.

Uống xong trà, cô ta cũng không có ý ở lại nữa, hàn huyên vài câu liền chuẩn bị đi về. Lúc gần đi còn nói với Bạch Khả: “Nhà chúng tôi ở ngay mặt sau tòa nhà này, bên trong kho hàng bỏ hoang rất lớn, tạm thời chưa thể tìm được nơi khác. Nếu cô không ghét bỏ, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh cô tới chơi.”

“Được, có thời gian tôi nhất định sẽ đến.” Bạch Khả chân thành nói.

Sau khi tiễn Ngụy Minh Minh về, cô tắm rửa xong liền nằm trên giường học thuộc lòng thơ, lặn qua lặn lại thì ngủ mất. Trong mơ đều là thơ ca bay nhảy –

Những con chim mùa hè bay lạc đến cửa sổ tôi để hót lên rồi lại bay đi. Còn những chiếc lá thu vàng không lời ca tiếng hát, chỉ run rẩy và thở dài rơi xuống.

Nếu bạn rơi nước mắt khi bạn bỏ lỡ ánh nắng mặt trời, bạn cũng bỏ lỡ các ngôi sao.

Khuôn mặt tiếc nuối của em ám ảnh những giấc mơ của tôi, như mưa vào ban đêm *

.....

Giống như nhà thơ, cô bình tĩnh trong giấc mơ, trong nụ hôn nóng bỏng của anh.

Sau khi tắm rửa xong, mùi của người đàn ông giống với mùi của cô. Mùi anh lưu luyến trên vai cô, mảng da sau khi bị anh cắn, dấu răng lưu lại ngứa đến khó nhịn.

Vùng đất nhạy cảm bị thâm nhập nhẹ nhàng, anh rất thành thạo vờ về điểm nhạy cảm của cô. Cô muốn cự tuyệt hay ngênh đón, muốn trốn vào trong lòng anh lại bị anh nâng cầm, hôn xuống thật mạnh.

Sau khi một lần nữa có được lại hô hấp, cái đầu hỗn loạn của cô cũng có chút đường khí, mơ hồ nhớ lại những lời muốn nói với anh, mỗi một lần lại một lần công kích của anh, âm thanh đứt quãng cũng miễn cưỡng phát ra, cô nói: “I love.....three things in.....in this world.....”

Anh nghe thấy cô nói, còn dùng tiếng Anh, chắc là có ý nghĩa đặc biệt gì đó, nên kiềm chế dục vọng muốn tiến lên. Anh áp gần đến môi cô, lắng nghe.

Mắt cô là tầng sương mù, tiếp tục nói: “the sun,the moon and.....you.”

Anh nghe hiểu, là câu thơ của Tagore, liền cười cắn lỗ tai cô hỏi: “Còn nữa?”

“The sun for the day,” Cô cố gắng nhớ lại nói, “the moon for the night.....”

“Còn một câu nữa?” Anh nhin không được tổng chính mình vào nơi sâu thẳm kia.

Động tác của anh làm suy nghĩ của cô ngưng trệ vài giây, câu nói cuối cùng kia phải qua thật lâu mới rõ ràng trong đầu, cô bật thốt lên nói: “and you for ever!”

“Buồn nôn.” Hắn cười.

Đế chân của cô thành một tư thế thoải mái, anh toàn lực xâm nhập, mang cô bay lên, bay đến thiên đường.

15. Chương 15: Lúc Mặt Trời Mọc (3)

Buổi sáng sau khi triền miên. Bạch Khả dậy đúng giờ làm điểm tâm cho Đường Nhất Đường đã “Lao lực” cả đêm. Áo ngủ tơ tằm nửa xuyên thấu bị ném khỏi giường. Ngó nghiêng một lúc, xác định anh vẫn đang ngủ, cô nhanh chóng xốc chăn lên muốn xuống giường nhặt quần áo. Nhưng sau khi nhìn thấy dấu vết ghê người trên khăn trải giường liền sợ hãi kêu: “Trời ơi, đây là.....”

Đường Nhất Đường mở mắt ra, thấy thần sắc hoang mang của cô thì ngồi dậy nói: “Làm sao vậy?”

Cô che miệng lại, mặt đỏ bừng nhìn anh.

Trên khăn trải giường là vết máu còn lưu lại. Anh kiểm tra toàn thân mình một lần, không có miệng vết thương, liền lập tức không đếm xỉa đến phản kháng của Bạch Khả mà kiểm tra nơi tư mật của cô. Anh buông chân cô ra, nghiêm túc nói: “Về sau đến chu kỳ kinh nguyệt thì nói với tôi. Làm tình trong kỳ kinh nguyệt rất không tốt cho cơ thể của em, dễ bị lây nhiễm.”

Cô ôm lấy thân mình không trả lời.

Đối với việc không tốt cho cơ thể cô có biết, nhưng không ngờ kỳ kinh lần này lại đến sớm. Khiến cô không được tự nhiên chính là thái độ của Đường Nhất Đường với cô. Cô dùng chăn bao mình lại nói: “Em cũng cần có riêng tư, anh không nên hơi một tí liền.....”

“Hơi một tí liền cái gì?” Anh dùng tư thế bế trẻ con ôm cả cô và chấn vào trong lòng, trừng mắt nhìn cô.

Cô bị ánh mắt sắc bén của anh uy hiếp, toàn thân trần trụi càng làm cô không có dũng khí, cắn môi đến một câu cũng không nói được.

“Để tôi nói giùm em nhé,” Anh nhéo hai má cô nói, “Không nên hơi một tí liền cởi quần áo của em, không nên hơi một tí liền tách hai chân em ra xem, không nên bỏ qua việc em có đồng ý dùng đầu lưỡi làm hay không, không nên..... Suốt ngày nhốt em ở trong nhà không cho em ra ngoài làm việc, khiến em có cảm giác bản thân giống như bị tôi độc chiếm.”

Anh nói một hơi xong. Cô đực mặt ra không có phản ứng, chớp sau mới hỏi: “Anh đều biết hết?”

“Biết cái đầu em!” Anh rống lên một tiếng, càng dùng sức nhéo mặt cô nói, “Em thật đúng là dám nghĩ như vậy! Đại gia tôi cứ thích giam em như vậy đây, em không phục? Không phục thì đánh nhau với tôi đi, em đánh thắng được tôi sao? Ăn không phải trả tiền, ngủ với tôi nhiều lần như vậy cũng không trả thù lao, em còn không phục!”

“Em không muốn ăn bám anh,” Giọng cô không rõ nói, “Em có thể ra ngoài làm việc kiếm tiền.....”

“Ra ngoài kiếm tiền? Nếu bị cảnh sát phát hiện tổng em về Trung Quốc, tôi tìm ai đòi tiền đây?”

“Không đâu, nhiều năm rồi em cũng chưa bị phát hiện.”

“Xí, đó là em chó táp phải ruồi. Đại gia tôi sẽ bao em ăn bao em ngủ, em dám không muốn!”

Cô muốn nói không muốn, lại không dám, đành phải oan ức nhìn anh. Từ sau khi chuyển đến ở với anh, trừ lúc cùng anh ra ngoài mở một hàng vỉa hè ra, thời gian còn lại cô hầu như đều bị nhốt trong nhà không ra khỏi cửa, anh cũng không cho cô chìa khóa. Tuy nói cô thích anh, nhưng không có nghĩa muốn bị nuôi thế này, giống như ngoài một việc lên giường với anh thì không còn tác dụng gì khác.

Lúc trước dựa vào lòng nhiệt huyết để sống cùng anh. Thời gian lâu hơn, cô cẩn thận ngẫm lại tình trạng hiện nay, cô không muốn cuộc sống như thế này. Nhưng cụ thể là muốn loại nào, cô cũng không nói rõ được.

“Em tắm trước đi, tắm nhanh lên, chút nữa tôi cũng muốn tắm.” Anh ném áo ngủ cho cô nói.

“Anh phải ra ngoài?”

“Đi mua băng vệ sinh cho em!”

“Em dùng giấy vệ sinh là được rồi.”

“Như vậy không vệ sinh.”

Cái loại băng vệ sinh thô sơ ấy anh đã thấy cô dùng vài lần. Chính là lấy giấy vệ sinh nhét vào trong một miếng vải bông to, dùng dây thắt lại, đặt trên quần lót. Cô nói ở Trung Quốc nhìn thấy các bác chuẩn bị như vậy. May mà cô không thường ra ngoài, bằng không mang băng vệ sinh thô sơ như vậy, khẳng định không có cách nào hoạt động thuận tiện.

“Băng vệ sinh rất đắt.” Cô kháng nghị nói. Cô từng thấy thứ này ở siêu thị, quả thật nhìn chất lượng tốt, nhưng thứ nhất là cô không biết dùng như thế nào, thứ hai cũng không nỡ mua.

“Ta nói thói quen chi tiêu của em phải sửa lại. Đồ đạc không cần mua nhiều, nhưng nhất định phải tốt, phải dùng bền. Đổi lại lối suy nghĩ kiểu Trung Quốc của em cho tôi.”

Anh nói xong, đẩy mạnh cô vào phòng tắm.

Nhìn nắng sớm lấp lánh tỏa sáng trong phòng, anh thở dài. Anh biết một ngày nào đó cô sẽ không chịu nổi cô quạnh, sẽ không chịu nổi sự cố chấp của anh. Anh từng vì thế mà phải tìm bác sĩ tâm lý, nhưng vết thương thời thơ ấu đã ăn sâu bén rễ, rất khó chữa khỏi. Bác sĩ đề xuất anh dời lực chú ý, đi tìm những điều anh thích làm, lấy việc này để xoa dịu bởi vì cảm giác không an toàn mà tăng mạnh sẽ dẫn đến ham muốn chiếm giữ cực đoan.

Tình trạng hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, nếu đổi lại là trước kia..... Thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đổi khăn trải giường xong, anh buồn bực vò đầu, lấy rượu gin và nước dừa từ trong tủ lạnh ra, trộn chung với nhau, từng ngụm từng ngụm rót vào trong dạ dày trống rỗng.

Bạch Khả tắm nhanh rồi đi ra, nhìn thấy anh lại để bụng rỗng uống rượu, lo lắng giật ly rượu lại.

“Hiện tại lá gan của em càng lúc càng lớn rồi đấy, tôi quá nuông chiều em có phải không?” Anh vừa nói vừa đưa tay giằng lại.

Cô tránh không khỏi tay dài chân dài của anh, dưới tình thế cấp bách liền uống một hơi cạn sạch số rượu còn lại trong ly. Hương vị ngọt ngào giống nước trái cây nhưng vào trong miệng lại rất cay, bị nghẹn nước mắt cô chảy ròng.

“Đáng,” Anh vỗ vỗ phía sau lưng cô nói, “Đây là kết cục không cho chồng em uống rượu.”

Cô lau khô nước mắt chịu đựng ho khan nói: “Anh không thể độc chết bản thân, anh mà chết em phải làm sao.”

Cảm giác mềm mại giống như sợi bông chảy xuống đáy lòng, anh hôn lên trán cô, không nói một lời bước vào phòng tắm.

Chỉ là một câu nói đùa, cô lại nhớ rõ như vậy. Có người quan tâm mình thật sự rất hạnh phúc. Anh có thể có được loại hạnh phúc này vĩnh viễn hay không? Anh biết anh không thể, anh phải kiềm chế.

Tắm xong, anh ra ngoài mua băng vệ sinh cho cô.

Nhìn thấy mặt sau của băng vệ sinh, Bạch Khả ngạc nhiên, cô không rõ loại bông vải hình trụ thẳng tắp này dùng như thế nào*, cầm một cái vào phòng tắm nghiên cứu nửa ngày cũng không biết nên để thế nào.

(*Băng vệ sinh này là Tampon nhé)

Đợi thật lâu không thấy cô đi ra, anh lo lắng đẩy cửa phòng tắm. Lúc cánh cửa mở ra thì thấy cô đang cắn sợi dây của miếng băng trong miệng.

“Em làm cái gì thế?” Anh giựt sợi giây bông qua, ngón tay luồn vào trong miệng cô, lấy sợi dây bông bị cô cắn đứt.

Cô không mặc quần lót, ngượng ngùng dùng váy che đùi lại.

Nhìn bộ dạng mù tịt của cô, anh cười hỏi: “Em không phải là không biết dùng thế nào chứ.”

Cô gật đầu.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, lại lấy ra một sợi dây bông, kéo tay cô qua, để lên ngón trỏ của cô nói: “Bỏ vào đi.”

“Để..... Để chỗ nào?”

Cô vừa hỏi xong đã bị anh kéo qua, phía dưới chợt lạnh.....

Lại trì độn cũng có thể cảm giác được nơi đó bị nhét vào một thứ.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng rửa tay, anh đánh xà phòng lên tay nói: “Trung Quốc thật sự cần phải tăng cường giáo dục giới tính.”

“Tôi lại đi ngủ một giấc, băng vệ sinh cứ ba giờ thì đổi một lần, dùng sợi dây kia kéo ra là được. Cái sợi bông kia kia. Em có nghe không hả?”

“À.”

Bạch Khả xấu hổ muốn độn thổ cho xong, chỉ có thể máy móc trả lời. Mặc dù là quan hệ thân mật, ngay cả việc thay băng vệ sinh cũng đều phải đối phương trợ giúp, hoặc là ngay cả loại việc này anh cũng tỉ mỉ chu đáo với cô. Cô xấu hổ nhưng đồng thời lại cảm thấy chút ngọt ngào.

Vài ngày sau anh đều không có chạm vào cô. Việc này cũng không nói làm gì, điều kỳ lạ nhất là anh không chịu ngủ cùng giường với cô, còn nói đàn bà mấy ngày nay nội tiết tố sẽ bài tiết rất dồi dào, sẽ làm tổn hại đến sự cương cứng của vật đàn ông của anh.

Tuy rằng rất có lý, nhưng đã quen với độ ẩm của anh, đột nhiên lại không có chung quy cũng cảm thấy rất trống rỗng. Mà chu kỳ kinh nguyệt của đàn bà vẫn tí tách nhỏ giọt không ngừng. Cô rất buồn bực, mỗi lần ăn cơm đều cảm thán nói: “Kiếp sau em sẽ làm đàn ông.”

Anh thiếu chút nữa bị nước trái cây làm sặc, vỗ mạnh lên bàn nói: “Tôi không muốn làm đồng tính luyến ái!” Nói xong liền nhét bánh mì vào trong miệng cô.

Đã đến thời gian đi làm, cô đứng ôm anh ở cửa lưu luyến không rời.

Cô nói: “Nếu trên thế giới chỉ có hai chúng ta thì tốt biết mấy.”

“Nhóc con, em còn rất nhỏ.” Anh thở dài.

Phải yêu như thế nào, sự thật vĩnh viễn không thể hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng của chúng ta. Cho nên, muốn nắm chặt mỗi giây mỗi phút hạnh phúc của hiện tại.

Cô đơn đóng cửa lại, ánh sáng vàng lập lờ chiếu khắp phòng. Nhìn đồ trang trí tuyệt đẹp cùng màu sắc ấm áp vây quanh mình, cô nhớ tới cô từng nói anh giống quạ đen, thích thu thập những thứ lấp lánh. Như vậy, ở trong lòng anh, cô cũng là thứ gì đó lấp lánh sao?

Trong lúc vô tình, trên bàn phản chiếu vào mắt cô thứ ánh sáng khác thường. Kìa lại có thể là chìa khóa sao. Hiếm khi thấy anh quên chìa khóa ở nhà. ném chìa khóa đến giữa không trung rồi chụp lại, cô cười rất gian, hôm nay là cơ hội tốt để ra ngoài đi dạo đây.

Giữa chơi đùa và kiếm tiền, cô cuối cùng cũng quyết định ra ngoài bán quà nô-en mà lần trước chưa bán hết.

Đang ôm thùng giấy đi trên đường cái, nghĩ đến việc có thể làm chút việc cho anh, tự nhiên thấy tự hào.

Đi qua giao lộ quay đầu lại nhìn thoáng qua, ở lâu như vậy cô cũng không biết, thì ra quảng trường vắng vẻ kiến trúc đá trắng gọi là “Oak street”, phía trước công viên gọi là “Acorn Park”. Chắc phía sau có rất nhiều người đang tản bộ ở công viên, cô hạ quyết tâm tiến vào khoảng đất trống trong công viên chuẩn bị mở quán, lại ngoài ý muốn thấy Ngụy Minh Minh. Cô ta cũng mở quán, cũng bán quà nô-en.

Ngụy Minh Minh nhìn thấy cô, trên mặt khó nén xấu hổ.

Cô cười đi qua nói: “Không nghĩ tới lại gặp cô ở đây.”

“Đúng vậy.” Ngụy Minh Minh cúi đầu, vén lọn tóc ra sau tai.

“Bán có được không?”

“Cũng tạm.”

“Chồng cô vẫn khỏe chứ?”

“Cũng khỏe lắm. Anh ấy làm ở nhà hàng.”

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Khả hỏi han, không lưu ý thấy Ngụy Minh Minh không được tự nhiên.

Một cô bé đi tới hỏi có mũ hoa ma thuật không, Ngụy Minh Minh chỉ tìm được một quả cầu. Bạch Khả vừa lúc nhìn thấy trong rương có loại mũ mà cô bé muốn liền đưa cho cô ta mượn. Cô bé đưa tiền cho Ngụy Minh Minh rồi rời đi.

“Cái này.....” Ngụy Minh Minh cầm tiền do dự có muốn đưa cho Bạch Khả hay không. Lần này vốn là mối làm ăn của cô, hôm nay là lần đầu tiên cô buôn bán.

“Đưa một cái mũ nào đó cho tôi cũng được.” Bạch Khả đặt rương trên bãi đất trống nói, “Cùng bán nha, nhiều người mở quán, người xem cũng nhiều.”

Ngụy Minh Minh nhận lấy tiền, vì sự hào phóng của Bạch Khả mà xúc động, chủ động giúp cô bày đồ. Hai người hợp tác ăn ý. Ngụy Minh Minh thuận miệng hỏi: “Hai người quyết định khi nào thì kết hôn chưa?”

Bạch Khả cũng không nghĩ đến cô ta sẽ hỏi vấn đề này, nên suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng tôi còn chưa nghĩ đến.”

“Chưa nghĩ?” Ngụy Minh Minh ngừng động tác tay, ngẩng đầu nói, “Việc quan trọng như vậy, ít nhất cũng là việc rất quan trọng với cô, tại sao lại không để anh ấy quyết định. Chúng tôi không có cách nào, nhưng cô có cơ hội có được thẻ xanh, tại sao không nhanh làm đi?”

Bạch Khả cười cười, cô cuối cùng cũng không thể nói cho cô ta biết, kỳ thật có thẻ xanh hay không cô cũng không quan tâm.

“Anh ta không phải là.....” Ngụy Minh Minh nghĩ đến Đường Nhất Đường có khuôn mặt công tử nhà giàu kia, lại nhìn cô gái có khuôn mặt bình thường như bao người trước mặt này, một ý niệm u ám hình thành trong đầu cô. Cô nói: “Anh ta không phải là, muốn chơi đùa cô chứ.” Nói xong mới ý thức được nói như vậy có bao nhiêu thất lễ, liền nhanh chóng giải thích.

“Anh ấy không có,” Bạch Khả nói, “Là tôi bám lấy anh ấy mới đúng.”

Ngụy Minh Minh thầm than cô gái này quá ngây thơ, ở một quốc gia cởi mở như nước Mỹ, người ta luôn lấy danh nghĩa tự do để phóng túng ham muốn cá nhân, cuối cùng còn không phải đều là phụ nữ chịu thiệt sao. Còn muốn khuyên cô vài câu nữa, nhưng lời đến cửa miệng bỗng nhiên nuốt lại. Trên con đường có bóng mát phía trước có mấy người đàn ông mặc quần xanh áo xanh đi tới. Sự cảnh giác được dưỡng thành trong thời gian dài lập tức khiến thần kinh cô kéo căng, cô ta đột nhiên bắt lấy tay Bạch Khả.

“Sao vậy?” Bạch Khả hỏi.

“Cảnh sát.” Cô ta nói.

16. Chương 16: Cháy Nắng (1)

Vào lúc hốt hoảng, cô lại nhớ tới cuộc sống trốn đông trốn tây trước kia. Con đường dài đằng đẵng giống như cuối cùng vẫn không thể đi hết, những lúc nhìn thấy cuối đường lại sợ phía trước không có con đường nào cả. Bất luận là cảnh sát, những đứa trẻ da trắng, thậm chí con chó của bọn họ, cô đều phải chạy trốn rất vất vả.

Cô nhớ tới những ngày ở Trung Quốc, vì tiết kiệm mấy đồng tiền đã phải đi lộ trình rất xa, đến vùng ngoại ô vắng vẻ để mua đồ. Bị giày vải cọ sát, chân đều phồng rộp. Khi đó, câu đầu tiên mẹ thường hay nói nhất là: “Xem như mình đã chết, chết rồi sẽ không có cảm giác. Nói theo mẹ, không còn cảm giác, không còn cảm giác!”

Ở những lần chạy trốn khác nhau, những lời này không có lúc nào là không thôi miên cô.

“Nơi đó!” Ngụy Minh Minh ôm thùng hét to với Bạch Khả. Cô ta vừa dọn sạch các thứ cũng đã đem chúng đến khu phố gần đó, sợ lại gặp phải tình huống ấy lần nữa. Cô ta thỉnh thoảng quay đầu liếc xem Bạch Khả có đuổi kịp không. Vốn nghĩ Bạch Khả là một cô gái yếu đuối, không nghĩ tới cô ấy chạy còn nhanh hơn cả chó.

Ôm đông đồ vào một khu thương mại đông người, lại chuyển hàng đến lối thoát của trung tâm thương mại. Sau hơn nửa giờ chạy như điên, các cô rút cuộc cũng bỏ cảnh sát lại phía sau.

Sau khi đặt toàn bộ trọng lượng lên bức tường phía sau, Ngụy Minh Minh thở hổn hển. Việc đầu tiên chính là kiểm tra trong thùng còn bao nhiêu hàng. Trừ những thứ chưa kịp dọn và bị rớt trên đường, chỉ còn lại một nửa.

“F**k ông nội nó.” Cô ta chửi bậy một tiếng, nắn lòng nện thùng đồ trên mặt đất.

Bạch Khả ngồi xổm bên cạnh cô ta, nghe một người phụ nữ có vẻ ngoài mộc mạc hiền lành chửi một câu đúng chuẩn như vậy, tức thì vừa kinh ngạc vừa cảm thấy buồn cười.

“Ha ha,” Ngụy Minh Minh bật cười, may mắn cùng bắt đắc dĩ sau khi mang đồ chạy thoát nói, “Vẫn là tiếng Trung mắng ra sáng khoái.”

Hai người phụ nữ mặt xám mảy tro trong con phố nhợt nhạt không người, nhìn nhau không nói.

Nỗi chua xót đau khổ dần dần cũng vơi bớt.

“Chúng ta tiếp tục tìm chỗ mở quán đi.”

Ngụy Minh Minh điều chỉnh cảm xúc xong, Sự cứng cỏi của người phụ nữ Trung Quốc đặc biệt thể hiện rõ trên người cô ta.

Bạch Khả phải đất trên người, nâng thùng đồ lên. Vừa mới đứng vững, cơn đau dữ dội ở bụng dưới chạy thẳng lên não. Thùng đồ rơi khỏi tay, cô đau đơn ôm bụng ngồi xổm xuống. Ngụy Minh Minh hoảng sợ dừng lại, đợi đến lúc Bạch Khả quỳ cũng quỳ không được, nằm dài trên mặt đất cô ta mới có phản ứng, ôm Bạch Khả lau mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán của cô, khấn trương hỏi: “Sao vậy Bạch Khả, đau ở đâu, nói rõ một chút.”

“Bụng..... Dưới.” Bạch Khả cắn răng, ngón tay ấn bụng.

Căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm của bản thân, Ngụy Minh Minh đoán cô chắc chắn là bị vấn đề về phụ khoa. Bệnh phụ nữ nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, lúc này tốt nhất là nên đến bệnh viện. Nhưng lấy thân phận của các cô mà đến bệnh viện công lập thì rất nguy hiểm, tư nhân lại không có tiền.

Vừa lo lắng không biết nên làm thế nào, cô cố sức khoát cánh tay Bạch Khả lên vai mình, bước từng bước một. Hơi khó xử quay đầu nhìn đồng hồ trên mặt đất. Trong chớp mắt quay đầu ấy, liếc thấy trên quần Bạch Khả có một vết máu lớn, chân thiếu chút nữa thì nhũn đi. Cô không nghĩ đến vật ngoài thân nữa, cô giúp Bạch Khả gắng gượng đi ra sau phố, gọi xe, kêu tài xế trở đến một phòng khám tư nhân của một người bạn người Trung Quốc.

Sau khi đến phòng khám, bác sĩ chỉ liếc một cái đã nói tình trạng này chắc chắn phải phẫu thuật, nhất định phải đến bệnh viện. Tuy là hạ sách, nhưng giữ được mạng mới là quan trọng nhất. Quả thực không còn cách nào khác.

Lại một hồi trần trọc, Bạch Khả không còn hơi để nói. Nước đường của phòng khám miễn cưỡng duy trì được ý thức của cô. Cô mất quá nhiều máu, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Đến bệnh viện, cô lập tức bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Ngụy Minh Minh lo lắng chờ ở ngoài cửa. Coi như may mắn, ít nhất không có vì tiền mà cự tuyệt các cô ngoài cửa. Nhưng mà một đồng phiền phức cũng sẽ kéo đến, nên làm gì bây giờ.

Cô gọi điện thoại cho chồng cô là Trương Diệu Đông. Sau khi Trương Diệu Đông biết sự tình từ đầu đến cuối, liền lập tức xin nghỉ để tìm Đường Nhất Đường.

Buông điện thoại, cái đầu căng như dây cung của cô rốt cuộc cũng được thả lỏng. Ngồi xuống ghế dài trước cửa phòng phẫu thuật, vùi đầu và trong tay. Lúc mơ màng, người cô thường nhớ tới nhất chính là chồng mình, nhớ tới những ngày ở chung có khổ có ngọt cùng anh. Lần tỉnh táo duy nhất của cô trong đời này chính là tìm được một người đàn ông mạnh mẽ có thể gánh vác mọi chuyện như vậy.

Lúc này cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, y tá đi ra hỏi: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Cô đi lên trước nói: “Tôi là bạn cô ấy, chồng chưa cưới của..... cô ấy sắp đến.”

Y tá nhìn ca bệnh trong tay nói: “Bệnh nhân được xác định là có thai ngoài tử cung, dẫn đến xuất huyết. Hiện tại phải cắt bỏ bộ phận ống dẫn trứng bên trái của cô ấy, cần sự đồng ý của người nhà.”

“Việc này..... Cắt bỏ ống dẫn trứng có ảnh hưởng gì đến cô ấy không?”

“Có khả năng sẽ khó thụ thai, phải xem mức độ cắt bỏ thế nào mới nói được.”

“Thụ thai.....”

Không có người phụ nữ nào lại muốn mất đi tư cách mang thai cả, cô nghĩ Bạch Khả cũng không ngoại lệ. Việc này khác xa với việc cắt bỏ một đoạn ruột thừa, cô không thể tự tiện quyết định.

Y tá nhắc nhở: “Mời người nhà bệnh nhân mau chóng tới đây, bệnh nhân vẫn đang xuất huyết liên tục.”

“Được được, chúng tôi đã gọi rồi, xin đợi một lát nữa.”

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Lúc xoay người, chồng cô đã đứng ngay phía sau, mà một giây khi cô xoay người, Đường Nhất Đường đã chạy đến cửa phòng phẫu thuật.

Y tá ngăn động tác muốn đẩy cửa của anh, chặn ở phía trước nói: “Anh không thể vào được.”

“Tôi là chồng cô ấy!” Đường Nhất Đường quát.

“Rất đúng lúc, mời anh ký vào đơn thỏa thuận phẫu thuật này.”

“Phẫu thuật cái gì? Sao cô ấy lại phải phẫu thuật?”

“Thai ngoài tử cung dẫn đến xuất huyết bên trong, chúng tôi phải cắt bỏ bộ phận ống dẫn trứng của cô ấy.”

“Thai ngoài tử cung!”

Đường Nhất Đường không thể tin vào tai mình, rõ ràng kinh nguyệt của cô đã đến hai ngày trước, sao có thể mang thai ngoài tử cung.

“Đúng, đã năm tuần, có thể do bệnh nhân không chú ý đến xuất huyết cổ tử cung giai đoạn trước, lại vận động mạnh, cho nên dẫn đến.....”

Câu nói tiếp theo bị động tác điên cuồng đập ghế của Đường Nhất Đường dọa sợ tới mức nghẹn ở họng, y tá lui qua một bên. Vợ chồng Ngụy Minh Minh đi đến khuyên anh, anh đẩy bọn họ ra, lại tức giận đập một cước lên tường rồi cuộc mới không chế được cảm xúc.

“Hiện tại thân thể Bạch Khả quan trọng hơn, anh mau ký đi. Không đủ tiền phẫu thuật có thể lấy của tôi.” Trương Diệu Đông thử làm anh khôi phục lý trí.

Nghĩ đến Bạch Khả còn nằm bên trong. Đường Nhất Đường cố gắng trấn định lại, nhận bút từ y tá ký vào đơn thỏa thuận, lập tức cùng cô y tá đi đến chỗ nộp viện phí.

Thừa lúc anh rời đi, Ngụy Minh Minh kéo Trương Diệu Đông qua một bên hỏi: “Sao anh tìm được anh ta?”

Trương Diệu Đông lộ vẻ ngưng ngẫm nói: “Anh hỏi qua vài người Hoa. Khu này nhỏ, người da vàng mắt đen cơ bản đều có nghe nói qua. Không nghĩ tới anh ta lại rất nổi tiếng ở khu này, là.....” Anh ta cẩn thận nhìn động tác của Đường Nhất Đường, thấp giọng nói: “Anh ta là vũ công chính duy nhất không công khai hoạt động ở ‘nhà đỏ’.”

“Vũ công chính? Là loại đó sao?” Ngụy Minh Minh kinh ngạc tăng âm điệu.

Trương Diệu Đông làm động tác chó có lớn tiếng với cô ta: “Đúng.”

Ngụy Minh Minh quay đầu nhìn Đường Nhất Đường. Anh ta mặc trang phục màu đen, thêm trang sức kim loại phù hợp mà không khoa trương. Dưới bầu không khí trắng toát sáng sủa trong bệnh viện, vô cùng chói mắt. Cô vẫn cảm thấy người đàn ông này rất anh tuấn, anh tuấn đến mức làm cho người ta gai mắt, còn mang theo tác phong không đúng đắn. Bạch Khả đứng bên cạnh anh ta, giống như một đóa hoa mơn mởn bị bóng râm thật lớn bao phủ. Hiện tại, đóa hoa này cũng sắp héo rũ.

“Nhìn anh ta như vậy thôi, quả thật anh ta rất đàn ông.” Trương Diệu Đông bỗng nhiên nói.

Khi Ngụy Minh Minh hỏi nhỏ, anh ta đem chuyện vừa phát sinh nói ra.

“Tình huống cũng không tốt. Lúc anh tìm được anh ta, trùng hợp có một ‘Đại nhân vật’ đặc biệt đến xem anh ta biểu diễn. Khi anh nói chuyện của Bạch Khả với anh ta xong, anh ta liền ném tóc giả muốn đi ngay. Mà cái nơi ấy, không phải nói đi thì có thể đi. Có mấy tên da đen cao hai mét chắn đường bọn anh. Ông chủ của anh ta ở phía sau đe dọa, nói nếu anh ta dám đi, sẽ cho người phết tay anh ta.”

“Vậy làm sao anh ta lại bình yên vô sự rời đi?”

“Anh ta nói muốn lấy tay hay chân anh ta cũng được, nhưng phải chờ anh ta đến bệnh viện trở về. Anh ta không muốn để người vợ đang bệnh của anh ta chứng kiến bộ dạng đứt tay đứt chân của mình.” Trong đầu lại hiện ra vẻ mặt của Đường Nhất Đường lúc ấy, nhìn đứng đưng như vậy nhưng thật ra rất nghĩa khí. Anh ta than nhẹ một tiếng tiếp tục nói: “Những lời này vừa vặn bị ‘Đại nhân vật’ kia nghe được. Hắn nói

rất thích anh ta, có thể cho anh ta một con đường. Nhưng mà, mặt mũi của hắn đã bị mất, không thể cứ cho qua như vậy. Cho nên, bọn chúng xa thải anh ta, hơn nữa cảnh cáo anh ta vĩnh viễn không thể bước vào khu Đông một bước.”

Ngụy Minh Minh nghe xong, còn chưa tỉnh lại trong khiếp sợ, thì Đường Nhất Đường đã chạy tới bên cạnh bọn họ, ngồi xuống một cái ghế dài.

Cô nhìn tay chân anh ta không bị mất sợi lông nào, thở dài trong lòng: “Coi như may mắn.”

Lời của Trương Diệu Đông khiến cô có cách nhìn mới về anh. Nhưng mà nghĩ không ra vì sao anh ta lại không kết hôn với Bạch Khả, còn làm cô ấy mang thai. Làm người đàn bà như cô cũng thấy bất bình thay Bạch Khả.

“Hai người đều không dùng biện pháp tránh thai sao?” Cô ta ngồi vào chỗ bên cạnh anh hỏi. Trương Diệu Đông cũng ngồi theo cô ta.

Một tay Đường Nhất Đường đặt trên bụng, một tay chống trán nói: “Ngoài lần đầu tiên. Cô ấy nói cô ấy uống thuốc tránh thai.”

Vậy rõ ràng là anh dụ dỗ cô ấy. Ngụy Minh Minh nghĩ như vậy nhưng không nói ra. Bộ dạng cong người của Đường Nhất Đường nhìn qua quả thực rất cần an ủi, cô nhìn không được mà nổi lên lòng thương hại, cúi người xuống nhìn anh.

“Anh không thoải mái sao?” Cô ta lo lắng hỏi.

Sắc mặt Đường Nhất Đường nhìn qua rất không tốt, như là đang cực lực chịu đựng loại đau đớn nào đó.

“Không có việc gì.....” Anh phất tay nói, “Hôm nay cảm ơn hai người.”

“Anh em với nhau, mọi người giúp đỡ nhau cũng là việc nên làm.” Trương Diệu Đông giành nói.

Qua mấy sợi tóc mái, Đường Nhất Đường nhìn anh ta nói: “Ai là anh em của anh.”

“Ai? Anh, con người này.....” Ngụy Minh Minh vừa sinh ra chút hảo cảm liền bị một câu của anh ta mà tiêu tan, vì Trương Diệu Đông giữ chặt môi không trả lời lại một cách mỉa mai. “Anh cho rằng anh là ai.” Cô ta nhỏ giọng nói thầm, Thanh âm vốn không lớn lại bị tiếng mở cửa của phòng phẫu thuật che giấu hoàn toàn.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào?”

Một chân của bác sĩ vừa bước ra khỏi cửa, Đường Nhất Đường liền khấn trương chạy đến hỏi.

Bác sĩ vừa cởi khẩu trang nói: “Chúng tôi cắt bỏ ống dẫn trứng bên trái của cô ấy 5 cm. Hiện tại bệnh nhân còn đang trong thời gian gây tê. Anh là chồng cô ấy?”

“Là tôi.” Đường Nhất Đường trả lời. Ngụy Minh Minh ở bên cạnh xoay người nhìn bằng nửa con mắt.

“Có mấy điều phải chú ý, tôi sẽ nói sơ lược một lần. Trợ lý của tôi sẽ nói tỉ mỉ với anh.”

“Mời nói.”

“Sau khi bệnh nhân hồi phục và xuất viện, tốt nhất là một tháng không được chung phòng. Cắt bỏ bộ phận ống dẫn trứng sẽ ảnh hưởng đến tỷ lệ mang thai của vợ anh, nhưng cũng không phải không có cơ hội mang thai. Chỉ có điều, cho dù mang thai, khả năng thai ngoài tử cung tính ra cũng cao hơn rất nhiều so với người chưa từng có tiền sử mang thai ngoài tử cung. Anh phải chuẩn bị tâm lý.”

Sau khi bác sĩ dặn dò trợ lý vài câu liền bước đi. Đường Nhất Đường nghe trợ lý giải thích lại, đầu óc liền trống rỗng.

Chuyện nên làm cũng đã làm xong, Ngụy Minh Minh mua cho bọn họ chút bánh mì và hoa quả liền kéo Trương Diệu Đông rời khỏi bệnh viện. Việc có thể giúp đều đã giúp rồi, bọn họ cũng là người qua hôm nay còn phải lo cho ngày mai.

Đường Nhất Đường ngồi trong phòng bệnh của Bạch Khả, dùng ở khuôn mặt không hề có huyết sắc của cô. Tuy rằng thiết bị trên tường có biểu thị nhịp tim của cô, anh lại nhìn không nhìn được muốn đến xem hơi thở của cô. Cho đến khi đầu ngón tay truyền đến độ ẩm của hô hấp mới có thể giảm bớt lo lắng trong anh.

Ở lần thứ năm đầu ngón tay của anh đặt dưới mũi cô, cô tỉnh lại. Không biết vì sao, nhìn bộ dạng đáng thương của cô, anh bỗng nhiên lại thấy tức giận. Đấm một đấm lên giường nói: “Em bị ngớ ngẩn à? Không thấy đau sao? Cổ tử cung bị xuất huyết cũng có thể trở thành kỳ kinh nguyệt hả? Rốt cuộc em có não hay không vậy!”

Gây tê phần bụng còn chưa hết, cô không có cảm giác đau. Nhưng một đấm của Đường Nhất Đường giống như nện vào ngực cô, đau. Đứa con đầu tiên của cô, bởi vì cô trời sinh thể chất yếu ớt, còn chưa kịp đi vào nơi an toàn, ấm áp. Cũng làm liên lụy những đứa khác, khiến chúng nó lạc đường. Nếu nói thể chất là di truyền không thể trách cô, vậy lúc thân thể khác thường cô cũng không phát hiện ra, đó quả thật là trách nhiệm của cô.

“Khóc có ích gì sao?” Anh rống to, đúng lúc y tá đi ngang qua.

“Tiên sinh, không được như vậy. Bây giờ bệnh nhân còn rất yếu, anh không nên kích thích cô ấy.” Y tá lựa từ khuyên nhủ.

Anh nhìn chăm chăm vào Bạch Khả trên giường, giống như y tá không tồn tại. Thật lâu sau mới nói: “Mời ra ngoài cho, tôi muốn nói chuyện riêng với vợ.”

Bạch Khả nghe được hai chữ “vợ tôi”, liền quay lưng khóc.

Y tá nắm cánh cửa nhắc nhở: “Anh hãy chú ý tìm từ.”

Sau khi cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng Bạch Khả đang khóc nức nở. Đường Nhất Đường xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ, một khoảng đất trống phủ bằng đá sa thạch màu xanh lá hiện ra lơ mơ, những cái khác đều chìm trong bóng đêm vô hạn.

Cơn đau lâm râm ở bụng chuyển thành từng đợt tiếp từng đợt đau nhức, giống nhau có một tảng đá thô ráp ép qua ép lại trong dạ dày.

Trong cổ họng chịu kích thích muốn nôn mửa, anh nắm phần áo trước ngực, mệt mỏi ngồi bên giường.

Cảm giác được giường lún xuống, Bạch Khả nức nở xoay người. Nhìn thấy bộ dạng hô hấp khó khăn của Đường Nhất Đường, nghe được sự run rẩy rất nhỏ trong hô hấp của anh. Một người đàn ông kiên cường, bước bình như vậy lại bởi vì sai lầm của cô mà khổ sở thành ra như thế. Phòng thủ cuối cùng trong cô cũng sụp đổ. Không thể không thừa nhận với mình, cô đã làm sai.

“Thật xin lỗi, em..... Em đã lừa anh.” Cô vươn tay chạm vào cánh tay anh. Một giọt lệ theo động tác của cô, từ khóe mắt chảy tới bên tai.

Đường Nhất Đường hơi quay đầu sang, tóc mái thật dài khiến cô không thể nhìn rõ khuôn mặt anh.

Như vậy cũng tốt, cô căn bản không có dũng khí nhìn phản ứng của anh. Giống như người chết đuối gắt gao bám lấy cánh tay anh, cô nhắm mắt lại tuyệt vọng nói: “Em căn bản là không bình thường, em không xứng với anh!”

17. Chương 17: Cháy Nắng (2)

“Kết quả kiểm tra SCL90*, cảm xúc của vợ anh đang thiên về lo âu. Trước mắt cô ấy đang bị dằn vặt, chờ cô ấy ổn định lại cảm xúc sẽ đo lại lần nữa. Nên tình hình sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.”

(*SCL90: Một phương pháp đo lường hội chứng sang chấn tâm lý ở phụ nữ và nam giới.)

“Có cần uống thuốc không?”

“Tôi nghĩ cô ấy không cần thuốc điều trị. Nhưng mà..... Có một vấn đề.”

Bác sĩ dừng lại, đưa kết quả đánh giá trong tay qua cho anh.

Đường Nhất Đường bỏ qua câu thuyết minh ở bìa ngoài, trực tiếp lật đến tờ dữ liệu.

“Đây là.....” Anh đặt nắm tay ở bên môi, vẻ mặt ngưng trọng. Không biết nên dùng từ gì mới có thể hình dung số liệu trên tờ giấy trắng mực đen này.

Bác sĩ lấy ra tờ kết quả trắc nghiệm trí thông minh nói: “Căn cứ vào quy định các bài trắc nghiệm IQ của Wechsler. Người bình thường có chỉ số thông minh ở giữa 85 đến 115, kết quả kiểm tra của vợ anh vừa đúng 85. Đương nhiên, kết quả này cũng có khả năng sai lệch. Tôi muốn nói là, trái ngược với người cùng lứa tuổi, năng lực lý giải và sức phán đoán của cô ấy có đôi chỗ thiếu hụt. Dựa vào phân chia cấp bậc trình độ trí tuệ, vợ anh thuộc loại có IQ thấp.”

“Có khả năng bài trắc nghiệm Wechsler này chỉ thích hợp với người Châu Âu hay không, hoặc là trình độ trung bình của người Châu Á là 85?” Đường Nhất Đường vừa nói xong, liền ý thức được sự hoang đường của câu hỏi, cười tự giễu.

“Đường tiên sinh, chẳng lẽ anh là người phân biệt chủng tộc sao?” Bác sĩ trầm giọng nói, “Trước mắt trắc nghiệm Wechsler là bài trắc nghiệm IQ được sử dụng rộng rãi nhất, điều đó chứng minh nó có độ tin cậy cao.”

“Được rồi được rồi.” Đường Nhất Đường phiến não vo tròn tờ giấy trong tay ném lên bàn.

“Đường tiên sinh, anh đừng nên phiến não như thế. Việc có chỉ số IQ thấp không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống hằng ngày. Về điều chúng ta đang trao đổi, chỉ cần không thảo luận với cô ấy về xu hướng tài chính Wall Street, hoặc ưu khuyết điểm của hình thức xã hội. Tôi nghĩ chắc sẽ không có vấn đề gì. Trí tuệ của cô ấy hoàn toàn bình thường.”

“Có biện pháp khắc phục nào không?”

“Chúng tôi đã kiểm tra não bộ của cô ấy, cũng hỏi qua bệnh sử của dòng họ. Tôi nghĩ khả năng di truyền là lớn nhất. Hơn nữa nguồn dinh dưỡng cung cấp cho sự phát triển không đủ, cùng với áp lực tâm lý. Những nhân tố này kết hợp lại dẫn đến kết quả hiện tại. Việc đào tạo sau này quả thật có thể làm tăng chỉ số IQ của cô ấy, nhưng đã lỡ cơ hội tốt nhất rồi. Nếu hiện tại có biện pháp khắc phục, hiệu quả cũng rất nhỏ.”

Sau khi nghe bác sĩ trình bày một cách khách quan xong. Thật lâu sau, Đường Nhất Đường cũng không thể nói một câu nào.

Cho tới bây giờ, anh chỉ nghĩ đầu óc cô rất đơn giản. Bản tính lương thiện khiến cô chẳng những dễ bị lừa còn không hề mang theo thù hận, có thể bao dung rất nhiều khuyết điểm của anh, anh thích cô như vậy. Nhưng hiện tại lại có người nói cho anh biết, cô thu hút anh, cuối cùng làm cho anh say đắm cũng chỉ bởi cô ngốc hơn người khác, IQ của cô thấp.

Thật buồn cười!

Trên mặt Đường Nhất Đường lại cười không nổi, anh nhìn chăm chăm vào bên phải tờ tài liệu, nơi có con số “85” được tô đậm. Nghĩ đến bộ dạng quật cường lúc mới gặp cô, nghĩ đến khi cô nói phải về Trung Quốc anh đã đau lòng đến thế nào. Còn có, bọn họ vừa mới mất đi một đứa con.

“Tôi còn một câu hỏi cuối cùng,” Anh dùng ngữ khí không quá tự nhiên, bình tĩnh nói, “Người có IQ là 85, bọn họ..... Hiểu được tình yêu là gì không?”

Cô hiểu sao? Cô nói thích anh, cô biết thích nghĩa là gì không? Cô nói phải cùng anh lên giường cả đời, cô có hiểu được cái gì là cả đời không? Lúc trước anh lại có thể nghĩ rằng, cô nói “phải lên giường cả đời” là câu nói ngốc nghếch chỉ để làm anh vui!

“Tôi dám chắc với anh, cô ấy hiểu được.” Ngữ khí của bác sĩ là khẳng định.

Đường Nhất Đường hiển nhiên không quá tin tưởng, ném về phía ông ta ánh mắt dò xét.

Bác sĩ gõ thật mạnh bút lên bàn, dựa vào lưng ghế nói: “Theo nguyên tắc tôi không thể tiết lộ kết quả kiểm tra của người bệnh. Nhưng đây là tình huống đặc biệt, tôi nghĩ anh nên giữ bí mật chuyện này với vợ anh.” Ông lấy một tập tài liệu thật dày từ ngăn kéo bàn, mở đến trang muốn cho anh xem, đặt ở trước mặt anh.

Phần trên cùng của tờ giấy viết “Bảng trắc nghiệm IQ của Wechsler dành cho người trưởng thành – Thuật ngữ”. Phía dưới là một đồng từ tiếng Anh và kiểu chữ tiếng Anh non nớt của Bạch Khả.

Thừa lúc anh nhìn đến, bác sĩ giải thích: “Định nghĩa của một số từ để các đối tượng làm trong thời gian quy định, như một tài liệu tham khảo để đánh giá chỉ số IQ của họ. Phần trắc nghiệm này chủ yếu để đo năng lực lý giải ngôn ngữ của con người, và khái quát khả năng trừu tượng có liên quan. Đồng thời có thể biết được đến một mức độ nào đó về kiến thức và nền tảng văn hóa của cô ấy.”

Đường Nhất Đường không rõ vì sao bác sĩ lại muốn cho anh xem tập tài liệu này. Mặt trên chỉ là những từ giải thích đơn giản, căn bản không cần phải suy nghĩ của Bạch Khả, buồn cười là trong ba mươi lăm từ, cô lại đáp sai đến mười mấy từ. Nhưng sau khi nhìn kỹ những từ giải thích đơn giản của cô, nụ cười trào phúng cứng lại trên mặt anh.

“Lover: Tang*.”

“Life: Tang.”

“Happiness: Tang.”

“Satisfaction: To be with Tang forever.”

(*Tang: Tên tiếng Anh của Đường Nhất Đường là Tang)

Bác sĩ nhìn vẻ mặt khó hiểu của anh, giải thích thêm: “Đây là một phóng chiếu bản chất của các bài kiểm tra, phản ứng trực tiếp nhất của các đối tượng, thậm chí là nhận thức trong vô thức.”

Anh nhìn những chữ “Tang” lặp lại liên tục khắp trang giấy, Phía dưới chữ “T” Bạch Khả đều viết thêm một câu ngắn, ngây thơ nhưng đáng yêu.

“Cô ấy thật sự rất ngốc.” Anh cười với bác sĩ. Bỗng nhiên cảm thấy, bộ dạng của bác sĩ thật ra rất hòa nhã.

“Ha ha, tôi rất muốn cho cô ấy nhiều điểm, nhưng như vậy không khoa học.”

Đồng hồ báo thức trên bàn vang lên, đã hết giờ tư vấn. Đường Nhất Đường đứng dậy bắt tay chào tạm biệt bác sĩ. Lúc thu tay lại phát hiện lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Bạch Khả ngồi đợi ở hành lang bên ngoài phòng tư vấn, đầu gần như đã cúi đến ngực, càng không ngừng đan các ngón tay. Anh đi đến bên cạnh cô, không biết cô đang nghĩ cái gì, hết sức chuyên chú nên không chú ý đến anh.

Anh cong ngón tay muốn gõ đầu cô, tay đưa đến giữa không trung thì dừng lại. Cô mới ra viện, nếu làm như vậy sợ là không tốt. Cổ tay khẽ xoay lại đổi thành vuốt nhẹ tóc cô, nói: “Xong rồi, về thôi.”

Bạch Khả không nhìn anh, tóc từ đầu vai buông xuống. Cô ôm lấy thắt lưng anh, không nói gì chờ anh mở miệng.

“Bạch Khả.” Anh rất ít khi gọi tên cô một cách nghiêm túc như vậy.

“Ừ.” Đầu chôn ở trước ngực anh, dùng sức mà cọ cọ.

“Tôi thất nghiệp rồi.” Anh nhìn đỉnh đầu cô nói.

Bạch Khả rất cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn anh khó hiểu, mặt hơi ươn ướt.

“Em không được vứt bỏ tôi vào lúc này, không được chê nghèo thích giàu, không được qua cầu rút ván, không được bội tình bạc nghĩa, không được.....”

Đường Nhất Đường nhất thời không nhớ thêm được thành ngữ, chép miệng chặc lưỡi, lau nước mắt trên mặt Bạch Khả. “Theo tôi về nhà đi cô bé ngốc.” Anh nói.

“Anh không ngại sao, anh không chê đầu óc em có vấn đề hả?” Bạch Khả nức nở hỏi.

“Đúng vậy, đầu óc em thật sự có vấn đề, ngốc muốn chết. Người ngốc thế này lại có thể sống đến bây giờ, còn gặp một người rất dễ nhìn như tôi. Em nói xem em không phải là người ngốc có cái phúc của người ngốc sao. Được rồi được rồi, về nhà trước đã, tôi mệt sắp chết rồi.”

Đường Nhất Đường nắm tay cô, bước ra khỏi phòng khám.

“Anh thật sự không ngại sao? Anh không giận em sao? Anh nói cho em biết đi!”

Ngay cả khi túm eo kéo đi, Bạch Khả vừa bước vừa thở không ra hơi còn ngoan cổ hỏi anh câu hỏi giống nhau. Đường Nhất Đường vẫn không chịu trả lời nghiêm túc đột nhiên dừng bước. Bạch Khả không chú ý nên đập thẳng vào lưng anh.

“Vấn đề này có phải quá nhiều em rất lâu rồi đúng không?” Đường Nhất Đường nâng mi lên hỏi. Bạch Khả ôm mũi yên lặng gật đầu. Anh còn nói: “Nếu tôi thực sự không cần em, em sẽ làm sao?”

“Về Trung Quốc làm ni cô.” Bạch Khả buột miệng nói. Lòng bàn tay phát ra tiếng động khác thường rõ rệt.

“Em không phải muốn tranh thủ khiến tôi..... Thích em sao? Em như vậy mà có thể bỏ được tôi hả?”

“Không phải! Không phải!” Bạch Khả đột nhiên kích động, giậm chân hét lên, “Nhưng em biết anh không có khả năng sẽ lại thích em nữa, một khi anh chán ghét một thứ gì đó, sẽ tuyệt đối không thích lại!”

“Sao em biết?” Ngữ khí của Đường Nhất Đường cũng trở nên ác liệt.

“Sao em lại không biết!” Bạch Khả cũng không yếu thế.

Người đến người đi trên đường. Cho tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ bùng nổ khắc khải lâu như vậy. Xem ra ai cũng nóng tính, cho dù là cô nhóc Bạch Khả mềm mại như nước này. Sau khi đã trải qua sinh non và bị vạch trần bí mật, cũng khó giữ nguyên thái độ lạnh nhạt. Đặc biệt là nỗi sợ hãi mất đi người đàn ông mình yêu nhất, cùng với việc vô cùng mất tự tin với bản thân. Những ngày còn bé bị khinh thường, những kẻ trước an ủi sau lại cười nhạo, giống mưa mùa hè sau một tiếng sấm, tiếng nổ bùng bùng đập vào óc cô.

Khi đó có mẹ bảo vệ cô, hiện tại cô chỉ có một mình để đối mặt với tất cả. Nếu có thể cô cũng muốn thay đổi, nhưng cô ngu ngốc non nửa cuộc đời, lại thông minh vào lúc này đây. Đường Nhất Đường, đây là người quan trọng nhất trong cuộc đời sau này của cô.

Đúng, chỉ số thông minh của cô chỉ có 85, nhưng cô đã trưởng thành. Cô hiểu cái gì là tình người.

Không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt Bạch Khả nhìn Đường Nhất Đường lóe một tia hoảng sợ. Bộ dạng quật cường thậm chí có chút mãnh liệt của cô, anh chưa từng gặp qua. Phản ứng này không hợp với tính cách của cô, đều là vì anh. Lúc bọn họ xác định quan hệ, mặc kệ anh xấu xa với cô thế nào, mặc kệ anh khinh bạc cô bao nhiêu lần, cô đều không phản ứng gì cả, ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng chưa từng.

Mà hiện tại, anh đã thành công chọc giận cô.

Một chiếc xe buýt cũ kỹ chạy tới, tiếng thở hồng hộc phát ra bên cạnh bọn họ, tấm quảng cáo sữa bột chiếm một nửa diện tích thân xe. Bạch Khả chỉ lo trừng mắt giận dữ nhìn Đường Nhất Đường, qua đáng vẻ vội vàng lui tới của mọi người, chỉ có Đường Nhất Đường thấy được trên thân xe kia là bức ảnh trẻ con. Khuôn mặt tươi cười của đứa bé khiến những gì không vui lập tức tiêu tán.

Nếu anh và Bạch Khả sinh ra một đứa bé khẳng định sẽ khiến người ta thích hơn cả đứa nhỏ trên quảng cáo kia

Tâm trạng rối cuộc cũng có một chút an ủi, anh kéo cánh tay Bạch Khả, lại khôi phục thành Đường Nhất Đường chẳng bận tâm đến thứ gì, nói: “Tôi vẫn thích em, em có ngốc muốn chết tôi vẫn thích. Cùng tôi về nhà đi.”

“Ui da?” Bạch Khả bị kéo một cái lảo đảo, bổ nhào vào lưng anh.

Lo lắng cho thân thể cô vừa mới bình phục, anh ngồi xổm xuống cõng cô trên lưng, chạy chậm theo hướng về nhà. Bạch Khả ở trên lưng anh bị đung đến mơ mơ hồ hồ, cũng không biết tại sao chỉ trong chớp mắt mà thái độ của anh đã thay đổi 180 độ. Hoặc là nói anh vốn chính là một người hỉ nộ vô thường.

Được anh cõng trên lưng đi qua con đường nhỏ trong công viên u tĩnh, cô đang nhớ tới những việc không vui xảy ra mấy ngày gần đây, chợt nghe anh lớn tiếng: “Bạch Khả, chúng ta kết hôn đi!”

Cơ thể bị kéo qua, đối diện trước mặt anh. Anh vừa chạy vừa dùng nụ cười có thể giết chết cô, tuyên thệ: “Chúng ta phải lên giường cả đời, làm tình cả đời, gả cho tôi đi, Bạch Khả!”

Bạch Khả cảm giác giống như đang chạy với vận tốc 100km/h, có tiếng gió mạnh thổi vào bên tai, cây cối và bãi cỏ xung quanh trở thành cảnh hư ảo.

“Em không trả lời tôi coi như em đồng ý. Đồng ý ! Ha ha ha ha.....” Anh ngẩng mặt vui sướng cười to với ánh mặt trời. Một đám chim bị kinh động nhốn nháo bay khỏi tàng cây.

Trong vòng tay Đường Nhất Đường, cơ thể Bạch Khả như một món đồ chơi, bị anh ôm đến trước ngực lại vứt ra sau lưng. Anh để cô ôm lấy cổ anh, lại dùng cánh tay cố định chân cô. Trong thị trấn Nebraska nhỏ và bình thường này, bọn họ chạy trong mê cung hạnh phúc.

“Để em xuống đi.” Lúc đến dưới lầu nhà trọ, Bạch Khả đau lòng nhìn bộ dạng thở hổn hển của anh, khẳng khẳng đòi tự mình đi, nhưng đều bị anh từ chối.

“Không được,” Anh nói, “Dựa vào sách về các tập tục tôi đã xem, ở Trung Quốc cái này gọi là công vợ, không công đến phòng ngủ..... Không tính!” Anh dừng lại thở hổn hển nói: “Đợi đến phòng ngủ, cả đời này em chính là người của tôi.”

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, anh cõng cô chạy thẳng lên nhà trọ. Lúc đang muốn dùng sức trực tiếp vọt vào phòng ngủ, chợt có hai người da trắng mặc đồng phục màu xanh đi trên hành lang, một nam một nữ, chặn đường đi của bọn họ.

“Nhanh vậy đã tìm ra, hiệu suất làm việc của cục di dân rất cao.” Anh nói thảm một câu.

Anh không kinh ngạc, nhưng thật ra hai người cảnh sát kia lại kinh ngạc một lúc lâu. Bọn họ thật không ngờ lại gặp những người Hoa thân thiết với nhau như thế, cái này không giống với tình cảnh trong tưởng tượng của bọn họ.

“Anh là tiên sinh Đường Nhất Đường? Vị trên lưng anh là.....Tiểu thư Bạch Khả?” Người đàn ông đi lên trước hỏi.

Miệng Bạch Khả bị Đường Nhất Đường che lại, anh nói với bọn họ: “Không, tôi là Đường Nhất Đường, cô ấy là Đường Khả.”

18. Chương 18: Cháy Nắng (3)

Bạch Khả vỗ vỗ lưng Đường Nhất Đường để anh bỏ cô xuống. Đường Nhất Đường quay đầu trừng mắt liếc cô, cô lập tức rụt đầu lại.

Hai vị cảnh sát trao đổi bằng ánh mắt. Nữ cảnh sát trong đó tiến lên nói: “Đường tiên sinh, chúng tôi là cảnh viên cục di dân Honshu và Chi nhánh văn phòng dịch vụ công dân. Chúng tôi nhận được đơn trình của một người, hiện tại sẽ làm điều tra sơ bộ về hai người.”

“Không thành vấn đề,” Đường Nhất Đường nói, “Tôi sẽ hỗ trợ hai người làm việc.”

Bọn họ đi qua giữa hai người cảnh sát, anh cõng Bạch Khả đi tới trước cửa nhà mình, cảnh sát lập tức theo sau. Anh lấy chìa khóa mở cửa, không để ý đến bọn họ. Bạch Khả áp vào lưng anh, lúc nghe được ba chữ cục di dân cô liền cứng người lại.

“Em muốn dè chết tôi hả.” Đường Nhất Đường đi vào phòng, giãy khỏi tay cô rồi đặt cô trên giường. Bạch Khả nắm lấy góc áo anh, mặt co mày cau nhìn anh.

“Không có việc gì đâu,” Anh cười nói: “Thật ra anh đã có ý định lâu rồi, sớm lập kế hoạch kết hôn với em. Giấy tờ cũng đã làm xong hai ngày trước, muốn cho em sự bất ngờ.”

Nụ cười xán lạn khiến Bạch Khả thoáng an tâm. Anh nhìn thần sắc cô đã dịu đi, lại liếc mắt nhìn cảnh sát trong phòng khách. Bọn họ đang kinh ngạc nhìn đồ trang trí kì dị trong phòng, tạm thời không có ý muốn điều tra. Anh quay đầu lại ôm hai má cô nói: “Đợi ở trong này, lúc sau tôi sẽ gọi em ra. Đi ra đó không được phép nói lung tung.”

Rèm bị vén lên, Bạch Khả lập tức từ trên giường nhảy xuống, ngồi trên mặt đất, dựa vào tấm rèm.

“Đường tiên sinh.....” Người đàn ông vừa mở miệng đã bị Đường Nhất Đường ngắt lời, anh nói: “Mời hai người trình những giấy tờ có căn cứ xác thực.”

Trầm mặc vài giây, Bạch Khả nghe được tiếng giạt ngăn kéo, tiếp đó nghe Đường Nhất Đường nói: “Đây là hộ khẩu chung của tôi là cô ấy, giấy tờ nhà chung, giấy thu phí điện nước chung còn có giấy báo thuế chung, từng đó đủ rồi chứ.”

Lại nghe anh nói: “Tôi và Đường Khả thật tâm yêu nhau, nên quyết định xây dựng nền móng gia đình, hai người có ý kiến gì không? Có ý kiến có thể trực tiếp đến hôn lễ nói với linh mục ‘tôi phản đối’.”

Tiếng ho nhẹ của người phụ nữ lảng máng truyền đến, cùng với tiếng ma sát của quần áo với sô pha.

“Đường tiên sinh,” Người đàn ông nói, “Theo chúng tôi điều tra được, trước kia anh làm vũ công chính của câu lạc bộ ‘Naked’. Tôi muốn hỏi là anh quen với tiểu thư Bạch Khả như thế nào.”

“Đường Khả.”

“Được, Đường Khả.”

“Cô ấy là tiếp viên ở đó, chúng tôi đều là người Hoa nên đương nhiên tình cảm rất thân thiết. Sau khi gặp gỡ một khoảng thời gian thì mắh mớ tình yêu lập tức nảy mắh trong lòng chúng tôi.” Giọng bất cần đời của Đường Nhất Đường rất quen thuộc với cô.

“Vậy anh có biết rõ về thân thế của cô ấy hay không?”

“Tôi yêu cô ấy, bất luận cô ấy là ai.”

Một lúc sau mới nghe giọng nói xa lạ của người đàn ông kia: “Anh chưa từng nghi ngờ mục đích của cô ấy khi tiếp cận anh sao?”

“Mục đích? Đương nhiên là bị sức hấp dẫn nam tính rất mê người của tôi, kìm lòng không đậu.....”

“Đường tiên sinh,” Cảnh sát hiển nhiên không quá vừa lòng với ngữ khí của anh, ngắt lời anh nói, “Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ qua việc cô ấy tiếp cận anh là vì muốn nhận thẻ xanh sao?”

“Ha ha, thẻ xanh.”

Nghe được tiếng Đường Nhất Đường, cô gần như có thể tưởng tượng được động tác của anh. Một chân nhấc lên, hai tay duỗi thẳng, giống như Thượng Đế dựa lưng vào sô pha.

Đường Nhất Đường nói từng chữ một: “Làm ơn đừng bôi nhọ tình yêu của chúng tôi.”

“Ta rất xin lỗi.” Người đàn ông nói, “Để xác nhận tình yêu của hai người, vẫn là mời vợ tương lai của anh ra đây cho chúng ta nhờ một chút.”

Đường Nhất Đường nói: “Có thể.”

Tiếp đó rèm bị giạt ra, anh bước một bước thiếu chút nữa giẫm phải người Bạch Khả. Anh cúi đầu nhìn bộ dạng kinh hoảng muốn tránh của cô, tâm khế động, chặn ngang eo ôm lấy cô, xoay người đi đến cạnh sô pha.

Anh ôm cô ngồi xuống, đặc biệt dịu dàng nói: “Bọn họ muốn tâm sự với em, đừng sợ.”

Bạch Khả muốn nói cô không sợ, chỉ là có chút khấn trương, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở vào. Đau đốn ở eo nhắc nhở cô, không thể nói lung tung.

“Hai người có vấn đề gì cứ hỏi đi.” Đường Nhất Đường nói.

Lần này là nữ cảnh sát mở lời, nam cảnh sát ở bên cạnh quan sát động tác của Đường Nhất Đường.

“Bạch tiểu thư, xin hỏi cô sống chung với Đường tiên sinh bao lâu rồi?”

“Hai, ba tháng.”

“Cụ thể là bao nhiêu ngày?”

“Cụ thể là.....”

“Cô không nhớ rõ?”

“Tôi.....”

Bạch Khả thật sự không nhớ rõ, vừa mới bắt đầu cô còn có thể im lặng nhớ kỹ ở trong lòng “Hôm nay là ngày thứ năm tôi sống chung với anh ấy” Như thế, hoặc có thể hơn 20, cô có lòng nhưng lực không đủ.

Kiên nhẫn chờ cô nhớ lại đã vài giây đồng hồ, nữ cảnh sát nhún vai nói: “Được, không nhớ rõ cũng không sao. Vậy xin hỏi cô, Đường tiên sinh tốt nghiệp trung học ở trường nào?”

“Tôi chỉ biết anh ấy không học lên đại học.” Bạch Khả khó xử nói.

“Tôi không phải đã từng nói với em rồi sao? Sao em lại quên rồi.” Đường Nhất Đường đột nhiên trách cứ nói.

Bạch Khả lộ ra biểu tình nghi hoặc, đầu bỗng nhiên bị anh ấn vào lòng. Đỉnh đầu truyền đến tiếng an ủi của anh: “Được rồi, tôi không trách em, đừng buồn. Em không nhớ rõ những cái đó cũng không sao cả, tôi nhớ rõ là được, ai bảo em ngốc chứ.”

Chóp mũi của cô đều là mùi nước hoa trên người anh, cùng với hơi lạnh còn lưu lại bên ngoài áo da. Tay được ủ ấm trong lòng bàn tay anh, cô nghe thấy anh nói: “Thật ngại, kỳ thật tôi có vài việc đã giấu hai người. Vợ của tôi, à không là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy..... Thật ra bị thiếu năng trí tuệ.”

“Thiếu năng trí tuệ?” Hai vị cảnh sát cùng kinh ngạc.

“Cũng không thể nói là thiếu năng trí tuệ,” Đường Nhất Đường khó xử nhăn mày lại, “Là IQ hơi thấp, điểm trắc nghiệm IQ là 85. 85, nói như vậy hai người hiểu chứ.”

Cảnh sát đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ chưa nhìn thấy mặt Bạch Khả, bằng ấn tượng vừa rồi, họ chỉ cảm thấy người phụ nữ Trung Quốc này rất trẻ. Tóc mái của cô che khuất hơn nửa khuôn mặt, bộ dạng nhìn không phải quá rõ. Ngoài có chút e lệ, cũng không thể nhận ra cô có vấn đề về mặt có trí lực.

“Không tin có thể mang cô ấy đi làm trắc nghiệm IQ.” Đường Nhất Đường xoay Bạch Khả qua đối mặt với bọn họ nói: “Hai người nhìn đi, cái mặt ngốc như vậy, sẽ có tâm cơ của đàn bà sao, sẽ vì thế xanh mà cố ý tiếp cận tôi sao?”

Anh khẽ ấn xuống bằng đầu ngón tay có kỹ thuật, khuôn mặt vốn thanh tú của Bạch Khả hơi biến dạng, khóe miệng vòng xuống, đuôi mắt bên thấp bên cao.

Nam cảnh sát chỉ liếc nhìn cô một cái liền nhanh chóng dời mắt đi. Nữ cảnh sát đồng tình ngậm miệng, nghĩ nghĩ nói: “Hôm nay đến đây, cảm ơn hai người đã hợp tác. Hai ngày sau, tôi sẽ gửi thư thông báo thời gian làm giám định trí lực cho hai người.”

Đường Nhất Đường lập tức để Bạch Khả qua một bên, đứng lên che trước cô nói: “Chúng tôi nhất định sẽ phối hợp trong toàn bộ quá trình, đi thông thả.”

Cửa bị đóng lại, anh đứng ở cửa trong chốc lát. Bạch Khả thấy anh vẫn không nhúc nhích, bất an ngồi thẳng người.

“Đường Khả!” Anh quay mạnh người lại gọi, dọa cô hoảng sợ. Ngay sau đó, đã bị anh ôm vào trong ngực. “Về sau em được gọi là Đường Khả.” Anh nói bên tai cô.

“Vì sao?” Cô hỏi.

“Đây là tập tục, phụ nữ sau khi kết hôn phải lấy họ chồng. Trung Quốc không phải như vậy sao?”

“Đó là chuyện mà xã hội phong kiến mới có.”

“Tôi cứ muốn theo phong kiến đấy, thì sao.”

Thân thể bị đè xuống, cô khó chịu bĩu môi, nói: “Vây cũng có thể là Đường Bạch Khả, không thể bỏ họ của ba em đi.”

“Em lại thông minh rồi,” Đường Nhất Đường nhéo mũi cô một cái nói, “Khẳng định là vì hấp thu quá nhiều tinh hoa của tôi.”

Cô ghen lời, nói sang chuyện khác hỏi: “Sao cảnh sát không hỏi chuyện nhập cư trái phép của em.”

“Bởi vì chúng ta chui vào khe hở của pháp luật. Tự do hôn nhân, chỉ cần đến tuổi hợp pháp, tôi cưới ai bọn họ không thể xen vào. Cho dù là người nhập cư trái phép bọn họ cũng không có quyền ngăn cản chúng ta kết hôn. Trừ phi bọn họ tìm được căn cứ xác định em thông qua kết hôn giả để lấy thẻ xanh.”

“Em không có.” Bạch Khả lập tức ngừng đầu phủ nhận.

“Tôi biết em không có.” Anh ấn đầu cô lên vai nói, “Việc kết hôn giả đều phải thông qua thẩm tra, huống chi chúng ta thật sự yêu nhau mà? Em có biết tôi..... Không thương em không?”

“Ha ha,” Cô cười rộ lên, nói, “Em cũng không yêu anh, rất không thương anh, đặc biệt đặc biệt không thương anh!”

Hơi lạnh trên áo da đã được hơi ấm bên trong hòa tan, chớp mũi cô chạm vào cổ anh, cảm giác có lực đập ở đó.

Lúc còn rất nhỏ cô thường tưởng tượng đến cảnh kết hôn, phải có áo cưới đỏ thắm, có khăn lụa thêu phượng hoàng màu đỏ, còn phải có mẹ đang rưng rưng nước mắt nhìn cô. Ngày kết hôn thật, sự chờ đợi không làm cô thất vọng. Hôn lễ của người ngoại quốc không phải chưa thấy qua, đối với váy cưới màu trắng cũng không quá kinh ngạc, nhưng mà cô thích áo choàng đỏ thắm hơn. Nhưng vì phải tranh thủ thời gian để chụp ảnh hôn lễ và thu lại làm bằng chứng, ngay cả lời thề bọn họ cũng nói trong vội vàng. Bằng chứng vừa đến tay, Đường Nhất Đường cùng luật sư phân công nhau hành động, trình giấy tờ đến cục di dân, xong việc này thì toàn bộ mọi việc mới chỉ thành công một nửa.

Vấn kiện của cục di dân nhanh chóng tới tay, Bạch Khả với thân phận là vợ của người Mỹ đã được cấp thẻ xanh tạm thời, muốn đổi thành thẻ xanh chính thức còn phải trải qua hai lần gặp mặt bàn về việc kiểm tra. Theo trình tự hai người bọn họ bị tách ra, tương ứng sẽ có một nhân viên hỏi vài câu hỏi cá nhân, như là họ tên cha mẹ của đối phương, ngày sinh, sở thích thói quen, hiểu biết về nhau.

Chưa nói đến việc phải một mình đối mặt với cảnh sát giống như kẻ thù, chỉ việc phải nhớ kỹ những điều vụn vặt linh tinh đã đủ quấy rầy trí nhớ không tốt của Bạch Khả.

“Sinh ngày 9 tháng 11 năm 1965, cha tên là Đường Khắc Cần, mẹ là Ngô Mai, thích uống rượu gin thêm nước ép dứa, thích quần áo màu đen, thích ăn.....” Bạch Khả gõ gõ trán mình, hơn mười điều trong nội dung cũng không phức tạp, nhưng cái chính là không có biện pháp nhớ kỹ hoàn toàn. Cô nắn lòng cầm máy tính xách tay, oán giận nói: “Bọn họ sẽ hỏi tỉ mỉ như vậy sao? Ngay cả anh uống rượu thêm bao nhiêu viên đá cũng hỏi hả?”

“Không nhất định,” Người đàn ông ngồi bên cửa sổ thanh thoi uống rượu nói, “Bọn họ có thể sẽ hỏi, khi hai người làm tình có dùng áo mưa không? Hoặc là, chồng của em có thủ dâm hay không?” Về phương diện này, người của cục di dân sẽ nhắc tới, nhưng sẽ không quá rõ ràng, anh nói như vậy chính là muốn chọc cô thôi.

“Thật sao?”

“Ồ.”

Anh nghiêm túc gật đầu.

Bạch Khả tin lời anh nói, còn thật sự hỏi: “Vây anh có thủ dâm không?”

“Tôi.....” Anh từ cửa sổ thấp, ngồi vào bên cạnh cô, ghé sát vào cổ cô nói, “Em muốn tôi, làm cho em xem không?”

“Làm cho em xem?” Hàm ý cực kỳ khiêu khích. Sinh hoạt cùng nhau trong thời gian dài, cô đã quen với những tín hiệu mập mờ của anh. Nhưng cô hiển nhiên lại xem nhẹ sự sáng tạo của đàn ông.

“Hoặc là..... Tôi có thể dạy cho em, dạy em phải học thuộc lòng như thế nào.” Khóe miệng Đường Nhất Đường cong lên mỉa mai, rời khỏi chỗ bên cạnh cô, cơ thể thoải mái nằm trên sofa nói: “Bắt đầu từ phía dưới, giúp tôi cởi giày, được không?”

Tuy rằng không rõ anh muốn làm gì, nhưng anh gần như đang làm nũng đề nghị. Cô vẫn vươn tay, do dự kéo khóa giày.

“Thấy rõ chưa? Tôi thích giày da.”

“Ừm.”

Anh kéo tay cô đến phần eo, đặt ở trên khóa kéo quần. Cái này chỉ dài mười cm, nhưng ở trong tay cô thì khóa kéo này so với khóa kéo giày cao đến đầu gối lúc này còn dài hơn. Thật vất vả mới kéo được một đoạn, quần lót màu đen bên trong bao lấy phần gò lên gợi cảm. Tránh đụng chạm phần gò lên kia, để anh nâng eo lên, cô dùng hết sức mới cởi quần jean khỏi đùi anh. Hai chân anh bóng nhẵn, thon dài mà rắn chắc.

“Đây là quần jean kiểu punks, nhớ chưa?”

“Ừm.”

“Bây giờ giúp tôi cởi áo.”

Cúc áo gió màu đen được cởi xong, cái khó là, bọn họ đều ngồi trên sofa nhỏ hẹp, anh lại không cho cô xuống, cô đành phải ngồi chồm hổm giữa hai chân anh, lôi cánh tay anh khỏi tay áo. Cởi áo xong đầu đã đầy mồ hôi, cô thả lỏng thân thể ngồi xuống, vừa ngồi xuống liền cảm giác bị một thứ gò mà ầm ập chặn lại. Cô đương nhiên hiểu đó là cái gì, thân thể không khỏi khô nóng theo. Mà người đàn ông với dự vọng mãnh liệt đã tăng vọt lại còn bình tĩnh nói: “Bắt đầu cởi quần áo trong đi.”

Cơ thể người đàn ông như thế nào mới được gọi là đẹp? Bạch Khả lớn như vậy mà cho tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ về vấn đề này. Kiến thức tình dục từ những từ tiếng lóng hài hước đầy rẫy ở nước Mỹ cùng với phương tiện truyền thông không mấy tế nhị cho cô biết. Đường Nhất Đường là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng rất có thể là người cuối cùng. Lúc cô chưa thể nhận thức rõ ràng về con trai con gái, anh đã chiếm lấy cô, hạn chế hành động của cô, thay đổi suy nghĩ của cô một cách vô tri vô giác.

Ngón tay mềm lại di chuyển từ phần eo hướng lên trên, chạm vào nách anh, lại đến đường cong mạnh mẽ của xương quai xanh. Đầu vai được tắm màu vàng của ánh mặt trời. Giờ phút này, hình ảnh vẻ đẹp nam tính lần đầu tiên hình thành rõ rệt trong đầu cô.

“Tôi thích quần áo trong bằng bông vải, bởi vì rất thoải mái.” Anh lấy tay cô qua đặt trên gò má mình vuốt ve nói: “Còn một cái nữa.”

19. Chương 19: Cháy Nắng (4)

Trên thế giới này, ngoài thân thể của bạn, những cái khác sẽ vĩnh viễn không thuộc về bạn. Quần áo, tiền tài, đàn bà, thậm chí là cha mẹ. Cho nên đối với thân thể, chúng ta nhất định phải biết yêu quý. Bên ngoài phải biết nóng biết lạnh, bên trong phải biết buồn biết vui. Chỉ có điều, Đường Nhất Đường luôn luôn coi trọng là cảm nhận bên ngoài.

“Em có biết, quần lót nào phù hợp nhất với thân thể của em không?”

Anh nói giọng mũi, khuỷu tay chống ở sau lưng đỡ lấy thân thể. Bạch Khả ngồi trên đùi anh, ngón tay hơi lạnh, vụng về luồn vào giữa làn da và mép quần lót của anh.

“Không biết.” Cô nói, “Em toàn mua hàng vĩa hè thôi, số nhỏ là được.” Ngón tay cô chà xát qua lại trên vết hằn bởi dây thun của quần lót lưu lại, để giảm bớt căng thẳng và kích thích khó hiểu của cô.

“Tôi nói cho em biết,” Anh nói, “Không có cảm giác là loại tốt nhất. Sau khi em mặc một cái quần lót vĩa, sẽ không cảm thấy nó bao lấy cái mông em, mỗi bước đi sẽ không khiến em cảm thấy bị cọ sát. Tôi thích loại quần lót không gây cảm giác, nhớ kỹ?”

Bạch Khả không lên tiếng trả lời. Nếu cô nói nhớ kỹ, sẽ đại biểu.....

“Tôi biết em sẽ nhớ,” Anh khều khều cằm cô, híp mắt nói, “Tiếp tục.”

Dưới sự mê hoặc của anh, cô luồn bốn ngón tay vào bên trong dây thun. Quần lót dễ dàng bị cởi ra. Ngoài bên hông, xung quanh không có lưu lại vết hằn khó coi nào. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ phận trung tâm kia, so với ngưỡng ngừng, thì thấy kinh ngạc hơn, kinh ngạc bởi sự thần kỳ của tạo hóa.

Anh đứng thẳng dậy, hôn lên khóe môi cô, hỏi: “Muốn biết, tôi thử đâm thế nào không?”

Sự rụt rè của phụ nữ khiến cô không có dũng khí trả lời câu hỏi này. “A –” Cô kêu một tiếng sợ hãi, thân thể đột nhiên bị ôm lấy.

Hơi lạnh trên khăn trải giường khiến cô phải rụt vai lại, thân thể lập tức bị đè xuống, thứ da thịt có thể cảm nhận được đều là hơi ấm của anh.

“Bắt đầu đi.”

Anh rút chân mình khỏi phần dưới của cô, chọc chọc vai cô. Ngón chân khẽ vuốt hai má nhẵn nhụi và vùng cổ của cô, mới chỉ như vậy thôi, da đầu cô đã bắt đầu run lên.

“Đầu tiên, phải thưởng thức thân thể của mình, sau đó, vuốt ve nó.”

Khi anh đang “Dạy”, cô hôn lên vành tai anh. Vành tai anh mềm mại, giống đầu lưỡi anh. Tiếp đến là cổ, hầu kết là nơi mẫn cảm nhất. Từ cổ Nhất Đường hôn đến trước ngực. Thân thể có phần rắn chắc, cơ ngực hơi nổi, bị đầu lưỡi cô liếm ướt.

“Đúng, chính là chỗ đó.” Anh dùng giọng mũi rất đặc nói, “Cơ thể con người, tất cả khu vực vừa nãy đều là khu nhạy cảm.”

Cô hít sâu một hơi, rời khỏi viên châu trước ngực anh, chuyển qua phần bụng. Ở mỗi khe rãnh của cơ bụng, chậm rãi di chuyển trượt xuống dưới. Lơ đãng nhìn thoáng qua thấy tay anh đặt bên cạnh thắt lưng đang túm lấy khăn trải giường.

Rốt cuộc cũng đến bộ phận kia, cô cắn môi, không biết dùng miệng như thế nào, cũng không thể dung miệng.

“Em có thể dùng tay.” Anh nhắc nhở, “Trước tiên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chà xát đường rãnh phía trên của nó, nhất định phải nhẹ nhàng.”

Anh phải dùng sức mạnh cực đại của lý chí mới có thể chống cự ngón tay ma pháp của cô. Lấy tay che hai mắt, anh không dám nhìn khuôn mặt cô. Mỗi khi cô đổi chỗ trên người anh đều phải ngẩng đầu nhìn anh, như đang trưng cầu ý kiến của anh vậy. Cánh môi hồng phấn của cô dính đầy nước bọt, ánh mắt mờ mịt không xác định, tư thế ngồi xổm trên người anh giống như quỳ lễ. Tất cả những thứ ấy, đều đánh sâu vào cơ quan cảm giác của anh.

Một dòng điện từ dưới bụng chạy đến tứ chi. Cô lại chưa được sự cho phép đã xoa nắn phần đỉnh của nó.

“Dừng..... Dừng!” Anh ngồi mạnh dậy, bắt lấy tay cô.

“Nơi này không thể sao?” Cô ngây thơ hỏi.

Anh không chế dục vọng muốn bùng nổ, cười nói: “Được, nhưng mà không phải lúc này.” Dùng tay cô bao lấy anh ma xát lên xuống, sau khoảng hai mươi lần, anh nói: “Giống như vậy, chỉ cần làm nó cương cứng lên là được rồi, thời gian không chế trong vòng ba phút. Sau đó buông ra, bằng không, sẽ kết thúc rất nhanh.”

Cảm giác được nhịp đập của mạch máu nổi lên trong lòng bàn tay, nhìn phần đỉnh rỉ ra chút nước trắng. Vật cứng này đã vô số lần ra vào thân thể cô, khiến cô đầy hứng thú. Cô nhớ rõ lúc nó im lặng, mềm mại rũ xuống giữa hai chân anh, chuyển động tự nhiên theo động tác của anh.

Cô bỗng nhiên nói: “Nó rất giống anh.”

“Giống thế nào?” Anh hỏi.

“Có đôi khi rất dịu dàng, có đôi khi lại rất hung dữ.”

“Tôi rất hung dữ sao?”

“Ừ.”

“Vậy sao.....” Về mặt của anh biến đổi, lớn tiếng nói, “Dời mắt đi, không được phép nhìn nữa!” Chỉ là bị cô nhìn như vậy, anh sẽ điên mất.

Cô thè lưỡi, hiện tại, cô đã không còn sợ anh.

Anh lại nằm xuống, nhắm mắt lại nói: “Chân, phải hôn ở mặt trong, tay phải vuốt xuống theo hướng những sợi lông tơ, lúc đến gan bàn chân, thời gian dừng lại lâu một chút.”

Bạch Khả chắc chắn là một học trò giỏi nhất, căn vị trí rất chuẩn, động tác mềm nhẹ, độ mạnh yếu mặc dù không đủ, nhưng càng làm cho người ta có cảm giác muốn được nhiều hơn.

Muốn ngừng mà không được.

Tay tiến tới mũi chân anh, lướt nhẹ qua từng ngón chân, từ từ, Bạch Khả phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị. Mỗi một động tác, mỗi một nụ hôn của cô, rõ ràng đều ảnh hưởng đến tần suất hô hấp của anh. Azzzz, đều có mầm móng tà ác. Cô muốn làm một việc khác thường cho anh.

“Em đang làm gì vậy!” Đường Nhất Đường nắm chặt tay, trừng lớn mắt. Ngón chân anh đang bị một khoang miệng ấm áp ngậm vào. Đầu lưỡi mềm mại linh hoạt lượn vòng trên mỗi ngón chân. Chân bị cô chăm chú mút lấy không chịu nhả ra, anh theo bản năng muốn đá bay cô đi, lại sợ cô bị thương. Không thể nhẫn nhịn được nữa liền ngồi dậy.

Trước mắt là hình ảnh cô dùng đầu lưỡi nhả ra vuốt vào ngón chân anh. Cô cũng giương mắt nhìn anh. Khóe miệng thoáng cong lên, môi hé mở, môi dưới cọ xát từng ngón chân anh, lộ ra vách tường non mềm bên trong.

Trước nay chưa có tình triền cuồng nhiệt như thế, như hút anh vào một cơn lốc xoáy cực nhanh, quấy nhiễu ý thức, nuốt chửng lý trí của anh. Hư ảo nhưng không cách nào kháng cự, năng lượng không gian thần bí tụ lại phần bụng dưới. Một cái chớp mắt, giống như tia chớp xẹt qua giữa cánh đồng hoang vu. Vô số khoái cảm bị nổ thành những hạt li ti, chảy khắp mạch máu toàn thân. Mà cơ thể anh, còn không ngừng run rẩy.

Run rẩy qua đi, trời đất như ngừng quay trong tiếng thở dốc của anh. Không thể tin, anh lại có thể thua vào tay một cô nhóc. Cô khai quật những khu vực ẩn cảm mà anh không thể ngờ tới.

“Anh vừa mới lên đỉnh?” Bạch Khả còn ôm chân anh trong ngực, hỏi, “Em làm đúng không?”

Trên mặt của cô bị bắn một ít dịch trắng, nhưng không phát hiện ra. Anh vươn tay lau sạch dịch ấy đi. Quên mất là ai đã từng nói qua, không biết mình gợi cảm là một loại tội ác.

“A,” Anh có chút thất bại cười nói: “Quả nhiên, người thật sự có chỗ thiếu hụt thường có thiên phú kinh người ở một phương diện khác. Hiện tại.....” Anh mạnh mẽ áp cô dưới thân: “Nên cho em biết thiên phú của tôi.”

Vốn tưởng rằng sẽ bị anh ăn sạch sẽ, không ngờ anh lại gãi ngứa cho cô. Cô thừa nhận về phương diện gãi ngứa anh thực sự rất am hiểu. Cô dù là cổ, thắt lưng hay gan bàn chân, anh đều có thể chuẩn xác gãi trúng phần ngứa kia. Cô cười đến nước mắt chảy ròng.

Là chuông cửa vang lên đã cứu cô.

Bị quấy rầy, Đường Nhất Đường lập tức làm mặt lạnh, anh vốn định trêu đùa Bạch Khả sau đó mới làm cuộc phản công lớn. Không biết ai lại không cảm thấy được còn cổ tình cắt ngang vào lúc này. Tiếng chuông cửa vẫn ngao ngao vang lên, dưới sự thúc giục của Bạch Khả, anh mặc áo ngủ đi ra mở cửa. Đi đến gần cửa lại ngược trở lại nói với cô: “Kéo quần áo lên đi.”

Người đến là vợ chồng Trương Diệu Đông. Trong tay còn mang theo hoa quả, sắc mặt so với lúc trước đã hồng hào hơn vài phần.

“Chúng tôi vừa khéo đi ngang qua đây, liền thuận tiện đến thăm anh và phu nhân của anh.” Trương Diệu Đông cười nói.

Đường Nhất Đường làm tư thế mời, nói: “Cô ấy khỏe rồi. Gần đây bận quá, không có thời gian để đi cảm ơn anh một chuyến, đừng trách nhé.” Miệng nói đừng trách xong. Biểu tình trên mặt lại chưa từng có ý khiêm tốn.

Ngụy Minh Minh tự nhiên là đối với anh ta không có ấn tượng tốt lắm, tự tiện ngồi xuống ghế sofa. Bạch Khả mặc quần áo từ sau rèm đi ra.

“Aizzz, đã lâu không gặp, cô có khỏe không?” Ngụy Minh Minh thân thiện kéo tay cô qua.

“Cũng tạm.” Ừng ửng trên mặt Bạch Khả chưa có rút đi, Ngụy Minh Minh lập tức nhìn ra, liền che giấu đi rất nhanh, nói: “Cơ thể cô đã bình phục hẳn chưa? Bác sĩ đã dặn trong một tháng tốt nhất không nên ‘Vận động kịch liệt’.”

Hai người đàn ông đang nói chuyện nghe thấy từ ngữ mẫn cảm cũng quay đầu lại, Ngụy Minh Minh không đếm xỉa đến ánh mắt bọn họ, tiếp tục nói việc nhà với Bạch Khả. Bạch Khả hoàn toàn không nghe ra ý tứ trong câu nói của cô ấy, còn vui vẻ nói đến chuyện mới xảy ra gần đây.

“Chúng tôi đã kết hôn.” Cô nói.

“Kết hôn?” Ngụy Minh Minh nhú mày, cô nhìn chiếc nhẫn trên tay Bạch Khả.

“Cuối tuần trước. Tôi còn lấy được thẻ xanh tạm thời.”

“Ừm.” Nghe được hai chữ “thẻ xanh”, Ngụy Minh Minh hít sâu, nhìn Đường Nhất Đường đang nói chuyện với chồng mình.

Trương Diệu Đông nhận thấy ánh mắt ấy liền nở nụ cười an ủi với cô ta, quay đầu tiếp tục nói với Đường Nhất Đường: “Tôi biết một thợ chụp ảnh, cũng là người Trung Quốc. Anh ấy nói muốn tìm vài người Châu Á dáng cao để làm người mẫu chụp ảnh thời trang, có thù lao, anh có hứng thú không?”

“Anh đặc biệt đến đây là để giới thiệu việc làm cho tôi?” Thái độ của Đường Nhất Đường ôn hòa hơn trước.

“Không không, chỉ là tự nhiên nghĩ đến anh nên nói với anh thôi.” Trương Diệu Đông nói, “Như vậy có thể kiếm thêm thu nhập, mua đồ ăn vặt cho em dâu chẳng hạn. Thật ra tôi cũng muốn đi, nhưng anh nhìn xem tôi chỉ cao có mét bảy, không phù hợp.”

Đường Nhất Đường thấy anh ta nói rất chân thành, suy nghĩ nói: “Ảnh chụp có phát hành trên phạm vi rộng không?”

“Không đâu,” Anh nói, “Nhiều nhất chỉ đưa cho khách hàng xem thôi.”

Lúc này, Ngụy Minh Minh không biết đã nói gì đó, khiến Bạch Khả cười to. Đường Nhất Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, bị khuất bóng, khuôn mặt của cô hình như gầy đi rất nhiều. Không có việc làm, hơn nữa còn phải trả phí luật sư. Tiền tiết kiệm của anh đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

“Được rồi, anh cho tôi địa chỉ đi.” Vì cô, anh quyết định mạo hiểm một lần. Hy vọng những người đó không phải là một trong các khách hàng.

Trương Diệu Đông thấy anh đồng ý, lập tức lấy danh thiếp từ trong túi đưa cho anh. Đợi một lúc, Trương Diệu Đông có chút miễn cưỡng nói: “Thật ra lần này tôi đến, còn có một việc muốn nhờ anh.”

“Nói đi.” Đường Nhất Đường đoán được anh ta sẽ không vô duyên vô cớ đến giới thiệu việc làm.

Trương Diệu Đông ho một tiếng nói: “Là như thế này, anh cũng biết gần đây khu Trung Đông không được ổn định cho lắm, nước Mỹ đã bố trí, có thể sẽ phải xuất binh, tôi nghĩ.....”

“Anh muốn tham gia quân đội?” Đường Nhất Đường lập tức đoán ra ý nghĩ của anh ta.

“Đúng,” Trương Diệu Đông thẳng thắn thừa nhận, “Đó là cách nhanh nhất để tôi có được thẻ xanh.”

“Cũng phải trả giá rất cao.”

“Không nhất định, hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy, không phải chiến đấu trực tiếp như trước nữa.”

“Anh tưởng dễ ăn như vậy sao? Nếu dễ như vậy chính phủ sẽ không khuyến khích người không phải dân Mỹ ra chiến trường, mà không để cơ hội lập công cho người nước mình?”

“Haizzz, anh cũng đừng nói nghiêm trọng như vậy.” Trương Diệu Đông đã hạ quyết tâm muốn đi. Cho dù anh ta có chết, thì vợ anh ta cũng có thể lấy danh nghĩa người nhà liệt sĩ để lấy thẻ xanh.

Đường Nhất Đường không khuyên nữa, nói, “Anh là muốn tôi chiêu cố vợ anh?”

“Anh thật sự là người thông minh,” Trương Diệu Đông hào sảng vỗ vai anh nói, “Tuy rằng chúng ta quen biết nhau không lâu, nhưng tôi tin anh là một người đàn ông tốt, đối với vợ lại toàn tâm toàn ý. Nói thật, người Ôn Châu, người Phúc Kiến, đều là người có tâm địa gian xảo, tôi rất lo lắng khi đem người vợ như hoa như ngọc giao cho bọn họ.”

Đường Nhất Đường cười nhạt một tiếng, nói, “Anh yên tâm, nói với vợ anh, cho dù gặp phiền phức gì cứ việc tới tìm tôi.”

“Được rồi, cảm tạ chú em.” Trương Diệu Đông cười vui vẻ, rốt cuộc cũng thả lỏng được nỗi lòng.

Ngụy Minh Minh thỉnh thoảng nhìn về phía bọn họ, nụ cười thân thiết của chồng cô cùng với vẻ mặt cao ngạo của Đường Nhất Đường tạo thành một khối đối lập rõ ràng, trong lòng lại bất mãn với Đường Nhất Đường.

Trước khi đi, cô không mấy ngọt ngào nói: “Tuy không có tiền, cũng nên chuẩn bị cho vợ anh một cái nhẫn bạc. Lấy chồng mà không có một thứ trang sức nào, nghèo mà còn keo.” Nói xong kéo Trương Diệu Đông bước đi, để lại một Bạch Khả mờ mịt không hiểu và Đường Nhất Đường với khuôn mặt u ám.

20. Chương 20: Cháy Nắng (5)

Lúc đi vào giáo đường, có người chuyên phụ trách hướng dẫn “Khách mời”. Cô mặc áo cưới không mấy vừa người, được người Nhật Bản với cái mũi đỏ dắt tay đi vào giáo đường. Nếu không phải bị người Nhật ấy giẫm trúng váy, thì cái khoảnh khắc kia, cô thậm chí còn cảm thấy ấm áp.

Bọn họ mượn nhẫn của một cặp vợ chồng già, chiếc nhẫn bạc màu trắng mộc mạc. Cô đeo vào tay để chụp ảnh, còn chưa kịp nóng đã bị tháo ra.

Một cái vòng kim loại tinh tế ấy đeo vào ngón tay, thật sự có thể duy trì một tình yêu sao? Chỉ nghĩ như thế chứ cô cũng không mấy quan tâm.

“Anh lại kiếm cái gì vậy?” Bạch Khả chống cằm hỏi.

Đường Nhất Đường lục tung căn phòng. Những vật nhỏ linh tinh của nhiều năm trước cũng bị xới tung lên. Một viên đá thủy tinh rỗng lăn đến bên chân, cô nhặt lên xem, rất giống là một cái đầu lâu nhỏ.

“Rốt cuộc anh đang tìm gì?” Cô hỏi.

“Tìm nhẫn kim cương.” Tiếng Đường Nhất Đường truyền đến từ trong tủ quần áo.

“Anh không có tiền mua nhẫn kim cương.” Cô cười nói.

Ngày ngày trôi qua như vậy, bọn họ đều không có nguồn thu nhập nào, mà tiền chi tiêu lại không ít. Mặc ngoài cô không nói gì, nhưng trong lòng đã sớm nghĩ cách ra ngoài kiếm việc. Hiện tại cô cũng xem như là nửa người Mỹ, tìm việc làm sẽ không khó như trước nữa.

“Là tôi thắng người ta khi cược.”

Hai tay Đường Nhất Đường trống trơn đi ra khỏi phòng, rồi nhìn quét khắp phòng, muốn nhìn xem còn nơi nào mình chưa tìm đến.

“Cược cái gì?”

“Chính là ngày chúng ta lên giường lần đầu tiên.”

“Lần đầu tiên?”

“Không phải em đã quên rồi chứ.”

Anh đặt mông ngồi bên cạnh cô, kéo tay cô qua cười ái muội với cô. Vuốt ve mu bàn tay trơn bóng của cô, nụ cười dần dần nhạt đi. Là anh sơ sót, ngay cả cái nhẫn cũng không cho cô được.

“Đi, chúng ta ra ngoài mua.” Anh kéo cô khỏi sofa.

“Đừng, em không cần cái đó.” Cô dùng sức nín anh lại.

“Tôi quan tâm!” Anh quát.

“Nhưng mà em không cần.” Cô cãi lại.

Có lẽ ở cùng anh quá lâu, người cũng trở nên thông minh. Trước kia cô còn sợ cái kiểu trợn trừng hai mắt của anh, nhưng hiện tại đã không còn cảm thấy sát ý nữa. Cùng lắm thì anh cũng chỉ to tiếng một lúc, cau kính một lúc, nghiêm trọng hơn thì ở trên giường dùng sức một chút. Còn về vấn đề bạo lực, có thể là trí nhớ của cô không tốt, nghĩ không ra. Thật ra, anh chính là loại người nói năng thì chua ngoa nhưng tâm toàn là đậu hũ mà mẹ nói.

Không kiên nhẫn trước hành động kéo kéo túm túm của Bạch Khả, anh một phát khiêng cô lên vai, vừa giữ gấu váy của cô vừa đi ra ngoài.

Chân Bạch Khả còn đang bắt ổn đá đá, anh liền dùng lực vỗ mông cô một cái nói: “Hay cho con nhóc nhà em, lá gan càng ngày càng lớn, tôi quá nuông chiều em có phải không!”

“Em không cần nhẫn, không cần!” Cô liều mạng hét. Cãi nhau như vậy mà đi trên đường lớn, cô lập tức theo thói quen rơi vào trạng thái đề phòng, đến thở mạnh cũng không dám.

Cảm thấy toàn thân cô đều cứng ngắt, anh vốn định nhắc cô không cần phải căng thẳng như vậy, nghĩ nghĩ lại dắc ý cười rộ lên. Giống như công cái bao tải, anh đi ngang qua đường, đến cửa hàng trang sức.

Nhìn từ góc độ của Bạch Khả, trời đất không ngừng thụt lùi. Dọc theo các tòa nhà kéo dài trên đường, xuyên qua cây thông Noel được treo đầy những đồ trang trí màu vàng, màu đỏ, lại chuyển hướng về phía nam xa xôi.

Những hình ảnh này giống như thước phim xưa cũ, từng cái lướt nhanh qua đầu cô, lưu lại quang ảnh đen trắng.

Khoảng thời gian đó là hạnh phúc. Ngoài hạnh phúc, đôi khi, là những ký ức mông lung của năm tháng, là tiếng gõ cửa vang lên trong bóng đêm đen kịt. Những chiếc ôm ấm áp cho nhau như đôi bàn tay mẹ, nhẹ nhàng che đôi tai của cả hai.

Cho dù là lúc tuyệt vọng nhất, bọn cô cũng không ngừng nhớ lại những việc đã qua.

Mặc dù khi đó bởi vì không có tiền, bọn họ chẳng thể mua nhẫn. Mà bởi vì sự ngu dốt của cô, thiếu chút nữa không thể thông qua xét duyệt của cục di dân.

Ở trong phòng thẩm tra, cô vài lần không nhớ nổi tên cha, không nhớ nổi rèm cửa trong nhà có tua rua hay không. Lúc đi ra khỏi căn phòng tối om ấy, cô gần như bật khóc. Đường Nhất Đường cười hì hì tiến lên an

ủi cô, nói cô không cần lo lắng. Anh càng an ủi, cô khóc càng lớn. Cô không thể tưởng tượng nổi sau khi mình bị trục xuất, không có chỗ của anh, phải sống như thế nào.

Về nhà, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Đường Nhất Đường vẫn kiên nhẫn an ủi cũng lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, nói: “Đừng khóc, chắc chắn có thể thông qua, em phải tin anh.” Đi đến tủ lạnh vừa mới định rót ly rượu, thì cơn đau lâm râm ở dạ dày bỗng nhiên co rút đau đớn. Anh khó chịu ôm bụng.

Nhìn thấy tình huống bất thường, Bạch Khả lập tức ngừng khóc, chạy qua hỏi: “Anh sao vậy? Không có việc gì chứ.”

“Không sao,” Anh hướng cô khoát tay nói, “Rót cho anh ly nước ấm.”

Sau khi uống hết ly nước, đau đớn cũng dịu đi. Anh miễn cưỡng cười với cô nói: “Mỗi lần em khóc, dạ dày của anh sẽ đau.”

“Không phải trong TV đều nói là đau lòng sao, sao anh lại đau dạ dày.” Cô cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

“Có một câu nói là ‘Muốn trái tim người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của họ.’ em đã thành công.” Anh xốc lại tinh thần ôm cô vào lòng.

Màu tối của căn phòng khiến bầu không khí có phần đông đặc. Một tia sáng của cái gì đó ở trong góc chói vào mắt cô, cô giấu đầu mình vào trong cổ áo khoác ngoài rộng thùng thình của anh.

“Em thật sự quá ngốc, quá ngu ngốc,” Giọng nói vang từ trong ngực anh, “Lúc em còn nhỏ, so với bây giờ còn ngốc hơn. Năm tuổi mới có thể nói ra một câu đầy đủ, mọi người xung quanh nói đây là báo ứng, bởi vì ba của em là nhà tư bản, làm rất nhiều việc thất đức.”

“Người Trung Quốc rất mê tín,” Anh chịu đựng sự có chịu như thiêu đốt, nói, “Bọn họ tin vào thần linh, tin vào vận mệnh luân hồi, tin vào nhân quả phúc báo, vì an ổn cả đời thậm chí vứt bỏ người thân.”

Anh điều chỉnh tư thế, đè dạ dày đặt đầu Bạch Khả trên vai. Trong nháy mắt, anh cũng thấy được tia sáng kia, đó là khúc xạ của tà dương ngoài cửa sổ.

“Năm đầu tiên ở nhà cha mẹ nuôi, anh bị bệnh. Trở nên hay lo lắng, còn có khuynh hướng ám ảnh cưỡng chế. Chỉ cần ra ngoài, nhìn thấy những thứ phản quang sẽ cướp về. Dần dà, trong phòng chất đầy nắp chai, kéo, vỏ lon..... So với phòng này còn nhiều hơn. Những thứ đó khiến căn nhà toàn là mùi trứng thối. Em không biết vào lúc đó có bao nhiêu ghét anh đâu. Sau đó, bọn họ khóa anh trong nhà. Anh ở một mình liên tục xuất hiện ảo giác, luôn cảm thấy có người đang gõ cửa, luôn cảm thấy là mẹ anh đến.”

“Không phải mẹ anh ở bên cạnh anh sao?”

“Không, là mẹ đẻ của anh.”

“À..... Bà ấy đã chết?”

“Bà không chết. Không, không, bà đã chết, là đã chết.....”

Đối với hồi ức chuyện cũ phân tán hơn nửa lực chú ý của anh, cơn đau ở dạ dày đã không còn quá rõ ràng. Không dám nhớ lại khoảng thời gian ấy, qua lâu như vậy, là lần đầu tiên anh quay đầu nhìn quanh. Thì ra cũng không cực kỳ bi ai như anh nghĩ.

Con người, luôn có thói quen thói phóng các vết sẹo cuộc sống. Anh lấy sai lầm của người khác để trừng phạt bản thân, khiến mình mất phương hướng. Nhiều đợt trị liệu tâm lý, cuối cùng cũng không thể hơn âm áp thực sự do một người phụ nữ đơn thuần mang lại. Thì ra cái mà anh muốn, chẳng qua cũng chỉ là tình yêu thuần túy mà thôi.

Bạch Khả bị ôm chặt đến ngạt thở, cố gắng đưa mũi ra khỏi vai anh để hô hấp.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trực giác nói cho cô biết, anh có tâm sự. Muốn nhìn rõ mặt anh, tay anh xoa xoa mặt cô ép cô về chỗ cũ.

“Em rất dễ lừa, anh không thể nói cho em,” Anh nói, “Anh nói với em những điều này là muốn cho em hiểu, em không cần tự trách mình, lại càng không được tự ti, rất nhiều người có chỗ thiếu hụt. Anh cũng không

bình thường, anh cũng có vấn đề. Cái khác nhau là, vấn đề của em ở trong đầu, mà của anh thì ở trong lòng.”

Cô nghe không hiểu, cũng không tính hỏi tới. Lúc còn rất nhỏ cô đã hiểu được, có một số việc ở ngoài phạm vi lý giải của cô. Người thực sự yêu cô, trước khi cô đặt câu hỏi, nếu cần thì sẽ giải thích cho cô nghe hiểu, không cần, sẽ không nói thêm để khiến cô phiền não.

Vậy bệnh của anh, có thể chữa khỏi không?” Cô hỏi.

“Chỉ cần em vĩnh viễn ở bên cạnh anh. Mỗi lần anh về nhà, đều có thể nhìn thấy em.” Anh cười nhạt nói.

Cô hơi ngẩng đầu, không cẩn thận lại tiếp xúc với tia sáng kia. Lần này cô không tránh đi, cô nghĩ tới một câu vẫn muốn hỏi nhưng lại không thể mở miệng.

“Nhất Đường.....”

“Ừ?”

“Em..... Em ở trong lòng anh..... Cũng giống những thứ lấp lánh gì đó sao?”

“Ha ha, cô bé ngốc, em không giống.”

“Không giống?”

“Đương nhiên không giống, sao em lại giống những thứ lấp lánh gì đó chứ, em là của anh!”

Nói xong, anh mở rộng áo khoác bao toàn bộ thân hình nhỏ gầy của cô vào.

Cô vẫn không hiểu, thứ lấp lánh cũng là anh mà, có cái gì khác nhau chứ.

Vấn đề này cuối cùng trở thành nghi hoặc suốt cuộc đời cô.

Thật lâu sau cục di dân vẫn chưa gửi giấy tờ đến. Đường Nhất Đường cũng không quá lo lắng, có “IQ hơi thấp” làm át chủ bài, Bạch Khả chắc chắn có thể thông qua khảo nghiệm. Điều phải lo lắng bây giờ chính là làm thế nào để duy trì kế sinh nhai.

Đầu tháng 12, Trương Diệu Đông sẽ ra tiền tuyến, Ngụy Minh Minh rất kiên cường, đến một giọt nước mắt cũng không có. Tuy nói là để Đường Nhất Đường chiếu cố cô, nhưng sự thật lại là cô chiếu cố anh và Bạch Khả nhiều hơn một chút. Cô thậm chí còn động viên Bạch Khả ra ngoài kiếm việc, dạy cho cô ấy cách thổi gió bên gối chồng, cách để khiến chồng cô phải đồng ý nguyện vọng của cô. Kết quả, tranh giành quyền bình đẳng hôn nhân, cô bất hạnh thất bại. Thua vì không nắm bắt thời cơ tốt nhất.

Tâm tư Ngụy Minh Minh vừa chuyển, lập tức khuyến khích Bạch Khả chuyển sang đấu tranh ngầm, để cô nhân lúc Đường Nhất Đường đi làm mà đi theo cô đến làm ở nhà hàng. Bởi vì Bạch Khả có thể xanh tằm thời, nên có thể làm người bán hàng, tan tằm sớm, sẽ không bị Đường Nhất Đường phát hiện.

Công việc của Đường Nhất Đường cũng tiến hành thật sự thuận lợi, bằng bề ngoài xuất sắc, khí chất cùng với năng lực lĩnh ngộ cực tốt, anh được nhiếp ảnh gia khen ngợi. Ngoài việc luôn bị đàn bà quấy rầy, bị đàn ông mắng là “Heo Trung Quốc”. Anh không phản bác, bởi vì ở trong lòng anh, có khuynh hướng cho rằng mình đã là người Mỹ.

Công việc chụp ảnh không phải ngày nào cũng có, tuy rằng mỗi lần nhận thù lao không ít, nhưng chia đều xong, chỉ vừa đủ cho hai người chi tiêu. Nô-en sắp đến, vì muốn chuẩn bị quà cho cô, anh liều mạng kiếm tiền. Ngay cả đàn violon lâu ngày không chạm vào cũng lấy ra, mượn cơ ra ngoài chụp ảnh, thật ra là đánh đàn ở chỗ cách năm tòa nhà.

Hai người bọn họ đều ôm bí mật, mỗi ngày làm chuyện giống nhau.

Mãi đến đêm trước nô-en, anh mới dồn đủ tiền mua cho cô một chiếc váy ren màu đen bó sát người. Nếu không phải cô gọi Ngụy Minh Minh tới, thì với kế hoạch của anh, đêm nô-en kia sẽ là một đêm hoàn mỹ.

“Anh làm người rất mâu thuẫn có biết không.” Ngụy Minh Minh uống đến say bảy phần mới dùng bình rượu chỉ vào mặt Đường Nhất Đường nói, “Anh rõ ràng chảy trong người dòng máu Trung Quốc, lại tự nh

là người Mỹ. Ngoài miệng anh nói yêu Bạch Khả, nhưng hành vi lại chưa hề để ý tới cảm nhận của cô ấy. Anh là đồ, đàn, ông, giả, tạo!”

Đường Nhất Đường giằng lấy bình rượu mà cô đang khua loạn, liếc mắt khinh bỉ nói: “Trung Quốc có câu vợ là của chồng, còn có câu lấy chồng theo chồng. Ngay cả lão tổ tông cũng nói như vậy, cô lấy tư cách gì mà nói tôi.”

“Tôi khinh,” Ngụy Minh Minh nâng ly đập lên bàn nói, “Anh cũng không phải người Trung Quốc, còn nói cái gì tổ tông. Anh hẳn nên dùng tuyên ngôn độc lập của các anh: All men are created equal and independent.....” Đầu lưỡi của cô tê tê, nói tiếng Anh như đồ vứt đi.

Đường Nhất Đường chẳng thèm tranh luận với con ma men. Không có gì để tranh luận cả. Anh cần Bạch Khả, anh muốn đặt cô ở nơi mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể chạm tới. Có lẽ là anh ích kỷ, nhưng anh không thể thỏa hiệp.

“Em không vui sao?” Anh có chút áy náy thử thăm dò cô. Bất luận người khác nghĩ thế nào, anh chỉ quan tâm đến quan điểm của cô.

Ngụy Minh Minh đã say như chết, dọc theo bàn từ từ nằm rạp trên mặt đất. Bạch Khả nghe động muốn đi đỡ cô. Đường Nhất Đường không có được câu trả lời nên dè dặt vai cô lại, hỏi một lần nữa: “Em không vui?”

Cô nhìn mũ nơ-en buồn cười trên đầu anh, nhìn bất tất treo đầy tường phía sau anh, căn phòng rực rỡ giống như một bảo tàng kho báu. Ít nhất tại giây phút này, cô là vui vẻ.

21. Chương 21: Sau Khi Mặt Trời Lặn (1)

“Em rất vui, thật đó. Từ trước đến nay chưa từng hạnh phúc như vậy.” Cô nói.

Mặt ngoài thì tỏ ra thoải mái, nhưng trên mặt cô vẫn lộ ra sơ hở. Từ khi mất đi đứa bé, dưới cái nhìn chòng chọc của anh cô lại thấy bức bách. Vì sợ anh không thích, cô cứ thế liên tục lén lút ra ngoài đi làm.

“Bạch Khả.” Anh kéo cô lại gần.

Mùi rượu xẹt qua chóp mũi cô.

“Em phải hiểu, em phải hiểu là.....” Anh khóa chặt mày, nhất thời không tìm được lời thích hợp để biểu đạt. Chậm rãi phun ra gánh nặng bị đè nén trong ngực, mặc kệ cô có hiểu hay không, anh chỉ có thể nghĩ đến một câu này. Anh nói: “Bạch Khả, cho dù hình thức yêu thay đổi ra sao, nhưng nội dung của nó vẫn giống nhau.”

“Hình thức? Nội dung?”

“Đúng, hình thức và nội dung. Đôi khi anh sẽ nguyên rửa sự ngu ngốc của em, không cho phép em ra ngoài, không cho phép em cái này không cho phép em làm cái kia, nhưng tình yêu của anh đối với em là không thay đổi. Em yêu anh không?” Dưới tình thế cấp bách, anh nói ra điều cấm kỵ của bản thân.

“Em không thương anh!” Bạch Khả đã khôi phục giống như mọi ngày.

Anh sững sốt một chút, lập tức hiểu ra, bất đắc dĩ cười nói: “Không thương sẽ không yêu. Anh cũng không yêu em, đến chết cũng không yêu em.”

“Ha ha.” Bạch Khả cười rộ lên, chỉ đơn thuần bởi vì nụ cười của anh.

Cuối cùng vai được thả lỏng, cô đi đến cạnh bàn đỡ Ngụy Minh Minh dậy. Ngụy Minh Minh xụi lơ, hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ mê mệt.

Phía chân trời ửng lên ánh sáng màu xanh, ánh bình minh của lễ Noel đến rất nhanh. Anh với cô, còn có Ngụy Minh Minh đang ở trong mộng đẹp, ba người không nói gì. Trong phòng, đèn màu trên cây thông Noel lúc sáng lúc tối, như là một bản nhạc nào đó, nhưng lại như là có thể phát ra âm thanh.

Bạch Khả đề nghị: “Chúng ta đến nhà thờ đi, hôm nay mọi người sẽ đến nhà thờ để làm lễ Mi-sa.”

“Được, em muốn đi thì anh đi với em.” Đường Nhất Đường đứng dậy đi lấy áo khoác. Lục lọi trong ngăn tủ, anh lấy ra áo bông màu xanh mới mặc vài lần, năm mới nên phải mặc đẹp chút.

Hàng cây ven đường vẫn chưa được trang trí đèn, tuy là sáng sớm, nhưng trên đường đã có rất nhiều người qua lại. Bọn họ hòa trong dòng người đi vào nhà thờ gần đó.

“Phía trước làm sao vậy.” Bạch Khả kiễng mũi chân hướng xa xa nhìn xung quanh.

Một người đàn ông tóc vàng có dáng người nhỏ gầy đứng ở bệ đá bên cạnh nhà thờ diễn thuyết. Rất nhiều người dừng chân đứng chung quanh.

“Xin nghe tôi nói, xin mọi người hãy nghe tôi nói,” Miệng người đàn ông liên tục phả ra sương trắng, “Khi dấy dậy mọi người giữ lại gà tây chưa tiêu hóa hết. Khi mọi người mặc quần áo ấm áp đứng ở đây thỉnh cầu Thượng Đế phù hộ, thì hãy nghĩ lại. Ở Trung Đông xa xôi, có bao nhiêu phụ nữ và trẻ em đang sống dưới khói lửa chiến tranh! Mà trên đất nước hùng mạnh nhất thế giới này, chính phủ đã tuyên bố rằng mỗi người sinh ra đều có quyền bình đẳng. Vậy bọn họ đã đối xử với những người nghèo ra sao? Họ lấy tiền thuế của dân để can thiệp vào chính sách của các nước khác. Họ dùng tiền của chúng ta để gây chiến tranh, để giết người. Tôi xin thưa với các vị, chính phủ chỉ dùng tiền của chúng ta để tạo nghiệp, chẳng lẽ chúng ta lại khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Anh hà tất phải nói thay bọn họ!” Có người phản đối nói, “Những người da vàng không có văn hóa này, bọn họ không đáng được đối xử như một con người!”

“Ồ chó da trắng này, mày sủa bậy gì hả!” Một người đàn ông to cao có râu quai nón dài tóm người vừa mới mở miệng. Phía sau anh ta còn có vài người đàn ông có thân hình giống vậy.

“Đó là người Trung Đông.” Đường Nhất Đường nói với Bạch Khả bên cạnh.

Đám người bỗng nhiên tụ tập lại, liên tục chửi bới và ẩu đả.

Cục diện hỗn loạn trước mặt không khiến Đường Nhất Đường chần chờ một giây, anh kéo Bạch Khả tránh ra phía cửa, theo cửa hông đi vào nhà thờ. Những cuộc hỗn loạn như vậy anh gặp qua rất nhiều lần. Ở nước Mỹ này, phân biệt chủng tộc giống như tể bào ung thư, chỉ có thể khống chế, không thể trừ tận gốc.

“Anh ta nói rất hay.” Bạch Khả quay đầu nhìn đám đông đang chống đối. Người đàn ông vẫn kiên trì diễn thuyết.

“Ừ, nhưng anh ta nói thì có can hệ gì đến chúng ta,” Đường Nhất Đường khinh thường nói, “Chúng ta là loại người bé nhỏ, đất nước này sẽ không quan tâm chúng ta chết như thế nào. Số phận của đất nước mãi mãi nằm trong tay số ít những kẻ giàu có, cho dù là người da trắng, người da đen, hay là người da vàng.”

“Số ít người?”

“Đúng, ví dụ như Texas, Một chủ sở hữu mỏ quặng nhỏ hoàn toàn có thể một tay che trời ở đó.”

“Một tay che trời?” Bạch Khả giang hai tay lên bầu trời, chuyển động trái phải. Lời nói vốn nghiêm túc chớp mắt đã bị hành động ngày thơ của cô đánh bay.

Đường Nhất Đường cười khê, nắm lấy tay cô dẫn cô vào đại sảnh.

Không khí trong phòng rất nghiêm túc, vị linh mục đang nhiệt tình giảng đạo, Rao giảng sự có mặt khắp nơi của Thượng Đế.

Hai người bọn họ không phải giáo đồ Cơ Đốc, chỉ là đến góp thêm náo nhiệt mà thôi. Đường Nhất Đường nghe đến nhàm chán, liền cùng Bạch Khả thảo luận về miếng vải trắng bọc giữa hông của chúa Jesus trên cây thánh giá. Nghe nói ở các nhà thờ khác nhau, thì hoa văn và màu sắc cũng không giống nhau. Anh rất tò mò, chẳng lẽ chưa ai nghĩ đến việc vén miếng vải lên để xem sao? Cuối thế kỷ 19 là thời kì cực kỳ tiết chế, trong trường hợp bị kiểm chế như vậy, cơ thể Jesus với tỉ lệ hoàn mỹ chẳng lẽ chưa từng kích thích mơ tưởng viễn vông của nữ tu sĩ và đồng tính nam sao?

Sau khi anh đưa ra vấn đề này, hàng loạt ánh mắt chỉ trích đều tập trung lại. Tại đây dưới những ánh mắt ấy, anh ôm Bạch Khả nghiêng ngang rời đi.

Nhớ lại biểu tình của mấy người trong nhà thờ, bọn họ cười đến mức không thể thở, cứ như vậy mà đi về nhà trọ, vừa vặn nhìn thấy Ngụy Minh Minh đi ra.

“Chị Minh Minh,” Bạch Khả gọi cô ấy lại, “Sao chị không ngủ thêm một lát nữa?”

“Không được,” Ngụy Minh Minh vò tóc, bộ dạng rất mệt mỏi, nói, “Không quá rầy thế giới của hai người nữa.”

“Không sao đâu, gì mà quá rầy với không quá rầy chứ.” Bạch Khả nói.

Ngụy Minh Minh xua xua tay, xoay người đi.

Đường Nhất Đường đột nhiên lên tiếng: “Bạch Khả, anh thấy cô ấy như chị dâu của em, em đưa cô ấy về đi.”

“Em? Anh thì sao?” Bạch Khả kinh ngạc hỏi.

“Anh hơi mệt.” Nói xong, anh đưa chìa khóa phòng cho cô. Anh muốn cô được thả lỏng, để cô ấy đón Giáng Sinh.

Được đặc xá, Bạch Khả rất vui vẻ, chạy tới ôm cánh tay Ngụy Minh Minh. Ngụy Minh Minh đẩy ra vài lần sau cũng theo cô.

Đi đường chưa đến năm phút, trước mắt các cô xuất hiện một container cải tạo thành căn phòng, bức tường với đường vân thẳng màu xanh lộ vẻ lạnh lạnh.

“Căn nhà lớn này chỗ ở của chị với Trương Diệu Đông, hâm mộ không?” Ngụy Minh Minh nhân lúc cảm giác say còn lưu lại chút ít mà nói móc chính mình.

“Thật lớn.” Bạch Khả nói chân thành. Nơi này so với nơi ở trước kia của cô, quả thật tốt hơn.

Ngụy Minh Minh cười nhạt kéo cửa mở ra.

Hơi ẩm phả vào mặt. Bạch Khả nhìn xung quanh một vòng, hâm mộ không thôi. Căn phòng sạch sẽ, không có nhiều đồ dùng trong nhà, nhưng nhìn ra được mỗi một vật bài trí đều rất dụng tâm. Thứ xa xỉ nhất trong nhà chính là tấm ảnh cưới lớn. Trương Diệu Đông quần áo phẳng phiu, Ngụy Minh Minh lụa trắng duyên dáng, trên mặt hai người là hạnh phúc thỏa mãn.

“Thích không? Thích thì chạy đi gọi chồng em dẫn em đi chụp.” Ngụy Minh Minh trêu ghẹo nói.

“Tìm người chụp ảnh phải trả tiền.” Bạch Khả nói.

Ngụy Minh Minh nghe xong cười rộ lên, Bạch Khả cũng cười theo.

Đột nhiên, có một bóng người tiến vào, các cô đồng thời quay đầu lại. Một người đàn ông mặc trang phục binh sĩ Mỹ đứng ở ngoài cửa, che hơn nửa nguồn sáng.

“Xin hỏi, cô Ngụy Minh Minh có ở đây không?” Người đàn ông mở miệng.

Sau khi trầm mặc thật lâu, trăm ngàn ý niệm xẹt qua trong đầu Ngụy Minh Minh. Muốn chạy trốn, trốn như thế nào? Chạy thoát về sau phải làm sao?

Người đàn ông nhìn thấy hai người đàn bà không nói gì, bèn giải thích: “Đừng căng thẳng, tôi là thiếu tá lục quân, đây là giấy chứng nhận của tôi.” Anh ta đưa ra giấy chứng nhận ra nói tiếp: “Tôi tới để báo tin về chồng cô, cô Ngụy Minh Minh.”

“Diệu Đông? Diệu Đông anh ấy làm sao vậy?” Mặt nạ bình tĩnh của Ngụy Minh Minh khi nghe đến hai chữ “chồng cô” liền hoàn toàn bong ra từng mảng.

Người đàn ông chuyển hướng đến Ngụy Minh Minh, từ trong bao giấy lấy ra một tập văn kiện, nhìn chăm chăm văn kiện một chập mới đưa cho cô. “Là như thế này,” Biểu tình của người đàn ông đó không còn bình

thần như trước, đề giọng nói, “Trong một lần bạo động phạm vi nhỏ, chồng cô không may bị đạn lạc bắn trúng não.....”

“Bắn trúng não?” Ngụy Minh Minh nắm chặt văn kiện thật dày đến mức nhấn lại, cảm run nhẹ nhẹ nói: “Thành người thực vật?”

“Không,” Người đàn ông hít vào một hơi nói, “Anh ấy..... Không may hy sinh.”

“Không may hy sinh!” Ngụy Minh Minh lặp lại, cô gần như muốn bổ mạnh vào người anh ta, túm lấy áo anh ta nói, “Anh gạt tôi! Tổng thống Bush còn chưa công bố chiến tranh, cuộc chiến chưa nổ ra, sao anh ấy lại hy sinh chứ! Cái gì mà bạo động, cái gì mà đạn lạc, tất cả đều là anh nói xạo!”

“Phu nhân, hãy bình tĩnh.” Người đàn ông khó xử nâng hai tay lên nói, “Xin hãy nhìn qua văn kiện kia, chúng tôi đã truy phong chồng cô như một người Mỹ, mà cô cũng được phê chuẩn nhận thẻ xanh, nhận được quyền tạm trú lâu dài!”

“Chúa nguyên rửa cái thẻ xanh! Chúa nguyên rửa quyền tạm trú lâu dài! Nhất định là các người, là các người đẩy anh ấy đến chỗ nguy hiểm nhất, là các người! Là các người hại chết anh ấy!” Ngụy Minh Minh rít lên, điên cuồng dẫm đạp người đàn ông kia. Bạch Khả mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại lập tức tiến lên giữ chặt cô ấy. Ngụy Minh Minh vung loạn hai tay đánh trúng mặt cô vài cái, cô chỉ biết né tránh, chịu đựng cơn đau nói với người đàn ông bên cạnh: “Tiên sinh, mời anh đi cho!”

Ngụy Minh Minh giãy giụa không mấy may yếu thế. Người đàn ông do dự một lúc lâu, sau khi trang nghiêm chào kiểu nhà binh về phía cô liền xoay người rời đi, bước đi nặng nề.

Ngụy Minh Minh nhìn chằm chằm hướng người đàn ông kia rời đi, mắt đỏ như chảy máu, lại không chảy ra nước mắt.

Bạch Khả thật sự không còn sức, buông tay ra. Ngụy Minh Minh lập tức như người không xương ngã ngồi trên mặt đất, không khóc cũng không nói.

“Chị Minh Minh,” Bạch Khả dùng sức lay cô nói, “Chị Minh Minh chị hãy khóc đi.”

“Ha ha.” Ngụy Minh Minh không khóc ngược lại còn cười, nụ cười làm Bạch Khả sợ hãi. “Anh ấy sống hơn ba mươi năm, cuối cùng lại chết trên chiến trường, ha ha, truy phong như một người Mỹ, thật nực cười, mẹ kiếp đúng là hiếm thấy!”

“Chị Minh Minh.....” Bạch thật giận mình ăn nói vụng về, đến một câu an ủi cũng không nói được.

“Ha ha ha ha.....” Ngụy Minh Minh tự nhiên cười to, cười đến thở không nổi, ôm ngực nói, “Em đi đi, đi đi, em đi rồi chị mới khóc được.”

“Thật sao? Em đi.” Trong trí nhớ của Bạch Khả, khóc không được là việc rất thống khổ, cô không thể đánh chị ấy một tát, đành phải đi.

“Đi đi.....” Ngụy Minh Minh ôm đầu gối, thanh âm khàn khàn, mờ hồ lộ ra nụ cười lạnh.

Từ căn nhà đi ra, bầu trời vẫn là một màu xanh ngắt, con đường vẫn xa như vậy. Cô nhớ anh đã từng nói: Đất nước này sẽ không vì sự sống chết của những con người bé nhỏ như bọn họ mà thay đổi. Số mệnh vô thường, sẽ không vì bọn họ là nhóm người nhỏ bé mà gia ơn với bọn họ, ngược lại càng hung hăng hơn.

“Bùm!”

Một tiếng nổ.

Bạch Khả đang trầm tư và Đường Nhất Đường ngồi ở bên cửa sổ đồng thời bị làm cho kinh hãi.

Bạch Khả chỉ mơ hồ nhìn thấy ánh lửa, những hòn đá kích cỡ khác nhau văng rải rác bên cạnh cô, đơn giản không đập trúng cô.

Cùng một giây đó, Đường Nhất Đường lao ra khỏi nhà nhìn khắp nơi. Đập vào mắt, đâu đâu cũng là người đang bỏ chạy.

Cô nghĩ đến anh, tiếng nổ kia hình như đến từ phía trước.

Anh đang lo lắng cho cô, cô đã trên đường về nhà rồi.

Bóng ma của sự chết chóc bao phủ bất an. Nhìn đèn màu khắp nơi, giờ phút này lại chói mắt lạ thường. Đám người xô đẩy nhau chạy bốn phía, trên đường toàn là mảnh thủy tinh và tảng đá. Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên trở nên xa lạ, cô không thể phân biệt rõ đường về nhà.

“Bạch Khả! Bạch Khả!” Đường Nhất Đường gọi tên cô hết lần này đến lần khác. Trong lòng thì luôn chất vấn trời xanh, vì sao, vì sao phải đối với anh như vậy, anh chẳng qua là để cô ra ngoài một chuyến, chẳng qua chỉ là đoạn đường hơn mười phút!

Lại đẩy một người có vẻ mặt hoảng hốt ra, tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi. Trong khói bụi cuộn cuộn, anh nghe không rõ, cũng không mở mắt ra được. Lần đầu tiên, anh sinh ra hận ý với đất nước này.

22. Chương 22: Sau Khi Mặt Trời Lặn (2)

Oak Street, giờ phút này đầy rẫy khiếp sợ và hỗn loạn. Trong thời đại luân chuyển, kỷ nguyên hòa bình, một cuộc xung đột hiểm họa đang xảy ra. Tuy nhiên, sẽ không có ai cổ vũ. Khói đặt thức tỉnh lý trí con người, phát hiện trong những giọt nước mắt của những người đang khóc ròng, lý trí chỉ là một thứ khiến người ta bị ai.

Nhưng tất cả đều không can hệ đến cô.

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ rất dễ lạc đường. Mẹ từng nói với cô, việc duy nhất cô có thể làm chính là đứng đợi ở chỗ cũ.

Cô yên lặng đứng trong dòng người chạy toán loạn khắp nơi, rất bất ngờ. Áo khoác đỏ rực trên người là đặc biệt chuẩn bị cho ngày lễ long trọng. Giờ phút này, lại thành dấu hiệu kiên định của cô. Cô tưởng tượng bản thân mình đang trên đỉnh cao nhất của một lá cờ đỏ, người cô luôn theo đuổi, đức tin của cô, Đường Nhất Đường của cô, nhất định đang chọc thủng thiên quân vạn mã của quân địch tiến về nơi đây.

Hướng gió thay đổi, trên ngã tư cách đó không xa, sương khói từ từ hướng về nơi đây. Xúc tu của nó đuổi theo đám người chạy tứ tán. Mà cô vẫn lựa chọn đứng thẳng bất động, cho đến khi mắt không thể ngăn những giọt nước mắt.

“Bạch Khả!”

Giọng nói quen thuộc.

Cô biết anh đã đến, nhưng cô không mở mắt ra được.

“Nhất Đường!” Cô lớn tiếng kêu ra.

Đường Nhất Đường lắng máng nghe được giọng cô, nhưng lớn hơn chính là tiếng kêu la của đám người.

Người vô gia cư và người đi xe đạp lợi dụng hỗn loạn đập vỡ một cửa hàng gần đó. Người phân biệt chủng tộc cực đoan lung sục người Trung Đông khắp nơi, dùng vũ lực với bọn họ. Ngay cả người na ná người Trung Đông cũng không tha.

Nhưng những thứ này chẳng chút liên quan gì đến anh, anh hoàn toàn là người ngoài cuộc, thậm chí phải tìm được đồ ngốc đang lạc đường kia, mang theo cô rời đi.

“Em đứng im tại chỗ không nên cử động!” Anh quát to với cô.

Bọn họ cách xa nhau chẳng qua chỉ có mười mét.

“Nhất Đường.” Cô bất an lại gọi tên anh.

Theo hướng âm thanh, một tay anh che mắt, một tay tìm kiếm phía trước.

Khoảng cách được rút ngắn hơn một nửa, anh sẽ tìm được cô.

Lúc này bỗng nhiên có người hô to một tiếng: “Chính phủ đã sụp đổ!” Giọng nói này anh nhớ rõ, là người đàn ông đã diễn thuyết gần nhà thờ vào buổi sáng.

Tiếng gầm thét chói tai kích nổ tất cả sợ hãi, mọi người như một quả bóng trôi nổi trong các ghềnh nước, mạnh mẽ mà va chạm.

Lực đẩy từ phía sau khiến anh ngã nhào. Anh nỗ lực đứng lên lại lần lượt thất bại. Dòng người liên tục xéo qua người anh, không ngừng giẫm lên quần áo hoặc là tay anh. Anh bị ai nhận ra, trong thời khắc mấu chốt bản thân lại bất lực như vậy.

Bên cạnh có tiếng vật nặng rơi xuống đất, sương khói nhạt đi. Anh cố nheo mắt, mơ hồ nhìn thấy một mảng màu đỏ. Anh thử vươn tay, đụng tới đầu ngón tay lạnh lẽo, xúc cảm quen thuộc khiến anh không hề suy nghĩ liên ôm chặt.

Trong chớp mắt gắt gao ôm lấy, như đã trải qua sinh tử.

Hỗn loạn rời xa, tiếng ồn có xu hướng nhỏ dần. Nhắm mắt lại nhìn không thấy cảnh tan hoang bên ngoài, xung quanh bọn họ biến thành một hòn đảo đơn độc, chỉ có duy nhất cơ thể hai người gần như hòa vào làm một.

“Nhất Đường, em muốn về nhà, em muốn về nhà.” Bạch Khả gần như hôn mê.

“Được, chúng ta về nhà, về nhà, em đừng mong được ra ngoài nữa, anh sẽ không bao giờ để một mình em rời đi!”

Không còn sức lực, anh gắt gao ôm cô vào trong ngực. Mầm móng ác thú ẩn sâu trong cơ thể đã lâu, bắt đầu rục rịch, đâm chồi, điên cuồng sinh sôi. Anh thậm chí còn nhìn thấy dây leo màu xanh đậm ngụy trang thành đôi cánh đen mở rộng, quấn lấy cánh tay, quấn quanh làn da anh, máu của anh, tất cả mọi thứ của anh.

Anh lúc bảy tuổi đang đứng trước mặt anh mỉm cười.

Thoáng giật mình, cái bóng thật lớn kéo tới, anh mạnh đẩy Bạch Khả trong lòng ra, anh chỉ có thể làm như vậy.

Bạch Khả còn chưa kịp kêu tiếng sợ hãi, người đàn ông phía sau lại vung gậy đập đến một lần nữa. Không biết lấy sức lực từ đâu, cô tiến lên ôm lấy thắt lưng người đàn ông kia ẩn hẳn ngã xuống, thừa lúc hấn đang đau, đoạt lấy cây gậy, chỉ vào hấn, nhìn Đường Nhất Đường té xỉu phía sau, lại nhìn người đàn ông đáng sợ trước mặt. Chỉ do dự ba giây, cô giơ gậy lên đập hướng đầu hấn. Chờ người kia bất động, cô vút gậy xoay người, chân run lên dữ dội, muốn bước mà bước không được. Gần như là bò, cô bò đến bên cạnh anh, ôm lấy anh, đặt cánh tay anh lên vai mình, muốn đứng lên, chân lại mềm nhũn.

Máu chảy từ tóc anh nhuộm đỏ đầu vai cô, cắn răng thử một lần lại một lần nữa, rốt cuộc cô dùng thân thể của mình đỡ toàn bộ trọng lượng của anh.

Sương khói tản đi, ngoài những người bị thương trong cuộc bạo động không kịp trốn, trên đường đã không còn ai. Mảnh thủy tinh vỡ văng đi rất xa. Vụ nổ đầu tiên trong cuộc hỗn loạn đến từ một cửa hàng đồ gốm. Trên mảnh sứ vỡ màu trắng dính đầy máu. Cô đi ngang qua trước cửa hàng, liếc mắt nhìn một cái, đặc biệt bình tĩnh.

Dưới sự trợ giúp của cảnh sát, cô đưa anh lên xe cứu thương. Đến bệnh viện, Đường Nhất Đường đã khôi phục một chút ý thức, anh được chẩn đoán là não bộ bị chấn động nhẹ.

Đau đầu, còn có cảm giác chóng mặt, âm thanh bên ngoài chui vào lỗ tai anh chọt xa chọt gần. Như có tảng đá rơi xuống đất lại bắn lên, lơ đãng, anh lại thấy mình lúc bảy tuổi. Một bé trai nhỏ gầy, cầm một cái viên đá thủy tinh rỗng trong tay. Dưới ánh mặt trời ngoài cửa sổ, viên đá phản xạ ánh sáng chói mắt bắn vào mắt anh. Đó là một cái đầu lâu nhỏ.

“Nhất Đường, anh tỉnh rồi?” Bạch Khả thấy lông mi anh rung rung, khẩn trương cầm tay anh hỏi.

Anh nghe âm thanh muốn nhìn rõ cô, nhưng mắt không thể điều chỉnh tiêu điểm. Lòng bàn tay truyền đến ấm áp, anh cầm tay cô, ngập ngừng nói: “Không được đi.....” Ngay sau đó, lại rơi vào bóng tối.

Y tá đi vào nói với Bạch Khả: “Chị đừng lo lắng, miệng vết thương được khâu rất tốt. Bởi vì não bị chấn động, trong thời gian bình phục anh ấy sẽ thường xuyên cảm thấy choáng váng và đau đầu, chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ, chưa đến vài ngày là có thể khỏe lại.”

“Thời kỳ dưỡng bệnh vẫn phải nằm viện sao?” Bạch Khả hỏi.

“Tốt nhất ở lại đây để quan sát một thời gian. Chị nên chuẩn bị cho anh ấy ít quần áo và thực phẩm dinh dưỡng.”

“Được.”

Bạch Khả nghe lời đề nghị của y tá về nhà lấy quần áo. Bệnh viện cách nhà trọ rất xa. Vì tiết kiệm tiền xe nên cô quyết định đi bộ về.

Hai xe cứu hỏa một trước một sau gào rú đi qua, ánh sáng đèn nhấp nháy khiến cô chấn động, mở lòng bàn tay để ở trước mặt, hình như cô vừa mới giết người. Không, chắc là..... Chắc là không chết đâu. Cô chỉ đập vào ngực và đùi hấn vài cái, bởi vì thật sự quá phần nộ.

Sẽ không chết sẽ không chết. Cô thuyết phục chính mình. Lòng mang sợ hãi, ánh mắt người xung quang cũng lập tức trở nên quái dị. Cô không khỏi cúi thấp đầu, bước nhanh hơn.

Lúc gần đến nhà, cô lại nhìn thấy một luồng khói xanh từ dãy nhà lượn lờ bay lên, dần dần tụ lại, dưới màn trời màu xanh cuộn cuộn lao nhanh.

Cháy! Cô lập tức phản ứng lại, chạy như điên.

Từ phía sau, đi qua xe cứu hỏa đứng dưới lầu nhà trọ. Cô ngẩng đầu nhìn lên, một bên nhà trọ đã bị ngọn lửa cắn nuốt. Mặc dù nơi này chỉ cao hơn mười mét, nhưng khi ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lại tỏa ra sức nóng thật lớn, đốt nóng gò má cô.

Vô tình va phải một lính cứu hỏa, cô ngã ngồi trên đất.

Trên giấy dán tường màu đỏ thắm là bức tranh một bông hoa cúc nhỏ, tấm rèm màu đen thường xuyên khiến cô phân không rõ ngày đêm, sô pha vải thô có mấy lần ma sát cọ lưng cô, ly rượu gin mà anh thích nhất. Cô vẫn nghĩ không ra tấm rèm kia có tua rua hay không.

Ha ha, không có nhà, cô lại có thể suy nghĩ đến cái này.

Những đôi chân lướt qua trước mắt, có người dừng lại, có người bước đi. Có người không ngừng gọi Thượng Đế. Những người phụ nữ sống cùng một lầu khóc không thành tiếng.

Từ lúc mẹ bị ném xuống biển, cô liền luyện ra một bản lĩnh, cho dù đối mặt với rủi ro thế nào, mặc kệ gặp nhiều thống khổ ra sao, đều có thể bình tĩnh nhìn rõ. Không phải không để ý, mà là đặt toàn bộ cảm xúc qua một bên, trước tiên phải giải quyết chuyện trước mắt. Lúc trước, chuyện trước mắt đối với cô mà nói, chỉ là còn sống, không cần nắm bắt. Hiện tại, là cùng anh sống chung một chỗ.

Nhưng trong lòng cô vẫn không thể giải trừ khó chịu.

Những âm thanh của nước phun và lửa cháy hòa trộn với nhau, cô nheo mắt lại, nước lửa giao nhau, hình dáng căn nhà hoàn toàn nhìn không rõ.

Chát, cô tát ỳnh một cái. Từ từ, mới khóc được.

Khóc một lúc, cô đột nhiên nhớ tới Ngụy Minh Minh. Không biết nhà chị ấy có bị cháy hay không. Lau khô nước mắt tèm nhem trên mặt, cô chạy đến chỗ từng lạc đường, nhìn thấy trước mắt vẫn là lửa đỏ.

Thấp thoáng thấy căn nhà và cây cối bị cháy đen, mấy căn nhà gần đó cũng không thể may mắn thoát nạn. Người dân đang sơ tán dưới sự chỉ huy của lính cứu hỏa.

Nhìn biển Giáng Sinh nhiều màu bị giẫm đạp ven đường cô mới nhớ, hôm nay vốn nên là một ngày lễ vui vẻ. Rốt cuộc là ai mở một trò đùa lớn như vậy với bọn họ!

Không đành lòng nhìn nữa, cô xoay người. Một hình bóng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, tập trung nhìn kỹ, đúng là Ngụy Minh Minh. Cô chưa rời đi cùng đám người kia, mà ngáy ngốc đứng tại chỗ.

“Chị Minh Minh!” Cô cao giọng gọi. Ngụy Minh Minh không có phản ứng. Bạch Khả đẩy đám người chạy vội tới bên cạnh cô ấy lại gọi một tiếng nữa.

Ngụy Minh Minh cho cô một ánh mắt cực lạnh, biểu tình bị kiềm hãm. Bỗng nhiên cười ha hả, ôm bụng, cười đến đứng cũng đứng không vững. Bạch Khả đỡ lấy cô ấy, nghĩ rằng cô nhất định là vì quá buồn mới khác thường như vậy.

Tiếng cười không có dấu hiệu dừng lại. Xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét: “Là cô ta! Là cô ta phóng hỏa!”

Lời còn chưa dứt, Ngụy Minh Minh đã bị túm ra xa ba bước. Bạch Khả muốn tiến lên cũng bị người ta giữ lại.

“Không phải cô. Là cô ta.” Người đàn ông chỉ vào Ngụy Minh Minh nói, “Tôi tận mắt thấy cô ta lảng vảng gần đây. Lúc ấy bạo loạn vừa chấm dứt, tôi khuyên cô ta rời đi còn bị cô ta mắng. Lúc đó đã cảm thấy cô ta bất thường rồi, trận cháy này chắc chắn là do cô ta phóng.”

“Không có khả năng!” Bạch Khả nói, “Chồng chị ấy vừa mới qua đời, chị ấy khổ sở còn không hết sao có thể phóng hỏa.”

“Sao lại không thể chứ,” Ngụy Minh Minh mang theo nụ cười thống khổ nói, “Lửa là do tôi phóng. Là tôi phóng! Tôi muốn một mối thiêu cháy cái nước Mỹ này, thiêu cháy cái nơi nuôi toàn chó này!” Giống như bị trở ngại vô hình vây khốn, cánh tay của cô vung loạn trong không trung, kịch liệt giãy giụa, muốn xé nát trở ngại kia.

Cảnh sát thấy cô thừa nhận, cùng trợ thủ phối hợp bắt cô lại, lôi lên xe cảnh sát. Bạch Khả đứng nhìn, không biết phải làm sao.

Ngụy Minh Minh hoàn toàn ở trong trạng thái điên cuồng, khóc khóc cười cười. Đầu thò ra ngoài cửa sổ xe, trên mặt đầy nước mắt.

“Về nhà đi, Bạch Khả,” Cô nói, “Đừng ở đây mà mộng mơ nữa! Về nhà đi, về Trung Quốc đi!”

Tiếng nói vẫn vọng lại, xe cảnh sát chở Ngụy Minh Minh đang hối hận và tuyệt vọng ra khỏi đại dương biển lửa mênh mông.

Về nhà, đối với Bạch Khả mà nói, nơi nào có anh nơi đó là nhà. Lần cuối quay đầu nhìn thoáng qua nơi đây, cô cúi đầu bước ra khỏi đám cháy, phía sau lưng sáng quắc và nóng rực.

Đảo mắt trời đã tối. Màn đêm buông xuống, ngọn lửa ở phía sau cô, đã đổ đến tận trời.

Mặc dù đã cách đám cháy rất xa, bên tai vẫn còn tiếng vù vù của ngọn lửa thiêu đốt, cô nhắm mắt lại lắc đầu. Trái tim là một mớ hỗn độn.

Mất mát, cũng không quên mua chút đồ ăn cho Đường Nhất Đường. Lúc trả tiền mới nhớ ra, tiền này là tiền kiếm được bằng công việc bán hàng mà Ngụy Minh Minh mang cô theo.

Bi thương kéo đến, cô làm sao để bình tĩnh, cảnh còn mà người đã mất.

Trở lại bệnh viện, đang nghĩ tới phải nói chuyện cháy nhà cho Đường Nhất Đường như thế nào, thì y tá ở phía trước nhìn thấy cô liền lập tức kéo cô vừa chạy vừa nói: “Chồng chị đang tìm chị gấp, bây giờ tâm tình của anh ấy đang rất kích động.”

Vừa đẩy cửa vào đã nghe Đường Nhất Đường kêu: “Buông ra! Tôi muốn đi tìm cô ấy, buông ra!”

“Nhất Đường, anh đang làm gì vậy?” Bạch Khả nhìn toàn bộ dụng cụ trong phòng đều bị đập đổ, túi truyền dịch cũng nằm trên mặt đất.

Nhìn thấy Bạch Khả, anh lập tức an tĩnh lại, lảo đảo vài bước đi đến trước mặt cô, bỗng nhiên hét lớn: “Em đi đâu vậy! Không phải anh đã từng nói em không được tùy tiện ra ngoài sao?”

Bạch Khả bị quát đến ngây người, dừng ở khuôn mặt tức giận của anh, áp lực cả ngày công với bất lực xông lên trong lòng. Gối thức ăn trong tay rơi trên mặt đất, cô bật khóc, nghẹn ngào nói: “Nhất Đường, nhà của chúng ta..... Không còn.”

“Em đang nói cái gì?” Lại là một tiếng rống.

“Nhà chúng ta bị cháy, cả tòa nhà đều bị cháy! Không còn!” Cô hô lên.

Đầu lại đau như búa bổ, tay Đường Nhất Đường nắm chặt quyền. Nơi ông tiêm bị rút ra bởi vì dùng sức mà máu không ngừng chảy ra bên ngoài. Không ai nói gì, chỉ có tiếng khóc nức nở của Bạch Khả.

Sau khi trầm mặc thật lâu, anh ấn cô vào lòng, nói: “Em không sao là tốt rồi. Chỉ cần em ở bên cạnh anh, cái gì cũng không quan trọng.”

23. Chương 23: Sau Khi Mặt Trời Lặn (3)

Cảm giác chóng mặt càng rõ rệt, anh cảm thấy mặt đất rung chuyển, cơ thể ngã về phía trước.

Bạch Khả cố hết sức mới đỡ được anh, dưới sự trợ giúp của y tá đỡ anh nằm lên giường.

Trong đầu như có con lắc đồng hồ đang lắc lư, thỉnh thoảng đánh vào đầu, đau, muốn ngủ lại ngủ không được. Anh nắm chặt tay Bạch Khả, nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

“Em nói gì đi.” Anh khởi động toàn bộ giác quan để xác định sự tồn tại của cô.

Bạch Khả nói về chuyện đám cháy, nói được một nửa thì cảm thấy quá nặng nề, muốn chọn chuyện nhẹ nhàng hơn, lại tìm không được đề tài. Nói quanh co thật lâu, thậm chí bản thân quá ngốc.

“Không thể nói, thì hát đi.” Anh nhéo tay cô một cái cực kỳ bất mãn.

Nói đến hát, cô chỉ biết bài [dạ lai hương], cũng là bài mẹ cô thích nhất lúc còn sống.

“Làn gió Nam thổi luồng hơi lạnh, chim dạ oanh hót tiếng nỉ non, hoa dưới trăng đi vào cõi mộng, chỉ còn hương đêm tỏa ra mùi thơm ngát. Hương đêm ơi, tôi hát cho người. Hương đêm ơi, tôi suy tư vì người.....” Giọng cô trong vắt, uyển chuyển, giống như một dòng suối mát chảy vào trong đầu anh.

Anh yếu ớt nói: “Mẹ của anh cũng rất thích hát bài này.” Trong tiếng ca ngọt ngào, rốt cuộc cũng thiếp đi.

Đường Nhất Đường ngủ vẫn cau mày. Cô lấy ngón tay xoa mi tâm anh, muốn xoa phẳng nếp nhăn ấy.

Xoa xong, cô thì thầm, nói cho anh nghe, cũng nói cho chính mình nghe.

Mấy ngày tiếp theo, cảm giác chóng mặt dần dần biến mất. Nhưng anh vẫn than đau đầu, không cho Bạch Khả rời đi nửa bước. Cảnh sát tìm đến bệnh viện, kê khai những thiệt hại khi hỏa hoạn. Lúc này mới hơi dờ dạc chú ý của anh khỏi Bạch Khả.

Thiệt hại vô cùng nghiêm trọng. Anh không mua bảo hiểm, toàn bộ mọi thứ đều hóa thành tro tàn. Thứ duy nhất còn lại chính là tiền mặt trong ví, trả phí điều trị cũng không còn thừa bao nhiêu.

“Còn..... Hai trăm tám mươi ba tệ.” Bạch Khả đếm tiền lẻ, tiền trong ví cũng chỉ có từng đó.

Đường Nhất Đường cười khổ nói: “Lần sau mua nhà, nhất định phải nhớ mua bảo hiểm.”

Sau khi Bạch Khả nhét tiền vào trong ví, tò mò nhìn thấy tấm ảnh bên trong. Bộ dạng chẳng mấy may lo lắng vì sắp hết tiền.

“Cô bé,” Anh ôm mặt cô nói, “Chuẩn bị không nuôi nổi em rồi, em không lo lắng sao?”

Bạch Khả mặc cho anh ôm, cười nói: “Em nuôi anh cũng được.”

Đường Nhất Đường chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng. Tất cả tư vị duy chỉ có thở dài. Cái này dường như là một sự trừng phạt, trừng phạt anh lúc trước lãng phí, cố tình làm vậy. Khi đó nếu anh biết rằng, một ngày kia sẽ có người muốn anh bảo vệ, trân trọng, anh tuyệt đối sẽ không tùy tính sống như thế, chặt đứt tất cả đường lui.

Thôi hồi hận, anh vui tươi hơn hử cảnh cáo cô: “Cho dù chịu khổ, em cũng phải đi theo. Muốn rời khỏi anh, chuyện đó tuyệt đối là không thể.”

“Được,” Cô ngắm nghía tấm hình, tùy ý đáp lại. Đưa tấm hình đến trước mặt anh, cô hỏi: “Đây là anh sao?”

“Là anh.” Anh không nhìn bức ảnh, chỉ nhìn mặt cô.

Bạch Khả thu bức ảnh về nhìn tiếp, trong ảnh chụp là một đứa nhỏ mặc quần yếm, bộ dạng rất xinh đẹp, nhìn lướt qua cứ tưởng là bé gái. Mặt sau của bức ảnh viết: Lucy, I love y.....

Phần ở giữa đã bị cắt đi.

“Tên tiếng Anh của anh là ‘Lucy’? Đây là tên con gái mà.” Bạch Khả hỏi.

“Khi còn nhỏ anh rất giống bé gái, họ thường chọc anh, vẫn luôn gọi như thế.” Đường Nhất Đường bình thản kể lại.

“Lucy?” Bạch Khả thử gọi một tiếng.

“Bây giờ không được gọi như vậy.” Anh trừng mắt liếc cô một cái.

“Lucy.....” Cô dùng giọng càng ngọt gọi ra, hơn âm cuối còn cố kéo dài.

“Gọi lần nữa sẽ hôn em.” Anh chỉ vào mũi cô nói.

“Lucy, I love.....” Chưa kịp nói xong, miệng đã bị cái lưỡi ẩm nóng bịt chặt.

Tạm thời vứt bỏ hiện thực phiền não, mấy ngày ở bệnh viện cũng coi như vui vẻ.

Đến ngày cắt chỉ, làm thủ tục xong xuôi, bọn họ xuất viện.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đường phố đã hoàn toàn lấy lại cảnh tượng nhộn nhịp như trước. Bóng ma bạo động không lưu lại bất kỳ dấu vết gì. Nhịp sống trôi nhanh, người ta thậm chí không có thời gian để dừng lại xem xét vết thương của mình. Như đền bù, bọn họ chỉ làm iệng vết thương khép lại nhanh hơn.

Khu nhà của bọn họ đã bị sụp, công nhân đang dọn dẹp đá và gạch ngói vụn. Ở nội thành tắc đất tắc vàng này, rất nhanh thôi sẽ có một tòa nhà cao tầng mới thay thế. Loài người xây nhà cao tầng rồi sống ở trong đó, đến cuối cùng, dường như những tòa nhà chọc trời cùng với đường phố sầm uất này mới chính là kẻ thống trị cả thành phố. Nó từng sống ở đó, còn loài người thì trôi dạt khắp nơi.

“Làm sao bây giờ đây cô bé, phải theo anh ăn ngủ đầu đường rồi.” Đường Nhất Đường đứng trước đồng hồ cát. Một tay cầm vào trong túi áo, một tay vòng qua vai Bạch Khả.

“Chúng ta có thể đến giáo hội, nơi đó thu nhận và giúp đỡ những người không nhà để về, lại cho cơm ăn.” Bạch Khả nói. Lúc cô lưu luyến tích lũy không ít kinh nghiệm.

“Phải không, nơi tốt như vậy sao em không nói sớm. Chúng ta cũng đừng tìm nhà nữa, trực tiếp đến đó là được.” Anh kéo cô đi về hướng giáo hội.

“Aizzz, từ đã,” Cô níu tay anh lại nói, “Bây giờ đi chắc chắn sẽ phải xếp hàng, ngày mai hãy đi.”

“Vậy em không nói sớm!” Anh nản lòng bỏ tay cô ra, lập tức lại lo lắng lần thứ hai.

Đi trên đường không mục đích, đi mãi đến phía bắc con sông Platte. Mùa đông nước sông kết một tầng băng mỏng, cây cối hai bờ sông đều đã rụng hết lá. Trên loài cây xanh quanh năm có lác đác vài chiếc lá màu vàng, cái lạnh ẩm đậm.

Anh đứng ở bên bờ, nhìn nước sông màu xanh ôn hòa chảy trong biên giới của tiểu bang, tự hỏi mục tiêu của bản thân ở đâu. Vài ngày bỏ bê công việc, nghề người mẫu khắt định đã không thể. Nhà cũng không có, chỉ có Bạch Khả một lòng ngây ngốc đi theo anh, anh lại không cho cô được gì.

Thất lưng bị ôm lấy từ phía sau, anh thở dài, nắm hai tay lạnh cóng của Bạch Khả, nhét vào trong túi áo.

“Chờ có tiền, chúng ta sẽ mua một ngôi nhà, xây một cái hồ bơi, được không?” Anh thoải mái hỏi.

“Ừ.” Bạch Khả ra sức gạt đầu. Tay ở trong túi anh cọ qua cọ lại, dùng phương thức kém thông minh của cô an ủi anh.

“Sẽ sinh một đàn con, được không?”

“Được.”

“Tiện thể theo anh đến già luôn.”

“Ừm!”

“Ừm cái gì mà ừm, nói chắc chắn như vậy. Em có biết theo đến già là có ý gì không hả?”

“Chính là tóc bắt đầu nhuộm trắng, mãi cho đến già. Em không sợ tóc sẽ bạc trắng, chỉ cần có thể ở cùng anh.”

“Em nha.....”

Anh nhin xuống lời muốn mắng cô, anh biết cô ít nhiều vẫn để ý đến chỗ thiếu hụt của bản thân.

Hãy để anh ích kỷ một lần đi, mang theo cô, mang theo cô bé ngốc này, bắt đầu từ hai bàn tay trắng, từng bước từng bước đạp lên hiện thực mà sống. Lúc trước anh lạm dụng thân thể và sự thông minh tài trí của mình, hiện tại anh quyết tâm phải quay đầu.

Anh không thể lại dùng sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình.

“A?”

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng kinh ngạc của Bạch Khả.

Anh quay đầu lại. Bạch Khả rút tay từ trong túi áo của anh ra, đầu ngón tay là một vật gì đó tỏa sáng lấp lánh, lơ lửng trước mặt anh.

“Đây là cái gì?” Cô hỏi.

Anh nhìn vật trong tay cô, sửng sốt. Ánh sáng kia rất chói mắt, anh không thể tin vào hai mắt của mình.

“Sáng như vậy, là thủy tinh sao?” Cô lại hỏi. Thấy anh thật lâu không trả lời, buồn bực nói: “Anh cười cái gì?”

Đường Nhất Đường ấn vai cô, từ cười khẽ đến cười phá lên, sau lại cười đến không thể đứng thẳng lưng. Run rẩy lấy nhẫn trong tay cô, thật lâu mới ôm cô vào lòng nói: “Bạch Khả! Em thật sự là phúc tinh của anh!”

Bạch Khả cũng chẳng biết ra sao, chỉ biết anh cười thành ra như vậy, khẳng định là chuyện tốt. Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, cô hỏi: “Đó là nhẫn kim cương mà anh tìm hai ngày trước?”

“Ha ha.....” Anh bế bồng cô lên, xoay một vòng tại chỗ nói: “Chúng ta có thể mua nhà và sinh con rồi!”

Lòng đầy vui sướng, khi bị xoay tròn cô thoáng nhìn thấy ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ lấp lánh.

“Thật tốt quá.” Cô vừa mới tiếp đất liền nhảy dựng lên ôm lấy cổ anh nói, “Thượng Đế quả thật là người tốt, người cho chúng ta một cánh cửa.”

“Không phải Thượng Đế,” Anh nói, “Là em. Đây đều là vì em.” Vì Bạch Khả. Anh phải dùng nhẫn kim cương này, đổi thành một đồng tiền mặt, tiêu xài xả láng, đổi lấy cuộc sống trong mơ.

Anh nắm nhẫn trong lòng bàn tay, kéo cô nói: “Đi, tìm xem thằng ngốc nào sẽ mua nó.”

Tìm được cửa hàng trang sức, giám định xong xuôi, lấy được chỉ phiếu đã là hai ngày sau. Bọn họ mỗi ngày đều đến giáo hội sớm để xếp hàng, mấy ngày qua việc ăn ngủ cũng chưa gặp phải phiền phức quá lớn.

Đường Nhất Đường liên hệ với người môi giới tìm nhà, giá thấp, nhìn qua vài căn đều không thấy thích hợp. Tiền bán một cái nhẫn kim cương nói nhiều cũng không nhiều, miễn cưỡng mua được một căn nhà. Anh từng rất ghét ở phòng cho thuê, bởi vì luôn cảm giác có mùi của người khác lưu lại. Nhưng hiện tại không phải lúc nói đến chuyện đó. Nếu có thể lấy tiền mua nhà đi đầu tư, nói không chừng sẽ thu được tiền lời.

Tuy có ý tưởng này, nhưng mỗi lần trở lại giáo hội, đối mặt với khuôn mặt đầy mong đợi của Bạch Khả, anh lại không thể quyết định.

Lúc ôm cô triền miên, anh thử hỏi: “Bây giờ em muốn có một ngôi nhà nhỏ trước, hay là muốn chờ vài năm nữa sẽ mua một căn nhà lớn có bể bơi?”

Cô ngẫm lại nói: “Có bể bơi.”

“Nhưng trong những năm đó, có thể là hai năm, cũng có thể là ba năm, em đều phải ở trong một căn phòng rất nhỏ, thông gió không tốt, còn có mùi mốc.”

“Trước kia em cũng ở căn phòng như vậy, không cảm thấy không tốt.” Cô lấy tóc của anh cuộn vòng tròn vào ngón tay của mình để chơi đùa. Vết sẹo trên đầu anh đã nhạt dần, bị tóc che nên không nhìn thấy.

“Là bởi vì trước kia em sống rất vất vả, anh mới không thể để em tiếp tục sống những ngày như thế.” Anh nhú mày.

Cô buông tóc ra, đầu ngón tay ấn ấn xoa xoa mi tâm của anh nói: “Nếu vì ở trong căn phòng lớn, còn anh phải đến câu lạc bộ làm như trước. Em đây tình nguyện không ở nhà.”

“Anh sẽ không đi làm vũ nam thoát y nữa.” Anh cam đoan.

“Thật sự là đứa bé ngoan biết nghe lời.” Cô vỗ vỗ mặt anh.

“Con nhóc chết tiệt kia.” Anh véo lưng cô một cái.

Cô kêu sợ hãi, khiến người giường bên kháng nghị ho một tiếng. Anh lấy ngón tay đặt trên môi làm động tác chớ có lên tiếng. Trong bóng đêm, hai người chen chúc trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp, mãi miết cười trộm.

Ngày hôm sau lại đi gặp người môi giới, anh nói muốn đổi mua nhà thành phòng cho thuê. Người môi giới đột nhiên chỉ một căn giá cả hợp lý lại tiện nghi, nói là đặc biệt để lại cho anh. Ông chủ nhà đó muốn bán gấp, có thể gây áp lực về giá.

Anh cảm thấy rất hào hứng, phải đi coi ngay. Nhà một tầng, rất cũ, gần giống căn nhà cũ của anh. Nội thất trong phòng đơn giản nhưng đầy đủ mọi thứ. Điểm thật sự không tốt của nơi này, chính là vị trí quá hẻo lánh. Ở khu Đông, là nơi anh đã làm trước kia, cũng là nơi anh bị cấm bước vào nửa bước. Nhưng mà thể lực của xã hội đen có hạn, chỉ cần anh không xuất hiện ở trung tâm sẽ không có bất kỳ rắc rối gì. Điểm ấy anh không lo lắng, cái anh lo là bạch không thích. Bởi vì nhà này gần như nằm ngay bên cạnh quốc lộ, nhiều bụi, lại rất ồn ào. Nếu có xe trọng tải lớn chạy qua, phòng sẽ rung như bị động đất.

“Chỉ cần tám vạn. Nếu có thể chịu được điều kiện ở đây, tám vạn tệ là cái giá quá thích hợp.” Người môi giới ngồi trong xe nhàn nhã nói. “Hiện tại kinh tế suy thoái, loại nhà tiện nghi thế này đặc biệt dễ bán. Anh không lo không bán được.”

Đường Nhất Đường căn nhắc đưa mắt nhìn căn nhà. Ngôi nhà màu trắng nằm bên quốc lộ trông trải, xung quanh là cát, giống như đóa hoa mọc trong cát. Nhìn ra xa, là đồng ruộng mênh mông bát ngát, tấm ánh mặt trời. Quốc lộ nông thôn uốn lượn bị những đồng cỏ vàng khô chắt cao như quả núi chia thành từng đoạn từng đoạn ngắn.

Với tư tưởng hăng hái, đây cũng là nơi thích hợp.

“Tôi sẽ đưa một vạn tiền đặt cọc trước.” Anh nói.

24. Chương 24: Cùng Anh Mơ Mộng (1)

Khi dẫn Bạch Khả đi xem nhà, anh thuận tiện mang theo bảy vạn tệ còn lại.

Trên đường từ nội thành đi ra ngoại thành, ven đường đều là ruộng lúa. Vì là mùa đông nên kết một tầng sương trắng. Xa xa nhìn lại, như tiếp nối cùng với màu trắng phía chân trời, một khoảng mông lung hỗn độn.

“Nơi này thật không tệ.” Cô ghé vào cửa sổ nói.

“Phía trước chính là nhà.” Anh nhắc nhở.

Xe dừng lại trước một căn nhà sơn trắng với kết cấu gỗ. Nói là màu trắng, nhưng phần mái nhà gần đường quốc lộ đã hơi tối màu.

Người môi giới mở cửa phòng. Bạch Khả thò đầu vào xem xét.

“Vào xem chứ?” Người môi giới hơi béo lộ ra nụ cười thật thà chất phác.

Bạch Khả được cổ vũ, mỉm cười với người môi giới, giống con thỏ nhảy vào trong.

Màu sắc bức tường ban đầu của căn nhà hơi nặng nề. Vì nhiều nguyên nhân, ở trong ấn tượng của cô, căn nhà có thể hơi nhỏ so với thực tế. Nhưng căn nhà này lại có vẻ lớn hơn.

“Em thích căn này không?” Đường Nhất Đường ngồi trên bàn trong phòng khách hỏi.

Bạch Khả mở từng cánh cửa sổ ra, xua bụi trong không trung nói: “Thích!” Lập tức hất xì một cái, quay đầu cười ngượng với anh.

Cửa sổ mở ra, trong phòng lập tức sáng lên không ít. Thì ra chủ sở hữu ban đầu của căn nhà treo rèm làm bằng mảnh vỏ của bạch đề (1 loại phi thủy của Malay). Bạch Khả mở nó ra xem, bỗng nhiên bị một chiếc xe chở dầu khổng lồ ngoài cửa sổ đi ngang qua hấp dẫn. Nhìn phần bụng phình ra giống như là ong chúa đang khoa trương thân thể lướt nhanh qua trước mặt. Chẳng có góc nào trong phòng là không cùng cộng hưởng, có thể nghe rõ tiếng kèn kẹt.

“Oa, hiệu quả âm thanh tốt ghê!” Bạch Khả khoa trương đặt tay ở lỗ tai.

Người môi giới cười rộ lên. Nụ cười của Đường Nhất Đường mang theo bất đắc dĩ và cứng chiều.

“Quyết định chưa?” Người môi giới hỏi.

Đường Nhất Đường vừa muốn mở miệng, Bạch Khả đã nói chen vào: “Không thể bớt một chút sao?”

Người môi giới nhìn cô một lát nói: “Sao một người đàn ông có thể khiến tiểu thư xinh đẹp đây thất vọng chứ? Cô đợi một lát, tôi sẽ gọi điện thoại cho chủ nhà.” Nói xong liền đi ra ngoài, vào trong xe.

Đường Nhất Đường đến bên cửa sổ, cúi người nhìn ra ngoài. Cứ mỗi ba phút là có xe chạy qua, độ rung của động cơ xe không giống nhau, nghe rất phiền.

“Xe kia thật đẹp!” Bạch Khả chỉ vào một chiếc Thunderbird màu xanh đang lướt nhanh qua.

Đường Nhất Đường ôm lấy Bạch Khả, nhìn hướng Thunderbird biến mất.

“Hai vị,” Người môi giới quay vào nói, “Chủ nhà đồng ý giảm một ngàn, đây là giá thấp nhất rồi.”

Đường Nhất Đường dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Bạch Khả, thấy cô gật đầu, cũng đồng ý.

Ký hợp đồng xong xuôi, người môi giới đưa giấy tờ và chìa khóa, cười nói: “Vợ anh rất đáng yêu.”

Đường Nhất Đường quét mắt liếc anh ta một cái, mặt không chút thay đổi mời anh ta ra ngoài cửa.

Chờ cửa đóng lại, Bạch Khả đi đến bên cạnh anh, ôm lấy anh nói: “Chúng ta lại có nhà.”

“Ừ.” Anh quay lại ôm lấy cô.

Lại một chiếc xe trọng tải chạy qua, bọn họ trầm mặc, chờ tất cả rung động đều lắng lại. Anh không hình dung ra tâm tình giờ phút này, muốn an ủi lại cảm thấy không cần nhiều lời. Làm đàn ông, làm chồng, anh cho cô bình yên và hạnh phúc. Những thứ đó anh đều phải dùng hành động chứ không phải dùng lời nói để thực hiện.

“Tiếp theo, nên sinh một em bé.” Anh nói đùa.

Bạch Khả ngẩng đầu lên nhìn anh, chậm rãi dán môi lên. Hơi thở hoa quả phả lên chóp mũi anh, cô vui vẻ cười nói: “Đã lâu chưa làm.”

Luồng nhiệt chạy trong bụng dưới, anh muốn làm, anh đương nhiên muốn làm. Anh hận không thể mỗi giây mỗi phút đều tiến vào chôn sâu trong cơ thể cô, cùng cô trao đổi nhiệt độ cơ thể, cho đến khi hòa hợp làm một. Nhưng hiện tại không thể, bởi vì anh biết, cô chỉ muốn dùng loại phương pháp này để an ủi anh. Anh muốn cho cô hiểu, anh không cần an ủi.

“Quý nhỏ háo sắc, bây giờ còn phải dọn dẹp, còn phải mua vật dụng ấy ngày sau. Anh không còn sức để làm với em.” Anh thoát khỏi cái ôm của cô, lúc xoay người bí mật thở ra.

Bạch Khả bị cự tuyệt có chút kỳ quái. Từ trước đến nay, anh đối với yêu cầu chủ động của cô không có sức chống cự. Lần này không biết là tại làm sao.

Đường Nhất Đường tìm được một cái khăn trong phòng bếp ném cho cô, còn mình thì vào phòng tắm bưng ra một chậu nước. Hai người hợp tác lau từ trong ra ngoài căn nhà một lần. Bạch Khả mà đã làm việc thì không bao giờ qua loa, chỉ là cửa sổ mà lau hơn nửa tiếng, chờ cô vừa lòng, nhìn lại, trong phòng đã sớm sáng sủa hẳn lên.

“Anh làm tốt chứ.” Đường Nhất Đường chống nạnh, tựa vào chổi đứng cười trong phòng khách.

Làm vệ sinh xong xuôi đã là giữa trưa, hai người ăn qua loa vài thứ rồi lên trần trên mua vật dụng hàng ngày. Đường Nhất Đường để ý thông tin tuyển dụng, bỏ qua những tin cần bằng cấp, còn lại đều là bán sức lao động, còn gọi là nghề tay chân. Không cần vốn, thu nhập cao, chỉ cần địa vị xã hội thấp. So với nghề vũ nam thoát y ban đầu của anh, ngoài việc bán những thứ không giống nhau, cũng không khác nhau nhiều lắm. Có thể cải thiện cái gì chứ?

Anh do dự lại bị một câu của Bạch khả “Những người lao động vinh quang nhất” làm tiêu tan. Bắt đầu từ lao động chân tay, tiết kiệm đủ tiền để anh học đại học không phải là khó khăn.

Sau khi thu xếp cho Bạch Khả xong xuôi, anh tìm thấy công việc lái xe giao hàng. Cái tốt là được phân xe làm phương tiện đi lại.

Vốn tưởng rằng cuộc sống tạm này đã đi vào quỹ đạo, thì bất ngờ xảy ra biến động lại khiến Bạch Khả trở tay không kịp.

Đường Nhất Đường không cho cô ra ngoài làm việc cô cũng không cưỡng cầu, cái thật sự khiến cô khó chịu là anh cứ khóa cô trong nhà. Ban đầu là anh nhất thời sơ ý, nhưng liên tiếp vài ngày đều là như vậy. Cho dù cô có lạnh tính cũng không nhịn được mà oán giận anh vài lần. Không nghĩ tới người nọ chẳng những không áy náy, còn đứng lý hợp tình nói như vậy là vì an toàn của cô.

“Cho em ra ngoài đi, đừng nhốt em nữa.” Cô không còn cách nào, chỉ có thể xin xỏ.

“Không được. Nơi này hoang vắng như vậy, em đi lạc thì biết làm sao.” Anh đã hạ quyết tâm một bước cũng không cho cô rời đi. Bóng ma bạo động ở lại trong lòng, đánh thức sự cố chấp của anh. Đây gần như là bệnh lý.

Anh phải giải thích cho cô thế nào. Một người lớn như anh, thứ thiếu hụt nhất chính là cảm giác an toàn. Anh cho cô được, lại không đành được.

“Nếu em cảm thấy chán, có thể xem TV, không thích xem TV có thể đọc sách,” Anh không đếm xỉa đến bất mãn của cô, đặt một cuốn sách lên bàn trong phòng khách nói, “Không phải em thích tập thơ sao? Lần trước đã bị cháy hết, anh mua lại cho em, đủ để em đọc dài dài.”

“Em không đi xa đâu, chỉ ở gần đây thôi.” Cô lại năn nỉ. Rõ ràng trước kia rất dễ nói chuyện, còn để cô tiễn Nguyệt Minh Minh về nhà. Cô không nghĩ ra vì sao anh lại trở về như trước, còn trầm trọng hơn.

“Một bước cũng không được.” Anh không để ý tới cô, tắm rửa xong liền trần truồng nằm trên giường.

Cô thở phì phì ngồi bên giường trừng anh, anh nheo mắt lại nhìn cô liếc mắt một cái. Anh thật muốn nhìn cô nhóc kia có thể dùng biện pháp gì để thuyết phục anh. Nhưng mà mặc kệ cô dùng cách gì, đều vô ích.

“Anh..... Anh..... Vô lý!” Cô cảm thấy âm ỉ. Người chồng cô hoàn toàn tin tưởng lại nhốt cô như tội phạm, còn làm như không có việc gì mà đi ngủ.

Anh quay lưng nên không nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô.

Cô còn muốn mắng nữa, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy vết thương trên người anh, đau lòng mắng không ra miệng. Nhớ khi gặp anh ở câu lạc bộ, ngay cả khăn tay đều phải có người chuẩn bị riêng cho anh, mặc quần áo gì, uống rượu gì toàn chọn loại mình thích nhất. Hiện tại, anh đã sớm không còn để ý đến quần áo, làn da hoàn mỹ đều là vết xanh tím.

Cô kéo tay anh qua, trên tay anh có một móng tay tím bầm, bên trong tụ máu. Mở ra, trong lòng bàn tay thô ráp có những vết chai dày.

Ấm ỉ biến thành xót xa. Cô sơ ý như vậy, không chăm chú quan tâm đến anh.

Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác man mát, anh quay đầu, thấy cô im lặng rơi nước mắt.

“Khóc cái gì?” Anh hơi kinh hoảng bật dậy.

Cô chỉ khóc không nói lời nào.

“Tủi thân đến vậy sao?” Anh chọc chọc ót cô.

Cô hất tay anh ra. Nhìn anh càng như vậy càng oán trách anh. Anh tức đoạt quyền thể hiện các giá trị riêng của cô, để cô nhìn thấy anh bị thương. Ngoài đau lòng ra, cái gì cũng không làm được. Càng bức mình hơn là, bởi cái kiểu ấy, đối với những lý do cảm đoán của anh, cô căn bản không đành lòng, cũng không còn sức mà cãi lại.

“Đừng khóc,” Anh xoa tóc cô, “Cô nhóc này, gặp phải việc lớn thì rất bình tĩnh, sao cứ thấy anh liền khóc lóc như vậy chứ?”

“Bởi vì anh!” Cô hét, còn muốn bổ sung thêm hai câu, miệng đã bị anh che lại.

Anh nói: “Vì là anh nên mới thế, đổi lại là người khác xem, có ai muốn nhốt em chứ. Ăn sạch cơm cũng không chịu để trứng. A! Em cắn anh!” Anh thu tay lại, ấn cô trên giường chặn lại nói: “Anh cũng phải cắn trả mới được.” Nói xong, liền tập kích vành tai cô.

Dưới thế công vừa liếm vừa cắn của anh, cô tránh né không kịp. Dứt khoát không thêm phản kháng, không rên một tiếng. Cứ nằm đấy mặc anh đùa bỡn.

“Này, em cũng nên phối hợp chút chứ.” Anh vén mấy sợi tóc trước mặt cô, quay mặt cô đối mặt với mình. Lòng bàn tay thấm ướt, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi. Thấy cô tức giận thật, anh hạ giọng, chỉ chỉ trán cô nói: “Dạ dày của anh lại đau, thật đó.”

Cô xoay người, rút tay cô dưới người anh ra để lau nước mắt trên mặt. Không biết nghĩ đến cái gì, nước mắt càng lau càng nhiều. Ngược mặt lên, trực tiếp che mặt khóc lớn.

Thấy thế, anh hấp tấp ôm chặt cô, vội vàng an ủi nói: “Anh sai rồi có được không? Muốn anh làm thế nào em mới không khóc nữa, em nói đi. Nói gì anh cũng đồng ý.”

Cô miễn cưỡng ngừng tiếng khóc nói: “Em muốn ra ngoài đi làm.”

“Cái này không được.” Anh lập tức biến sắc.

“Anh.....” Cô chỉ vào anh, khóc không ra nước mắt.

Anh uốn cong ngón tay của cô, lấy tay đặt ở bên tai nói: “Mặc dù anh không bao giờ chấp nhận, nhưng anh thành khẩn nhận sai là thật. Vì lời anh nói rất chân thành tha thiết, phạt anh hát một bài thì thế nào. Anh hát bài [dạ lai hương] cho em nghe, anh hát đây.”

Không đợi cô nói gì, anh bắt đầu hát: “Làn gió Nam thổi luồng hơi lạnh, chim dạ oanh hót tiếng nỉ non, hoa dưới trăng đi vào cõi mộng, chỉ còn hương đêm tỏa ra mùi thơm ngát.....”

“Em không nghe hát, em muốn ra ngoài!” Cô lớn tiếng kháng nghị.

“Không thích? Vậy anh đổi bài khác, hát bài tiếng Anh được không. Some say love, it is a river that drowns the tender reed. Some say love, it is a razor that leaves your soul to bleed.....” (Bài The Rose – Westlife)

Đường Nhất Đường say sưa hát. Bạch Khả không biết phải làm sao, hét ầm lên. Hét mãi mà không hết tức giận, đành phải vừa thở hổn hển vừa trừng anh. Ngay cả như vậy cũng không làm gì được anh, đối này người đàn ông này, cô hoàn toàn không còn cách nào.

Sau khi hát hết một bài từ đầu đến cuối với tình cảm nồng nàn, anh mới cười rồi dừng lại, xoa xoa mặt cô nói: “Hết khóc chưa? Muốn nghe anh hát thì nói nhé. Anh lại nhảy cho em xem được không?”

Vẫn không để ý đến phản ứng của cô, anh đứng lên nhanh chóng mặc xong quần áo, nhảy xuống dưới giường nói: “Về sau anh đây cũng chỉ nhảy ình em xem!” Nói xong, anh chọn tư thế, ném ánh mắt quyến rũ đến cô. Sở trường của anh chính là nhảy thoát y. Lúc Bạch Khả nhìn chăm chú, anh đặc biệt ra sức khoe ra tuyệt kỹ ngoạn mục được gọi là động cơ điện của mình.

Anh vừa nhảy vừa cởi, từng cái quần áo được ném lên giường. Bạch Khả không trốn không tránh, chống cằm trên đầu gối, môi khẽ nhếch, ngơ ngác nhìn anh nhảy. Những ngày ở câu lạc bộ, cô chưa từng bỏ qua một buổi diễn nào của anh. Dưới ánh đèn, cơ thể khỏe đẹp của anh giống như đá quý rạng rỡ phát sáng, làm kinh sợ tất cả giác quan của cô.

Toàn thân cao thấp chỉ còn một cái quần lót, anh đưa lưng về phía cô chậm rãi cởi ra, nhẹ nhàng nâng tay ném về phía sau, ném đến bên chân cô.

“Anh là một ngôi sao sáng!”

Anh đột nhiên quay lại, hát bài hát đang thịnh hành lúc đó. Dùng sức ngoạn mục, phần dưới kiêu ngạo theo động tác của anh dưng cảm giác đầu.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại, giọng nói kiêu ngạo đi vào tai cô: “Bé cưng à, nhìn nhiều lần như vậy vẫn còn thấy ngưỡng sao?”

Mở mắt ra, Đường Nhất Đường hoàn mỹ bên cạnh bất ngờ phóng đại trước mặt, tim đập nhanh, hai má khô nóng.

“Tha thứ cho anh?” Anh dán vào cơ thể của cô, vuốt ve vị trí mẫn cảm của cô.

Cô từ từ gạt đầu. Quả nhiên là sắc đẹp mê hoặc người. Ngay cả một kẻ đầu gối như cô cũng không may mắn thoát khỏi.

“Vậy là tốt rồi.” Anh ôm cô, thuần thục cởi thắt lưng áo ngủ của cô.

“Hôm nay cho em ở trên.” Anh rử rử bên tai cô, xoay người một cái, ôm cô ngồi trên bụng.

Dưới sự chỉ đạo của anh, cô nắm giữ mật mã hạnh phúc của cơ thể anh. Nhờ sự chống đỡ của hai tay anh, thăng trầm trong sự bối rối của ham muốn. Trong mê loạn, cô nhìn chăm chú vào người đàn ông đã khiến cô vừa yêu vừa đau. Không suy nghĩ quá nhiều, chỉ biết là cô đang bao lấy anh, cô rất muốn rất muốn yếu anh.

Tóc dài buông xuống, thân hình trơn bóng non mềm phủ một lớp mồ hôi mỏng. Ngọn đèn trắng đứng chiếu sáng chói mắt. Ít nhất trong mắt cô, thân thể của anh là tuyệt vời. Mặc dù anh hiểu yêu không phải là kiểm soát để giam cầm đối phương, nhưng nay, có được cô, bao gồm tình yêu của cô, là thứ duy nhất anh có. Anh bằng lòng cố gắng cả đời. Trên đường đời ấy không thể không có cô.

Mất đi là một việc dễ dàng thế nào. Thế giới này, mỗi một xó xỉnh đều có khả năng xảy ra bạo loạn bất cứ lúc nào. Anh chỉ có thể đặt cô ở một nơi tương đối an toàn, không, là giam cầm. Cô ngốc như vậy, không phải là kiểu ngây thơ thiếu kinh nghiệm, cũng không phải kiểu đơn thuần thiện lương. Cái ngốc của cô không thể chống lại, là ý trời. Đành phải giam cầm cô. Anh không còn cách nào khác, anh không không chế được.

Mà tất cả những điều này, cô sẽ hiểu chứ?

Hoặc là, không hiểu trái lại là một việc may mắn.

Dạ dày co thắt từng đợt, trong cổ họng tràn ra vị tanh ngọt. Khoảnh khắc bay lên đám mây kia, anh thể nghiệm một lần chết trong chốc lát.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh làm xong điểm tâm chuẩn bị đi làm. Bạch Khả mệt không mở nổi mắt ra, mơ hồ chào tạm biệt với anh. Anh nhét cánh tay lộ ra bên ngoài của cô vào trong chăn, ấn một nụ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nghe được tiếng khóa cửa răng rắc, cô mỗi một nhếch khóe miệng.

Một lần nữa miễn cưỡng, cuộc sống giam cầm vẫn bắt đầu

25. Chương 25: Cùng Anh Mơ Mộng (2)

Sáng sớm, sau khi cô nhận được một cái hôn liền đứng ở bên cửa chớp, nhìn xe vận tải xa xa rời đi. Thunderbird màu xanh cũ nát mệt mỏi ghé vào khoảng đất trống trước cửa. Cô học theo bộ dáng của nó, nằm sấp trên cửa sổ ngán người.

Có lẽ là tính cách quyết định, cô rất ít khi hận một người. Đối với việc ba cô vứt bỏ cô là như thế, đối với việc cha nuôi gián tiếp hại chết mẹ cũng như vậy. Bây giờ, đối với người mình yêu, lại cũng thế. Cô có oán nhưng sẽ không hận.

Chỉ nhớ rõ anh rất tốt. Mà anh đối với cô cũng thật sự rất tốt. Từ đầu đến cuối không cần cô liều mạng nhớ. Mỗi ngày trở về anh đều mang về cho cô một món quà, từ hoa tươi đến tập thơ, thậm chí còn mua lại một chiếc Thunderbird đã qua sử dụng để dạy cô lái xe. Việc vui vẻ nhất mỗi ngày chính là có thể ngồi trong xe, thể nghiệm tốc độ, vờ như mình có tự do. Sau khi chơi đùa với cô trên quốc lộ, anh sẽ đi làm, cô thì lại ở trong tình trạng bị giam cầm.

Cãi nhau vô ích, cầu xin cũng không được. Mỗi ngày, cô giống con thú bị nhốt, đi tới đi lui ở trong phòng, dùng thơ của người chết để xua ngày đi.

Mệt mỏi, một mình ngồi trong bồn tắm lớn đổ đầy nước, nghe tiếng nước nhỏ giọt đơn điệu. Cô bi ai mà hy vọng bản thân sẽ thành thói quen, tựa như thói quen lúc lưu lạc. Mỗi ngày thể nghiệm cô độc, im lặng, giống như từ từ chìm xuống đáy nước sâu thẳm.

Cốc cốc, có người gõ hai cái lên cửa sổ, cô ngẩng đầu, chống lại đôi mắt màu xanh đậm.

“Này,” Người đến tiếp cận cửa sổ nói, “Cho hỏi, chiếc Thunderbird kia là của em hả?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

Người đến mỉm cười. Là một người phụ nữ tóc hồng có khuôn mặt tròn, cả người vàng nhạt, màu son cực kỳ xinh đẹp, cô lệch đầu nói: “À há, chúng ta thật sự rất có duyên, chiếc xe kia vốn là của chị.”

“À há.” Bạch Khả cũng bất giác học theo ngữ khí kỳ lạ của chị ta.

Người phụ nữ nở nụ cười nhẹ, hỏi: “Chị là Belle · Pope, em tên gì?”

“Bạch Khả.”

“Bạch Khả? Em là người Trung Quốc?”

“Vâng.”

“Rất vui được gặp em, chị là người Mỹ bản địa.”

“A.”

Bạch Khả rất hiếm khi nhìn thấy người lạ, nên tò mò đánh giá chị ta. Belle đợi một lúc, nhún vai cười nói: “Em không mời chị vào sao?”

“Cửa bị khóa rồi.” Bạch Khả nhún vai.

Belle đến cạnh cửa thử đẩy vài lần, xác định cửa đã bị khóa, quay lại nói: “Là ai sơ ý khóa em ở bên trong vậy?”

“Chồng em nói bên ngoài không an toàn, anh ấy hy vọng em ở trong nhà.” Sắc mặt Bạch Khả ngăm tối xuống.

“Chồng em? Em kết hôn rồi?” Belle hỏi, lấy tiêu chuẩn nhìn phụ nữ của cô, Bạch Khả vẫn còn chưa trưởng thành.

“Ừm, chồng em tên là Đường Nhất Đường, là lái xe vận tải ở trấn trên.”

“Đường Nhất Đường?” Belle lục lọi trong trí nhớ cái tên này. Người ở trấn trên không nhiều lắm, người bên ngoài liếc mắt một cái là có thể nhận ra, người bên ngoài đến từ Trung Quốc, chắc là chỉ người đàn ông mặc đồ đen thần bí kia. Cô cũng không biết anh ta còn có một cô vợ.

“Sẽ không phải là.....” Cô ta nhìn nhìn cảnh vật xung quanh và tình hình trong phòng nói, “Em bị anh ta giam giữ trái phép ở trong này?”

“Giam giữ trái phép?” Bạch Khả suy nghĩ ý của câu này, “Là nói anh ấy làm trái luật nhốt em ở đây?” Nghĩ nghĩ lại phủ định phỏng đoán của bản thân nói: “Không có, vợ chồng cùng sống trong một phòng không phải hợp pháp sao? Phải lên giường cả đời, làm tình cả đời.”

Thuốc lá trên miệng Belle suýt nữa thì khiến cô bị phỏng, cong cong khóe miệng nói: “Em thật sự là một cô bé kỳ lạ, không, đàn bà, người đàn bà Trung Quốc.”

“Cám ơn.” Bạch Khả cũng thành thật nói cảm ơn, cô thích được gọi là đàn bà Trung Quốc.

“Tuy rằng chị không biết vì sao chồng em lại muốn giam giữ em, nhưng mà nếu là chị, chị cũng sẽ làm như vậy. Hiện tại kinh tế suy thoái, lại có chiến tranh. Nơi nơi đều là đảng Địa Ngục Thiên Sứ, bọn họ thích nhất là những con thỏ nhỏ xinh xắn như em.” Belle rút điều thuốc, tới gần cửa sổ, ngẩng mặt lên chậm rãi phun ra. Bờ môi đỏ tươi mấp máy trong làn khói nói: “Chỉ có điều, cả đời cùng một con thỏ trên giường cũng sẽ ngấy. Nếu em cảm thấy không thể tóm được người đàn ông của em, có thể tới tìm chị, hoặc để tìm hiểu về Thunderbird.”

“Tìm chị à?”

“Đúng, lấy lòng đàn ông là kế sinh nhai của chị.” Cô ta ôm ngực cười, nói, “Nhưng mà em không được nói cho chồng em.”

“Không được, em cũng không thể nói dối anh ấy.” Bạch Khả lập tức từ chối.

“Cô bé ngốc.” Cô cười nhạo nói, “Em muốn nói thì cứ nói, tiện thể nói anh ta phải chăm sóc tốt cái xe yêu quý của chị luôn. Gặp lại sau.” Nói xong cô ta thẳng lưng rời đi. Dáng người dong đưa rời khỏi cửa sổ.

Bạch Khả nhìn chăm chú vào cặp lông mày đầy đặn của chị ta, lòng bàn tay chà xát ở sau người. Có thật anh ấy sẽ ghét thân thể của mình không?

Mang theo vấn đề này, cô trở lại với cuốn sách của người đã chết, muốn từ vài lời bọn họ lưu lại trong sách để tìm đáp án. Đối với người phụ nữ đột nhiên xuất hiện tên là Belle ấy, chỉ như một khái niệm trừu tượng đọng lại trong đầu cô rồi trở thành một quả táo vàng nhạt, chỉ thế thôi.

Zweig nói: Lần đầu tiên một cô gái nhen nhóm lửa tình trong người đàn ông, anh ta sẽ rất vui; Nhưng sẽ cực kỳ nguy hiểm. Đừng đi yêu những kẻ có thân thể trắng kiêu, đầy tự tin, tính khí kiêu căng, tâm tình vui vẻ, phần khởi. Bọn họ không cần người khác yêu! Tình yêu của người khác, bọn họ chỉ xem như dẹt hoa trên găm. Tựa như trên đầu mang một món trang sức, trên cánh tay đeo một cái vòng..... Mà không phải toàn bộ cuộc sống của bọn họ đều ý nghĩa và hạnh phúc.*

“Mà không phải toàn bộ cuộc sống của bọn họ đều ý nghĩa và hạnh phúc.” Cô ngồi dưới đất đọc thầm, hơi nhún mày. Bọn họ, là chỉ ai? Cô gái hay là đàn ông?

Gạch một đường ở dưới câu đó, cô an ủi chính mình. Nhà thơ là kẻ điên, không hiểu lô-gich của nhà thơ là rất bình thường.

Mặt đất truyền đến chấn rung nhỏ, cô không để ý, mãi đến khi tiếng động cơ đến trước cửa.

“Hello, có ai không?” Thanh âm truyền đến từ nơi cách đó mấy mét.

Cô đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy bốn, năm người đàn ông ăn mặc kỳ quặc quơ cánh tay về hướng căn nhà. Bên cạnh bọn họ còn có hai xe trọng tải.

Lúc này, một người đàn ông đã thấy được cô, vỗ vỗ đám bạn, đi tới hướng cô.

“Grào!” Người đàn ông đột nhiên nhảy đến trước mặt cô làm cái mặt quỷ. Cô sợ tới mức vút luôn quyển sách trên tay, lui từng bước về phía sau. Người đàn ông và đám bạn phát ra tiếng cười sắc nhọn.

“Người đẹp à, iếng nước uống đi.” Một người có vóc dáng thấp trong đám đó bám cửa sổ nói. Từ khe hở cửa chớp, anh ta miễn cưỡng thấy rõ mặt Bạch Khả, kinh ngạc mở lớn miệng quay đầu nói: “Đó là một người đẹp Châu Á!”

Những người khác cũng đồng thời đến gần, chen lấn giống như đang thăm quan ở vườn bách thú, có người hỏi: “Em là người Trung Quốc sao?”

“Anh.... Sao anh biết.” Bạch thật có chút hoang mang, lui về bên kia tường. Trước kia rất ghét cửa sổ kiên cố như vậy, hiện tại chỉ hy vọng nó càng chắc càng tốt.

“Ha ha, anh đương nhiên biết!” Người đàn ông nói rất mờ ám. Trong mắt bọn họ, toàn bộ người da vàng mắt đen đều là người Trung Quốc.

“Ở một mình không thấy cô đơn sao, ra đây chơi đi.” Người đàn ông theo khe hở luồn ngón tay vào trong, không ngừng ngoắc ngoắc.

“Không.....” Mặc dù biết ngón tay kia không chạm vào mình được, cô vẫn thấy ghét mà rụt đầu.

“Ra đi, ra đi, ra đi, ra đi.....” Đám đàn ông đồng loạt hô.

Cô sợ hãi ôm tai. Tiếng huýt sáo, tiếng cười quái dị vẫn không ngừng lọt vào.

Nhắm mắt lại, ngoài việc lẩm nhẩm tên Đường Nhất Đường trong lòng, cô không còn biện pháp khác.

Rầm! Tiếng đập mạnh làm cô sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, vừa định đứng lên xem thế nào, thì chợt nghe giọng nói quen thuộc: “Đợi ở đó, đừng tới đây!”

Tiếng đánh nhau dữ dội không dừng lại, cô ngồi tại chỗ, ánh mắt hoảng sợ thỉnh thoảng nhìn thấy những cái bóng đột ngột đổ trên cửa sổ, hoặc là cánh cửa lung lay thay đổi vị trí không theo quy luật.

Mãi đến khi một tiếng súng vang lên, bước chân dồn dập, tiếng động cơ và tiếng những người đàn ông chửi rủa nhanh chóng đi xa.

Qua thật lâu khóa cửa mới có động tĩnh, cô lập tức chạy vội tới cạnh cửa. Trong khoảnh khắc sắp chạm vào khung cửa, ánh mặt trời len lỏi vào trong. Vừa mở mắt, thân hình cao lớn nghiêng người tựa trên khung cửa, phía sau là ánh sáng, trên mặt là nụ cười mơ hồ.

“Còn không lại đây đỡ anh.” Anh vươn tay, mu bàn tay dính đầy máu. Bạch Khả muốn đỡ, bị anh đẩy ra. Anh dùng cổ tay xoa xoa cằm nói: “Quên đi, mang hộp cứu thương tới đây.”

Bạch Khả sững sờ nhìn anh.

“Không phải máu của anh.” Anh nói.

Lúc này cô mới có phản ứng, chạy nhanh vào phòng bếp tìm hộp cứu thương.

Chờ cô đi rồi, anh nhin đau che phần bụng, dựa vào cái bàn bên cạnh, bước từng bước vào phòng khách.

Bạch Khả ôm hộp vội vã chạy ra, vô ý giẫm phải chân mình, bổ nhào vào sô pha.

“Đừng vội!” Anh nâng cô dậy, đặt cô ngồi trên sô pha.

“Bị thương ở đâu, em giúp anh khử trùng.” Bạch Khả vội vội vàng vàng cởi quần áo anh, thở hổn hển. Trên người anh toàn vết xanh tím, vài vết thương nhỏ rướm máu.

“Đây là ký hiệu của người đàn ông dũng cảm, đẹp trai chứ,” Anh cười nói, “Chồng em đây là một đánh bốn đó nha.”

Bạch Khả không nói gì, lấy rượu sát trùng nhẹ nhàng lau qua miệng vết thương. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh, xác định mình không làm anh đau. Anh vẫn cười, mặt cũng không nhăn.

“Anh nói rồi, bên ngoài thật sự không an toàn. Bây giờ đã tin chưa, sao anh có thể yên tâm để em một mình ra ngoài đây.” Anh lau mấy giọt nước mắt trên mặt cô, vò vò tóc cô nói, “Dạ dày của anh đã cảm giác được em đang khóc.”

“Em không có.” Cô khịt khịt mũi, kiểm tra trên người anh còn để sót vết thương nào không. Sợ thật sự sẽ chảy nước mắt, cô cố gắng kiềm chế tài để dời sự chú ý của mình. “Vừa rồi là tiếng súng hả?” Cô hỏi.

“Ừ.” Anh gật đầu, từ trong túi lấy ra một cây súng tự động đưa cho cô nói, “Tiền hai ngày kiếm được, em giữ phòng thân đi.”

Cô nhận, cũng không kinh ngạc. Chỉ tò mò vật này sử dụng như thế nào.

“Mở chốt bảo hiểm trước, sau đó.....” Anh hơi nâng người dậy, dạ dày đột nhiên truyền đến cơn đau thắt, khiến anh không thể đứng dậy. Tay nắm thành quyền để ở dạ dày, không rên một tiếng chỉ chịu đựng.

“Là như thế này hả?” Cô thử đẩy chốt mở phía trên cò súng ra, quay đầu hỏi anh. Thấy bộ dạng khó chịu của anh, liền ném súng lục xuống. “Sao vậy, đau chỗ nào?” Cô ngồi xổm bên chân anh, nâng mặt anh lên.

“Không có việc gì.....” Dựa vào tay cô, anh cố gắng ngẩng đầu nhìn cô. Trước mắt mơ hồ. “Anh chỉ hơi chóng mặt.” Anh hít vào một hơi, muốn cười, lại kéo ra một hồi ho khan. Vị tanh ngọt tràn ra khoang miệng.

“Anh....Anh ho ra máu!” Cô hoảng sợ nhìn bờ môi đỏ tươi của anh. Ngay cả tay cô cũng dính chấm máu nhỏ.

Anh muốn dỗ dành cô, lại bất đắc dĩ một câu cũng nói không ra. Sau đó cảm thấy phần nách và cổ bị dùng lực, cả người bị kéo khỏi sofa. Anh biết là cô, trong hoảng hốt còn đang suy nghĩ sao cô lại có sức lực mạnh như vậy.

Qua một lúc được đỡ vào trong xe, thị lực của anh dần dần khôi phục, còn chưa kịp giả bộ thoải mái để đùa với cô một chút, xe đã được khởi động. Anh chưa bao giờ nghe qua một chiếc xe lại có tiếng phanh kít như vậy. Mỗi lần của người sẽ cong lại giống như bị cắt vào trong thùng lại bị ném ra tại chỗ. Đầu óc vốn có chút tỉnh táo cũng hỗn loạn, miễn cưỡng giương mắt nhìn cô. Tóc mái che khuất nửa khuôn mặt cô, anh vươn tay vén tóc mái qua sau tai, lộ ra cái mũi thẳng thanh tú của cô.

Cô quay lại cho anh một nụ cười hơi khấn trương lại rất kiên định, rồi lập tức quay đầu qua, trừng lớn mắt nhìn thẳng phía trước.

Nụ cười này, vĩnh viễn khắc sâu vào lòng anh.

Xe chạy thẳng đến bệnh viện trên, cô không đợi tìm vị trí dừng xe, mà dừng lại ở ven đường rồi đỡ anh vào phòng cấp cứu. Hỏi bệnh tình một cách qua loa, anh bị đẩy vào phòng xét nghiệm làm các loại kiểm tra. Có kết quả kiểm tra, là xuất huyết dạ dày, còn có biến chứng là lên cơn sốt và thiếu máu. May mà đưa tới kịp thời, không đáng lo ngại.

“Kết quả kiểm tra chi tiết phải hai ngày sau mới có, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thông báo cho hai người. Tốt nhất là nằm viện quan sát một ngày, xác định không có vấn đề gì là có thể xuất viện.” Bác sĩ dặn dò vài câu, rồi đóng cửa phòng hộ bệnh.

Cô ngồi bên giường bệnh căng thẳng quan sát sắc mặt anh.

“Đừng nhìn anh như vậy.” Anh kéo khóe miệng nói, “Bị em nhìn sắp thủng một lỗ rồi đây này.”

Cô chớp chớp mắt, nước mắt cứ thế rơi xuống. “Về sau, đừng uống rượu nữa, được không.” Cô cầm tay anh, để vào bên môi.

“Ừm..... Để anh suy nghĩ lại.” Anh nâng một ngón tay lên cạo cạo chóp mũi ướt át của cô.

“Được không.” Cô lại hỏi lần nữa.

“Ừm.....” Anh qua quýt.

“Được không.” Ngữ khí như dịu dàng, lại cố chấp.

“.....”

“.....”

“Được rồi.” Anh hoài nghi nếu anh không đáp ứng, cô sẽ hỏi vậy đến hừng đông.

Đạt được cam đoan của anh, cô rút cuộc cũng lộ ra nụ cười tươi, cười càng xán lạn, ngược lại nước mắt càng rơi nhiều hơn.

“Em không thích bệnh viện.” Cô oán giận nói.

“Anh cũng không thích.” Anh nhắm mắt lại, anh không thể nhìn bộ dạng khổ sở của cô, càng không thể đối mặt với bản thân. Khi cô khổ sở, mình lại suy yếu vô lực.

“Về sau chúng ta không bao giờ tới nữa.” Cô bật khóc.

Từ lúc bị sinh non, cô liền có cảm giác bất an đối với bệnh viện. Vừa vào đây, mùi thuốc khử trùng bao phủ khắp nơi, quấy nhiễu cô, khiến cô khó thở.

“Được, không bao giờ đến nữa.” Anh thì thào nói xong, kiềm không được mỗi một, rơi vào mê man.

Trong mộng là cây hạnh đào cành lá xum xuê, còn Có những bông hoa đậu lupin màu xanh. Gió nhẹ lướt qua mặt, vàng sáng nhỏ lẻ theo kẽ hở lá cây chiếu xuống. Anh ôm cô, cả người là máu.

Bỗng chốc bừng tỉnh, anh cho rằng tất cả đã kết thúc. Thật lâu mới rõ ràng nơi mình đang ở, trong tay là đôi má ấm áp của Bạch Khả. Thì ra, chỉ là cơn ác mộng.

Ác mộng..... Lúc anh cầm kết quả xét nghiệm rời khỏi bệnh viện cũng cho rằng chỉ là sợ bóng sợ gió. Dùng sức gõ cái gậy muốn bản thân tỉnh khỏi mộng, nhưng rõ ràng mỗi một cú đánh, dây thần kinh sẽ đau đớn mà không có sự cảm thông buộc anh phải đối mặt với hiện thực.

Nếu biết hiện thực là một giấc mộng mê lương như thế này, anh thà rằng vĩnh viễn ngủ say.

Bước đi vô hồn trên những con đường rải sỏi, anh thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh, càng không ngừng nhìn xung quanh, anh càng không biết bản thân đang nhìn cái gì hoặc tìm cái gì, chính là không thể không chế được.

Anh muốn biết, con đường này, rốt cuộc còn có thể đi trong bao lâu!

Ánh tà dương trải dài trên con đường quốc lộ quanh co, bầu trời màu máu nhiễm đỏ mái nhà màu trắng. Dưới mái hiên kia, có cô đang đợi anh.

Anh không biết đã mở cửa như thế nào, trong mắt chỉ có Bạch Khả giống như con thỏ bị chấn kinh đang vênh tai lên, cùng với bộ dạng cô chạy qua ôm lấy anh.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy?” Cô hỏi

“Nhớ em.” Anh nói

Cô cười đến ngại ngùng, lại hỏi: “Xe anh đâu?”

Anh suy nghĩ một lát mới cười nói: “Quên ở bên đường. Thật sự rất nhớ em.”

“Ha ha.” Nói thẳng như vậy, cô chỉ có thể làm ra phản ứng trực tiếp nhất — cười.

Cơm chiều chính là dùng bánh mỳ chưa lên men để làm bánh pizza. Anh nhìn cô ăn từng miếng từng miếng, đang tưởng tượng để lĩnh hội cái ngon của món này.

“Sao anh không ăn?” Cô hỏi.

“Mùi vị này không ngon lắm.” Anh nói.

“Đừng vì bản thân anh không có khẩu vị mà đi chê đồ ăn của người ta.” Cô gắp miếng pizza đến trước mặt anh, cười nói, “Đây là Tagore nói.”

Nghĩ đến Tagore, lại nghĩ đến bộ dạng anh cầm chiếc ô màu đỏ nhảy dưới tuyết. Cô nhin không được nhếch môi cười, ấn miếng pizza vào miệng anh.

Ăn xong cơm chiều, anh ngồi dựa vào đầu giường, cô chui vào lòng anh. Hai người anh một câu tôi một câu mà nói chuyện.

“Lần trước anh hát bài tiếng Anh rất dễ nghe, lại hát lần nữa đi.” Cô năn nỉ nói. Đầu đặt trước ngực anh, nghe tiếng tim đập. Nếu có thể có giọng hát của anh sẽ rất tuyệt.

Giọng hát mà cô mong muốn đã cất lên, cô cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.

“Some say love, it is a river that drowns the tender reed. Some say love it is a razor, that leaves your soul to bleed.....”

(Có người bảo tình yêu là dòng sông làm chìm đắm những ngọn cỏ non mềm. Người khác lại nói tình yêu là lưỡi dao làm hồn kẻ đang yêu rỉ máu.)

“It’s the one who won’t be taken who cannot seem to give, and the soul afraid of dying that never learns to live.....”

(Bởi người ko thể bị lấy đi lại chẳng có vẻ gì sẽ trao tặng..Và bởi tâm hồn sợ phải chết vì nên chẳng bao giờ học cách sống.)

“Just remember in the winter far beneath the bitter snow lies the seed that with the sun’s love, in the spring, b es a rose.”

(thì hãy nghĩ về mùa đông lạnh giá kia ở rất sâu dưới lớp tuyết dày đặng ngất... có một hạt mầm đang nằm im ngủ để rồi với mặt trời của tình yêu vào mùa xuân nó sẽ thành hoa hồng...)

Thanh âm của anh không còn mộc mạc như trước nữa, hơi khàn khàn. Cô đắm chìm trong giọng hát, không nhận thấy có gì khác thường, chớp sau mới hỏi: “Bài hát này tên là gì?”

“The rose.”

“Ừm.”

Cô cười khê, chợt thấy vành tai trên ngực anh bị ép chặt, ngẩng đầu nhìn lên, thấy anh lệ rơi đầy mặt.

Cô chưa bao giờ thấy anh khóc, không biết phải làm thế nào, chỉ biết hôn hết nước mắt trên mặt anh, giống như anh đã từng làm với cô. Trái tim cũng cùng đau nhức.

Anh ngăn nụ hôn của cô, gắt gao ôm cô vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn màu cam trên trần nhà. Chớp mũi quanh quẩn mùi hương của cô.

Có được mùi hương của nhau, thân thể ở cùng không gian, chia sẻ nhiệt độ cơ thể cho nhau..... Bọn họ cứ như thế mà yêu nhau, nhưng cô vĩnh viễn sẽ không biết vì sao anh khóc.

26. Chương 26: Cùng Anh Mơ Mộng (3)

Nửa đêm bỗng nhiên tỉnh dậy dưới cơn mưa to tầm tã, Bạch Khả đang ngủ say trong lòng anh, hô hấp rất nhẹ. Thế giới của anh im lặng chỉ còn lại tiếng mưa rơi, tiếng hít thở, giọng thều thắt phủ ngũ tạng. Gắt gao ôm chặt người trong lòng, chặt hơn, lại chặt hơn, mãi đến khi người đang trong giấc mộng phát ra tiếng rên khó chịu.

Dán mặt lên trán cô, anh chưa bao giờ cảm thấy cách cô xa đến thế.

Mưa vẫn không ngừng rơi, mãi cho đến tảng sáng.

Cơ thể linh động tinh tế kia, đang mở rộng hai tay dưới nắng sớm, vui vẻ hít sâu không khí còn vương mùi mưa.

Anh đứng phía sau nhìn cô, điên cuồng mà nhìn.

“Mùa xuân đến rồi!” Cô vui vẻ kêu lên.

Anh đi dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu, bầu trời vạn dặm không mây. Nebraska lại nghênh đón một mùa thu hoạch. Mùa xuân, giông tố không hề có dấu hiệu ập đến. Vạn vật ở đây sinh trưởng mạnh như trời hạn gặp mưa.

Mà anh, lại như một gốc cây khô đang từ từ mục nát.

“Anh không đi làm sao?” Không biết từ lúc nào, cô đã đứng trước mặt anh.

“Ừ, đi làm đây.” Anh lại lưu luyến nhìn cô một lúc rồi mới đi về hướng xe hàng.

Cô nhìn theo bóng anh, lại nhìn cánh cửa rộng mở, liền chạy nhanh ra xe anh nói: “Anh không khóa cửa sao?”

Thu bàn chân đã để ở trong xe lại, anh đến bên cạnh cô, cười nhạt nói: “Em nhắc anh làm gì.”

Cô gãi gãi tóc, không cảm thấy bản thân có chỗ nào không đúng.

Lúc khóa cửa, khuôn mặt tươi cười của cô từ từ nhỏ dần trong tầm mắt, cho đến khi không thấy nữa. Trong lòng dâng lên cảm giác không đành lòng.

Nhốt cô như vậy, có thể nhốt trong bao lâu?

Có thể bao lâu thì bấy lâu.

Lái xe lên bệnh viện trấn trên hỏi về cách điều trị ung thư dạ dày, bất luận bệnh viện nào cũng có kết quả giống nhau. Với trình độ chữa bệnh hiện nay, ung thư dạ dày không phải khó điều trị, tuy nhiên chi phí rất cao. Không có bảo hiểm y tế rất có thể sẽ bị bệnh viện tư nhân từ chối nhận, mà bệnh viện công thì không có đầy đủ điều kiện để điều trị ung thư dạ dày, căn bệnh nghiêm trọng như vậy.

Bệnh nhẹ ở trong bệnh viện một đêm có thể phải tốn hai ngàn đôla, huống chi là một cuộc phẫu thuật. Những loại phí rườm rà này có thể dễ dàng khiến người ở tầng lớp bần dân như bọn họ phá sản.

Đậu xe ở ven đường, anh tựa đầu trên tay lái đau khổ suy nghĩ về tương lai. Điều trị phải có ba mươi ngàn, bán nhà cũng không đủ. Làm sao anh nhẫn tâm khiến Bạch Khả đang có được chút ổn định lại trở về với cuộc sống nay đây mai đó. Nỡ lòng nào để cho cô sống không áo cơm còn phải lo nghĩ sinh kế.

Màn hình TV trong tủ kính cửa hàng bên cạnh xe đang chiếu tin tức khẩn cấp. Bản đồ thời tiết màu xanh trên màn hình hiển thị, trong vòng hai ngày tới sẽ có lốc xoáy từ Oklahoma thẳng lên hướng bắc, nó sẽ quét qua phạm vi biên giới tiểu bang. Người qua đường dừng chân nhìn vài lần liền cất bước rời đi, nước Mỹ là quốc gia nhiều gió lốc, bọn họ tập mãi cũng thành thói quen.

Bên trong xe, Đường Nhất Đường chờ tin tức phát xong, khởi động kiểu xe năm 91 thật sự rất khó khăn. Chiến tranh, gió lốc, kinh tế suy thoái, còn bệnh ung thư của anh. Azzzz.

Xe chạy, bầu trời bỗng nhiên u ám. Nhìn bằng mắt thường, vùng trời thành phố bị bao phủ bởi tầng sương mù xám trắng, không thể phân biệt những kiến trúc muôn màu muôn vẻ kia. Chỉ có đỉnh cây thập tự màu

vàng trên tháp chuông nhà thờ cách đó không xa là lao ra vòng vây, trở thành điểm sáng duy nhất trong tầm mắt.

Thượng Đế có đang nhìn bọn họ không? Vì sao anh còn cảm thấy tuyệt vọng đến thế!

Không, nhất định còn có cách khác. Số phận đã từng hào phóng với bọn họ một lần. Lần này, có lẽ còn có một viên kim cương trong một góc phòng nào đó. Nghĩ đến đây, anh dùng lực giẫm chân ga.

Về nhà, từ chối ôm lấy Bạch Khả triền miên, vừa vào cửa anh đã tìm kiếm trong phòng. Có lẽ còn có một con đường sống!

Mặc dù Bạch Khả thấy buồn bực, nhưng nhìn bộ dạng nóng nảy của anh cũng không dám hỏi nhiều, im lặng theo sát anh. Mỗi khi anh đổi chỗ tìm kiếm, sẽ thu dọn sạch sẽ nơi bừa bộn anh vừa lục lọi.

Lục đến khi thật sự không còn nơi nào để tìm nữa, anh cực kỳ thất vọng quỳ trên mặt đất, nhặt bình hoa cạnh chân lên, nện xuống đất. Bạch Khả kinh ngạc hét lên một tiếng, đóng đồ ôm đầy tay rơi xuống đất,

“Anh rốt cuộc..... Làm sao vậy.” Cô đứng cách anh một bước, muốn tiến lên lại không dám.

Ngồi trong góc phòng, ôm lấy đầu, anh thở dốc, lồng ngực như muốn vỡ tung. Tìm không thấy, cái gì cũng không có.

Giương mắt nhìn thấy Bạch Khả đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn anh, anh cười khổ. Chẳng lẽ anh đã khiến cô sợ hãi đến nỗi không dám tiếp cận sao? Đưa tay kéo cô vào lòng, anh dỗ dành: “Đừng sợ, anh chỉ đang tìm vài thứ.”

“Anh tìm cái gì?” Tay đặt trên khuôn ngực không ngừng phập phồng của anh, cô dừng ở mắt anh. Hốc mắt anh chuyển đen, không còn thần thái như trước.

“Không có gì.” Anh tránh ánh mắt cô.

“Anh có chắc là không có chuyện gì không.” Cô lo lắng hỏi.

“Không có.....” Anh không hề ấp úng mà trả lời, ngay cả bản thân cũng đi lừa.

“Anh.....”

“Bạch Khả!”

Anh lớn tiếng cắt ngang không cho cô tiếp tục hỏi nữa. Bạch Khả lại giật mình hoảng sợ, tay đặt trước ngực anh cũng rụt về.

“Bạch Khả.....” Anh dùng ngữ khí dịu dàng gần như cầu khẩn gọi cô, nghĩ nghĩ rồi cười nói, “Em hạnh phúc không?”

Không cần suy nghĩ, cô dùng sức gật đầu.

“Trước đó thì sao?” Anh hỏi.

“Trước kia, lúc có mẹ cũng rất hạnh phúc.” Trong lời nói lộ ra chút thương cảm.

“Lúc có mẹ là lúc nào?”

“Ở Trung Quốc, mỗi ngày đều có thể ăn cơm do mẹ nấu. Đến tết sẽ có quần áo và giày mới, còn có sách giáo khoa mới. Mẹ sẽ đưa em đến trường, chưa bao giờ vì em thi không tốt mà mắng em. Bà còn kể cho em rất nhiều chuyện xưa.”

“Rất nhiều chuyện xưa, ha ha, cái này gọi là hạnh phúc sao? Vậy nếu so sánh với anh, ai cho em nhiều hạnh phúc hơn?”

“Cho tới bây giờ em chưa từng so qua, cả hai đều là người rất quan trọng với em.”

“Anh nghĩ chắc là anh, ít nhất mẹ em đã mất, em còn sống. Nếu anh chết, em sẽ đau khổ đến chết.”

“Em đã đồng ý với mẹ sẽ sống tốt, chẳng cần quan tâm đến cảm giác của thân xác, chỉ cần còn sống, vì tín ngưỡng. Mà anh, Nhất Đường, anh chính là tín ngưỡng của em.”

Nói tới đây, mắt cô đã ứa lệ. Trước khi anh giơ ngón tay lên, cô đã kéo tay áo lau khô khóe mắt, khịt khịt mũi cười hỏi: “Vậy còn anh, anh hạnh phúc không?”

“Anh cũng rất hạnh phúc.” Anh nheo mắt lại.

“Trước thì sao?” Cô hỏi.

“Lúc trước.....” Chuyện trước kia bị chôn quá sâu, anh cần thời gian nhớ lại. “Lúc bảy tuổi, anh và mẹ anh, ba, còn có..... Bọn anh sống ở Texas. Nơi đó có cây hạnh đào, có cây xa cùc, có nhiều phòng lớn, lớn hơn chỗ mình đang ở hiện tại năm lần, không, gấp bảy. Em chưa từng đến Texas đúng không, em chắc chắn không biết nơi đó đẹp đến thế nào.” Ánh mắt anh trống rỗng nhìn lên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch, bỗng trầm xuống, nhún vai nói, “Có một ngày, mẹ anh hoảng hốt trở về, anh còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị đưa đi. Ở chỗ ba mẹ nuôi mười năm, không được phép tùy ý ra ngoài, ở trong trường học không thể tùy ý kết bạn. Việc này cũng không sao, không thể nói là may mắn hay bất hạnh. Vốn theo giao hẹn anh phải cùng bọn họ quay về Trung Quốc. Nếu như vậy, hiện tại em sẽ không gặp được anh. Nhưng anh không cam lòng, anh muốn ở lại đây. Một ngày nào đó anh phải gặp lại bọn họ, anh muốn hỏi bọn họ, vì sao phải làm như vậy với anh. Chẳng lẽ đứa con ruột thịt của bọn họ lại không bằng một mớ than! Nếu thật sự là như vậy, thì vì sao lại cứ chọn anh!”

Anh ôm lấy vai cô, ngón tay khảm vào da thịt cô.

“Em nghe không hiểu anh đang nói gì, nhưng em thấy rất may mắn vì bọn họ chọn anh. Bởi vì như thế chúng ta mới có thể gặp nhau.” Bạch Khả chịu đựng đau đớn, nói ra suy nghĩ thật của mình.

Tim anh bị bóp chặt, cười nói: “Nếu cho em chọn một lần nữa, em với mẹ em có đến nước Mỹ không?”

“Đời người không thể quay lại một lần nữa.” Cô nói.

“Những lời này không giống của em, là ai nói cho em?” Anh hỏi.

“Mẹ. Trước khi đến Mỹ bà đã nói với em, một khi đã lựa chọn sẽ không có đường lui.” Cô thần nhiên nói.

Thành công cũng tốt, thất bại cũng tốt. Chung quy người ta cũng vì lựa chọn của bản thân mà trả giá. Cuộc sống nên là như vậy. Mỗi một lần nhớ lại, nếu lúc trước thế này thế kia, căn bản là đang trốn tránh hiện thực, hoặc là tự tìm phiền não.

Lời của cô làm anh trầm mặc. Hai người không nói gì chỉ nhìn nhau.

Gió lớn thổi vào làm cánh cửa đóng rầm một cái. Cô lấy lại tinh thần, nhìn sắc trời sắc âm u, nhất định là chuẩn bị đổ mưa, lập tức đứng dậy đi đóng cửa sổ. Quỳ đã lâu, chân tê rần, cô đứng ở cửa sổ kính, vừa xoa đầu gối vừa nhìn trời.

Hạt mưa rơi nghiêng đầy trời, ngoài phòng mờ tối.

Anh đến bên cạnh cô ngồi xồm xuống, dịu dàng bóp đầu gối hộ cô.

“Azzzz, anh nói xem phía trên đám mây kia có đầy nắng hay không.” Cô hỏi bất chợt.

“Có lẽ, mặt trời vốn cao hơn mây.”

“Đó nhất định là thiên đường mỗi ngày đều có nắng rực rỡ. Mẹ em thích nhất ngày nắng.”

“Bạch Khả này,” Anh thở dài, đứng lên, ôm lấy cô từ phía sau, nói, “Nếu anh có thể gặp em sớm hơn vài năm thì tốt rồi. Nhưng giống như em nói, đời người không có nếu như. Chỉ có thể bước về phía trước, nhưng con đường của chúng ta không có điểm cuối, phải làm sao đây.”

“Rất đơn giản mà, em đi con đường của anh, anh đi đâu em đi theo đó.”

“Ha ha, cũng tốt, dù sao cuộc đời của chúng ta cũng không tính là tốt đẹp gì, hạnh phúc lại quá ngắn ngủi.....” Hít mạnh một hơi, dạ dày đau như cắt. Anh gần như đem trọng lượng toàn thân đặt trên vai cô, ngừng thật lâu mới thì thào nói, “Thật ra thiên đường, cũng sẽ mưa.”

“Làm sao anh biết?” Cô hỏi.

Anh không trả lời, chờ đau đớn qua đi, mở miệng nói: “Theo anh cùng lên thiên đường đi.”

“Lên thiên đường?” Cô hoang mang quay đầu, môi lập tức bị chặn lại.

Tình yêu dịu dàng lưu luyến, cô đã thành thói quen, nhưng lần này lại không như trước. Đầu lưỡi của anh nóng bỏng hơn người thường, cứ ở sâu trong khoang miệng cô. Nụ hôn thật lâu, anh không cho cô hít thở, thậm chí cắn nát môi dưới của cô. Lúc vị tanh ngọt của máu lan trong khoang miệng, cũng là lúc đầu ngón tay lạnh lẽo của anh xẹt qua trước ngực cô, làm cô hơi run rẩy.

Môi với răng quần nhau quá nóng bỏng khiến cô thiếu dưỡng khí, chờ khi cô lại có thể hít thở, toàn thân trần trụi đã nằm ở trên giường. Anh ở phía trên cô, đang cởi nốt thứ che chắn cuối cùng.

Anh kéo chân cô, hôn lên mỗi đầu ngón chân. Cô ngượng ngùng cầm chân lên che phần dưới, nhưng tư thế đó lại càng gợi cảm hơn, phối hợp với biểu tình chờ mong lại thẹn thùng trên mặt cô, anh nhìn rồi cong lên nụ cười.

Nhớ tới hậu quả lần trước hôn ngón chân anh, cô cũng bật cười.

“Nhóc con đáng chết, như thế này xem em còn cười nổi không.” Anh cong cong lòng bàn chân của cô nói.

Cô ngứa muốn rút chân về, lại bị anh nắm chặt. Lập tức, anh hôn xuống. Đôi môi mấp máy trên làn da, đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt nhẹ, theo mắt cá chân đến bên trong đùi. Phàm là những nơi anh lướt qua, đều lưu lại một cảm giác ướt ướt.

Được hôn dịu dàng như vậy, cô vừa thích lại khó nhịn, che miệng nhưng vẫn không nhịn được tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng.

Lưu luyến mảnh đất e thẹn của cô, sau khi lơ đãng chạm đến vùng mẫn cảm nhất, anh hảo tâm buông tha cô, ngược lại hôn lên rốn cô. Từ rốn hướng lên trên, đầu tiên là bên trái, sau là bên phải. Sau khi lưu lại dấu hôn đỏ sẫm, lại đến xương quai xanh, cổ họng, cằm, hai má, cuối cùng là đến vành tai cô.

Đồng thời, phần dưới của anh chen giữa hai chân cô, từ từ mở ra. Cô theo bản năng muốn khép hai chân lại, kẹp chặt thắt lưng anh.

“Em chuẩn bị tốt chưa?” Anh nâng mặt cô lên, mơn trớn mồ hôi ẩm ướt dính trên trán cô.

Hai mắt cô đầy sương mù nhìn anh.

“Anh mang em, đi đến thiên đường.” Nói xong, anh vùi mình vào nơi thăm thẳm, chật hẹp của cô.

Chặt chẽ bao lấy, nhiều nước, ẩm áp, như đang trở vào trong bụng mẹ. Mỗi một lần rút ra càng xâm nhập sâu hơn, anh vẫn cảm thấy không đủ. Anh muốn càng sâu càng sâu hơn, mãi đến khi vùi toàn bộ chính mình vào tử cung ẩm áp của cô.

“Nhẹ một chút.....” Cô cắn môi nói.

Anh giống như không nghe được cô nói, mê mẩn nhỏ mồ hôi lên người cô.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu lúc sáng lúc tối, dưới va chạm mạnh mẽ của anh, cô sợ bản thân sẽ bị đẩy xuống giường bất cứ lúc nào, chỉ biết ôm chặt lấy anh.

Khoái hoạt ở bụng dưới từ từ tích lũy, cô mở to hai mắt, chống lại ánh mắt chuyên chú của anh. Trong mê loạn, cô cho anh một nụ cười trấn an.

Nụ cười này khiến anh khó có thể hô hấp.

Phần dưới càng bị hút chặt, anh biết cô sắp lên đỉnh, mà anh còn cách đỉnh một đoạn, điều này để anh có thể nhìn rõ mỗi một biểu tình của cô. Anh phải nhớ kỹ khuôn mặt cô, nhớ kỹ khi cô ở dưới thân anh xinh đẹp kinh người như thế nào. Đây là thời khắc thuộc về mình anh, anh muốn nó độc quyền thuộc về anh vĩnh viễn.

Đến bây giờ anh vẫn không thể lý giải bản thân vì sao lại bị cô cuốn hút như thế, anh tham lam, anh điên cuồng, ngay cả bản thân cũng cảm thấy kinh hãi.

Anh nhét toàn bộ phản ứng dù nhỏ của cô vào trong mắt, nửa dưới lặp lại luật động, tư duy sớm đã chạy đầu mất.

Việc đáng sợ nhất của căn bệnh ung thư? Là nó xâm nhập vào từng tế bào của con người một cách im hơi lặng tiếng, đợi khi công thành đoạt đất xong mới thổi kèn đánh trống. Khi đó, đã không còn cách nào xoay chuyển. Tuy rằng anh không muốn nói thẳng như thế, nhưng anh không thể không thừa nhận, Bạch Khả, anh bị ung thư.

Nhưng mà đừng lo, tất cả đều không liên quan. Anh sắp mang theo căn bệnh ung thư nhỏ nhắn dễ thương gọi cảm của mình, bước vào thiên đường thảnh thơi cũng sẽ có mưa.

Dịu dàng xoa cái cổ trắng nõn, trong ánh mắt mê hoặc của cô, từng chút từng chút bóp chặt. Đầu ngón tay phải chạm vào khớp xương thứ nhất của ngón tay trái, từ từ chồng lên, đến khi chạm vào khớp xương thứ hai. Cô giãy giụa gọi tên anh. Anh nghe được, nhưng anh đã không thể dừng lại.

Trùng lớn mắt nhìn hai gò má đỏ lên của cô, anh rõ ràng cảm giác được hơi thở của sinh mệnh đang từ từ rút khỏi thân xác cô. Mà linh hồn của cô đang bước từng bước dung nhập vào trong cơ thể anh. Anh sắp có được cô, mãi mãi. Anh vì hưng phấn mà hàm răng run lên, mỗi một khối cơ thể đều co rúm. Đây là loại kích thích cho dù làm tình dưới hình thức gì cũng không đạt được.

“Theo anh..... Đi thôi.....” Anh cắn răng nói.

Cô không gỡ tay anh ra được, trong hoảng sợ cực độ, run run vươn đầu ngón tay chạm được khuôn mặt dữ tợn của anh.

“Lucy.....” Cô khó khăn gọi ra tên tục của anh.

Bỗng nhiên, khuôn mặt hé ra nụ cười dịu dàng hiện lên trong tâm trí anh. Hồi ức ủa về, là giọng hát của cô trong tầng hầm âm u, là dáng vẻ cô cắn sợi tơ nhìn anh, là bóng dáng xoay tròn trong nắng sớm sau cơn mưa xuân. Mà tất cả, sắp bị anh tự tay hủy diệt, trở thành một cái xác lạnh ngắt. Rồi sau đó, trên đời này không bao giờ còn nụ cười, giọng nói của cô nữa.

“Không.” Anh cúi đầu, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Ngón tay dần dần buông lỏng, anh giật mình thất thần ngồi trên cô, mờ mịt nhìn mọi thứ trước mắt.

Trong khoảnh khắc anh buông tay, nước mắt cô lập tức tràn ra. Có ba giây, cô thậm chí không thể ý thức được bản thân đã có thể hô hấp. Theo bản năng lá phổi co rút kéo sinh mệnh cô lại, cô ghé vào bên giường ho khan dữ dội.

Nghe tiếng cô ho khan anh mới lấy lại tinh thần, run run vươn tay muốn xác định sự tồn tại của cô. Vừa chạm vào vai cô, cô liền hoảng sợ xoay người, lui đến đầu giường, cảnh giác nhìn anh. Mặt đầy nước mắt.

Chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như vậy của cô, anh nhất thời sững sốt, tay cứng giữa không trung.

“Anh vừa mới muốn.....” Cô muốn nói lại thôi, xúc cảm nghiền ép còn lưu lại trên cổ.

“Anh.....” Sự tránh né của cô giống như cây kim đâm vào tim anh. Anh không nói gì mà chống đỡ.

Cô không hỏi nữa, chính dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh.

Trầm mặc so với trách mắng càng làm anh thống khổ hơn, anh không để ý đến sự kháng cự của cô, cố ý ôm cô vào trong ngực. Cơ thể cả hai vẫn còn trần trụi, cô vừa thẹn vừa ý thức được nên không ngừng giãy giụa.

“Dừng, đừng đẩy anh ra, anh sai rồi.” Ngữ khí của anh là cầu xin tha thứ, trên mặt cũng là một loại bình tĩnh kỳ lạ. “Em không biết lúc con người sắp nghẹt thở, làm tình sẽ kích thích gấp ba so với bình thường sao? Dừng nói với anh vừa rồi em không có cảm giác gì.”

“Em không cần cảm giác gì cả!” Cô thét chói tai.

“Anh nói muốn mang em lên thiên đường, sao có thể nói mà không làm gì hết.”

“Em không cần!”

“Được, lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa, tha thứ cho anh đi.”

“.....”

“Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh, tha thứ cho anh.”

Anh liên tục nói tha thứ, nhìn thẳng trước mặt, giống như đang sám hối với thần linh trên cao.

“Lần sau không được như thế.” Cô không chịu nổi ngữ khí mềm nhẹ của anh, cuối cùng tha thứ cho anh.

Ánh mắt thê lương điểm chút ánh sáng, anh tăng thêm sức ôm chặt cô. Thật lâu sau, anh nâng đầu mình từ trên vai cô lên, vội vàng nói: “Để anh bồi thường cho em nhé.”

Cô còn chưa hiểu ý anh nói bồi thường là sao đã bị anh ôm lấy ngã nằm trên giường.

“Em không muốn làm.” Cô kháng nghị, dùng sức từ chối như thế nào cũng không đẩy được cơ ngực rắn chắc của anh ra.

Anh quen thuộc từng điểm mẫn cảm trên thân thể cô, biết phải khơi gợi dục vọng của cô như thế nào. Dưới những đợt tấn công của anh, thân thể ngây ngô cuối cùng bại trận.

“Em có biết vì sao anh lại là vũ nam thoát y hàng đầu hay không?” Trong kích tình, anh hỏi.

Cô mở miệng liền biến thành rên rỉ, chỉ có thể kiềm nén mà lắc đầu.

“Bởi vì đàn ông bình thường cần tôi thiếu nửa giờ để làm tình lần hai, mà Anh, chỉ cần mười phút.”

Nói xong, anh dùng tốc độ chứng minh thực lực của anh.

Một đêm tận tình, lại kích thích mạnh cũng không thể vực nổi tinh thần của cô. Cô mệt mỏi nằm ngủ trong vòng tay anh, miệng lẩm bẩm: “Cũng không phải về sau không được làm, ra sức như vậy để làm gì.”

27. Chương 27: Cùng Anh Mơ Mộng (4)

Một đêm làm đi làm lại anh cũng mệt mỏi, nắm tay cô chợp mắt một lúc. Hình như trong mơ anh bị người khác kéo lại ném về phía sau. Đột nhiên mở mắt ra, phát hiện hai tay nắm chặt, mà tay cô vẫn bình yên đặt trong tay anh.

Anh thò ngón tay, thật cẩn thận mơn trớn gò má cô. Ánh mắt từ khuôn mặt ngủ bình thản của cô chuyển tới đầu ngón tay tái nhợt của mình. Đêm qua, anh gần như đã dùng hai bàn tay này để giết cô.

Ý cười chua xót theo khóe môi lan đến mi tâm, thì ra anh yếu đuối hơn so với tưởng tượng của mình. Tại cái thế giới bị bao phủ trong sương mù này, anh và cô gặp nhau trong mất mát, rồi tay trong tay cùng bước. Anh không chịu nổi một ngày nào đó bản thân dần yếu đi, sẽ không theo kịp bước chân cô nữa. Trong bối rối, điều đầu tiên anh nghĩ đến là ngăn cô lại, để cô theo mình cùng trầm luân.

Đây không phải yêu, đây là chiếm hữu.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng trưng, ánh mặt trời khiến người ta tỉnh lại. Tỉnh táo rồi không thể trốn tránh nữa.

Người nằm trên giường, toàn thân đều là dấu vết anh lưu lại. Anh cũng chẳng hề cảm thấy thỏa mãn, chỉ hy vọng chúng nó biến mất nhanh nhanh, tránh làm cô nhớ tới những khó chịu đêm qua. Anh đứng ở đầu giường đắp lại chăn cho cô. Thân thể gầy yếu của cô ở trong chăn bông dường như không tồn tại. Anh thấy kinh hãi, cũng không dám nhìn mặt cô một cái liền xoay người ra khỏi phòng.

Tắm rửa xong, axit Pantothenic trong dạ dày khiến anh ăn không vô thứ gì. Điện thoại trong phòng khách reng hai tiếng. Trong điện thoại người bạn làm công gọi anh đi đưa hàng. Trong phút chốc buông điện thoại, anh giống như lại nhớ tới trước kia. Tuy rằng tương lai không xác định, nhưng ít ra phải sống qua thời điểm này.

Nhìn vào gương, anh thiếu chút nữa không nhận ra chính mình. Từ khi rời sân khấu, vì cuộc sống hàng ngày mà không ngừng bươn chải, đã rất lâu rồi anh không còn cẩn thận chăm chút bản thân nữa. Chính lại

khuôn mặt, cẩn thận chải tóc trên trán qua sau tai. Tóc hơi dài, quầng thâm dưới mắt rất to, vô tình nhìn lướt qua, rất có nét Gothic.

Anh từng bị cuốn hút bởi cách giải thích về điều cấm kỵ và vẻ đẹp cái chết của nghệ thuật Gothic. Nhưng khi cái chết thực sự đến, anh lại vô tình phát hiện sự tuyệt vời trong đó.

Xịt ít nước hoa lên cổ tay, để dưới mũi ngửi ngửi. Đây là lọ nước hoa trẻ con anh mua cho cô, tên là “Tartineet Chocolate”, có mùi bánh bích quy và mùi chocolate, anh cảm thấy rất hợp với cô. Vốn tưởng rằng cô sẽ thích, nhưng cô chỉ xịt một lần rồi để quên ở một góc sáng sủa trên bàn trang điểm. Cô từng nói với anh một câu, cô nói có một số thứ cô thích, nhưng lại không cần. Cô nhóc đó luôn như vậy, dùng những lời nói thật để tổn thương trái tim người ta, lại còn không tự cảm thấy vậy.

Có khi anh đã nghĩ, có lẽ cô thích anh, nhưng cũng không cần anh. Không có anh, cô cũng có thể sống tốt. Là bản thân anh tình nguyện đối đãi với cô như trẻ con.

Thật ra là anh đang ỷ lại vào cô.

Mang theo mùi ngọt ngào và chút tâm tình tiếc nuối, anh chạy xe trên quốc lộ.

Nỗi kinh sợ và hoảng loạn ban đầu của căn bệnh ung thư đã bị tiêu trừ bởi sự điên cuồng của đêm qua. Anh cuối cùng cũng hạ quyết tâm, bình tĩnh tiếp nhận mọi thứ trước mắt. Thế giới của một người sắp chết sẽ như thế nào? Anh lại nghĩ anh không có đủ bình tĩnh, bởi vì trước mắt anh là một mảnh mơ hồ.

Thì ra nước mắt của đàn ông cũng nhiều không kém đàn bà.

Sắp tới công trường, anh điều chỉnh tốt tâm tình của mình, định dùng công việc nặng nhọc làm tê liệt bản thân.

Khuân vác hàng hóa xong, như thường ngày anh cùng các công nhân khác ngồi dưới bóng râm uống bia giải khát. Anh không dám uống nhiều, mặc dù cơ thể đã tàn tạ, nhưng có thể chống đỡ bao nhiêu ngày thì hay bấy nhiêu. Đốc công cầm thù lao hôm nay phát cho từng người. Anh nhìn phong bì thật dày trong tay hắn, có một nỗi xúc động, muốn tiến lên kéo tay hắn nói: “Xin cho tôi mượn chút tiền, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh gấp đôi!”

Người đàn ông đi ngang qua anh, đưa phong bì, nở nụ cười khách lễ với anh. Anh cảm phong bì chỉ cảm thấy đặc biệt nặng nề, tất cả lực chú ý đều bị giấy dai (giấy gói hàng loại dày) màu vàng hấp dẫn, đợi đến lúc ngẩng đầu, đốc công đã ngồi vào xe. Nhóm công nhân đều tản đi, từng chiếc từng chiếc xe đã khởi động.

Chỉ còn một mình anh, vui trong bóng mát của mùa xuân.

Anh không muốn về nhà sớm, liền tùy ý đi dạo khắp nơi. Nơi này rất gần Oak Street, anh dừng xe ở một góc đường, đi về hướng ngược lại.

Nhà thờ nơi anh và Bạch Khả từng làm lễ, lẳng lặng đứng sừng sững ở chỗ sâu trong thành phố. Trước cửa đã không còn đám người lòng đầy căm phẫn, chỉ có vài đứa nhỏ vui vẻ trượt ván ngang qua.

Anh cúi đầu đi vào đại sảnh, ngồi xuống dãy ghế dài phía trước. Bài thánh ca phát quanh năm làm bầu không khí có phần trang nghiêm. Chúa Jesus vẫn quần quanh mình tấm vải ô vuông màu đỏ, trên mặt là biểu tình ẩn nhẫn.

“Người còn nhớ con không?” Anh thử tưởng tượng mình đang trao đổi với Thượng Đế.

“Ta nhớ rõ con.”

Nghe được câu trả lời, anh kinh ngạc bật dậy. Một nữ tu sĩ đang mỉm cười đứng bên cạnh anh.

“Ta nhớ rõ con.” Nữ tu sĩ lặp lại lần nữa, khẽ mỉm cười. Đuôi mắt in lại vết nhăn thật sâu, “Lần trước đến đây, con từng khen ngợi cơ thể của chúa Jesus.”

Anh nhìn bà ấy một lúc lâu, theo lý mà nói nếu là người cũng có màu da vàng và mắt đen anh sẽ có ấn tượng. Nhưng thật sự không có chút ấn tượng nào cả.

“Khi đó ta ngồi cùng hàng với con, ta còn nhớ rõ con còn dẫn theo một cô bé rất đáng yêu, là vợ của con?” Bà ôm một quyển thánh kinh trước ngực.

Nói đến Bạch Khả, biểu tình của anh mềm mỏng hơn, dịch vào trong rồi mời bà ấy ngồi. Nữ tu sĩ sửa lại áo choàng dài, xoay người ngồi xuống, cẩn thận đặt thánh kinh trên hai đầu gối.

Anh cảm giác được ghế hơi lung lay.

“Ta họ Trần, tên là Trần Thụy Hoa, bọn họ gọi ta là sơ Ada.” Nữ tu sĩ nói.

“Con là Đường Nhất Đường.”

“Đường, họ này rất có tiếng trong giới Hoa Kiều.”

“Ba mẹ của con chỉ là người bình thường.”

“Cho dù có bình thường vẫn là người giàu có, Thượng Đế đều đối xử công bằng.” Trần Thụy Hoa hơi dùng sức đè thánh kinh trên đầu gối, quay đầu nói, “Con à, con gặp phải khó khăn gì sao. Thần sắc của con so với lần trước đến đây hoàn toàn không giống nhau.”

Không muốn tiết lộ quá nhiều với người xa lạ, anh khoát tay lên lưng ghế. Một sợi tóc rớt trước mắt anh, qua sợi tóc anh nhìn thấy Jesus trên thánh đàn nói: “Nếu con khẩn cầu khoan thứ, người sẽ tha thứ cho con chứ? Con chưa từng nhận lễ rửa tội, cũng không tin ngưỡng Thượng Đế.”

“Chúa yêu người trần, bất kể họ tên, giới tính.”

“Con phải làm thế nào người mới khoan thứ cho con.”

“Phải xem con phạm vào lỗi gì. Trong cuốn Krall có ghi lại bảy tội lớn của loài người, có tham ăn, tham lam, dục vọng, lừa nhác, kiêu căng, ghen tị, phẫn nộ. Mỗi người chúng ta đều phạm hoặc nhiều hoặc ít vào một tội trong đó.”

“Bảy tội.....” Anh trầm ngâm. Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, những chuyện ấn tượng khắc sâu không ngừng thoáng hiện trong đầu.

“Con từng có thói quen nát rượu, đây là phạm vào tội tham ăn sao.”

“Ta nghĩ đúng vậy.”

“Tham lam, con đối với một người phụ nữ có dục vọng rất lớn.....” Không quan tâm đến nguyện vọng của cô ấy, nhốt cô ấy trong nhà, cướp đoạt tự do của cô ấy.

Câu tiếp theo anh không nói ra, chỉ biết cười thê lương.

“Dục vọng, ha ha.” Nụ cười càng sâu, anh tâm niệm: Con hận không thể mỗi ngày đều cột cô ấy trên giường.

“Lừa nhác, ở phương diện nào đó, con quả thật như thế.”

Đối mặt với sự thật tàn khốc, việc anh làm nhiều nhất là trốn tránh chứ không phải thay đổi. Bởi vì ba mẹ quyết định tàn nhẫn, nên tự mình sống lưu vong, dùng phương pháp gần như tự mình hại mình để phát tiết bất mãn đối với hiện thực. Mong muốn chống lại số phận không thể thực hiện được, đành chuyển thành tự công kích bản thân. Cuối cùng, anh tự nhận lấy kết cục thảm hại.

“Kiêu căng..... Là vũ khí của con, là quyền lợi ông trời ban cho con.” Anh giương mắt nhìn thẳng về phía trước. Thiên phú của anh tập cho anh thói quen bị người ta nhìn chăm chú, cũng không dùng tư thế hèn mọn đi ngưỡng mộ người khác, mặc dù sống dưới đáy xã hội.

“Ghen tị, thứ này đã tra tấn con hai mươi năm.”

Vì không muốn bị tìm được, anh không thể sống lâu ở một thành phố, mỗi lần đổi một chỗ. Anh đều suy nghĩ, hiện tại người đó nhất định đang an nhàn ngồi ở ban công đọc sách, hoặc là câu kinh với người làm vô tội nào đó. Đời người như vậy không công bình!

“Mà phẫn nộ, là đang hình dung tâm tình của con lúc này.” Anh đan các ngón tay vào nhau, gần như có thể nghe được tiếng khớp xương ma sát.

“Như vậy xem ra, tội nào con cũng phạm phải.” Trần Thụy Hoa bình thản nói.

“Như vậy cũng có thể được khoan thứ sao?” Anh cười nói, “Thật có lỗi, hình như con nói thừa.”

“Chỉ cần con có tâm hồi cải, Thượng Đế tự nhiên sẽ minh giám. Chính là cho dù ở thời điểm nào, cũng không được vứt bỏ sinh mệnh, tội này là tội không thể được tha thứ nhất.”

“Là sinh mệnh vứt bỏ con.”

“Con à, con bị bệnh sao. Thần sắc có bệnh trên mặt con rất rõ ràng.”

“Sinh lão bệnh tử, đây là quy luật tự nhiên. Làm lỡ thời gian dài của sơ như vậy thật có lỗi, cảm ơn sơ đã nghe con nói.” Anh đứng lên, cúi thấp người với Trần Thụy Hoa, đi về hướng khác của dãy ghế dài.

“Đường tiên sinh,” Trần Thụy Hoa ở phía sau gọi anh, nói, “Cho dù vì người mình yêu, cũng phải quý trọng sinh mệnh. Thượng Đế sẽ phù hộ các con.”

Anh quay lại nở nụ cười vô lực với bà, xoay người rời đi.

Ra khỏi nhà thờ u tĩnh hòa vào dòng người đông đúc trên đường lớn. Tới giờ cơm, mùi khói lửa tắt nghẽn chóp mũi. Mua mấy cái bánh bí đỏ ở quán cơm Trung Quốc bên đường. Nửa ngày không thấy, anh đã bắt đầu nhớ cô.

Nhân viên cửa hàng thối lại tiền xu, anh nhận lấy. Trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy trên mặt đồng xu có hàng chữ nhỏ — In god we trust. Anh dừng lại, mãi đến khi người xếp hàng phía sau thúc giục, mới lấy lại tinh thần.

Thì ra người dân ở quốc gia này mỗi thời mỗi khắc đều bị thôi miên.

“Chúng con tin tưởng Thượng Đế.” Anh vừa mặc niệm, vừa lưu ý tạt qua nhà thờ rồi đến bệnh viện.

Xe chạy đến khoảng đất trống trước cửa, anh cầm gói bánh bí đỏ, điều chỉnh nụ cười. Lúc đẩy cửa ra liền tập trung lực chú ý, muốn phân biệt tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô trong tiếng động cơ ồn ào.

Không thấy cái ôm như mong đợi, đưa mắt tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng tìm được hình bóng quen thuộc đang co rúm trên mặt đất bên cạnh chiếc điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh bước nhanh đến ngồi xổm bên cạnh cô.

Đầu Bạch Khả chôn sâu vào đầu gối, không có chút phản ứng. Chỉ có bả vai là hơi phập phồng chứng minh cô còn sống.

“Nói gì đi.” Anh lo lắng lay cô, thấy cô vẫn không động đậy, tức giận tích tụ bị bộc phát, quát, “Em nói gì với tôi đi!”

Vai rụt một cái, cô giơ tay ôm đầu gối, không ngẩng đầu, lần mò chạm được áo anh, nắm chặt. Lao thật mạnh về phía trước, nhào vào lòng anh.

Anh nghe được tiếng thở dài thật dài, tưởng rằng cô muốn thở hết không khí trong cơ thể ra.

Chậm chạp cho phép không khí đi vào, cô khàn khàn cổ họng nói: “Anh bị bệnh” Nói được một nửa, ngực lại rút mạnh một cái. “Vì sao không nói cho em biết.”

Anh ôm khuôn mặt cô nhìn một chút, hai mắt cô đã sưng to.

“Xấu muốn chết.” Anh lại ấn cô vào lòng, khẽ vuốt lưng cô.

28. Chương 28: Cùng Anh Mơ Mộng (5)

“Anh không muốn khiến em lo lắng, hơn nữa em biết thì có thể làm được gì nào. Chỉ bằng để mình anh đối mặt.”

Anh biết anh đang lừa mình dối người, nhưng anh nên nói cái gì đây, nói anh vốn định chết cùng cô?

“Luôn có biện pháp giải quyết, chỉ cần có thể giúp anh, bắt em làm cái gì cũng được.” Giọng cô run run.

“Nhiều năm trước, anh quen một cậu bé người gypsy (người Di-gan). Em biết không, người gypsy nhìn thì phóng khoáng, nhưng thật ra cuộc sống rất vất vả. Cậu bé kia bị mắc căn bệnh ung thư, cụ thể là ung thư gì anh đã quên rồi. Người nhà của nó, bao gồm cả anh, bọn anh đều tìm cách gom tiền cho nó điều trị. Nhưng cuối cùng nó vẫn không thể sống tiếp. Nó nhảy từ tầng 18 xuống. Khi đó anh thực sự không hiểu, nó đã có dũng khí chết, vì sao lại không thể sống. Cho tới bây giờ anh mới hiểu được tâm trạng của nó lúc đó. Nó không muốn người nhà của nó bởi vì căn bệnh của mình mà phải sống cực khổ như vậy, không muốn bọn họ vì nó mà ngay cả tôn nghiêm cũng bị chà đạp.”

“Cậu bé chết đi thì người nhà của cậu cũng sẽ thống khổ.”

“Nhưng rồi sẽ quên. Bạch Khả, em vẫn không cho anh đổi tên em thành Đường Khả, như vậy cũng tốt, em còn chưa tới 20 tuổi, có chứng minh tạm thời. Không có anh, em vẫn có thể sống tốt. Không, là rất tốt.” Khi nói xong chữ cuối cùng, anh cảm thấy vòng tay của cô chặt hơn chút. Cô ngẩng đầu, trợn to hai mắt sưng vù nhìn anh.

Anh cố gắng kéo một nụ cười, vừa mát xa huyết hai bên trán cho cô, nói: “Nếu anh không nhốt em lại, em nhất định có thể tìm được công việc. Mỗi ngày đều mang về mặt phấn chần, sống có nề nếp. Em xem, bây giờ anh phải chịu bao ứng. Anh sớm biết rằng sẽ như vậy, chỉ không nghĩ tới nó đến nhanh quá. Bạch Khả à, về sau phải cảnh giác cao độ, con mắt chọn đàn ông của em thật là chẳng ra làm sao.”

“Đường Nhất Đường!” Cô gọi cả tên lẫn họ của anh, nước mắt rơi lã chã.

Anh lau nước mắt cho cô, ôm lấy khoeo miệng chờ câu tiếp theo.

“Nhất định có cách, chúng ta có thể bán nhà và xe đi. Em có thể đi làm kiếm tiền.”

“Chờ em kiếm đủ tiền, anh đã sớm đi gặp Thượng Đế rồi.”

“Vậy thiếu nợ trước, chờ anh hết bệnh rồi, chúng ta sẽ trả dần. Chúng ta.....”

“Những điều em nghĩ anh cũng từng nghĩ qua. Em nói đúng, rất đúng.” Nước mắt và mồ hôi làm từng sợi tóc dính vào hai bên gò má cô. Anh gỡ nó hộ cô, cười thầm nói, “Nhưng anh mệt.”

“Đừng bỏ cuộc!” Cô chống lại sự bi quan của anh, nhảy ra khỏi vòng tay như đầm lầy của anh, giữ vai anh nói: “Người nhà của cậu bé kia, họ chắc chắn mỗi ngày đều sống trong đau khổ vì tự trách. Bọn họ không thể quên, cũng như em dù thế nào cũng sẽ không quên anh.”

“Một ngày nào đó, em sẽ.”

“Ngày đó là ngày em chết!”

Cơ thể của cô cứng còng, cô không thể làm mình trầm tĩnh lại. Mãi đến khi anh ôm lấy, vùi đầu ở trước ngực cô.

Trong cuộc đời này, anh chỉ còn lại mình cô, Nhưng anh không thể bảo vệ cô chu toàn, còn bắt cô tiếp nhận kết cục bị thảm do chính anh tạo thành. Chết, ngược lại là cách nhẹ nhàng nhất. Nhưng anh biết, anh không thể. Cho đến bây giờ anh cũng không thể quên khoảnh khắc người nhà cậu bé kia nhìn thấy thi thể của nó đã bị thương gần chết như thế nào. Anh không thể giống cậu bé ấy, chọn cách mình thích, là nhảy từ lầu cao xuống. Anh là thằng đàn ông.

Nước mắt không thể kiềm chế mà rơi xuống, anh kiềm nén hô hấp, không muốn để cô phát hiện. Giờ này phút này, anh thâm cầu nguyện.

Thượng Đế ơi, nếu con cầu nguyện, người có nghe được không.

“Hi.”

Cửa bị gõ nhẹ, giọng nói ngọt ngào của phụ nữ phá tan bầu không khí nặng nề trong phòng. Bọn họ đồng thời ngẩng đầu. Sau khi thấy rõ tình hình trong phòng, nụ cười của người phụ nữ ấy lập tức cứng đờ, cô ta so vai xấu hổ cười nói: “Tôi thấy cửa mở cho nên..... Rất xin lỗi.”

Cô ta lui ra sau hai bước rồi vội vàng đi ra ngoài cửa. Hai người đang quỳ trên mặt đất còn chưa thoát khỏi bi thương, dờ dẫm nhìn mọi thứ trước mắt. Vạt váy màu vàng chợt lóe trong tầm mắt khiến trái tim bị

đánh chìm của Bạch Khả thoáng nổi lên. Cô cụp mắt, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, bật dậy chạy ra ngoài cửa. Đường Nhất Đường lắc mình, mất đi chỗ dựa khiến anh thấy mất mát. Anh dùng lòng bàn tay lau đi nước mắt trên mặt. Giọng nói của Bạch Khả lảng máng truyền từ ngoài cửa vào. Anh chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức lực. Lão đảo đi vào phòng ngủ, nằm ở trên giường, cầu xin Thượng Đế cho anh bình yên một lúc.

Cảnh hỗn loạn trong mơ khiến người ta không thể chịu nổi, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, kéo anh từ trong vô tri vô thức tỉnh lại.

“Nhất Đường.”

Trước mặt là nụ cười dịu dàng của Bạch Khả.

“Có cách rồi.” Cô nói.

Anh theo ánh mắt cô nhìn đến người đàn bà đang ngồi bên giường. Người đàn bà mềm mại như không xương chôn sâu trong ghế, miễn cưỡng giọng tay nói: “Hi, tôi là Belle · Pope.”

Cẩn thận đánh giá người đàn bà đó một lần, anh lộ ra một nụ cười gần như trào phúng. Có lẽ Thượng Đế đã nghe được lời cầu nguyện của anh, nhưng không ngờ người lại phái tới một cô điếm.

“Tiểu thư Pope nói có thể giúp chúng ta.” Bạch Khả vội vã thông báo tin tức tốt lành này.

Anh vẫn không cảm thấy quá vui vẻ, anh biết rõ thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí.

“Nói cách của cô.” Anh không còn sức để mà vòng vo, trực tiếp hỏi.

Người đàn bà nhú mày, ngồi thẳng lại, nói: “Rất đơn giản, nếu đã bán nhà và xe, không bằng để chúng chuyển qua tên tôi.” Nói tới đây cô ta dừng lại, muốn nhìn biểu tình kinh ngạc từ trên khuôn mặt anh. Nhưng đáp lại cô là một sự bình tĩnh ngoài ý muốn. Cô ta chẳng thấy thú vị nữa bèn cuộn cuộn mấy sợi tóc trên trán, tiếp tục nói: “Anh có biết, nếu không có bảo hiểm y tế cũng chỉ có thể xin giúp đỡ từ phúc lợi y tế cộng đồng. Song cái này rất khó xin. Đầu tiên anh không phải là người có thu nhập thấp, thứ hai anh không phải người già, cũng không phải trẻ em. Trừ phi anh mang thai.”

Trò đùa không ai tham gia, chỉ có hai ánh mắt chuyên chú nhìn cô. Cô ta cười mỉa nói: “Đương nhiên anh không có khả năng mang thai, ha ha, như vậy cũng chỉ có thể nói với chính phủ anh là người thuộc nhóm có thu nhập thấp. Cho nên, đầu tiên phải chuyển tài sản, rồi đến bệnh viện chứng minh. Thủ tục tiếp theo sẽ do tôi hoàn thành, hai người không có gì phải lo lắng.”

“Thì ra phúc lợi cũng có thể lừa bịp?” Anh cười nói.

“Không hẳn,” Cô khoa trương mân mê miệng, lắc đầu nói, “Chẳng qua chúng ta chỉ hưởng những quyền lợi được cho phép của người nộp thuế thôi.”

Chúng ta? Anh yên lặng nhìn, thấy cô ta không nói rõ hàm ý bèn hỏi: “Thù lao thì tính như thế nào?”

“Chỉ cần một phần ba tài sản của anh, cái này so với phí chữa bệnh cũng hơi không ít.”

“Tôi dựa vào cái gì để tin cô sẽ trả hai phần lại cho tôi.”

“Bây giờ anh còn có thể tin ai?” Người đàn bà thu ngón tay đang nghịch tóc lại, lắc lắc nói, “Tôi là người rất trọng chữ tín.”

Đường Nhất Đường còn đang lo lắng, Bạch Khả đã giữ chặt tay người đàn bà kia nói: “Tiểu thư Pope, hiện tại chỉ có chị mới có thể giúp bọn em. Chị sẽ không gạt bọn em đúng không, thần linh trên trời chứng giám.”

“A, cô bé ngây thơ,” Người đàn bà bất đắc dĩ quay đầu, “Thượng Đế cũng không có nhiều thời gian như vậy. Nhưng mà.....” Cô ta rút tay ra, nâng cằm Bạch Khả lên quan sát một hồi nói: “Thượng Đế đối với em thật ra không tệ, mặt mũi cũng coi như ưu tú. Nếu đặt đúng chỗ, hẳn là rất có tương lai.”

Vừa mới dứt lời, người trong tay lập tức bị cướp đi. Chống lại ánh mắt cảnh cáo của người đàn ông kia, cô ta cười hì hì đẩy ghế đứng lên nói: “Coi như tôi chưa nói gì. Bao gồm cả đề nghị vừa rồi của tôi.”

Không để ý tới tiếng gọi của Bạch Khả ở phía sau, cô ta chỉnh chỉnh váy, lập tức đi đến cạnh cửa.

“Tiểu thư Pope.”

Trong phút chốc bước đến cửa, nghe được tiếng gọi trầm thấp của đàn ông, cô ta cười đắc ý, xoay người nói: “Gọi tôi là Belle.”

Lấy được toàn bộ tài sản và báo cáo từ bệnh viện, Belle mặt mày hớn hở từ trong phòng đi ra. Bạch Khả tiễn chị ta đến cửa rồi chào tạm biệt.

Chị ta không đi vội, mà đứng trong cơn gió se lạnh nói vài chuyện linh tinh với Bạch Khả. Bạch Khả nhìn quần áo mỏng tang của chị ta không kiềm nổi mà túm chặt áo mình.

“Mắt của em nhớ dùng đá chườm lên, tốt nhất nên đổi kiểu tóc, tẩy lông mày đi.” Chị ta khoa chân múa tay trên mặt Bạch Khả nói.

“Vâng, em biết rồi,” Bạch Khả còn nghiêm túc nói, “Tiểu thư Belle, nhất định phải tận sức, cả đời bọn em đều biết ơn chị.”

“Biết ơn chị? Vậy tặng hết tài sản cho chị đi.”

“Chỉ cần qua thời kỳ khó khăn này, chị muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chỉ cần em có thể cho, em xin thề.”

“Đừng thề vội vậy,” Belle ôm chầm vai Bạch Khả vô cùng thân thiết nói, “Lời thề ở nơi như shit này với chị chẳng đáng giá. Chị phải nhắc nhở em một chút, bảo đảm trợ cấp y tế không bao gồm tiền thuốc men. Hai người phải chi một khoản tiền không nhỏ.”

“Em sẽ cố gắng làm việc.”

“Đầu năm nay, rất khó tìm việc. May mà chỗ chị có mấy việc không tệ, em có muốn làm không?”

“Em có thể chứ?”

“Đương nhiên.....” Belle quay đầu nhìn thấy Đường Nhất Đường không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, cô ta buông vai Bạch Khả ra phát tay nói, “Đến lúc đó rồi nói sau.”

Bạch Khả trở vào bên cạnh Đường Nhất Đường, bọn họ cùng nhìn Belle rời đi.

“Chị ấy sẽ không lừa chúng ta chứ.” Bạch Khả bất an hỏi, muốn từ Đường Nhất Đường để có được lòng tin một lần nữa.

“Không đâu.” Đường Nhất Đường kiên định nói. Lúc này đây, anh đã từng chân thành cầu nguyện, cho nên anh lựa chọn tin tưởng.

Thấp thỏm không yên trải qua cả buổi tối, đề nghị muốn ra ngoài làm việc của cô đều bị anh ngăn cản. Theo sự hiểu biết của bọn họ trước khi anh bị bệnh, cuộc cãi vã của bọn họ chưa từng kéo dài quá hai ngày. Mà ông trời dường như còn cảm thấy chưa khảo nghiệm đủ. Sấm chớp mưa bão đến đúng như radio đã thông báo trước, lại đúng lúc bọn họ lái xe lên đường đến ngân hàng. Cô bị tẩm ván gỗ mà gió thổi đụng trúng làm ngất xỉu, sau khi tỉnh lại cũng không có gì trở ngại. Mà anh cũng không sao cả.

Sau lần đó, cô cảm giác anh đang thay đổi, nhưng lại không nói được là anh không giống chỗ nào.

Ngày thứ ba, luật sư tới cửa mời bọn họ ký tên vào mấy tờ văn kiện cũng mời bọn họ đến tham gia phỏng vấn. Phỏng vấn xong, Belle lại xuất hiện, cực kỳ bình thản thông báo với bọn họ xét duyệt đã chấm dứt, nói bọn họ để ý thùng thư, không lâu sau đón xin phúc lợi đã được ký. Lúc về nhân tiện lái luôn chiếc Thunderbird màu xanh đi.

Mấy ngày chờ đợi bưu kiện rất khó khăn, cơn đau ở dạ dày thỉnh thoảng phát tác. Mỗi lần anh đều gắng sức kiềm nén, nhưng vầng trán đầy mồ hôi cùng với sắc mặt trắng bệch không thể giấu giếm khiến Bạch Khả lo lắng. Cho dù là nửa đêm cô cũng sẽ dậy pha nước ấm, nhẹ nhàng mát xa cơ thể cho anh.

Lúc hơi tỉnh táo, anh nghe được tiếng chân trần của cô chạy trên sàn nhà, đôi khi dồn dập, lúc lại chợt dừng lại, thỉnh thoảng đụng vào vật dụng nào đó, ai u một tiếng. Đau đớn như vậy, anh vẫn nhin không được mà cười ra tiếng.

Vài lần tỉnh lại trong vô thức, anh đều có thể cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của cô, ngửi được mùi hương của cô.

Cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: “Lucy, I love you.”

“I love you too.” Anh khép hờ mắt, nói xong dùng sức thở một hơi.

Mím cười. Rốt cuộc anh đã có thể bình tĩnh nói ra những lời này.

Vào ngày hôm sau, bọn họ nhận được thẻ y tế chờ đợi từ lâu. Bạch Khả cầm tấm thẻ mỏng phần khởi nhảy khắp phòng. Anh ngồi trên sofa bộ dạng vui vẻ của, trong tay nắm một phong thư khác, ngũ vị lẫn lộn.

“Bức thư này nói cái gì?” Bạch Khả đầy vui vẻ nhảy đến bên cạnh anh, lấy bức thư trong tay anh, nhìn nhìn nói, “Texas? Là người nhà của anh ở Texas?”

“Không phải, chỉ là một người bạn đã lâu không gặp.”

“Anh ta viết thư cho anh nói chuyện quan trọng gì sao?”

“Không có gì, em không cần biết.”

“A, vậy em sẽ không hỏi.” Nụ cười vừa mới trở lại tiếp tục nở rộ trên khuôn mặt cô, cô ôm lấy cổ anh nói, “Ngày mai chúng ta phải đến bệnh viện.”

“Không cần gấp vậy đâu. Trước khi đi, anh muốn em giúp anh đi làm một việc.”

“Việc gì?”

“Chụp ảnh cưới.”

“Vì sao? Về sau cũng có thể chụp mà.”

“Sau này anh sẽ già đi, sắp 30 rồi. Làm xong trị liệu hoá chất tóc sẽ rụng hết, như vậy rất khó nhìn. Nhân lúc còn đẹp trai, chúng ta phải chụp mấy kiểu, lưu làm kỷ niệm.”

“Anh biến thành thế nào em đều thích!”

“Haizz, cho lão già bệnh tật này chút mặt mũi đi.”

29. Chương 29: Hết Mơ Mộng (1)

Mặc dù có rất nhiều ngày không ngủ ngon giấc, nhưng niềm vui vì có thêm hy vọng vẫn làm cho cô không ngủ được. Anh bắt đắ dĩ, dè tay chân cô lại. Giống như lừa trẻ con, anh nhẹ giọng ngâm nga bài hát tiếng Anh có giai điệu êm tai kia. Cô lấy ngón tay đặt trên yết hầu của anh, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ những rung động như có như không. Hình như làm vậy, những nốt nhạc này có thể thông qua đầu ngón tay truyền đến đáy lòng.

Dưới bầu trời đầy cánh hoa hồng, cô nặng nề thiếp đi.

Thật cẩn thận dời ngón tay khỏi yết hầu, anh đắp lại chăn cho cô, nhẹ nhàng xuống giường.

Từ trong ngăn bàn lấy ra lá thư nhận được ban sáng. Phong thư màu trắng rất mộc mạc, anh không nhận ra được chữ trên thư là do ai viết. Ngón tay mơn trớn từng chút một trên dòng địa chỉ. Kiểu dáng tòa nhà kia, mỗi một bãi cỏ, mỗi một bậc thang, cây hạch đào và cây xa cúc ở sau vườn, cùng với cây cầu lớn treo đầy con dơi cách đó không xa. Từng thứ một đều sống lại trong trí nhớ.

Texas, Austin, 131 đường Miller, nhà cũ của anh.

Mở bức thư ra, anh ngóảnh đầu nhìn khuôn mặt ngủ bình thản của Bạch Khả.

Do dự mở giấy thư ra, mở đầu là hai từ khiến hốc mắt anh nóng lên.

“Thân gửi Lucy.” Anh lẩm nhẩm, người sẽ gọi anh như vậy ngoài mẹ ra, cũng chỉ có anh trai.

Nhanh chóng lật đến cuối thư, viết ở phía dưới không phải dòng chữ anh mong đợi.

Anh thoáng thất vọng quay lại dòng đầu tiên để đọc. Trong thư anh trai viết rất tỉ mỉ từng việc xảy ra trong cuộc sống 20 năm qua. Anh ấy tưởng rằng anh đã chết, nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện không ngờ anh còn sống trên đời. Anh ấy đã tìm bao nhiêu năm mới tìm được anh, mỗi chữ đều chân thành, chờ anh có thể sớm về nhà.

Nhưng làm sao anh có thể trở về, nếu anh về nhà, cũng chỉ có một con đường chết. Lúc đọc đến những dòng cuối cùng, anh sững sốt. Mở đầu một câu viết: Ba mẹ thân yêu của chúng ta không may cùng qua đời bởi tai nạn xe cộ vào ba ngày trước.

Ba mẹ, qua đời.

Ánh mắt anh cứ nhìn chăm chăm vào hai từ này. Mơ hồ còn phát ra tiếng cười khê từ trong cổ họng, đứt quãng, nhưng không thể ngừng lại. Anh che miệng, hít một hơi thật dài. Lúc đứng lên đầu óc hơi chóng váng, với một cái áo mỏng rồi đi ra khỏi phòng.

Một mình đi bộ trên quốc lộ hoang vắng, gió lạnh đêm xuân quất vào khuôn mặt không nhận thấy độ ẩm. Chiếc xe chạy ngang qua thổi bay góc áo, bắt tri bắt giác, cuối cùng đi đến rìa đường xe chạy. Anh lui lại đứng trên mặt cát, hồ hững nhìn các màu đèn sau xe ô tô biến mất trong bóng đêm vô tận.

Nằm xuống tại chỗ, mở rộng tứ chi. Màn đêm đen đặc bị mũi nhọn đâm thủng, ánh sáng vũ trụ đi hàng tỉ năm ánh sáng tới anh trước mặt. Anh nhớ lúc còn bé anh từng hỏi.

Nếu ánh sáng đi có phát ra âm thanh, có phải cũng nhanh giống như tiếng động cơ xe xẹt qua hay không?

Nếu gió thổi quá mạnh, chúng nó sẽ bị thổi lệch khỏi quỹ đạo đi đúng không?

Nếu những ngôi sao tôi nhìn thấy lúc này là cảnh tượng của rất nhiều năm trước, như vậy tôi sẽ nhìn thấy ba, mẹ. Ánh sáng đến khuôn mặt và thời gian đến trái tim bọn họ có giống nhau không?

Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng bọn họ cũng không thể cho tôi một đáp án.

Nhắm đôi mắt khô khốc lại, nghe gió thổi bốn phía, trong đầu có một dây thần kinh mềm mại đang chạy, cảm quan khác biệt lôi kéo anh, sinh ra ảo giác. Như đang trôi bồng bềnh trên sông, cơ thể trở nên rất nhẹ rất nhẹ, có thể đi đến một nơi nào đó bất cứ lúc nào.

Khi mở mắt, phía chân trời đã lan màu trắng bạc. Anh nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây không phải đoạn quốc lộ mà anh biết, lê cơ thể mang bệnh, anh lại có thể đi xa như vậy.

Đi trên đường, cảnh vật được ánh nắng chiếu rọi, đâu đâu cũng thấy ruộng lúa xanh ngát. Đường cao tốc dài như muốn chạy thẳng đến phía bên kia địa cầu. Cái loại cảm giác như có đồng cỏ và nguồn nước phía trước lại kéo tới. Dưới cái nắng, căn nhà màu trắng im lìm xuất hiện trong tầm mắt. Trời đất bao la, cho anh, cũng chỉ là một chốn dung thân, và một người để nhớ về nhau. Cuối cùng anh cũng hiểu, từ trước đến anh khát vọng nhất là cái gì.

Là lòng trung thành.

Nếu nói ba mẹ cho anh chỉ là sự vô vọng, như vậy lúc bọn họ rời khỏi trần thế này vô vọng cũng tan biến. Là tan biến cũng là giải thoát.

Anh tự do.

Về đến nhà, Bạch Khả còn đang ngủ trong phòng, anh ngồi ở bên giường chờ cô thức dậy.

Ánh mặt trời rơi trên lông mi, mí mắt cô run rẩy, như muốn làm rơi những đốm màu vàng này. Người ấy cong môi cười như mơ được giấc mộng đẹp. Bỗng cô kéo tay anh qua đặt ở trên mặt, hỏi: “Sao hôm nay dậy sớm vậy?”

“Mơ một giấc mộng, tỉnh dậy không ngủ được nữa.”

“Em cũng mơ.” Cô vợ vàng muốn kể cho anh nghe giấc mộng đẹp của cô, nhưng lại nghĩ chưa bao giờ nghe anh nói về giấc mơ của mình, liền kiểm lại nói, “Anh nói trước đi.”

Anh nghĩ nghĩ nói: “Anh mơ thấy chúng ta trở lại Trung Quốc, hình như là phương bắc. Phía trước mỗi căn nhà đều treo hai đèn lồng đỏ thắm, bên ngoài có tuyết bay. Ánh đèn màu đỏ, nhìn rất đẹp.”

“Em cũng vậy!” Bạch Khả vỗ gối ngồi dậy, kinh ngạc nói, “Em cũng mơ thấy chúng ta trở lại Trung Quốc, nhưng là ở phía nam. Không có tuyết, cũng không có đèn lồng. Em mơ thấy một rừng trúc lớn, ở đây núi phía sau nhà em.”

Anh kéo cô đến gần mình, cười nói: “Chờ anh hết bệnh rồi, chúng ta sẽ trở về Trung Quốc.”

“Thật sao?” Cô không dám tin nhìn vào mắt anh.

“Ừ.” Anh nặng nề gật đầu.

Miệng nở được nửa nụ cười lại không được tự nhiên mà kéo xuống, cô ghé sát vào mặt anh hỏi: “Trở lại Trung Quốc anh vẫn muốn nhốt em sao?”

“Không đâu.” Anh khều khều chóp mũi cô, “Anh nằm viện em cũng có thể ra ngoài đi làm.”

“Kỳ quái,” Cô lại ghé vào sát hơn nói, “Sau cơn bão hai ngày trước, anh liền thay đổi. Rốt cuộc lúc em đang hôn mê đã xảy ra chuyện gì?”

“Không thể nói.” Anh hôn nhẹ lên môi cô một cái, nói, “Đói bụng rồi.”

Hiếm khi thấy anh muốn ăn này nọ, cô nhin không truy hỏi đến cùng, vợ vàng chạy vào phòng bếp làm điểm tâm cho anh.

Nghe được động tĩnh trong phòng bếp, anh lấy giấy bút ngồi vào bàn. Không nghĩ gì nhiều, lời muốn nói tùy bút viết lên giấy.

Anh đã không còn lý do gì để về đó. Anh trai của anh, là người duy nhất có cùng huyết thống với anh trên đời này, là cơn đau ngấm ngấm mãi ở trong lòng anh. Anh không muốn đối mặt với anh ấy, viết thư hồi âm đã là giới hạn.

Vừa dán bức thư xong, trong phòng khách truyền đến tiếng gọi trong trẻo của Bạch Khả: “Ăn cơm thôi.”

Trên bàn cơm, Bạch Khả liên tục nói với anh về chuyện công việc, muốn làm cái gì, làm ở đâu, đối với mỗi một chi tiết đều đầy mong đợi. Anh làm ra vẻ lắng nghe, âm thầm suy nghĩ chuyện khác. Suy nghĩ xong, anh kéo Bạch Khả đang chọn đồ để mặc khi phỏng vấn trong đồng quần áo đến phòng khách. Trong ánh mắt nghi hoặc của cô, nghiêm túc nói: “Có một khoảng thời gian anh không thể bảo vệ em. Nên lúc này, em nhất định phải học cách bảo vệ mình.”

Bạch Khả không thấy quan trọng liền nói: “Anh yên tâm, trước khi gặp anh, một mình em vẫn bình an ở nước Mỹ qua nhiều năm mà.”

“Cuộc sống như vậy của em được coi là cuộc sống của con người sao? Mỗi ngày giống như con chuột ngày đêm điên đảo, trốn đông trốn tây.” Anh trừng cô nói, “Hiện tại không giống trước, em đã là công dân Mỹ, có thể quang minh chính đại đi trên đường phố, liêu lĩnh như em, khẳng định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.”

“Nguy hiểm gì chứ.” Cô bị anh trừng có chút oan ức.

“Chẳng hạn như.....” Anh dừng một chút nói, “Nghe đây, nếu em gặp phải tên côn đồ muốn..... Xâm phạm em. Khi không thể nắm chắc mười phần chạy trốn thành công, thì không được phản kháng.”

“Không phản kháng?” Cô nghi ngờ mình nghe lầm.

“Đúng,” Anh lặp lại lần nữa nói, “Không được phản kháng. Bảo vệ tính mạng quan trọng nhất, làm chồng của em, anh chỉ cần em còn sống, anh không cái gì khác. Em nghe không? Hiểu chưa?”

Bởi câu hỏi hăm dọa của anh, cô kích động liên tục gật đầu.

Thần sắc của anh cũng không hề dịu xuống, mà dùng ngữ khí nghiêm khắc hơn nói: “Nếu người kia muốn mạng của em, em nhất định phải phản kháng, nhưng không được kích động mù quáng.” Nói xong, anh mở bàn tay, một cây thập tự giá bằng bạc nằm trong lòng bàn tay.

“Còn nhớ cậu bé gypsy kia không, đây là của nó tặng anh.” Anh nói.

Cây thập tự giá đó có chút đặc biệt, kích thước tương đương với một đồng xu. Mặt trên không có chúa Jesus, mà chỉ khắc hoa văn tinh xảo.

“Nhìn này.” Anh ôm chầm phía sau cô, đặt cây thập tự giá ở trước mắt cô, không biết vì sao, phần thân đột nhiên kéo dài ra, chừng nửa thước (1 thước = 1/3m).

“Anh làm như thế nào vậy!” Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh mỉm cười: “Đây là trò ảo thuật của người gypsy.” Cầm lấy ngón tay cô đặt trên đỉnh cây thập tự giá, nhẹ nhàng nhấn một cái, thông qua kẽ hở, phần thân thụt vào, trở lại chiều dài vốn có. Cô tò mò lại nhấn một cái, phần thân lại lần nữa kéo dài ra.

“Rất thần kỳ.” Cô thở mạnh.

“Còn có thứ thần kỳ hơn.” Anh kéo sự chú ý của cô lại, nói, “Em biết làm cách nào để một cây kim có thể giết người khi độ sức không? Cho dù đối phương có mạnh hơn em gấp mười lần.”

Anh kề sát cơ thể cô, tay phải đặt trên đùi cô chậm rãi dời lên trên, đi tới chỗ nối liền bụng và đùi cô, chấm chấm nói: “Nơi này.”

Xúc cảm dịu dàng vẫn dừng lại trên đùi, giữa cổ cô lên. Anh mút nơi có mạch đang đập, lưu lại một vết màu hồng rõ rệt, nói: “Nơi này nữa, hai chỗ này, chỉ cần đâm trúng một kim máu sẽ không ngừng chảy.”

Hơi nóng thổi vào tai, cô nhận không được muốn tách khỏi.

“Còn một chỗ.” Anh liếm vành tai cô, cắn nhẹ.

“Lỗ tai?” Cô hỏi.

“Đúng, lỗ tai,” Anh nâng cây kim đang để gần mặt cô lên, trầm giọng nói, “Chỉ cần đâm kim vào tai hẩn, lại dùng sức đảo một cái.....” Tay anh vung lên làm tư thế đang đảo, mũi kim sáng loáng vẽ ra độ cong kỳ dị, thấy Bạch Khả rụt lại.

“Xuyên qua màng nhĩ chính là não bộ, đảo nát đầu hẩn, thần tiên cũng không cứu được.”

Anh thu kim lại, xoay người Bạch Khả đối mặt với mình, nói, “Nghĩ tới nghĩ lui đây là cách duy nhất em có thể hiểu, nhớ kỹ. Nếu hẩn uy hiếp đến tính mạng của em, hãy dùng cách anh vừa mới dạy em. Nếu chỉ là xâm phạm, mà em lại không có vũ khí nên không thể phản kháng, thì hãy thỏa hiệp với hẩn. Em chắc chắn em nghe hiểu hết chứ?”

“Hiểu mà.” Cô cố gắng để nói chân thành.

Anh xoa xoa tóc cô để bày tỏ khen ngợi, sau đó cúi đầu tháo dây chuyền bạc trên cổ, treo cây thập tự giá vào, đeo lại trên cổ cô. Anh vừa vén tóc cô vừa nói: “Thứ này phải mang theo bên người. Trong ngăn kéo thứ hai trên tủ đầu giường trong phòng có khẩu súng, em biết dùng thế nào rồi.”

Dần dò xong, anh thở phào nhẹ nhõm. Đối lại Bạch Khả mang về mặt ngưng trọng, cô nói: “Anh cũng vậy.”

“Cũng vậy? Cũng vậy cái gì?”

“Không được phản kháng. Nếu có người xâm phạm anh.....”

“Đùa cái gì chứ. Có người dám xâm phạm anh, một quyền của anh sẽ đánh hẩn bay về nhà.”

“Nhưng anh đang bị bệnh.” Cô nhú mày nói, “Em cũng chỉ cần anh còn sống, cái khác không quan tâm.”

“Cô bé ngốc, anh và em không giống nhau, anh là đàn ông.”

“Có cái gì không giống nhau chứ, đàn ông cũng là người, đàn bà cũng là người.” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Anh kéo cô qua, chen vào giữa hai chân cô, cách lớp quần ma sát nơi mềm mại mẫn cảm của cô.

“Giống nhau không?” Anh hỏi mờ ám.

Cô lập tức đỏ cả mặt.

30. Chương 30: Hết Mơ Mộng (2)

Ngày hôm sau, người của công ty vận chuyển gọi điện thoại tới muốn anh tiếp tục đi làm, anh lịch sự từ chối, cũng đồng ý trả xe lại vào ngay ngày hôm đó. Vừa khéo có thể nhân cơ hội này cùng Bạch Khả lên trấn trên chụp ảnh.

Hôm đó bọn họ ăn mặc cẩn thận. Anh vẫn mặc áo gió màu đen thêm một cái quần da bó sát người, giày hơi cũ, mặc trên cặp đùi thon dài vẫn cao ngất như vậy. Bạch Khả đã trang điểm xong, thành quả làm anh rất vừa lòng. Trước khi đi, anh xịt nước hoa cho cô. Nhưng cô không thích, bị anh đuổi chạy khắp phòng. Cái lọ không cẩn thận bị đập vỡ, nước hoa vấy lên toàn thân hai người.

Chuẩn bị xong tất cả đã là buổi chiều, anh ngồi trên xe vút cho cô cái ánh mắt quyến rũ, nói: “Đẹp trai không?”

“Đẹp muốn chết!” Cô mê trai hét to.

Lúc này mặc dù anh hơi lộ ra thần sắc có bệnh, nhưng ánh mắt sáng trong, gờ tay nhấc chân đều có thần thái phấn chấn. Hương khí từ quanh thân anh phát ra, cô hoảng hốt như lại thấy được hoa thược dược màu đen xinh đẹp trên sân khấu ngày đó.

Dọc đường đi, cô có chút lo lắng ngẩng nhìn chung quanh. Lần này sẽ không gặp phải thiên tai kiểu sấm chớp mưa bão nữa chứ. Xe chạy dọc theo quốc lộ nông thôn, một đường bình an chạy vào nội thành. Những chuyện không hy vọng phát sinh đều không phát sinh.

Bọn họ thuận lợi đậu xe, thuận lợi tìm được một hiệu chụp ảnh. Cô mặc váy lụa màu trắng rúc vào bên cạnh anh, như tâm nguyện. Từ hiệu ảnh đi ra, trong đầu cô hiện lên khuôn mặt Ngụy Minh Minh, không biết bây giờ chị ấy thế nào.

Anh nhìn ra cô đang nghĩ gì, hỏi: “Có muốn về xem sao không, đường Oak cách đây không xa.”

Nắm tay nhau, đi trên con đường quen thuộc. Khi đi ngang qua cửa hàng trang sức từng khiến anh mất mặt kia, bọn họ nhìn nhau cười. Sau trận hỏa hoạn đó, hơn nửa kiến trúc đường Oak đã không giống trước, chỉ có công viên trên đường Oak thì vẫn vậy, đó là nơi anh cầu hôn cô.

Hai bên đường có nghệ sĩ lang thang đang biểu diễn, một cậu bé da đen vừa hát một bài ngắn vừa chào hàng đĩa nhạc phía người đi đường. Cảnh tượng quen thuộc gợi lên những hồi ức trong bọn họ, là quán mở bên đường, hát rong. Bọn họ không khỏi dừng chân nhìn ngắm.

Tịch dương như ngọn lửa đỏ cháy phía chân trời, anh thấy thời gian không còn sớm, liền nói với cô vẫn đang xem biểu diễn: “Anh đi gửi thư.....”

“Anh nói cái gì?” Cô hỏi. Tiếng reo hò của đám người xem biểu diễn vĩa hè lần áp gần như toàn bộ tiếng của anh.

Anh cúi người nói bên tai cô: “Anh đi gửi thư, em ở đây chờ anh.”

Cô gật đầu.

Anh lại dặn cô không được đi lung tung, cấm chú ý đến người xa lạ muốn bắt chuyện, giống như anh phải đi đến một nơi rất xa. Thật ra hòm thư ở ngay chỗ rẽ của con phố, đi về chỉ cần năm phút đồng hồ.

Sau sau nghe tiếng hộp thư đã nhận, anh giương mắt nhìn lên bầu trời. Mỗi một đám mây đều nhuộm viền vàng, tôn lên sắc đỏ và sắc xanh, trải rộng tầm mắt. Không lâu nữa, anh sẽ nói lời từ biệt với đất nước rực rỡ này, anh sẽ trở lại nơi thuộc về mình, ngọn nguồn huyết mạch của anh.

Con phố trước mặt có bóng dáng người vợ yêu quý của anh, bộ dạng cô mặc áo cưới duyên còn ở lại trong đầu. Có lẽ giống như những nhà thơ đã nói, hoài ức của chúng ta đối với một quốc gia, một thành phố cuối cùng chỉ vẹn vẹn là một người, một sự kiện. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại, nước Mỹ vẫn là một nơi tốt đẹp, đơn giản là vì gặp được cô.

Thế nhưng, mỗi lần số phận lên sân đều trở tay không kịp, khi anh đột nhiên bị hai người da trắng bắt đi, tiếng đàn accordeon trên đường càng ngày càng xa xôi, anh vừa khiếp sợ vừa sinh ra chút thâm oán với người đàn bà vẫn cười ngây ngô trong đám người kia. Cô khiến anh trở nên choáng váng, quên mất quốc gia này ngoài huy hoàng và rực rỡ, vẫn còn sự điên cuồng đang chảy trong mạch máu.

Lúc này đây, lại muốn ngoi lên từ nơi này.

Cửa xe mở ra, anh bị đưa tới một đường hầm dài trong một khu nhà hoang màu nâu. Thang máy dừng lại ở tầng bốn. Anh nhìn con số trên bảng điện tử không khỏi cười khổ, thật đúng là điềm xấu. Phía sau có cánh tay rất không khách khí đẩy mạnh anh vào cửa. Giờ này phút này anh không thể không thừa nhận bản thân đã suy yếu, lúc trước có thể lấy một đầu ba, bây giờ ngay cả sức giãy giụa cũng không có.

Bên trái phòng khách là dãy cửa sổ, ngoài tấm kính sắc trời đã hơi tối. Tuy rằng người vẫn đang trong hiểm cảnh, nhưng ý niệm duy nhất trong đầu anh bây giờ vẫn là nghĩ đến sự an toàn của người đàn bà kia. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu vẫn ở đó chờ anh chứ, cô biết đường về nhà mà.

“Đường tiên sinh.”

Tiếng đàn ông quen thuộc khiến anh chú ý. Người đó đang ngồi trên sofa phía bên kia phòng khách nhìn anh đầy hứng thú.

“Còn nhớ tôi không?” Người đàn ông nói, búng ngón tay. Mấy tay đứng phía sau hắn yên lặng rút khỏi.

“Ngài Sutter.” Anh mỉm cười. Người đàn ông có diện mạo bình thường, nhưng mắt kính gọng vàng trên mũi cùng với khí chất của người học giả khiến người ta có ấn tượng khắc sâu, đặc biệt là khi đã biết bối cảnh hắc đạo phía sau hắn.

“Paul · Sutter.” Người đàn ông tùy ý nói tên mình, rót hai ly rượu vang, khi ngẩng đầu thì đột nhiên nhếch miệng cười nói, “Lâu rồi không gặp.” Cùng lúc khóe miệng nhếch lên, không phối hợp chính là cặp mắt trợn to sau gọng kính.

Đường Nhất Đường cung kính gật đầu: “Rất vinh hạnh vì được gặp ngài lần nữa.” Trong phút chốc cúi đầu anh nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh.

Người đàn ông đi đến bên cạnh đưa cho anh một ly rượu, anh đón nhận, nói tỉnh bơ: “Vợ tôi cấm tôi uống rượu.”

“À, anh thật cứng chiều vợ anh.” Một bàn tay của người đàn ông đặt lên bờ vai anh, “Ở khu Đông này, cũng là chủ ý của vợ anh?”

“Không can hệ đến cô ấy, chỉ là vừa hay ở đây có một căn nhà, rất tiện nghi.” Anh nhìn chăm chăm vào mu bàn tay đầy lông măng của người đàn ông kia, nắm chặt hai nắm, “Tôi cũng không muốn làm trái ý ngài, thật sự là cùng đường. Tôi vẫn cố gắng tránh xuất hiện trước mặt ngài lần nữa.”

“Điểm ấy thì tôi tin, nhưng mà anh vẫn nên cố biên mất thêm chút nữa. Nghe nói anh đặc biệt tự nhiên đánh thủ hạ của tôi?”

“Tôi rất xin lỗi.”

“Rất xin lỗi?” Người đàn ông hơi nghiêng người nhìn anh nói: “Anh đã thay đổi. Kiêu ngạo của anh đâu, ngông cuồng tự cao tự đại của anh đâu, là cái gì làm cho ‘Hoa thực được màu đen’ của chúng ta biến thành loại động vật ăn cỏ điềm đạm vậy?”

“Nếu tôi nói là tình yêu, ngài tin không?” Anh chống lại ánh mắt người đàn ông đó, trong mắt lộ ra là tự tin.

“Tôi thích ánh mắt này của anh.” Người đàn ông kê cho anh tròng mắt, đột nhiên kề sát vào cổ anh dùng sức ngửi vài hơi, nói, “Tôi cũng thích mùi vị trên người anh.”

Trước khi người đàn ông có động tác kế tiếp, anh nhanh chóng ném ly rượu, hung hăng đập vào gọng kính trên mặt hắn.

Đi về trước, bị thương, lại đi về trước, lại bị thương, người mà cả đời cái gì cũng đã trải qua, mức độ bị thương cũng khác nhau, số lần cũng khác nhau, mà anh là một người hơi xui xẻo trong đó.

Lúc chai rượu đập trúng đầu anh, anh ý thức được lần này là lành ít dữ nhiều. Ngay ngày hôm qua anh còn nói với cô, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, những cái khác anh không quan tâm. Nhưng anh không làm được!

Chẳng biết lấy sức ở đâu ra, anh tàn bạo đẩy lùi tất cả xúc tua cản trở khiến người ta buồn nôn. Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, anh vứt thân mình vào bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ.

Gió lạnh lướt qua mỗi một kẻ hở trên cơ thể, có ảo giác thời gian cứ kéo dài lê thê, mặt đất là vực sâu, cảnh vật trên đỉnh đầu càng lúc càng xa.

Khoảnh khắc lúc rơi xuống, anh đau lòng nhớ đến –

Kẻ ngốc kia, lại muốn khóc.

Va chạm không đau như tưởng tượng, một cách kỳ diệu anh ăn cắp từ trong tay Thượng Đế một chút ý thức, anh đem toàn bộ ý thức này để lại cho hai tai, chỉ vì nghe được tiếng gọi của cô.

Cô đang tìm anh.

Chỉ là đi mua này nọ, trời cũng đã tối.

Tiên sinh, xin hỏi ông có gặp qua một người đàn ông mặc áo gió màu đen không, tóc anh ấy màu đen, mắt cũng màu đen.

Tiểu thư, xin hỏi cô có gặp qua anh ấy không, xin hãy nhớ lại, bộ dạng của anh ấy rất anh tuấn, nếu cô gặp qua nhất định sẽ nhớ rõ.

Xin hỏi anh có gặp qua không, có thấy không, vừa rồi anh ấy còn ở đây, anh ấy là chồng tôi, anh ấy rất yêu tôi.....

Bạch Khả không còn cách nào cứ đưa mắt nhìn người đi trên đường, ngồi xổm bên lề đường khóc đến điên dại. Cô mơ hồ cảm giác được lần này rất khác, không phải đùa giỡn, cũng không phải trò đùa dai. Bất luận như thế nào cô sẽ tìm được anh, cô muốn dẫn anh về nhà.

Khóc xong, tỉnh táo lại, cô dọc theo đường chính, tìm hết con phố này đến con phố khác. Trong tay còn nắm thập tự giá, miệng đang khấn cầu Bồ Tát phù hộ.

Mùi hương quen thuộc lướt qua, cô kích động xoay người, còn chưa gọi ra tên liền nhận ra không phải anh. Kia chỉ là một người da trắng bình thường có đeo gọng kính bằng vàng. Nhưng mà mùi hương này thật lâu vẫn không tiêu tan, hình như ở gần đây. Cô nhanh trí, chạy vào ngõ nhỏ người đàn ông kia vừa đi ra.

Giống như buổi đêm chui ra từ thùng rác vào nhiều năm trước, cũng ngay tại đây. Không gió, không mưa, không ánh sáng. Im lặng chỉ còn lại rét buốt. Bản thân giống như đứng trong thạch động sâu thẳm, khu nhà dữ tợn, với tư thế có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Cô khó hiểu đèn thấp hô hấp, tay đặt trước ngực đèn tiếng tim đập, chính cô cũng không rõ là đang sợ cái gì.

Chậm chậm lui về phía sau, gót chân ngoài ý muốn giẫm phải vật cản. Cô giật mình quay người lại, chỉ thấy một vệt sáng mỏng manh đang tỏa trên mặt đường bóng loáng, nhưng nhạt hơn. Cơ thể trần trụi giống như được ánh trăng gột rửa sạch sẽ, đó từng là kiệt tác của Thượng Đế.

Cô đã tìm được anh.

“Nhất Đường.....” Cô không thể tin được là anh.

Nếu là anh, không phải anh sẽ bất ngờ nhảy dựng lên để dọa cô sao. Nếu là anh, sao lại có thể cho phép mình nằm trên đường như thế.

Nhưng cô lại ngửi được mùi “bánh bích quy và chocolate”, hương thơm thuộc về bọn họ.

“Nhất Đường!” Cô suy sụp quỵ xuống. Bị chấn động quá lớn, Tay gần như không còn sức lực, thử vài lần mới lật anh lên được. Vết máu trên khoe miệng, trán, tay chân, đều đã kết vảy. Làn da khi ngón tay chạm vào lạnh ngắt, trái tim cô quặn thắt, cởi áo khoác bao người anh lại, cố hết sức ôm lấy đầu anh, cẩn thận dò hơi thở của anh. Hoàn hảo, anh còn sống.

Có lẽ vì nhận được độ ẩm, anh rên rỉ ra tiếng, hai mắt cũng từ từ mở ra. Cô sợ chỉ là ảo giác của mình, căng thẳng đến độ động đậy cũng không dám động đậy.

“Bạch Khả.....” Anh ngáp ngừng môi.

“Nhất Đường, Nhất Đường.....” Ngoài gọi tên ra cô không thể nói được gì khác.

Thế nhưng anh lại nở nụ cười, ngực phập phồng rõ rệt, như là ở muốn tiết kiệm năng lượng. Chập sau, anh nói: “Anh không thể..... Thử thân..... Như ngọc.....Cho em”

Hô hấp tạm dừng ba giây, cả người cô như bị nghiền nát.

“Quan Thế Âm Bồ Tát, thực hành thâm diệu Trí huệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa, chiếu kiến ngũ-uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xả lợi tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc. Thụ tướng hành thức, diệp phục như thị. Xả lợi tử, là chư pháp không tướng, không sinh không diệt, không cấu không tịnh, không tăng không giảm.....”

Trên đường đến bệnh viện, cô không ngừng tụng đoạn kinh này.

Là ai đã từng nói với cô, trong cuộc sống, số phận luôn luôn thay đổi, là phúc hay là họa đều khó đoán. Là ai đã từng nói với cô, nhân quả nghiệp báo, sinh tử luân hồi. Cô cho rằng người xưa nói nhất định đúng, cho tới bây giờ mới hiểu được, số phận, nhân quả đều do bản thân đến bước đường cùng mới trốn tránh, mà trốn tránh tức là chờ chết.

Một giây khi cửa phòng phẫu thuật đóng lại, gió lạnh thổi qua hành lang, cô nghe được vô số tiếng lay động của cành lá, như sự run rẩy của tre trúc trước khi bùng ra.

31. Chương 31: Hết Mơ Mộng (3)

Ba ngày, anh vẫn hôn mê bất tỉnh.

Trên báo cáo chẩn đoán viết, đầu anh bị thương nặng, nhiều chỗ xương bị gãy, còn có dấu hiệu bị xâm hại tình dục. Biến đổi bệnh lý của dạ dày khiến anh cực kỳ suy yếu, liên tục co thắt, có thể sống đã vô cùng may mắn. Nhưng với tình trạng hiện tại anh không thể di chuyển dễ dàng, càng miễn bàn đến phẫu thuật.

Cô không rời nửa bước cứ quanh quẩn bên cạnh anh, cho dù là ban ngày hay là đêm tối. Khi anh rên rỉ, cô sẽ hôn trán anh, nắm chặt bàn tay anh. Lúc này cô không dám lơ lỏng chú ý đến phản ứng của anh, tách khỏi anh hơn ba phút sẽ khiến cô có cảm giác tội lỗi.

Y tá thấy thế liền chủ động giúp cô chăm sóc anh, để cô đi nghỉ ngơi mà cô vẫn không chịu. Chỉ cần nhắm mắt lại, thấp thoáng trong đầu đều là bộ dạng anh lơ lửng, khắp người loang lổ nằm trên mặt đường nhor nhóp. Cô không dám nghĩ đến trước đó anh đã trải qua việc gì, nó sẽ khiến cô tuyệt vọng.

Ngày thứ tư, cô cũng không rõ rốt cuộc đã là ngày thứ mấy. Mí mắt anh hơi hơi run rẩy, cô chờ mong lại bắt an gọi tên anh, cho đến khi anh mở mắt.

“Cô yên tâm, anh ấy đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm.” Y tá an ủi nói.

Cô rưng rưng mỉm cười.

Nhưng sau đó cô phát hiện, lúc cô có thể thoải mái hơn một chút, thì da đầu cô lại bị kéo căng. Ở trước mặt anh cô cần phải cố gắng hết sức để tỏ vẻ thoải mái. Anh không có sức lực nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt truyền lại tin tức cho cô. Lông mi anh rất dài, lúc nhắm mắt có thể lưu lại một bóng nhỏ dưới bóng mắt. Bây giờ người gầy đi, khuôn mặt cũng nhỏ hơn rất nhiều. Khi nhắm mắt, có vẻ trẻ con khiến người ta đau lòng.

Y tá cảm thấy tò mò đối với phương thức trao đổi của bọn họ, nghe được nhiều nhất chỉ là cô nói với anh: “Em cũng vậy, em cũng vậy, em cũng vậy.” Như là đang lầm bầm lẩm nhẩm. Các cô cảm thấy rất hứng thú muốn biết anh nói gì, liền cử một cô gái nhỏ tuổi đi hỏi. Cô cười trả lời: “Anh ấy nói ‘Chờ anh khỏe lại, sẽ làm tình với em cả đời.’” Cô y tá nhỏ đỏ mặt trở về trình báo.

Đối với chuyện đêm đó bọn họ cũng không đề cập tới một chữ. Cảnh sát mà đến hỏi cũng chỉ nói là ngoài ý muốn. Bọn họ đều sợ. Anh không thể hoạt động, hoàn toàn dựa vào cô, anh biết chỉ có như vậy mới có thể khiến lòng cô dễ chịu hơn.

Trong tình cảnh ảm áp này, bọn họ thật cẩn thận đến thở mạnh cũng không dám thở, rất sợ quấy rầy đến vị thần linh đang quanh quẩn đầu đây.

Đợi đến khi anh có thể hoạt động hai tay trong phạm vi nhỏ, bác sĩ Pan Faun cùng cô thương lượng chuyển viện, cũng khéo léo nhắc nhở cô nên thay quần áo sạch rồi ngủ một giấc.

Cô soi gương trong phòng vệ sinh, người đàn bà trong gương đầu tóc rối bù, sắc mặt nhợt nhạt đến dọa người. Cái dạng này mà vẫn làm khó anh “Nói” Lời ngon tiếng ngọt với cô. Sờ lại sờ túi tiền, số tiền còn lại không nhiều, tiền tiết kiệm trong ngân hàng cũng đã rút hết, phần lớn là đưa cho Belle. Bàn học trong phòng ngủ còn có chút tiền để dùng khi cần gấp. Cho dù thế nào đều phải về nhà một chuyến.

Nghĩ xong, cô đẩy cửa phòng bệnh ra. Anh nửa nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn theo ánh mắt anh, cô nghĩ nếu cô là tấm kính hình chữ nhật kia, đã sớm vỡ nát rồi.

Cô nhẹ nhàng ngồi bên cạnh anh, kéo sự chú ý của anh. Cô nói với anh cô phải đi đây một lát, ngữ khí chột dạ giống như phạm vào tội lớn.

Anh mỉm cười gật đầu. Thật ra anh đã có thể nói chuyện, nhưng vẫn không mở miệng là vì rất thích trò chơi bằng mắt này, cũng là vì trong miệng anh toàn là mùi máu tươi.

Lúc rời đi cô cũng bật khóc, anh dùng sức nháy mắt với cô, một hai ba, một hai ba. Cô nuốt nước mắt xuống nói: “Em cũng yêu anh.” Nghĩ lại cảm thấy không đủ, liền liếc mắt nháy mắt với anh.

Một phút khi ra khỏi bệnh viện, cô hoàn toàn tha thứ cho anh vì đã từng giam cầm cô, bởi vì cô cũng cảm nhận được tâm tình giống anh. Nếu có thể, cô cũng muốn giấu anh đi, giấu ở nơi bất kỳ kẻ nào cũng không tìm được, dập tắt bất mãn của anh bởi tình yêu và sự chăm sóc.

Dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà. Việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Belle, cô cần dùng xe, cũng cần nhiều tiền một chút. Belle hiển nhiên không phải đồng ý ngay, vì cô cứ nài nỉ mới bằng lòng chạy tới nhà cô.

Gác điện thoại, trước mắt cô bỗng nhiên toàn màu đen, đợi vài giây sau mới khôi phục lại, lắc lắc đầu đi vào phòng tắm. Lúc tắm rửa cô mới biết mình có bao nhiêu mệt mỏi, được ngâm trong làn nước ảm áp, vài lần xém ngủ quên. Cô kiên quyết chống cự để tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo sạch ngồi trên sofa đợi Belle đến.

Ngôi nhà không có anh rất yên tĩnh, cô không hiểu sao lại bắt đầu hoảng hốt, vì muốn dời sự chú ý, cô tìm tập thơ lật xem. Vừa xem xong một tờ đã nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cô tưởng là Belle, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh đang tạo nhả đứng ngoài cửa.

Sách trong tay rơi xuống, cô sững sốt mất ba giây mới nhớ tới việc gọi anh.

“Nhất Đường!” Cô chạy ra ôm lấy anh, khí lực lớn đến nỗi gần như làm anh đứng không vững. “Thật là anh sao, làm sao anh về được?” Cô cẩn thận nhìn anh một lượt, đây quả thật là Nhất Đường của cô. Là khi cô bắt đầu biết đến bộ dạng của anh, khỏe mạnh, trong sáng, tư thái phóng khoáng không kiềm chế được, làm cho người ta muốn cách xa lại nhìn không được mà đến gần.

Ánh mắt anh nhìn cô lạnh lùng mà sắc bén, cô lại cảm thấy hạnh phúc.

“Bạch Khả.”

Cô nghe được có người đang gọi tên cô, không phải giọng anh, cô từ trong ngực anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong phòng ngoài hai bọn họ ra thì không còn ai khác. Khi quay đầu lại, Đường Nhất Đường trước mặt đã thay đổi hể ra khuôn mặt khác.

“Em ngủ mà không đóng cửa.” Belle ngồi trên sofa trước bàn trà nhìn cô nói.

Cô ngây ngốc nhìn chị ấy một hồi lâu mới nói, thì ra hạnh phúc vừa rồi chỉ là giấc mộng đẹp mà thôi.

“Chị đến đưa xe,” Belle chỉ chỉ chìa khóa cùng một phong thư trên bàn nói, “Đây là một phần ba tài sản, còn lại qua vài ngày nữa chị sẽ đưa cho em.” Cô ta thấy cô vẫn si ngốc nhìn ra ngoài cửa, cũng không trả lời, liền không kiên nhẫn nói: “Còn không mau cầm tiền đến bệnh viện, trong điện thoại đã nói nghiêm trọng như vậy, bây giờ thế nào rồi, không có việc gì chứ?”

Nghe được hai chữ bệnh viện, Bạch Khả quay lại nhìn chị ấy, vụng về nói câu cảm ơn, cầm lấy chìa khóa và tiền trên bàn liền chạy ra ngoài.

Belle khóa cửa lại hộ cô, đi theo cô lên xe nói: “Cho đi nhờ xe.”

Cô chạy xe nhanh như bay. Mặt trời đã lên đỉnh đầu, rực rỡ có chút kỳ dị. Cô buồn bực nói: “Không phải gần tối rồi sao, sao ánh mặt trời còn chói mắt như vậy.”

“Gần tối?” Belle phả ra một luồng khói, “Chị vừa ăn điểm tâm xong.”

Bạch Khả không tin. Cô mở radio lên, không ngừng chuyển kênh, cho đến khi giọng nói nhẹ nhàng của MC báo bây giờ là mười giờ sáng.

“Mười giờ!” Cô ảo não gõ mạnh đầu mình, cô lại có thể ngủ lâu như vậy, anh ở bệnh viện nhất định sẽ sốt ruột chờ.

“Sao chị không nói sớm!” Cô trách cứ Belle.

Belle dùng khuỷu tay chống cửa xe, lười biếng nói: “Em không hỏi chị.”

Không muốn nói quá nhiều, cô thậm chí vượt đèn đỏ hai lần. Lúc đến bệnh viện liền đưa chìa khóa cho Belle đi tìm chỗ đỗ xe, cô nhanh chóng chạy vào phòng bệnh.

Một y tá nhìn quen mắt muốn nói gì đó với cô lại bị cô từ chối không chút khách khí, còn chưa nghĩ đến việc sẽ giải thích với anh như thế nào liền đẩy cửa phòng bệnh ra.

“Nhất Đường.....” Cô đứng im.

Chăn trên giường bệnh đã được xếp gọn gàng, người đàn ông của cô vốn nên nhắm mắt xinh đẹp trách cứ cô, không biết đã đi đâu.

Trong đầu trống rỗng.

“Người đâu?” Cô gượng cười, ôm một tia hy vọng hỏi y tá bên cạnh.

Y tá nói: “Vừa rồi tôi đã muốn nói với cô, chồng cô được người nhà của anh ấy đưa đi rồi.”

“Cái gì mà người nhà? Làm sao có người nhà được?” Cô gần như là hét chói tai, “Sao các người có thể tùy tiện để anh ấy bị đưa đi, anh ấy đang bị bệnh, anh ấy bị ung thư dạ dày!”

“Bạch tiểu thư, chỉ cần cô nhìn thấy vị tiên sinh kia, tuyệt đối sẽ không nghi ngờ quan hệ huyết thống của anh ta cùng với chồng cô, bởi vì.....”

“Anh ấy đi đâu rồi!” Cô kiềm chế ý nghĩ muốn túm cổ áo y tá, lớn tiếng hỏi.

Y tá thở dài nói: “Chúng tôi cũng không biết. Bọn họ nói hai người bỏ trốn. Tuy rằng tình yêu cổ chấp của hai người làm cho tôi rất cảm động, nhưng tôi nghĩ để chồng cô về nhà mới là lựa chọn tốt nhất với anh ấy.”

“Bọn họ nói dối! Ba mẹ nuôi của anh ấy đều ở Trung Quốc, người nhà của anh ấy ở Mỹ đã chết hết rồi.”

“Anh ấy còn một người anh trai. Ngay cả việc này cô cũng không biết sao?” Y tá hơi khinh thường nói.

“Anh trai? Các người.....“

Cô đang định gầm lên thì có một bức thư xuất hiện trước mặt.

“Đây là chồng cô muốn tôi chuyển cho cô.” Y tá kiên nhẫn chờ cô nhận thư, nhìn cô một cái, lắc đầu rồi đi.

Cô cầm thư chậm chạp không mở ra. Cô đang chờ cơn khó chịu vì ngạt thở có thể giảm bớt. Cô khó chịu không chỉ là việc anh đột nhiên biến mất, còn có sự ân hận của cô. Chung sống lâu như vậy, cô lại không nhận ra nét chữ của anh. Cô từng nói đã yêu anh biết bao, thế mà chi tiết như vậy cũng chưa từng lưu ý.

Cho mình một cái tát, cô nhin đau mở thư ra. Sau khi đọc kỹ xong, vừa khóc vừa cười, bộ dạng như bị điên. Giấy viết thư mỏng manh vô lực bay xuống bên chân.

Vì sao cô phải rời đi, vì sao cô phải để mình anh ở đây. Tối hôm qua anh nhất định rất, rất tuyệt vọng, anh chắc chắn đã gọi cô mấy nghìn mấy vạn lần.

Belle khó khăn lắm mới tìm được phòng bệnh, vừa vào cửa liền nhìn thấy cô khóc nức nở, nước mắt lã chã. Cô buồn bực nhặt bức thư lên, mở ra đọc: “Bạch Khả thân yêu, vợ của anh, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt. Cho tới bây giờ, bởi vì trách nhiệm với em, anh vẫn luôn ở bên cạnh em. Nhưng anh thật sự mệt mỏi, vì em anh đánh mất tất cả, thậm chí là cả tôn nghiêm của anh. Cho dù em không để tâm, anh cũng không còn cách nào để đón nhận mình như bây giờ cả, anh không thể đối mặt với em. Em à, anh quyết định về nhà. Hy vọng em cũng có thể tìm được một ngôi nhà hoàn mỹ, có một người chồng khỏe mạnh mà cường tráng. Hãy quên anh đi. Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt.” Đọc xong bức thư, cô sợ hãi kêu một tiếng: “Đơn ly hôn!”

Trên đơn ly hôn có ghi rõ, toàn bộ tài sản đều để lại cho Bạch Khả, cũng đã có một bên ký tên.

Mọi thứ đều đã công khai, Belle nhún vai nói: “Chồng em không muốn liên lụy em liên quan em đi? Ái chà chà, điều này thực sự làm cho người chết cũng phải cảm động.”

Bạch Khả cuộn mình trên mặt đất đã ngừng khóc, thì thào lắm bầm: “Không phải anh ấy.”

“Cái gì?” Belle hỏi.

“Đó không phải do anh ấy viết!” Bạch Khả lớn tiếng nói, “Anh ấy sẽ không yếu đuối như vậy! Anh ấy cũng sẽ tuyệt đối không cho em đi tìm người đàn ông khác!”

“Ha, đó là em chưa biết gì về đàn ông.”

“Là chị không biết gì về tình yêu giữa chúng em.”

Belle không nói gì. Cô có chút kinh ngạc nhìn Bạch Khả bị nước mắt che kín nhưng vẻ mặt lại kiên định tự tin, nghi ngờ cô bé này và cô nhóc sợ hãi rụt rè, không biết gì đứng ở cửa chớp mà lần đầu tiên cô ta nhìn thấy có phải là cùng một người hay không.

“Em muốn đi tìm anh ấy. Em muốn bọn họ trả lại anh ấy cho em.” Bạch Khả đoạt lấy chìa khóa xe trong tay Belle, lao đảo ra khỏi phòng bệnh.

Belle kêu lên: “Em căn bản không biết anh ta ở đâu, tìm thế nào.”

“Anh ấy ở Texas.” Bạch Khả không hề quay đầu lại nói.

Belle đuổi theo ngăn cô lại nói: “Texas lớn như vậy em phải tìm tới khi nào chứ.”

“Lá thư này, trên lá thư này có.” Cô đẩy chị ta ra, lao đảo chạy về phía trước.

Belle đứng tại chỗ nhìn cô đi xa, đang đấu tranh muốn đi theo hay không. Cô cùng cô bé không thân cũng chẳng quen, cũng chẳng phải ruột thịt. Có điều bộ dạng cô bé nhìn qua dường như cần giúp đỡ. Cuối cùng cô quyết định nhân lúc lương tâm còn chưa rỉ sét, phải bắt lấy nó.

Không nói gì mà nhảy lên xe Bạch Khả, vốn định nói vài câu đùa vui để che giấu xấu hổ, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào. Nhìn vẻ mặt vô cùng ảm đạm của Bạch Khả, sợ nói sai câu đầu tiên sẽ khiến cô bé suy sụp mất.

32. Chương 32: Hoa Hồng Và Hoa Xa Cúc (1)

Ở một nơi chưa đến một trăm mét vuông, cô điên cuồng tìm kiếm vô số lần, nhưng không có, chỗ nào cũng không có. Cô không tìm thấy lá thư kia, cũng không nhớ nổi địa chỉ trên thư. Cô thật sự hận sự ngu dốt của chính mình.

Belle đứng yên lặng một bên không biết nên an ủi thế nào, sờ sờ túi quần, rút bao thuốc ra lấy một điều đưa cho cô.

Cô nhận lấy, ngồi trên sofa bữa bọn không thể tả, rít một hơi. Chỉ lát sau liền nghe được tiếng ho dữ dội, Belle vỗ vỗ lưng cô nói: “Chẳng qua chỉ là một thằng đàn ông, đi cũng đi rồi. Em còn phải sống cuộc sống của em.”

“A, sống,” Vai cô hơi run lên, “Đến Mỹ nhiều năm rồi, ‘Cuộc sống’ thực sự tất cả đều là anh ấy cho em.”

“Chẳng lẽ không có anh ta, em không thể sống?” Belle cười nhạo nói.

“Em không biết. Nhưng có thể thuyết phục em rời bỏ anh ấy chỉ có một lý do, anh ấy không yêu em.”

“Em cũng có thể không yêu anh ta mà.”

Belle phả khói, liếc Bạch Khả một cái. Thấy cô bé đang trừng lớn mắt, theo những sợi tóc hỗn độn nhìn cô, giống như câu cô vừa nói thật nực cười. Cô không chịu yếu thế, trừng lại nói: “Không thể sao? Chẳng lẽ ngay cả dũng khí thử quên một thằng đàn ông em cũng không có?”

“Anh ấy là tín ngưỡng của em.” Bạch Khả không hề suy nghĩ nói.

Belle dụi điều thuốc vào gạt tàn trên bàn, lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Đồ điên.”

Bạch Khả cười khổ, từ trước đến nay người khác chỉ kêu cô là đồ ngốc, đây là lần đầu tiên có người kêu cô là đồ điên.

Vài ngày sau đó cô quả thật đem tên gọi “Đồ điên” này để biểu hiện xứng đáng với cái tên đó. Không phải đảo lộn từng phèo những ngăn tủ Belle vừa mới dọn xong, thì cũng ngồi xổm trong một xô nào đó đập đầu vào tường, mong đợi cái địa chỉ kia có thể xẹt qua đầu.

Belle ỷ vào quyền sở hữu một phần ba căn nhà, liền bỏ căn nhà ban đầu thoải mái chuyển vào đây. Lúc đầu cô ta còn có thể bình tĩnh làm như không thấy đối với hành vi tự làm đau mình của Bạch Khả. Sau khi làm việc nhiều ngày liên tiếp rồi trở về đối mặt với ngôi nhà như bình địa, tâm tình của cô ta tựa như người mẹ giáo dục con mình không tốt.

Kể từ khi bị thu bằng giáo viên, đây là lần đầu tiên cô ta có cảm giác của các bậc cha mẹ.

“Em cần phải ra ngoài tìm việc để làm.” Cô ta tận tình khuyên bảo.

Trả lời cô ta là ánh mắt dờ dẩn.

Bảy ngày liên tiếp, khi cô ta thức dậy vào buổi sang, chỉ cần đẩy cửa phòng liền có thể nhìn thấy Bạch Khả giống như con bạch tuộc nằm trên một đồng sách. Chờ cô ta trang điểm xong, cô vẫn còn nằm úp sấp, mắt trợn trừng, như muốn rơi ra bất cứ lúc nào. Cô ta ôm trán nghĩ, đã đến lúc cô ta bùng nổ.

Một cước đá bay đồng sách, túm tóc Bạch Khả, kéo cô ra ngoài ném vào trong xe. Cuối cùng là giẫm chân ga, chạy như bay đến câu lạc bộ đêm mà cô ta làm việc.

Bạch Khả đang bị lôi đi ngẩng đầu nhìn bản hiệu đẹp mắt, từ phong cách trang trí liền biết đây là câu lạc bộ mà Nhất Đường và cô đã từng làm việc. Chẳng qua tên hiệu đã được thay đổi – giam cầm.

Âm nhạc quen thuộc lập tức đập vào mặt, trái tim một mõi đến chết lặng bị người ta cầm lên dùng sức bóp. Cô theo bản năng nhìn lên sân khấu, muốn tìm bóng dáng quen thuộc đang vịn vịn ở nơi đó.

Belle đẩy mạnh cô vào góc sô pha, lấy một tá ống nghiệm chứa chất lỏng đủ mọi màu sắc đưa tới trước mặt cô, nói, “Đầu tiên, em không có tiền. Thứ hai, không bằng cấp. Thứ ba, không bảo hiểm. Thứ duy nhất em có là tuổi trẻ. Không muốn đối chết thì tìm thằng đàn ông nào chịu nuôi em. Đi, nhìn trúng ai thì nâng cốc rồi ngã vào lòng hắn.”

Bạch Khả nghiêng người tựa vào sô pha. Cô không có hứng thú với rượu, cũng không có hứng thú với đàn ông. Nhưng trái lại hàng chữ màu đỏ tươi trên vách tường đối diện lại hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Địa ngục là kẻ khác.”

Belle liếc mắt nhìn nơi đó nói: “Mắt chọn đàn ông của em thật sự kinh khủng!”

Đối diện bỗng nhiên phát ra tiếng cười vang, ánh mắt của cô từ hàng chữ màu đỏ hạ xuống, thấy một người đàn ông ngồi đối diện cô. Cô nhớ hắn, nhớ gọng kính màu vàng và mùi nước hoa của hắn, đêm đó đã chỉ dẫn cô tìm được Đường Nhất Đường.

“Đó là thằng lưỡng tính âm hiểm đạo đức giả, toàn thân trên dưới không có nơi nào không khiến người ta buồn nôn, đương nhiên, ngoài trừ tiền của hắn ta.”

“Lưỡng tính.....”

Một giọng nói tinh tế được miêu tả sinh động trong đầu Bạch Khả, cô gom toàn bộ tâm lực nhìn thẳng người đàn ông đang cười đến mức cằm run run, loại bỏ âm nhạc âm ỉ, giọng của người đàn ông đó giống như lưỡi kiếm đâm vào màng tai của cô, hắn nói: “Người đàn ông Trung Quốc lần trước thật sự làm tôi thấy rất đáng yêu. Các người biết cậu ta dùng nước hoa gì không, ‘bánh bích quy và chocolate’, ha ha ha ha..... Bộ dạng cậu ta lên đỉnh, ánh mắt cậu ta, vẻ mặt của cậu ta, thật sự là mê người. Một báu vật như vậy lại bị hủy trong tay tôi, ha ha ha, tôi, là địa ngục của cậu ta!”

Ly rượu giờ lên cao đỏ bóng đỏ thật lớn, trên mặt mỗi người đều là biểu tình kích động mãnh liệt. Bọn họ ăn uống linh đình, nâng chén chúc mừng, vì thống khổ của một người không chút liên quan đến bọn họ.

“Sao lại đàn ra vậy?” Belle thúc cô hỏi.

“Là hắn.” Giọng nói kia xuyên phá mê chướng từ trong miệng Bạch Khả phun ra. Cô chưa bao giờ từng có trực giác mãnh liệt như thế, là hắn, chính người đàn ông này đã khiến Nhất Đường của cô bị thương!

“Em chắc chắn?” Belle thấy Bạch Khả chăm chú nhìn vào người đàn ông đang ném tiền vào mặt người bồi bàn, trong lòng lại cười nhạo cái gọi là tình yêu một phen.

Bạch Khả đứng lên, nhìn chằm chằm phía đối diện. Chân không chịu khống chế di chuyển về phía trước, đụng phải góc sô pha, lão đảo ngã về phía trước. Belle nâng cô dậy nói: “Em hiểu rồi chứ, hắn không phải là ‘Kẻ có tiền’ đơn giản như vậy.”

Đang lúc nói chuyện, người đó một phải một trái, ôm hai cô gái diêm dúa lờ lệt đứng dậy rời đi.

Bạch Khả muốn đuổi theo, Belle giữ chặt cô nói: “Cho dù em muốn quyến rũ hắn cũng không nên vội như vậy chứ.”

“Em có thể tin chị không?” Bạch Khả đột nhiên quay đầu lại nói.

“Sao?” Belle không rõ ý cô bé là gì.

Bạch Khả không nói gì, chỉ nhìn chị ta, nhìn kỹ chị ta từ trên xuống dưới một lần. Belle bị đánh giá bằng ánh mắt như vậy thực không thoải mái, kháng nghị nói: “Đừng nhìn chị chằm chằm như vậy.....”

Bạch Khả chống lại ánh mắt của chị ta, nuốt câu kể tiếp vào.

“Số tiền còn lại, chừng nào chị trả lại cho em?” Bạch Khả hỏi.

Belle bị câu hỏi không hề ăn khớp của cô làm bối rối, ấp úng nói: “Sau hai ngày nữa.....”

Bạch Khả cười nhẹ, cúi đầu nhìn chăm chú vào cánh tay của chị ta. Belle cũng cúi đầu, làn da trên cổ tay cô ta trắng nõn, những vết kim tiêm ửng đỏ nông sâu không giống nhau. Sau khi giấu cánh tay ra phía sau, cô ta nhìn thấy vẻ mặt toán tính lướt nhanh qua mặt Bạch Khả, tưởng là mình nhìn nhầm.

Bạch Khả không nói câu nào liền bỏ đi, chạy ra ngoài cửa, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông kia trong xe. Đèn pha rất sáng, chột lóe qua mặt hắn, lưu lại trước mắt là quang ảnh chói mắt.

Dừng ở nơi xe thể thao đã đi xa, cô hỏi Belle đang đuổi theo phía sau: “Làm cách nào em mới có thể làm quen với anh ta?”

“Rất đơn giản, anh ta là một trong những cổ đông của câu lạc bộ này, rất thích những búp bê xinh xắn ở chỗ chúng ta, cách vài ngày sẽ đến chơi một lần. Em chỉ cần.....”

“Xin chị, giới thiệu em cho ông chủ của chị.”

“Chắc, chờ những lời này của em, tin chị, em nhất định sẽ chinh phục toàn bộ khu Đông, em sẽ trở thành công chúa!”

Belle cười đến cực kỳ xán lạn, cô ta không ngại trở thành người giúp việc của công chúa, cũng không quan tâm công chúa nhào vào lòng ma vương, miễn là cô ta được chia phần đầy đủ.

Đến khi tan ca, Belle mang theo Bạch Khả đi đến tiệm cắt tóc, mua vài bộ quần áo. Về nhà liền đẩy mạnh Bạch Khả vào phòng tắm tắm rửa, cô ta ở ngoài dọn phòng, thỉnh thoảng nhìn vào phòng tắm, thuận tiện khen ngợi cơ thể Bạch Khả. Hơi nước bốc lên, cơ thể Bạch Khả giống như thiếu nữ trong trắng, cô ta thật sự không nhìn ra cô bé đã 20 tuổi, hay là người đã từng kết hôn.

Lúc Bạch Khả bọc khăn tắm đi ra, Belle đang cầm một tập văn kiện ngồi dưới đất, thấy cô đi ra, gương cười nói: “Chị chỉ vô tình lực thấy.” Bạch Khả lấy túi quần áo bên cạnh cô ta, mặt không chút thay đổi đi vào phòng ngủ.

Trên sàn còn lưu lại một loạt dấu chân ướt, mùi sữa tắm trẻ con thật lâu không tiêu tan. Belle đưa mắt nhìn chữ “Intelligence” đen đậm trên văn kiện, hôn một cái lên mặt trên, giọng cao hai tay hạ giọng hoan hô: “Cảm tạ Thượng Đế.”

Đây thật sự là gà đẻ trứng vàng tuyệt vời do Thượng Đế ban cho cô ta.

Mà phản ứng của ông chủ đúng như dự đoán của cô ta, cảm thấy rất hứng thú với Bạch Khả. Cô gái Đông Phương thần bí hơn nữa có có sự gợi cảm như có như không, làm cho người ta thấy ngứa tim, lại không dám mạo muội tiến lên. Nếu được mài dũa thêm, tuyệt đối có thể đạt được thành tựu xuất sắc.

“Vì sao cô muốn làm việc này, phải biết rằng, chỗ chúng tôi không phải là dàn nhạc nhà thờ của phụ nữ.” Người đàn ông mặc tây trang giày da ngồi trước bàn giấy lớn, thư ký và vệ sĩ đều đứng ở hai bên.

Dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người, đầu tiên Bạch Khả hơi mất tự nhiên. Sau khi nghe người đàn ông hỏi, hơi ưỡn ngực, gần từng tiếng nói: “Tôi cần tiền.”

Người đàn ông gật đầu, đây là câu trả lời hắn nghe được nhiều nhất.

“Sở trường của cô là gì, chúng tôi không cần một cây gỗ trên sân khấu.” Người đàn ông hỏi. Trêu chọc mập mờ khiến đám người xung quanh cười khẽ.

Bạch Khả nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi sẽ hát, nhảy, còn có thể đọc thơ.”

“Đọc thơ?” Người đàn ông cười như không cười nói, “Đọc một bài nghe thử.”

Bạch Khả thanh thanh cổ họng, ngẩng cao đầu lớn tiếng đọc diễn cảm: “Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải khoảng cách giữa sự sống và cái chết, mà là em đứng trước anh, nhưng anh lại không biết em yêu anh. Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải em đứng trước anh nhưng anh không biết em yêu anh, mà là yêu đến cuồng si nhưng không thể nói rằng em yêu anh. Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải em không thể nói em yêu anh mà là nhớ anh đến đau thấu tim gan nhưng chỉ có thể giấu sâu vào tận đáy lòng.....”

“Không tệ,” Người đàn ông ngắt lời cô, “Là Tagore?”

Bạch Khả gật đầu.

Người đàn ông hơi thẳng vai cười nói: “Tagore vĩ đại.” Kế đó xoay người nói với thư ký: “Tôi nghĩ, chỗ chúng ta đang cần một người yêu văn học.”

Bạch Khả không hiểu ý của người đàn ông đó, dùng ánh mắt hỏi Belle. Belle dựng thẳng ngón cái với cô. Việc này xem như đã quyết định.

Khoảnh khắc bước ra khỏi văn phòng âm u kia, cô nghe người trong phòng nói: “Bé con thật đáng yêu, đúng là loại tên kia đặc biệt thích.”

Belle nhìn qua rất phần khởi kéo tay cô, quẹo trái quẹo phải trong hành lang giống như mê cung. Trên vách tường hành lang xanh sẫm toàn là câu thơ màu đỏ, thuốc màu dư thừa trên hàng chữ đọng lại giống như giọt nước mắt. Câu thơ vốn mềm mại đẹp đẽ giờ phút này lại khiến Bạch Khả cảm thấy không rét mà run.

Đi đến cuối hành lang, Belle khẽ cười nhìn cô, Như gửi một món quà bí ẩn đẩy đến trước một cánh cửa màu trắng.

Hồ hấp của cô tắt nghẽn.

Đó là căn phòng trong rừng rậm của mù phù thủy.

Trên giấy dán tường màu đỏ là hoa cúc màu vàng. Lấp lánh, ngay cả trần nhà cũng phản chiếu ánh sáng qua những mảnh kính vỡ. Khi đó, cô cười anh là quạ đen.

Nếu không phải vì mùi lông thú quá nồng, cô suýt nữa sẽ không chế không được mà rơi lệ.

Một người phụ nữ xinh đẹp đầy dầ từ trong phòng đi ra, sau khi nhìn thấy bọn họ, liền híp mắt nói với Belle: “Cô mang người mới đến?” Nói xong, ánh mắt tùy ý lướt qua người Bạch Khả.

“Rất, rất mới.” Belle khoa trương đọc ra mỗi một từ đơn, lập tức đẩy Bạch Khả lên nói: “Mau gọi tiểu thư Dimon.”

Bạch Khả theo lời gọi một tiếng.

Dimon thoáng vuốt cằm, lúc Bạch Khả không hề chuẩn bị liền nhắc cằm Bạch Khả lên nói: “Bất kỳ lúc nào, cũng phải ngừng đầu nói chuyện.”

Bạch Khả không có phản ứng, chợt nghe Belle ở bên cao giọng nói: “Cái này thế nào?”

Dimon nhìn thoáng qua âu phục trong tay cô ta, phụng phịu nói: “Khiếu chọn quần áo của cô cũng xấu giống như uy tín của cô vậy.” Lập tức, cô ta đi vào căn phòng được bày biện rực rỡ muôn màu, chọn một bộ sườn xám màu đỏ thắm cùng một đôi giày cao gót theo phong cách cổ xưa có gắn ngọc trai đưa cho Bạch Khả.

Lúc Bạch Khả thay quần áo, Belle hỏi Dimon: “Khi nào cô bé có thể lên sân khấu?”

“Tư chất cô bé không tệ, cần huấn luyện thêm, ba ngày sau là có thể.”

“Tôi nghĩ tốt nhất nên chọn thời điểm Paul đến.”

“Đương nhiên, tên kia chính là con quỷ đói háo sắc. Người mới không phải đều là anh ta hưởng dụng trước sao.”

Thay quần áo kéo rèm ra, các cô lập tức dừng nói chuyện. Sườn xám rất hợp với Bạch Khả, chiều dài vừa vặn ôm lấy phần hông, lộ ra cặp chân bóng nhẵn thon dài chân. Giày cao gót vừa chân, nổi bật những đường cong lá lướt. Nhìn Bạch Khả thay đồ mới, vẻ mặt Belle đắc ý. Dimon nhú mày đi quanh Bạch Khả một vòng, cuối cùng cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Bạch Khả nhìn mình trong gương, sau khi nhìn khắp phòng qua gương một lần, chỉ vào ngăn tủ đầy đồ trang sức trong góc tường nói: “Làm ơn cho tôi cái kia.”

Dimon liếc mắt một cái tức thì tìm ra thứ Bạch Khả cần, cô ta lấy xuống một cây trâm tinh xảo đưa cho cô. Bạch Khả nhận lấy, búi một búi tóc sau đầu, gài cây trâm lên. Bày ra hình ảnh mỹ nhân cổ điển trang nhã.

Phía cuối cây trâm là một đóa hoa hồng đỏ rực, nổi bật trên búi tóc đen nhánh, làm giảm cảm giác non nớt của Bạch Khả, tăng thêm nét xinh đẹp huyền bí. “Sao lại có loại này?” Belle kinh ngạc nhìn cây trâm chưa từng thấy bao giờ.

“Đây gọi là trâm gài tóc,” Dimon nói, “Ngay cả lông mày geisha chỗ tôi cũng có. A, tôi nghĩ ra một cái tên rất hay, gọi cô bé là ‘hoa hồng’ đi. Em thấy thế nào?” Dimon nói xong chuyển hướng Bạch Khả.

Bạch Khả đang đi đến bên cửa sổ, quay đầu thoáng cười với Dimon. Nụ cười ngọt ngào pha lẫn với ưu thương nhàn nhạt làm cho Dimon sửng sốt.

Ngoài cửa sổ, nhánh cây màu xanh lay nhẹ trong gió. Một con quạ đen cô đơn đứng trên cành, vỗ cánh nhưng không bay đi. Trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét, không biết đang khó chịu vì cái gì.

33. Chương 33: Hoa Hồng Và Hoa Xa Cúc (2)

Biệt thự nằm tại ngã tư đường Miller và đường Parliament, phía bắc là cây cầu nổi tiếng đường Parliament, dưới cầu là dòng sông chảy xiết. Đồi bờ Colorado xinh đẹp và màu mỡ hấp dẫn cha mẹ anh cư ngụ lâu dài ở đây.

Tuy nhiên, nhiều năm sau đó, khi một lần nữa sống trong căn nhà này, anh đã không tìm được cảm giác ấy nữa. Sứ Thanh Hoa, Cảnh thái lam (đồ men), cửa sổ chạm khắc. Tất cả mọi thứ trong trí nhớ của anh đều biến mất, thay hoàn toàn bài trí theo phong cách Châu Âu. Phong cách màu trắng giản đơn, bao gồm cả chiếc giường hiện tại anh đang nằm.

Trong ba tháng, khí hậu ôn hòa, ánh mặt trời rực rỡ, đúng là thời tiết tốt để hoa thịnh vượng nảy nở. Nhìn ra ngoài từ cửa sổ, những bông hoa màu trắng và màu xanh trang nhã dựa sát vào nhau, chúng hướng về phía ánh mặt trời, phủ kín toàn bộ sân sau. Mùi hương thoang thoảng hiểu ý lượn đến chớp mũi anh, lúc anh đang nghĩ đến cô.

Đây là thứ duy nhất không thay đổi.

Nắm chặt thập tự giá trong tay, đầu anh quay sang hướng cửa đi. Tiếng bước chân đến gần, cửa khẽ bị đẩy ra.

Người tới nhìn vào trong, chống lại đôi mắt khép hờ của anh, cười đi vào rồi nói: “Sao dậy sớm vậy?” Dường giọng Mỹ chính gốc.

Anh không trả lời, lại xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Là mặt trời quá chói mắt?” Người tới hỏi.

Anh cười nhạt dùng tiếng Trung nói: “Chói mắt thua mặt anh.”

“Ha, đừng nói như vậy,” Người tới cũng đổi thành tiếng Trung, “Khuôn mặt này em cũng có phần.”

Anh cười lạnh một tiếng, vết mổ trên bụng hơi đau.

“Không sao chứ.” Người tới cúi xuống.

Anh vẫn không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn người tới. Khuôn mặt kia mang theo ý cười bất cần đời, rực rỡ trong ánh mặt trời, anh tuần đến nỗi khiến người ta bất mãn.

Anh vốn nghĩ với khoảng cách hai mươi năm không gặp gỡ, dung mạo của bọn họ cuối cùng sẽ thay đổi. Nhưng không phải vậy, bởi gen di truyền, bọn họ vẫn giống nhau không chệch vào đâu được.

Ngoại trừ thần sắc có bệnh không thể che giấu của anh.

“Đường Nhất Đình, rốt cuộc anh tính khi nào mới cho em về tiểu bang?” Anh hỏi. Đây đã là lần thứ bảy anh hỏi về vấn đề này.

“Hôm nay đi, thế nào?” Đường Nhất Đình nói xong thì ngồi luôn trên giường.

Câu trả lời không ngờ làm Đường Nhất Đình sửng sốt, anh vừa định hỏi có phải thật hay không, thì Đường Nhất Đình bỗng cười ha hả, nói: “Cá tháng tư vui vẻ!”

Đôi mắt vừa mới sáng lên giờ đã tối lại. Sau một lúc trầm mặc, anh cười khổ đứng lên: “Thì ra đã là tháng tư.”

“Em như vậy mà muốn trở về?” Đường Nhất Đình mở rộng hai tay tựa lưng vào ghế, tầm mắt từ trên xuống dưới.

“Em muốn về gặp vợ em.”

“Em phải về gặp con vịt nhỏ xấu xí với chỉ số thông minh còn chưa được tiêu chuẩn trung bình?”

“Anh đã gặp cô ấy?”

“Ngày đưa em đi anh có đi qua nhà em. Lạy chúa tôi, đó có thể gọi là nhà sao. Khắp phòng đều là rác rưởi, cô vợ nhỏ đáng thương của em đang ngủ gật trên đồng rác, lại còn tưởng anh là em. Ngủ ngốc.”

“Xin anh đừng gọi cô ấy như vậy.”

“Sao, vậy thì gọi là gì? Có thể nào lại gọi cô ta là bé con, hoặc là bé cưng? Như mẹ thường gọi chúng ta?”

Trên mặt Đường Nhất Đình hoàn toàn là nụ cười chế nhạo theo phong cách Mỹ.

“Bé cưng.....” Đường Nhất Đình nghiền ngẫm chữ này, hai gò má tái nhợt hơi phiếm hồng, rừ đôi mắt cười giống như Đường Nhất Đình không tồn tại.

“Đường Nhất Đường!” Đường Nhất Đình đẩy ghế ra đứng lên nói, “Anh mới là người thân duy nhất của em, thứ ngu ngốc kia được tính cái gì! Bộ dạng của em hôm nay chẳng lẽ không phải do cô ta gây ra sao?”

“Không phải,” Đường Nhất Đường dừng cười, nghiêm mặt nói, “Mọi thứ này đều là hậu quả trong thời gian em phung phí cho hành vi phóng đảng của mình. Em nghĩ anh không thể hiểu được thống khổ của em.”

“Anh không thể hiểu? Chúng ta là cặp song sinh tâm linh tương thông. Em nói anh không thể hiểu? Anh.....” Đường Nhất Đình quá mức kích động, đổi thành tiếng Anh quát, “Từ khi đưa em đi, mỗi lần mẹ nhìn anh đều gọi anh là ‘Lucy, Lucy’, thậm chí ngay cả lúc chết cũng kéo tay anh rồi gọi tên em. Mà ba, con quỷ hút máu hám lợi, ông ta chưa bao giờ từng quan tâm đến chúng ta. Anh thậm chí còn nghĩ, nếu lúc chúng ta mới sinh ra, mẹ không ngăn cản ông ta bóp chết một trong hai chúng ta, thì đối với anh hay là em, đều sẽ tốt hơn bây giờ.”

Ngược với Đường Nhất Đình đang kích động, Đường Nhất Đường bình tĩnh nhún vai: “À, em cũng từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì không thể nữa. Nếu mẹ không đưa em đi, làm sao em có thể gặp được bé cưng của em?”

Đường Nhất Đình nhất thời không tìm được câu trả lời, cười nhẹ vài tiếng, lại ngồi xuống ghế nói: “Nói như vậy dường như em rất hài lòng.”

“Lúc trước em không biết, nhưng nghe anh nói nhiều như vậy, em nghĩ em cần phải thấy đủ.”

Nụ cười hơi tái nhợt lại điềm nhiên khiến mắt Đường Nhất Đình đau đớn, anh ta cắn răng nói: “Anh đây thật sự hâm mộ. Chỉ có điều..... Chẳng lẽ em không tò mò lý do vì sao lúc trước mẹ lại đưa em đi, mà không phải anh sao?”

“Vấn đề này đối với em đã không còn quan trọng.” Buổi tối nghe được tin ba mẹ chết, anh lang thang trên quốc lộ không muốn đối mặt với tất cả.

“Phải không? Vậy xem ra anh nói đáp án cũng sẽ không ảnh hưởng gì đối với em.” Đường Nhất Đình dừng ở mắt anh, đôi mắt giống nhau như đúc, bình tĩnh như nước. “Mẹ từng nói với anh, tuy rằng bà cảm thấy rất có lỗi với em, nhưng em quả thật, đã khiến bà quá thất vọng rồi.” Nói xong những lời này, anh ta vừa lòng nhìn thấy gợn sóng trong mắt anh.

Đường Nhất Đường nhìn thẳng anh ta vài giây, sau đó dời ánh mắt. Đèn chùm treo trên trần nhà, hoa văn hỗn độn, màu sắc âm u, lung lay sắp đổ.

“Thiếu gia.”

Giọng nói già nua mang theo một chút gió lạnh, thối nhẹ lưu chuyển trong bầu không khí đông cứng giữa anh em họ.

Đường Nhất Đường lập tức quay đầu lại, mở to hai mắt dừng ở chủ nhân của giọng nói vừa rồi. Đây là vị trưởng bối yêu thương anh nhất ngoài mẹ. Hai mươi năm không gặp, bộ dạng bọn họ đều thay đổi, cũng đều xa lạ.

“Chú Lê.” Anh chủ động gọi một tiếng.

Lê Tường không kích động giống anh, chỉ đứng phía sau Đường Nhất Đình, khẽ gật đầu.

Đường Nhất Đình bất mãn nói: “Chú Lê, cháu đã nói đừng gọi cháu là ‘Thiếu gia’, bây giờ chú nên gọi là ‘Đường tiên sinh’.”

“Đúng vậy, Đường tiên sinh. Có một việc.....”

“Có chuyện gì chú cứ nói ở đây đi, không có gì phải giấu giếm em cháu.”

“Tốt.” Hai bên tóc mai của ông ta đã chuyển màu muối tiêu, nhưng sức sống vẫn dồi dào, ánh mắt thâm trầm nhìn thoáng qua người trên giường, nói: “Mỏ quặng cậu mua đã xác định, thủ tục một tuần sau sẽ xong xuôi. Việc kinh doanh dầu cơ bản đã kết thúc, toàn bộ hạng mục và báo cáo đều đã làm xong, đang chờ cậu ký tên. Ngày hôm qua lại có một nhóm người đến cảng Chicago, hai ngày nữa sẽ chuyển đến mười lăm người. Mặt khác, tiên sinh Trầm Trùng Dương lấy tư cách trao đổi sinh viên đến Conway High School học trong sáu tháng, muốn mượn nơi này của cậu để ở mấy ngày.”

“Cha mẹ anh ta biết không?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Trầm tiên sinh và Trầm phu nhân đã kí giấy ủy thác.”

“Giúp tôi trả lời bọn họ nói tôi nhất định sẽ chiều cố tốt con bọn họ. Còn việc gì không?”

“Lúc cháu đến khu phố người Hoa, ngài Gerard Bernard gọi điện thoại tới nói anh ta sẽ đến đây vào kỳ nghỉ đầu tháng tới.”

“Gerard? Cái tên kia cũng không sợ chết giữa đường sao. Nói với anh ta.....”

“Anh đóng cửa mỏ?” Đường Nhất Đường vẫn không tập trung đột nhiên hỏi.

“Đúng, em rất ngạc nhiên?” Trên mặt Đường Nhất Đình không ngừng được đắc ý.

“Đó là sản nghiệp của tổ tông lưu lại.”

“Nghe này, bây giờ, là thời đại của anh.” Anh ta nghiêng đầu cho anh một ánh mắt sáng quắc, trong mắt hàm chứa ý cười xán lạn. “Thế hệ của chúng ta đòi hỏi rất nhiều sức sáng tạo không phải sao? Em cần phải đi xem anh một tay thành lập thành phố Trung Quốc, ở đó, em tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng mình đang ở Mỹ. Từ nhà hàng đến bãi đỗ xe, nhà trọ, nhà tắm, rạp chiếu phim, cái gì cần có đều có. Anh cung cấp việc làm cho nhóm người Hoa không một xu dính túi và cần việc làm gấp, hơn nữa còn bảo vệ bọn họ. Chỉ cần bọn họ an phận đợi ở thành phố Trung Quốc, anh có thể cam đoan cả đời bọn họ sẽ bình an.”

“Nơi đó của anh và hắc bang có cái gì khác nhau?”

“Không giống nhau. Anh cũng đâu bắt buộc bọn họ làm những việc bọn họ không muốn.”

Nghe nói như thế, Đường Nhất Đường cười lạnh quay mặt qua chỗ khác.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, người hầu mang bưu kiện vào. Lê Tường ký xong, đi qua một bên mở bưu kiện ra. Đường Nhất Đình còn đang tiếp tục tự thuật về các loại ưu đãi đối với người em đang có thái độ lạnh lùng của anh ta. Không bao lâu, Lê Tường thì thầm vài câu với anh ta, anh ta không kiên nhẫn xoay qua nói: “Đại Thanh Điểm.”

Lê Tường dừng một chút, đưa bức thư trong tay cho Đường Nhất Đình, nói: “Ngài Charles đưa kết quả điều tra đến, nói.....”

Đường Nhất Đình nhìn thấy thứ gì đó trong bức thư, khóe miệng từ từ nhếch lên, nhìn Đường Nhất Đường nói: “Lại Đại Thanh Điểm.”

“Đúng,” Lê Tường đứng thẳng lưng, lấy hơi nói, “Ngài Charles đưa kết quả điều tra đến, nói tiểu thư Bạch Khả bây giờ đang ở một câu lạc bộ tên là ‘Giam cầm’ làm vũ nữ, nghệ danh là ‘hoa hồng.’”

Khi nghe được hai chữ “Bạch Khả”, hô hấp Đường Nhất Đường đã nhanh hơn, đến khi nghe thấy Lê Tường nói “Vũ nữ”, tay anh chuyển qua bụng, gắt gao ôm vết mổ.

“Thật bất ngờ.”

Đường Nhất Đình đổ ảnh trong phong thư ra đưa cho Đường Nhất Đường.

Trên ảnh chụp là bộ dạng Bạch Khả trang điểm thật dày đang hát trên sân khấu, mỗi cái nhăn mỗi nụ cười đều như chọc người. Còn có tám ảnh chụp khi cô đang thay quần áo, vài người đàn ông không nhìn rõ diện mạo vây xung quanh cô, trong đó có một kẻ đặt tay trên lưng cô, có vẻ vô cùng, vô cùng thân thiết.

Đường Nhất Đình kiềm chế vui sướng khi người khác gặp họa, cười giải thích: “Đây không phải là trò đùa anh sắp đặt trong ngày cá tháng tư.” Nói xong ung dung chờ đợi phản ứng của Đường Nhất Đường.

Đường Nhất Đường vẫn chưa bùng nổ như anh ta mong muốn. Anh chỉ giống như một người già không nhìn rõ thứ trước mặt, để sát tấm ảnh vào mặt cẩn thận nhìn, cúi đầu làm cho người ta không thấy rõ biểu tình.

Đường Nhất Đình chờ một chập, nhìn đồng hồ nói: “Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi. Anh mong đợi có một ngày em có thể chân thành tiếp nhận anh, tiếp nhận anh trai của em, làm người thân duy nhất của em.”

Không chờ Đường Nhất Đường trả lời, anh ta lập tức đi ra ngoài, khi đến cạnh cửa thì ngừng một chút, xoay người chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Đúng rồi, anh đã thay đổi toàn bộ căn nhà, chỉ có hậu viện là không đổi, cây xa cúc kia là đặc biệt giữ lại cho em. Một năm bốn mùa đều có hoa nở.”

Cho đến một giây trước khi cửa đóng, Đường Nhất Đường vẫn không ngẩng đầu.

Tiếng giày va chạm vào bậc thang, Cộp cộp cộp cộp, tiết tấu nhẹ nhàng. Nghĩ đến khuôn mặt rực rỡ của người đàn bà kia, anh ta cười thành tiếng. Đối với một thương nhân mà nói, không gì có thể tốt bằng việc không đánh đã thắng.

Lê Tường lễ độ cung kính theo phía sau. Anh ta vốn định nhắc nhở ông ta không cần câu nệ thân phận như vậy, đây đều là cách làm phong kiến của thế hệ người Trung Quốc đi trước, nghĩ nghĩ vẫn là nhịn xuống. Dù sao Lê Tường cũng là trưởng bối, ở Đường gia làm hơn nửa cuộc đời, hết sức trung thành. Anh ta không muốn làm khó ông ấy.

Bọn họ xuyên qua thông tầng cầu thang, đi vào thư phòng dưới lầu. Nội thất mới đổi có loại lạnh lẽo giống như tủ kính trong cửa hàng, sơn nước màu trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Đường Nhất Đình ngồi trước bàn làm việc cẩn thận kiểm tra nội dung văn kiện, sau khi ký từng tờ xong, biểu tình từ nghiêm túc chuyển thành nụ cười trào phúng thường thấy. Nếu Đường Nhất Đường vẫn làm vũ nam thoát y như trước đây mà đứng bên cạnh anh ta, thì ngoài sự khác nhau về màu sắc, kiểu dáng quần áo, rất ít người có thể phân biệt hai người bọn họ, ngay cả ba mẹ bọn họ cũng không thể làm được.

Buông bút, Đường Nhất Đình dừng ở ảnh chụp trên vách tường đối diện, mẹ đang nghiêng người, dịu dàng nhìn anh. Thật ra anh cũng không thể xác định người bà thật sự đang nhìn là ai. Nhưng anh tin nếu bà biết anh đã tìm được Nhất Đường, nhất định sẽ rất vui vẻ. Nhất định cũng sẽ giống anh, nhanh chóng nghĩ cách giữ lại người em trai này, không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội thương tổn nó nữa. Cho dù dùng cách gì đi nữa.

Lê Tường vẫn im lặng đứng bên cạnh chuyển đến một tách cà phê nói: “Đường tiên sinh, cậu xác định muốn giữ cậu ấy lại?”

“Nó là em trai của cháu.” Đường Nhất Đình bưng cà phê lên uống một ngụm.

“Nhưng.....” Lê Tường muốn nói lại thôi.

Đường Nhất Đình buông mạnh ly xuống, một giọt chất lỏng màu nâu bắn lên cái bàn màu trắng. “Chú Lê,” Anh ta nói, “Bởi vì một câu của người mù, cả đời mẹ cháu đều sống trong thống khổ. Mà em trai và cháu

cũng không thể nhận nhau trong suốt hai mươi năm. Hiện tại, chú còn muốn dùng những lời này để cháu vứt bỏ nó sao? Lại nói dù thế nào, chú cũng từng nhìn nó lớn lên mà.”

Trong đầu Lê Tường hiện lên bộ dạng của Đường Nhất Đường lúc còn quần tã. Khi đó Đường phu nhân sinh hạ hai bé trai, nhưng trên dưới Đường gia không ai dám lộ ra vẻ mặt vui mừng, bởi vì sau ngày bọn họ ra đời, nghe nói có một thầy bói là thiên nhân chuyển thế đã tính tam quẻ, nhiều lần đều hiện ra đại hung.

Ở quê của ông ta cũng nói như vậy: Song sinh tất có một điềm xấu. Bọn họ thường thường dìm một trong hai đứa nhỏ trong lu nước đến chết.

Là Đường phu nhân liều nửa cái mạng bảo vệ hai đứa bé này. Nhưng từ đó về sau, Đường gia bắt đầu xuống dốc không phanh, cho dù dùng biện pháp gì cũng không thể huy hoàng như ngày xưa nữa. Lúc hai cậu bé tròn bảy tuổi, ba mẹ bọn họ nhẫn tâm phải loại bỏ một đứa, Đường phu nhân than thở khóc lóc được khuyên bảo, cuối cùng quyết định để một đứa đi. Đứa nhỏ kia chính là Đường Nhất Đường. Ngày đưa cậu bé đi, bọn họ liền phát hiện ra mỏ quặng mới, cứu lại Đường gia đang rơi vào tình trạng phá sản, sau đó đầu tư lại liên tiếp thu lợi, do đó phát lên đến bây giờ.

“Nếu cậu muốn bù đắp cho cậu ấy vì đã đối xử bất công trong những năm gần đây, hoàn toàn có thể cho cậu ấy của cải có thể hưởng thụ suốt đời, không nhất định phải giữ cậu ấy bên cạnh.”

“Không giữ lại nó?” Đường Nhất Đình dừng ở vết bẩn trên mặt bàn, như muốn dùng ánh mắt để lau sạch nó. “Vậy tất cả những việc cháu làm lúc trước còn có ý nghĩa gì.” Anh ta nắm chặt nắm đấm, hơi dùng sức đứng lên. Lê Tường theo sau rút khăn tay lau khô vết bẩn trên mặt bàn.

“Đề tài này dừng ở đây, chú cũng biết một khi cháu đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi.” Đường Nhất Đình đi đến bên cửa sổ. Có tiếng xô xao, bức rèm màu trắng bị vén ra. Căn phòng âm u lập tức sáng hẳn. Đồng thời hiện ra khuôn mặt hơi mệt mỏi của anh ta.

“Vậy Bạch tiểu thư bên kia.....”

“Hừ,” Đường Nhất Đình cười lạnh một tiếng, “Sống chết của cô ta không hề can hệ tới chúng ta. Cứ chờ Charles giải quyết xong tên kia khiến hắn không thể trở lại đã. Chà, thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Người đàn ông đứng bên cửa sổ lộ ra thần thái vui vẻ, nụ cười thật tươi. Hương thơm quanh quẩn trong không khí. Ánh mắt trời phân tán trên người anh ta, phủ một tầng ánh sáng vàng nhạt trên bộ vét màu trắng.

34. Chương 34: Hoa Hồng Và Hoa Xa Cúc (3)

“Sặc, bị anh giẫm phải đuôi. Cô bé ngốc, em dám uống trộm rượu của anh!”

“Cười? Anh thật sự chưa từng thấy qua người đàn bà nào có da mặt dày hơn em, chứ cũng không đi.”

“Còn cười? Xem ra anh quá dịu dàng với em rồi. Đến đây, không phải em thích uống rượu của anh sao, uống hết ly này cho anh.”

“Em lại còn cười, cười hả, sao vậy, cười không nổi?”

“Ha ha ha ha, nhìn mặt em đi.”

“Mặt của em..... Rất xấu sao?”

Bạch Khả dờ mắt nhìn mình trong gương, tiếng cười mang theo giọng mũi vẫn còn vang vọng. Cô vươn ngón trỏ khê vẽ trên mặt kính lạnh lẽo, vẽ độ cong lông mày thanh tú, đến đuôi mắt, làn môi mướt mà tươi mọng. Chạm vào hoa hồng phải bị chảy máu.

Anh nhìn thấy cô như vậy, sẽ tức giận chứ.

“Bạch Khả, tới phiên em.” Người Belle toàn là mùi rượu chạy vào. “Đừng ngấm nữa, hôm nay em bắt mắt nhất.” Cô ta kéo tay Bạch Khả, xoay ghế của cô lại đối mặt mình nói: “Nửa tháng nay em vẫn biểu hiện rất

tuyệt, như thế này lên sân khấu hát giống ngày thường là được. Tên kia ngồi ở vị trí chính giữa, em nhất định phải nhìn vào mắt hắn, nhất định nha. A, lạy chúa, chị còn hồi hộp hơn cả em. Đi thôi đi thôi, em nhất định sẽ thành công.”

Belle kéo Bạch Khả từ trên ghế dậy, sau đó kéo cô đến sau màn che. Người chơi nhạc trên sân khấu cùng với tiếng âm ỉ dưới sân khấu lại lần nữa kéo cô về hồi ức. Khi cô vẫn là một cô gái ngây ngô, từng không nhìn được tò mò mà kéo màn che để mở một khe hở nhỏ. Trong khe hở lộ ra một đôi mắt to long lanh. Cô nhìn thấy dưới ánh sáng rực rỡ trên sân khấu, cánh tay vung vẩy, sau khi thân hình quyến rũ quay mấy vòng bắn kích tình ra bốn phía, lơ đãng dừng lại trước mặt cô. Dừng lại, ném ra một ánh mắt quyến rũ.

“Tại sao người đàn ông không lấy vợ? Bởi vì không biết sâu cạn. Tại sao người đàn bà không lấy chồng? Bởi vì không biết ngắn dài.”

Cô cười ra nước mắt. Chỉ là chuyện cách đây không lâu, lại giống như đã cách mấy đời.

“Miss hoa hồng, miss hoa hồng.”

“Gọi em đây.” Belle đẩy Bạch Khả ra.

Bạch Khả lấy lại tinh thần. Một nhân viên tạp vụ đang rất căng thẳng nói với cô: “DJ của chúng ta không tìm thấy bài ‘Dạ lai hương’, hay cô đổi bài khác đi.”

“Mày ăn shit hả, sao không nói sớm.” Belle mở mồm chửi.

“Không sao,” Bạch cười nói, “Đổi thành bài ‘The rose’ đi, vừa hay tên của tôi cũng là hoa hồng.”

“Nhưng bài này không đủ đặc biệt, tôi sợ không lôi kéo được sự chú ý của hắn.”

“Sẽ không. Tôi chắc chắn.”

Bạch Khả cười tự tin. Người phục vụ chuẩn bị rời đi không khỏi nhìn cô một cái.

Màn che đột nhiên bị xốc lên, những vũ nam vũ nữ nóng bỏng nhảy xong chen ngang qua bọn họ, toàn mùi nước hoa. Đợi bọn họ đi xa, trên sân khấu đã đổi thành nhạc nhẹ. Bạch Khả chỉnh lại tóc mái, điều chỉnh hô hấp. Rốt cuộc cũng đến phiên cô.

Nhìn dáng người đỏ sẫm đang đưa đi lên, Belle không khỏi cảm thán, cô bé này thật sự đã thay đổi.

Tiếng gót giày giẫm lên sàn gỗ vang lên tiếng cộc cộc, mỗi một tiếng đều khiến lòng cô dao động. Cô biết rất rõ ràng mình đang làm cái gì, cô muốn dùng cái đẹp của bản thân để lấy lòng người xem dưới sân khấu, đây cũng là việc anh từng làm.

Bây giờ mới chỉ là buổi chiều, người dưới sân khấu vẫn chưa ngồi đầy, ngọn đèn cũng không mở hết. Ánh mặt trời nhạt theo một loạt kính trên mái hiên chiếu vào, khoác lên đại sảnh một tầng mộng lung áy muối, cũng có lúc bóng tối thừa dịp tiến vào. Ở vị trí trung tâm, động vật có thói quen đi đêm, ẩn mình trong bóng tối cười vui vẻ.

Mọi thứ đều biểu thị đây là một buổi chiều bình thường.

Cô thanh thanh cổ họng, điều chỉnh vị trí micro cho cao hơn, xoay người ra hiệu cho DJ. Nửa đầu bài hát, cô quyết định hát acappella.

Tiếng nhạc dừng lại.

Âm nhạc mất đi, tiếng nói chuyện dưới sân khấu trở nên rõ ràng. Mọi người đắm chìm trong rượu và biểu thị vui sướng của bản thân, ngay cả một ánh mắt chú ý cũng không cho cô. Cô không quan tâm, vẫn giống như mọi ngày, miễn cưỡng để tay lên micro, hào phóng tự nhiên mở miệng hát: “Có người bảo tình yêu là dòng sông làm chìm đắm những ngọn cỏ non mềm. Người khác lại nói tình yêu là lưỡi dao làm hôn kẻ đang yêu rỉ máu.”

Tiếng hát không hoàn toàn phù hợp với tiếng cười nói ở nơi đây, như nhồi vào khe hở gián đoạn mỗi một lần nói chuyện, như lơ đãng đi ngang qua. Kể cả người đàn bà hát trên sân khấu, cũng phối hợp mang cái vẻ mặt dương dương tự đắc.

“Lại có người nói tình yêu là cơn đói một sự đau đớn và thiếu thốn khôn nguôi. Nhưng với anh, tình yêu là đoá hồng. Và em là người duy nhất gieo hạt.”

Cô nhắm mắt lại, một bàn tay chậm rãi nâng lên, đặt trên ngực, ngón trỏ khẽ nâng phối hợp với ngón giữa ma sát làn da giữa hai xương quai xanh, dùng đầu ngón tay chuyên tâm cảm thụ sự rung động của âm thanh. Bài hát này cô đã tập rất nhiều lần, vốn định chỉ hát cho anh nghe, nhưng nếu vận mệnh đã đẩy cô lên sân khấu, mọi người ở dưới ngưỡng mộ, có thể nào không hát cho thỏa thích chứ.

Âm nhạc bật lên, cô mở mắt, theo kế hoạch đã chuẩn bị nhìn xung quanh vị trí trung tâm.

“Bởi trái tim sợ nổi tan vỡ nên chẳng bao giờ học cách đập dồn.....”

Cô đã nghe bài hát vô số lần, không ngờ lại quên từ. Cô luôn như vậy, vừa thấy nụ cười của người kia liền quên luôn mọi thứ trên thế gian, ngay cả bản thân cũng đánh mất.

Trung tâm đại sảnh, trên chiếc ghế dài phía đối diện cô, người mà cô nhung nhớ ngày đêm. Anh* nhếch một chân, hai cánh tay duỗi thẳng, nhàn nhã tựa tại tựa lưng vào sofa. Tất cả ánh sáng dường như đều tập trung tại đó, mềm mại dờn xung quanh anh.

(*Anh ở đây là Paul: đeo gọng kính vàng, ko phải anh Đường nhé. BK nhớ đến a, dùng ánh mắt si mê của mình đối với a để nhìn Paul. Như thế mới khiến Paul chú ý đến cô)

Cô hơi chột dạ, lại không dám không nhìn anh. Mà anh như đã sớm biết mọi việc, khóe miệng cong rất nhẹ, như đang chờ xem kịch vui, lại không chút che giấu nuông chiều dịu dàng. Tuy anh chỉ ngồi ở đó, nhưng lại khiến cô có cảm giác rất an tâm. Cô tin nếu bây giờ cô ngã từ trên sân khấu xuống, ngay sau đó, anh sẽ như tia chớp chạy lại đây.

Nhưng cô không thể nói chuyện với anh, không thể nhảy xuống ôm lấy anh, chỉ có thể đem hết nhớ nhung hát cho anh nghe.

Âm nhạc dần dần sôi động hơn kết hợp với hòa âm mạnh mẽ đổ xô ra từ phía sau cô. Cô nén bi thương, lấy hết dũng khí, để sức mạnh phía sau mang theo thanh âm của cô, đồng loạt dâng tặng trước mặt anh. Đây là cô hát tình ca cho anh, cô phải cho anh thấy nụ cười và tình cảm nồng nàn trong đôi mắt cô.

“Khi đêm trở nên quá tối cô đơn khi con đường trở nên dài thăm thẳm. Chắc em hay nghĩ rằng tình yêu là chỉ dành cho người may mắn hay kẻ yên hùng.....”

Dũng khí dùng hết, thanh âm bắt đầu run run. Cô đang đầy nước mắt, mông lung nhìn về phía anh, mở to mắt nhìn anh.

Một, hai, ba.

Nước mắt như đê vỡ, cô cúi đầu cố gắng nức nở, muốn những giọt nước mắt không cần thiết này cạn khô. Còn một câu nữa thôi, cô phải kiên trì hát hết.

Tiếng nhạc dịu lại, cô ổn định thanh âm của mình, đuổi kịp tiết tấu, từng từ từng từ đơn, dùng sức nhả ra: “Thì hãy nhớ rằng trong tiết trời mùa đông lạnh giá chôn sâu dưới lớp tuyết dày rét buốt... Có một hạt mầm đang nằm im ngủ, để rồi với tình yêu của mặt trời sưởi ấm đến mùa xuân sẽ thành.... Hoa hồng...”

Cánh tay không biết nâng lên từ khi nào, đầu ngón tay của cô chỉ về hướng anh, nụ cười từng chút từng chút mơ hồ, ánh sáng tập trung bắt đầu tiêu tán, cho đến khi không thấy nữa.

Trong dư âm lượn lờ, cô đã biểu diễn xong.

Đại sảnh im lặng một lúc rồi lại khôi phục huyền ảo, ngay cả một tiếng reo hò cũng không có. Những người tới đây tìm hoan mua vui đều vô cùng rõ ràng, nữ ca sĩ nhỏ nước mắt trên sân khấu, không bao lâu sau sẽ hiểu, nụ cười so với nước mắt càng đáng giá hơn.

“Lại có thể khóc thành ra như vậy, có thể nào bị tiếng hát của chính mình làm cho cảm động?”

Tên mập cười khẩy nói. Ngồi bên trái hắn là người đàn ông đeo gọng kính vàng ngồi bắt chéo chân, nhìn đăm đăm vào người đàn bà trên sân khấu, hỏi: “Cô ta đang nhìn tôi sao?”

Tên mập cười ha ha nói: “Cô ta là đang nhìn tiền của anh.”

“Không sao cả, tôi thích ánh mắt cô ta nhìn tôi, thật giống như..... Thật giống như tôi là duy nhất trên đời này vậy.” Người đàn ông nói xong mân mê miệng cười rộ lên, dường như rất vừa lòng với câu mình vừa nói.

“Sai rồi, chắc là: Thật giống như anh là khách làng chơi duy nhất trên thế giới này sẽ cho cô ta tiền.” Tên mập khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Khả đang đi xuống, “Chẳng qua chỉ là một con đàn bà Trung Quốc hiếm thấy mà thôi.”

“Mắt thẩm mỹ của anh quá tệ. Biết tôi nhìn thấy là cái gì không?” Người đàn ông cười thần bí, “Tôi nhìn thấy ‘Một cô bé gợi cảm mang theo ưu thương và cô đơn dưới lớp phấn trang điểm dày.’”

Tên mập nghe xong như lọt vào trong sương mù, người đàn ông xoay nhẫn kim cương trên ngón tay nói: “Anh nên đọc sách.”

“Nói đến đọc sách, tôi nghe nói ‘Cô gái gợi cảm’ này còn biết đọc thơ, thế nào, có hứng thú không?” Tên mập hỏi.

“Thật đúng là hiếm thấy.” Người đàn ông lại rút nhẫn ra rồi nhanh chóng đeo vào, đôi mắt sau gọng kính híp lại thành một đường. “Sau khi kết thúc buổi biểu diễn thì đưa đến nhà tôi.”

Thành thích thành thích, chấn rung do tiếng nhạc của dàn nhạc đang đánh trên sân khấu làm cho trống ngực trong cơ thể cô muốn nổ tung. Cô đến trước bàn trang điểm, dây thần kinh cũng rung nhẹ theo tiết tấu. Trong gương, Belle đang chạy về phía cô, vừa thở vừa cười.

Cái cổ đau nhức của cô rốt cuộc cũng có thể bớt đau.

35. Chương 35: Hoa Hồng Và Hoa Xa Cúc (4)

Ngôi sao lấp lánh, một đêm trăng thanh gió mát. Cô dán mặt lên tấm kính, tưởng tượng độ ấm của anh. Tấm kính phản chiếu hình ảnh người đàn ông cao gầy đang ngửi cổ cô, lộ ra biểu tình hưởng thụ, vươn tay ôm cô đi vào phòng ngủ.

“Em từng nghe thấy tên paul Sutter chưa?” Người đàn ông hỏi.

“Có nghe qua, anh ta là một nhà văn rất có tài.” Cô sụp mi thuận mắt đáp.

“Thật là một cô bé ngoan. Nghe nói em biết đọc thơ?” Người đàn ông nói. Ngón tay vuốt ve bông hoa hồng trên trâm cài tóc của cô.

“Đúng vậy.”

“Thật đẹp.”

Người đàn ông nắm cây trâm dài nhỏ trong tay, nhìn mái tóc đen của Bạch Khả đột nhiên than một tiếng. “Cái này để trang trí hay để cố định tóc?” Hắn giống như cậu bé tò mò nghịch nghịch tóc Bạch Khả, đợi khi xác định trong tóc không có thứ như tượng tượng của hắn liền nhếch miệng cười. Đôi mắt trợn to sau gọng kính. Hắn nhìn cây trâm trong tay, lại nhìn Bạch Khả lắc đầu nói: “Cái này rất sắc.”

Nghe tiếng vang thanh thúy phía sau, cô nhin ý nghĩ muốn quay đầu lại. Bánh răng trong đầu chuyển động nhanh. Cô ngẩng đầu e thẹn mang theo sợ hãi mà nhìn hắn, xoa nhẹ khuôn mặt hắn muốn thay hắn tháo kính mắt xuống.

“Đừng chạm vào.” Người đàn ông ngăn cản.

Cô sợ tới mức rút tay về.

“Đừng sợ,” Về mặt của người đàn ông trở nên sắc bén, cười vuốt ve cánh tay nhẵn bóng của cô, nói, “Nửa tháng trước có một người lưu lại vết sẹo trên mặt tôi, còn chưa kịp lành. Tôi lo nó quá xấu sẽ khiến em sợ.”

Hai mắt cô ánh lên ánh sáng nghiêm túc, điềm đạm đáng yêu cởi cúc áo sơ-mi hộ hân. Người đàn ông cúi người xuống muốn hôn cô, cô đỏ mặt né tránh. Người đàn ông cũng không ép buộc, tay đi tới trước ngực cô. Hàng nút của sườn xám được ngón tay của hân chăm sóc chu đáo, từng nút từng nút bị tách ra.

“Đọc một bài thơ cho vui nào, dài một chút.” Người đàn ông nói.

Cô nuốt nước bọt, suy nghĩ trong chốc lát, đọc bài thơ đã từng khiến cô chảy nước mắt: “Và em đã chết — khi còn trẻ và xinh đẹp, là chuyện sinh tử; Với bề ngoài quyến rũ, lả lướt và rất hiếm thấy, còn quá sớm để trở về với đất! Tuy đất mẹ thu nhận em, nhưng lại đặt tại nơi đám đông có thể giẫm đạp, vì bất cẩn hoặc để đùa giỡn; Có ánh mắt không thể chịu đựng, trong khoảnh khắc thoáng nhìn phần mộ kia.*”

AND THOU ART DEAD, AS YOUNG AND FAIR

by: George Gordon (Lord) Byron (1788-1824)

“Bài này...” Người đàn ông dừng động tác gặm cắn xương quai xanh của cô, nghĩ một chút rồi nói, “Mặc dù có hơi buồn, nhưng chỉ là một bài thơ.”

Cô hơi thở dốc, nhìn chăm chăm hoa văn đỏ sậm trên trần nhà tiếp tục thì thầm: “Anh sẽ không hỏi nơi em nằm xuống, cũng không liếc mắt nhìn; Để hoa cỏ nơi ấy tùy ý sinh trưởng, dù sao anh cũng không nhìn thấy. Như vậy đã đủ để chứng minh, tình yêu của anh lâu dài, từ quá khứ, đến tương lai, giống như trái đất không thể mục rữa; Chẳng lẽ còn cần bia mộ để nhắc nhở, thứ anh quyến luyến thì ra là ảo ảnh?”

“Phát âm của em không chuẩn lắm, cô bé à.” Người đàn ông xoa mặt cô, bàn tay trơn nhẵn hướng đến đầu gối cô, nâng một chân cô lên. Chỉ trong chốc lát, hân đã phát ra một lời khen: “Màu sắc đẹp nhất mà tôi từng thấy.”

Ngón tay cô bấm vào ra giường, im lặng cảnh cáo chính mình: Coi như mình đã chết. Khoảnh khắc người đàn ông cúi xuống, cô nghe được thanh âm máy móc của mình: “Mà tôi vẫn yêu em vô cùng, chính như tình yêu của em đối với tôi; Ngày xưa ấy em thủy chung như một, bây giờ lại càng không thay lòng. Cái chết có thể nhốt tình yêu vào lồng kín, qua năm tháng không bị nguội lạnh, cũng không bị kẻ khác trộm mất, có dối trá cũng khó mà nhận ra. Nếu như anh thay đổi, sai lại thêm sai, thì làm sao em biết? —“

Trọng lượng của người đàn ông đè lên khiến cô nghẹt thở, cơ thể chưa được kích thích đột nhiên bị tấn công làm cô đau đớn vô cùng. Đau thế này, cô chưa từng trải qua lúc ở dưới anh.

Lúc có phản ứng, hân vừa vặn nằm gọn trong cơ thể cô, không đợi hô hấp của cô thông thuận liền nâng mặt cô lên hôn cuồng nhiệt. Sau khi nếm tất cả các vị, hân dừng lại nhìn cô thì thấy cô im lặng rơi lệ.

“Làm sao vậy?” Hân khẩn trương hỏi.

“Đau” Cô tủi thân nói.

Hân lập tức rút khỏi cơ thể cô, không ngừng hôn trán và đôi má cô, nói: “Xin lỗi, thực xin lỗi, là tôi quá thô bạo.”

“Anh dừng một lát đi...” Cô nhắm mi.

“Tôi rất muốn đưa vào,” Hân nói, “Nhưng em cũng phải biết rằng, khoảnh khắc đàn ông đã đi vào rồi, cho dù bị dí súng cũng không dừng được.”

“Cơ thể của anh mà anh không thể khống chế sao?”

“Cơ thể của tôi...” Hân cười xấu xa nói, “Nó bị em nắm trong tay mà” Lúc triền miên lần nữa, hân dùng thứ đã căng phồng của mình cọ sát chân cô. “Tôi sẽ dịu dàng.” Hân nói.

Từng cơn từng cơn đau ập đến lần át giọng nói dịu dàng của hân, xúc cảm dính nhớp bao phủ toàn thân cô.

“Kêu đi!” Người đàn ông ra lệnh.

Cô bật ra tiếng rên, không hề giống cô làm ra vẻ. Người đàn ông nghiêng tai, làm ra biểu tình dùng tâm linh để nghe.

“Anh không biết anh có thể chịu đựng được không, khi thấy hồng nhan là em tan đi! Nắng mai càng tươi đẹp, thì sau đó, bóng đêm sẽ càng u tối!” Thơ, cô còn đang nhớ lại, nỗ lực để phát âm chuẩn xác, lại phải chú ý đến nét mặt của người đàn ông kia.

Người đàn ông ngây ngất trong mộng ảo của chính hắn, từ từ nhắm hai mắt, như đang đi đến nơi khác. Hắn không chú ý tới vài đoạn thơ cô đọc sót.

Kẹp chặt hai chân, cô nhớ động tác này luôn làm anh khó nhẹn rên rỉ. Người đàn ông này cũng không ngoại lệ.

Toàn thân người đàn ông đó đều co rút, liên đới cũng làm cho cô căng trướng đau nhức hơn. Cô cắn răng nói: “Bảo vật trên quý trên đời, em cho anh tùy ý ngắm nghía; Thế nhưng, giá trị của chúng chỉ đáng vài đồng, sao so được hồi ức với em!”

Gọng kính vàng gần như sắp rơi khỏi mặt, vết sọc màu đỏ nhạt run rẩy nơi khóe mắt.

Cô cũng nhẹn không được nữa, ra sức kẹp chặt hai chân.

“Linh hồn của em vĩnh viễn không mất đi, xuyên qua bóng tối và giá băng vĩnh cửu, cuối cùng trở về bên cạnh anh.” Sau khi nghe được tiếng hít mạnh của người đàn ông kia, cô nhả cây thập tự phát sáng lập lòe trong miệng ra.

“Em đã chôn vùi mọi thứ, chỉ ngoại trừ tình yêu là tiếp tục tồn tại...”

Ấn xuống.

“... Năm tháng!”

Đâm vào.

Gần như không gặp bất kỳ lực cản nào, dễ dàng hơn so với tưởng tượng của cô. Khoảnh khắc rút ra, chút chất lỏng màu vàng chảy từ thân cây thập tự giá xuống. Cơ thể người đàn ông, cơ thể cô cũng có thể cảm giác được mọi việc, thoáng chốc liền cứng ngắc giống như thạch cao. Bất chợt, hắn co giật mạnh trên người cô, tay chân không ngừng đánh vào người cô. Cô trào lên cơn buồn nôn, dùng sức đẩy hắn ra, dùng sức lặn xuống mặt đất.

Vài phút sau, người đàn ông ngừng co giật, nằm bất động trên giường. Một chân gấp khúc, một chân duỗi thẳng, giống như một con ếch khô trên vỉa hè xi-măng.

Đã chết.

Căn phòng chỉ còn lại trống ngực của mình cô.

Cô đã thành công sao? Đúng vậy, cô đã thành công. Nhưng tại sao cô không hề cảm nhận được niềm vui khi thành công, mà chỉ cảm thấy ngọn đèn lắc lư trên trần nhà. Sàn nhà giống như boong tàu ẩm ướt lạnh lẽo. Thân thể của cô giống như sợi dây nhỏ, chờ mong ai đó đến bao bọc cô trong cái áo khoác màu đỏ.

Cây thập tự trong tay lóe tia sáng lạnh, cô nhìn chòng chọc vào nó một lúc, dùng sức cầm lấy, bật dậy. Xương khung chậu, cổ, cô gơ trâm gài tóc dùng sức đâm vào những nơi anh đã nói qua, mãi đến khi không thể đâm sâu nữa mới rút ra. Máu từ động mạch bắn lên mặt cô.

Chỉ đâm hai nhát nhưng lại dùng hết sức, cô thở dốc, bước chân không ổn định lui lại mấy bước. Một vật thể cứng để dưới lòng bàn chân cô, Nâng chân lên, Một vật đỏ sẫm thu hút tầm mắt cô, cô giật mình.

Khuôn mặt yếu ớt của người kia xông vào trong đầu.

Lại nhặt trâm gài tóc lên, cô vọt tới bên giường, dùng sức rút ra giường phủ lên trên. Cơ thể của người đàn ông lật vài cái, nặng nề lật qua.

Cô gơ cao cây trâm, nhắm ngay chỗ anh chỉ, kèm theo một tiếng kêu lớn, đâm mạnh vào.

Được rồi, kết thúc.

Cô đứng lên chờ đợi nhìn cái xác không nhúc nhích, nhiệt độ, khoảng cách, thời gian, tất cả đều không tồn tại.

Cơ thể đã tới cực hạn, chân rớt cuộc cũng không thể chống đỡ sức nặng toàn thân. Cô giống như đột nhiên bị đánh vào xương bánh chè, ngã quỵ xuống. Thử vài lần mới đứng dậy được. Cầm mắt kính của người đàn ông kia. Sau khi dè dặt hôn xuống miệng vết thương nơi khoé mắt hắt, cô mặc quần áo, lảo đảo đi tới cửa.

Trời đã sáng. Ánh sáng nhạt. Không có ngôi sao nào sẵn lòng bay lượn cùng cô.

Quên đi.

Chân sau quỳ trên bệ cửa, cô quay đầu lại nhìn kiệt tác của cô lần cuối. Một nửa cây trâm tình xảo ghim trong thịt, lúc rút ra có một đóa hoa nhỏ màu đỏ tươi nở rộ trên cái cổ bần thiêu của người đàn ông kia.

Đờ đẫn một lúc, cô buông thông hai tay, cây trâm rớt xuống nền nhà.

Mặt đường sáng sớm có nước tù đọng, dính vào chân cô ngựa ngửa. Cô không hề động dậy, lẳng lặng nằm úp sấp. Nghĩ đến thể nghiệm lúc này đã cùng anh trải qua, vui sướng đến nỗi không muốn đứng lên. Thực ra cô đang mệt mỏi, mệt mỏi quá, không còn chút sức lực nào để động dậy dù chỉ là một chút thôi. Một giọt máu dính nước từ má chảy xuống, trong miệng toàn là vị ngọt tanh, màng nhầy dưới lưỡi đã không còn nguyên vẹn, mà những thứ từng thuộc về anh cũng thế.

Đau đến phát khóc.

Dán tai trên mặt đất loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, một đôi giày da đỏ xinh xắn im tiếng đứng bên cạnh. Cô miễn cưỡng nâng mí mắt nhìn lên.

“Mẹ...” Cô mỉm cười gọi, áo khoác màu đỏ chiếu sáng toàn bộ tầm nhìn của cô

“Bạch Khả này” Cô nghe được thanh âm dịu dàng trong mộng đã từng nói với cô, “Con phải nhớ kỹ, chờ sau khi chúng ta nỗ lực trả giá vì tín ngưỡng, linh hồn thuần khiết đã không còn liên hệ đến thân xác.”

“Thật sự có thể không liên hệ sao?” Cô bắt khóc.

Thanh âm Trong mộng không trả lời. Cô cũng không có hỏi lại, mà dùng toàn bộ sức lực để di chuyển ngón tay, khởi động cánh tay, rồi từ từ đứng lên, chậm rãi ra khỏi ngõ nhỏ không một bóng người.

Ánh sáng mặt trời phía sau lộ ra khỏi đám mây chiếu vào trán, chiếu sáng con đường phía trước cho cô.

36. Chương 36: Hoa Hồng Và Hoa Xa Cúc (5)

“Some say love.....hm.....some say.....”

“A river.....a razorhn.....soul to bleed.....”

Nửa mộng nửa tỉnh, có người khẽ hát bên tai anh. Tiếng chân trần giẫm lên sàn gỗ, chợt nhanh chợt chậm. Cổ họng thắt chặt từng cơn, muốn mở to mắt nhưng không có cách nào. Cho dù là ảo giác cũng muốn liếc mắt nhìn.

Không biết có phải đã nghe được tiếng lòng của anh không, bước chân từ phòng bên kia đi tới, đứng ở đầu giường anh. Xúc cảm ấm áp dọc theo thái dương trơn nhẵn đến giữa mặt, anh nghe được giọng nói ngọt ngào: “Lucy, I love you.”

Ván giường phía dưới bắt đầu sụt xuống, anh tức thì rơi vào vực thẳm.

Đột nhiên bừng tỉnh, khoé mắt ẩm ướt. Nhìn xung quanh, dưới ánh nắng mai mờ nhạt, vật dụng màu trắng bất động có mùi xa lạ. Bức rèm bằng lụa mỏng theo gió thổi lượn cong xinh đẹp, sợi vàng thêu ở mặt trên thì thoáng lóe ánh sáng.

Anh sờ sờ trán, nhiệt độ hơi cao, chắc là sốt rồi. Anh lờ đi, xốc chăn lên bước xuống giường, dưới chân có cảm giác không thực tế. Sương sớm đọng trên mặt cỏ ngoài cửa sổ. Những chú chim thức dậy sớm lẻ loi

bay khỏi nhánh cây. Vầng thái dương ở chân trời phía đông lộ ra đường cung màu đỏ. Anh nghiêng người tựa vào cửa sổ, có phải cô cũng đang ngắm mặt trời mọc như anh hay không.

Cô nhóc kia sẽ không dậy sớm như vậy đâu. Anh cười nhạt trở lại giường, cầm tấm ảnh trong ngăn tủ nhìn chăm chú. Trên ảnh chụp chỉ có một mình cô, môi khẽ nhếch, cánh tay đưa về phía trước. Anh rất hiểu kỳ, là ai ngồi dưới sân khấu mới khiến cô lộ ra vẻ mặt đầy khát vọng này. Trong ấn tượng của anh, cô luôn lạnh nhạt, cũng có lúc quật cường và nghịch ngợm. Nhưng chỉ có ở trước mặt anh mới biểu hiện ra ngoài.

Thật ra anh đã sớm biết, cho dù không có anh, cô cũng có thể sống tốt. Nhưng vì sao cô lại chọn cái sân khấu mà bọn họ đã từng cố gắng rời xa.

“Rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?” Anh vuốt ve khuôn mặt cô. Bác sĩ cắt hơn một phần tư dạ dày của anh, nhưng không thể làm cho bộ phận có dính đến cô giảm chút đau đớn nào.

Nghe ngoài cửa có động tĩnh, anh lập tức che giấu bi thương trên mặt.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa thông thả có tiết tấu, anh cất tấm ảnh xoay người đi mở cửa. Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa với nụ cười trong veo đứng ở ngoài cửa.

“Hôm nay lại không phải học sao?” Anh vừa mời cô ta vào vừa hỏi.

“Tôi đã học đủ các học phần, học kỳ này có vẻ nhàn.”

Cô gái kéo xe đẩy ở phía sau vào, chọn trong hơn mười loại cháo lấy một chén đưa cho anh. “Cháo kê tốt cho dạ dày.” Cô ta cười nói.

Anh cười nhận lấy, ánh mắt dừng trên mặt cô ta vài giây. Cô gái trắng bóc động lòng người này tên là Tần Thanh, là sinh viên trường đại học Texas, cũng là tín đồ Cơ Đốc. Anh chỉ nói một câu muốn nghe kinh thánh, Đường Nhất Đình đã cho người tìm cô gái này đến để nói chuyện phiếm với anh.

“Hôm nay đọc cho anh [the Exodus] có được không?” Tần Thanh lấy ra một quyển sách dày màu xanh sẫm còn chăm chú lật sách.

“Cô thật sự coi tôi là ông già bị viễn thị sao?” Anh nhìn cô ta nói. Biểu tình của Tần Thanh có đôi khi rất giống Bạch Khả, vóc người cũng không khác mấy. Anh hoài nghi Đường Nhất Đình căn bản chính là muốn anh sinh ra tình ý với cô ta. Chỉ tiếc, trên thế giới này không có một Bạch Khả thứ hai.

“Ngoài đọc kinh thánh cho anh ra, tôi cũng không biết còn có thể làm cái gì cho anh? Dù sao cũng không thể để Đường tiên sinh lãng phí tiền thuê tôi.” Tần Thanh nói, bộ dạng giống như rất sợ làm Đường Nhất Đình thất vọng.

Anh gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, nghĩ thầm cô gái này thật đúng là giống Bạch Khả, có tâm sự gì cũng đều hiện ra mặt.

“Chúng ta nói về Đường tiên sinh của cô đi.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “của cô”.

“Sao lại là của tôi, đừng nói như vậy,” Tần Thanh thoáng đỏ mặt, “Người khác cũng thế, đối với những đồng bào rời xa quê hương như chúng tôi anh ấy đều rất chiều cõ. Việc làm của mấy người bạn tôi đều là nhờ anh ấy sắp xếp. Đương nhiên đều là lén lút. Anh cũng biết trường học không cho lưu học sinh đi làm. Đường tiên sinh thật sự đã rất chiều cõ chúng tôi, còn không muốn chúng tôi báo đáp anh ấy.”

Tần Thanh nói một mạch những lời hay về Đường Nhất Đình, anh vẫn im lặng nghe, chờ cô nói xong, hỏi: “Cô là người ở đâu?”

“Sao?” Một lúc sau Tần Thanh mới có phản ứng, “Tôi là người Trùng Khánh. Khẩu âm của tôi quá nặng sao?”

“Không, tiếng phổ thông của cô rất tốt.” Chút ánh sáng dịu dàng hiện lên trong mắt anh, anh cười cười nói, “Vợ của tôi cũng là người Trùng Khánh.”

“Anh có vợ?”

“Đúng, có lẽ cô ấy nhỏ hơn cô hai tuổi.”

“Sao chưa từng nghe Đường tiên sinh đề cập qua nhỉ. À, đúng rồi, anh xem tôi này, tôi lại quên mất hai người vừa mới đoàn viên, anh lại bệnh, chắc chắn có rất nhiều chuyện Đường tiên sinh chưa kịp hỏi. Tôi nghĩ chỉ vài ngày nữa anh ấy sẽ dẫn vợ của anh về đây.”

“Nhưng còn phải xem vợ cậu ấy có đồng ý hay không.”

Giọng đàn ông đột ngột chen vào. Tần Thanh quay đầu liền nhìn thấy Đường Nhất Đình đứng ở phía sau, vội vàng đứng lên chào hỏi. Đường Nhất Đình cười có lẽ với cô ta rồi kéo ghế qua ngồi xuống.

“Rất cảm ơn vì cô đã đến, lái xe dưới lầu sẽ đưa cô về trường.” Anh ta nhìn Đường Nhất Đình nói.

“Sao? À. Được.” Tần Thanh gật đầu, hơi lung túng bước ra ngoài.

Chờ khi cửa đóng lại, Đường Nhất Đình cầm quyển kinh thánh trên bàn lên, lật lật nói: “Cô này thế nào?”

“Rất đáng yêu.” Đường Nhất Đình thành thật trả lời.

“Đáng yêu hơn đồ ngốc kia chứ.”

“.....”

Đường Nhất Đình dừng động tác lật sách, cười chống lại ánh mắt lạnh lùng của Đường Nhất Đình: “Cô ta tên là gì nhỉ? Bạch Khả? Hay là gái nhảy thấp bé đầy tàn nhang tỏ vẻ ngớ ngẩn?”

Câu cười nhạo tỏ ra vẻ ngây thơ đánh tan hàng rào sớm đã lung lay trong lòng Đường Nhất Đình, những chuyện thời thơ ấu nhảy vào ý thức anh.

“Đường Nhất Đình là một con ốc sên xấu xí, nhất gan thích khóc nhè, trên mông mọc một cái mụn nhọt to!”

“Mày mới vậy! Mày là đại ngu ngốc đi ra đường không biết mặc quần khiến đám con gái thấy ghét! Đường Nhất Đình là đại ngu ngốc!”

Mới trước đây bọn họ còn nhìn nhau không vừa mắt, suốt ngày cãi nhau, xem ai có thể dùng càng nhiều từ mới để nhục nhã đối phương. Kết quả thường thường chẳng phân thắng bại, lúc này bọn họ lại có lý do đánh nhau, cuối cùng xem xem mẹ sẽ dỗ ai trước. Mẹ thật sự là người mẹ tốt, bà chưa bao giờ thiên vị ai. Lần nào bà cũng cười nói: “Hai đứa là cặp song sinh giống nhau như đúc, hai đứa đánh chửi đối phương chẳng khác nào là đang đánh chửi chính mình.”

Vì sao thế giới này phải có người giống bộ dạng của mình như đúc? Rốt cuộc mẹ yêu ai hơn?

Đây là câu hỏi mà trước đây bọn họ thường hay suy nghĩ nhất. Bây giờ câu hỏi đầu tiên đã không cần hỏi lại, câu thứ hai, cũng đã có đáp án.

“Vì sao anh lại ghét cô ấy như vậy? Vì sao lại chia cắt chúng em.” Thứ Đường Nhất Đình quan tâm hơn là sự thật trước mắt.

“Em không nhớ em đã viết thư cho anh sao? Em lại có thể vì một con đàn bà mà không muốn về nhà. Lại còn là con đàn bà như vậy.”

“Em yêu cô ấy.”

“Chẳng lẽ huyết mạch tình thân của chúng ta còn kém xa mấy tháng tình cảm của các người sao? Em nhìn hiện tại đi, giữa hai người căn bản không vượt qua được thử thách.”

“Đó cũng là chuyện của em và cô ấy, không liên quan đến anh.”

“Không liên quan đến anh? Anh là anh trai em!”

“Anh tưởng anh là anh trai em, có khuôn mặt giống nhau là có thể nắm giữ mọi thứ của em? Đường Nhất Đình, chẳng lẽ mấy năm nay đều là ba nuôi dưỡng anh sao? Tính khoan dung và nhân từ của mẹ anh không học được chút nào hả?”

“Ha ha, anh đã hoài nghi có phải mẹ đem hết phẩm đức tốt đẹp dạy cho em không, cho nên em trở nên hào phóng độ lượng, ôn hòa lễ độ như vậy. Anh có đứa em trai hoàn mỹ như em, em nói xem anh làm sao có thể tặng em cho người khác?”

Ghen tuông trong giọng nói của Đường Nhất Đình khiến Đường Nhất Đường hoài nghi đứa nhỏ tiền chân anh trước kia có phải là anh trai bây giờ hay không. Đầu của anh hơi nặng, không thể suy nghĩ thấu đáo, nói tiếp vấn đề quan trọng nhất: “Chỉ cần anh để em đi tìm cô ấy, em sẽ vô cùng cảm kích.”

“Em sẽ quên cô ta sớm thôi,” Đường Nhất Đình mở miệng từ chối, “Quá trình quên sẽ hơi thống khổ nhưng đáng giá. Em sẽ có tương lai tốt đẹp, cùng với anh.”

“Đường Nhất Đình, anh nên đi tìm bác sĩ tâm lý.”

“Bác sĩ tâm lý? Em muốn để anh ngồi trước một người xa lạ với nụ cười dối trá dán trên mặt, để bản thân thoát khỏi những điều ngu ngốc mà một số người không thể nhìn thấy? Sau khi nghe hẳn dùng một đồng những lý luận chó má, sẽ khóc lóc trước mặt hẳn ta?” Đường Nhất Đình nói xong, bản thân cũng thấy khó tin mà run rẩy bả vai, “Anh nghĩ cái gì cũng cần chút lý trí, người có thể độc lập xử lý công việc và cuộc sống sẽ làm như vậy. Huống hồ là anh — một người thành công.”

“Người thành công đều có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn,” Anh nhìn thẳng vào mắt anh ta nói, “Đi tìm phụ nữ đi, một khi đã rơi vào đường tình, anh có thể hiểu cảm giác bây giờ của em.”

“Tình yêu chỉ là cái chớp mắt, tình thân mới là vĩnh hằng. Lại nói, trên thế giới này có tình yêu thật sự không vụ lợi sao? Ngay cả tình thân cũng không thể hoàn toàn làm được.”

“Anh, em thật sự muốn như trước.”

Trong lòng Đường Nhất Đường không biết nên nói là bị ai hay là cái gì khác. Anh thường nghe người ta nói song sinh sẽ có cảm ứng tâm linh, vậy cảm giác bây giờ của anh có phải là Đường Nhất Đình truyền lại cho anh hay không?

Anh nhìn anh ta, giống như nhìn thấy lúc mình gặp Bạch Khả trước kia. Sau khi biết bản thân bị ung thư, anh luôn vô cùng hối hận, vô cùng hối hận mình không nên tùy ý phung phí khoảng đời trước đây. Anh vẫn cầu nguyện có thể lại có một cơ hội. Thượng Đế có lẽ sẽ nghe được, dùng một loại phương thức khác để thỏa mãn nguyện vọng “trở lại quá khứ” của anh.

Đáng tiếc Thượng Đế đánh giá cao nhân tính. Cuộc sống của anh cũng không tính sẽ có Đường Nhất Đình ở bên trong. Anh đối với tình thân 20 năm đã nhạt như nước. Mà anh đối với tình yêu của Bạch Khả, sau khi trải qua thử thách số phận liên tiếp, đã sớm rút không ra.

Cho nên, anh không hề cản trở lại quá khứ, bởi vì phía trước đã có người quan trọng chờ anh.

“Anh không muốn nghe xem em đã trải qua những gì sao? Không muốn biết vì sao em lại trở nên hào phóng độ lượng, ôn hòa lễ độ như vậy sao?” Lúc anh nói, suy nghĩ đã sớm bay tới cảnh sấm chớp mưa bão trên quốc lộ.

“Anh nghĩ, chắc là cảm ơn mẹ trên trời có linh thiêng.” Đường Nhất Đình nhún vai làm ra bộ dạng phải chấm dứt cuộc nói chuyện. Anh ta chưa chuẩn bị để bước vào cạm bẫy mà Đường Nhất Đường giăng cho anh ta.

Lúc anh ta đứng dậy đi ra cửa, Đường Nhất Đường ở phía sau anh ta dùng ngữ khí vô cùng thâm tình nói: “Đây là một câu chuyện rất cảm động.”

“Anh không muốn nghe bất cứ chuyện gì về con bé kia!” Đường Nhất Đình quát, khi xoay người, khuôn mặt dữ tợn nhanh chóng thay bằng nụ cười kiêu căng. “Bất luận em phủ nhận thế nào đi nữa, cô ta cũng chỉ là một con bé xứng với tên thực mà thôi.”

Đường Nhất Đường lập tức cứng đờ mặt, tiếng gõ cửa vang lên. Lê Tường đứng ở ngoài cửa, nhìn anh ta, lại nhìn Đường Nhất Đường trong phòng, muốn nói lại thôi.

Tâm tình của Đường Nhất Đình vốn đang rất tệ, đoạt lấy phong thứ trong tay ông ta, không kiên nhẫn nhìn địa chỉ trên phong thư.

“Là Charles gửi tới? Thứ tốt đương nhiên anh em phải chia sẻ cho nhau.” Anh ta xé phong thư, không nhìn nội dung bên trong đã trực tiếp ném cho Đường Nhất Đường.

Đường Nhất Đường vươn một tay chuẩn xác tiếp được. Không để ý tới Đường Nhất Đình đang nhìn chăm chú chờ xem kịch vui, anh mau chóng đổ tấm ảnh trong phong thư ra.

Làm cho anh thất vọng là trong ảnh chụp không phải Bạch Khả, mà là một người đàn ông, người đàn ông trần truồng, với tư thế cực kỳ xấu xí nằm trên đồng hồ độn trên giường. Cực kỳ buồn cười là, trên móng của người đàn ông kia còn cắm hoa hồng.

Giở mấy tấm ảnh sau, anh dần dần cảm thấy được điều khác thường, hoa hồng kia không phải là hoa thật, nhưng dường như lại rất quen. Anh ném ảnh chụp lên bàn, chạy vội tới đầu giường kéo ngăn kéo ra. Vừa kéo ra, khuôn mặt mong nhớ ngày đêm hiện ra trước mắt, mà cái trên tóc cô, đúng là đóa hoa hồng kiêu diễm kia.

“Đây là có chuyện gì.” Đường Nhất Đình hỏi Lê Tường, ông ta cũng thấy được ảnh chụp trên bàn.

“Theo Charles tiên sinh nói, anh ta còn chưa ra tay, Paul sutter đã bị giết, ở nhà trọ của hắn.”

“Không tệ, là ai ăn ý với chúng ta như vậy?”

“Là..... Bạch tiểu thư.”

“Ai cơ?”

“Bạch Khả, Bạch tiểu thư.”

“Chú đang nói đùa sao?”

Đối với Đường Nhất Đình mà nói, khiến anh ta tin Bạch Khả là người giết Paul Sutter, còn không bằng trực tiếp nói với anh ta là bị quỷ hồn chết oan lấy mạng.

“Bằng chứng rất nhiều.” Lê Tường nói. Ông cũng khó tin chuyện này là thật. Nhưng mà chứng cứ đều có, chỉ có thể nói bọn họ đều đã xem nhẹ năng lực của người đàn bà này.

“Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu? Người đâu?” Đường Nhất Đường bỏ nhào đến trước mặt Lê Tường hỏi.

“Cô ta cùng một người da trắng chạy trốn theo hướng Kansas. Nhưng cậu yên tâm, có thể là bởi vì người hắc đạo cảm thấy lão đại của bọn chúng chết như vậy quá mất mặt, bên ngoài đã phong tỏa tin tức, tạm thời vẫn chưa phái người đuổi theo.” Lê Tường nói ra việc mà Đường Nhất Đường quan tâm nhất.

“Cô ấy nhất định là muốn đến tìm tôi, cô ấy đoán được tôi đang ở Texas. Tôi muốn đi tìm cô ấy!”

Đường Nhất Đường muốn lao ra ngoài lại bị Đường Nhất Đình ngăn lại.

“Thả ra!” Anh rống lên, không ngừng lấy khủy tay tấn công những phần mềm trên người Đường Nhất Đình.

Đường Nhất Đình hợp lực với Lê Tường mới chế ngự được anh, đối mặt với ánh mắt đầy lửa giận của anh, Đường Nhất Đình lộ ra biểu tình thân thiết nói, “anh cũng lo lắng cho cô ấy giống em.” Lập tức lại cong khóe miệng, “Đây chính là một kinh địch không thể xem nhẹ.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Đường Nhất Đường to tiếng với anh trai.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, anh nhặt những tấm ảnh lên nắm chặt trong tay, phụp một tiếng quỳ gối bên giường. Đau đớn ở dạ dày khiến anh đổ mồ hôi lạnh. Đóa hoa hồng trong ảnh bị vụn vỡ héo rũ trong tay anh.

Bất chấp phần nộ của Đường Nhất Đường, Đường Nhất Đình bố trí hai thủ vệ trước phòng, mặt không đổi sắc mang theo Lê Tường đi tham gia thương hội người Hoa. Trong hội, anh ta kiên quyết không chia lợi nhuận cho chủ nhà máy gây xung đột. Tuy rằng đó là mâu thuẫn giữa những người khác, anh ta lại làm như việc anh ta can thiệp vào là đương nhiên, còn cường ngành làm cho người ta không thể phản bác.

Lúc gần đi, một người có vai vế nhìn hơi giống Hoa Kiều đang gõ đầu thuốc, vẻ mặt hơi giận nói: “Tiểu tử này thật sự đã học hết tinh túy của quốc gia này.”

Đối với cái nhìn đó anh ta không lưu tâm, vẫn làm theo ý mình.

Ở trên xe, Lê Tường nắm chặt báo cáo thời gian công tác. Anh ta ngất ngất thái dương, bỗng nhiên nói một câu: “Đưa tất cả tư liệu của người đàn bà kia cho tôi xem.”

Lê Tường đã sớm chú ý thấy anh ta không tập trung, nhanh chóng thu văn kiện lại, từ túi công văn bên cạnh lấy ra tư liệu của Bạch Khả.

Đường Nhất Đình cẩn thận nhìn bảng trách nghiệm IQ của Bạch Khả, có thể nào anh ta cũng không tin một người có chỉ số thông minh là 85 có thể giết được lão đại hắc bang, mặc dù cũng không quá tàn nhẫn, nhiều nhất cũng chỉ là vở kịch hay.

“Cô ta dùng cách mà đàn bà giỏi nhất?” Đường Nhất Đình bỏ qua văn kiện hỏi.

“Theo khám nghiệm tử thi, thì đúng vậy.”

“Chỉ bằng cô ta?” Trong đầu Đường Nhất Đình hiện ra bộ dạng yếu đuối của Bạch Khả, đáng vẻ đó có thể quỳ rũ đàn ông tư bản?

“Không ai đuổi giết bọn họ sao? Cảnh sát cũng không?”

“Trước mắt thì không có.”

Đường Nhất Đình xoa xoa cằm, anh ta nghĩ tới một câu Trung Quốc rất hợp với Bạch Khả — Giẫm phải phân chó.

“Từ đó đến đây mất bao lâu?”

“Dựa vào tốc độ xe bình thường, cộng với thời gian nghỉ ngơi trên đường, đại khái cần thời gian là mười ngày.”

“Nói cách khác chờ có người bắt đầu đuổi bắt bọn họ, bọn họ đã sớm đến Texas.” Đường Nhất Đình ngẫm nghĩ một lát nói, “Để hắc bang hoặc cảnh sát đến ngăn cản, không bằng tự mình ra tay.” Cảm giác hưng phấn dâng lên, anh ta có loại vui sướng khi nắm trong tay số phận của kẻ khác.

“Người đàn bà đi cùng cô ta có bối cảnh gì không?” Anh ta hỏi.

Lê Tường lại lấy một phần văn kiện từ trong túi công văn.

Đường Nhất Đình mở văn kiện ra, nhân tiện ném cho ông ta một nụ cười tán thưởng. Anh ta vẫn xem người đã qua sáu mươi tuổi này là bạn bè cùng tuổi.

Xem xong văn kiện, anh ta cười lạnh nói: “Quả nhiên là vật hợp theo loài, sống theo bầy đàn. Xuống tay từ người đàn bà này đi. Giúp tôi sắp xếp vào buổi chiều ngày mai.”

“Câu muốn.....”

“Cuộc đời cần có thách thức.”

37. Chương 37: Máy Bay Giấy (1)

Nói chung là khi chúng ta có niềm tưởng đối với một cái gì đó, cuộc sống sẽ tương đối nhẹ nhõm. Vì khi trả giá cho đức tin, thời gian đau khổ cũng chỉ như bóng câu qua khe cửa.

Cứ như vậy, bất tri bất giác các cô đã chạy một ngày một đêm trên quốc lộ. Giữa đường nghỉ ngơi hai lần, để tiết kiệm tiền liền kéo mui xe rồi ngủ bên trong. Đối với việc này, Belle có rất nhiều phàn nàn. Đường nhiên làm cho cô ta phàn nàn không chỉ có mình việc này.

“Cô là đồ chó cái, con khốn!” Belle vừa tránh chiếc xe đang cố áp sát phía sau, vừa đắm vào vô lăng chửi rửa.

Xương cốt khắp người Bạch Khả không có chỗ nào là không đau. Hơn nữa, miệng cũng bị thương. Cả người mềm nhũn dựa vào lưng ghế mặc cho Belle chải rửa thể nào cũng không chịu nói gì.

“Không ngờ cô lại lợi dụng tôi, cô hại tôi cùng cô chạy trốn. Cô hủy hoại mọi thứ của tôi, tiền của tôi, nhà của tôi, còn có xe của tôi!” Cô ta gầm rú như đồ thần kinh, tàn thuốc rơi khỏi điều thuốc kẹp giữa hai tay, có vài miếng bị gió thổi vào tóc Bạch Khả.

Trên thực tế, từ khi các cô chạy xe ra đường quốc lộ, Belle gần như đã dùng tất cả các từ ngữ thô tục để rửa cô, thậm chí có vài câu phải đợi một lúc cô mới hiểu được. Cô cũng không tức giận, đối với Belle cũng cảm thấy hơi có lỗi. Nhưng nếu cho cô chọn lại một lần nữa, cô vẫn làm như vậy.

Biển báo giao thông cho biết Kansas ở ngay phía trước. Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: “Sắp vào tiểu bang, có thể sẽ có trạm kiểm tra.”

“Nghe giọng nói của cô đi,” Belle quát to, “Giống con nai mẹ khó đẻ vậy! Vì một thằng đàn ông mà cô suýt nữa mất đi cái mạng. Rốt cuộc trong đầu cô đang suy nghĩ cái quái gì vậy? Trả giá nhiều như vậy cô thấy đáng sao?” Bất mãn vì sự trầm mặc của Bạch Khả, cô ta quay đầu quát to: “Trả lời tôi!”

“Cho tới bây giờ, em chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Em chỉ muốn làm chút việc vì anh ấy.” Bạch Khả lấy hơi nói.

“Vì anh ta, vì cái thứ tạp chủng đã vứt bỏ cô!”

“Chị có thể mắng em, nhưng chị không thể nhục mạ anh ấy.”

“Anh ta chính là cái thứ tạp chủng, là đồ rác rưởi không có giáo dục, là đồ.....”

Belle còn chưa chịu thỏa thuê, thì một bàn tay đã dừng trên mặt. Cô ta kinh ngạc chạy xe vào bãi cỏ ven đường. Cô ta dứt khoát dừng xe lại, túm áo Bạch Khả chải: “Lá gan của cô cũng lớn lắm, dám đánh tôi!”

Bạch Khả không chút yếu thế trừng lại cô ta, tinh thần bị giày vò quá lâu, trạng thái của các cô đều hết sức căng thẳng. Khi Belle đâm vào mũi cô, cô cũng dùng sức đá vào bụng Belle. Hai người đàn bà quần áo xộc xệch đứng đánh nhau trên đường quốc lộ, xung quanh là khách sạn và quán bar. Cánh lái xe đi ngang qua đều lộ đầu nhìn, còn hét to cổ vũ các cô, một số thì huýt sao.

Belle đẩy Bạch Khả ngã lăn ra đất, bẻ quặt hai tay cô, đến khi chặt vật không chịu nổi mới chấm dứt. Vỗ vỗ khuôn mặt dính bẩn của Bạch Khả, cô ta cười nói: “Biết trước kia tôi từng làm gì không, tôi là huấn luyện viên bóng rổ. Cô muốn thắng tôi?”

Bạch Khả không phản kháng cũng không yếu thế, thở hồng hộc trừng mắt. Cơn giận của Belle xem như cũng nguôi ngoai, thả tay Bạch Khả ra, đặt mông ngồi xuống. Bạch Khả cũng chậm chạp ngồi dậy, ôm đầu gối vùi đầu vào nghỉ ngơi. Mùi khói thuốc thỉnh thoảng từ người bên cạnh thổi qua, cô cũng lười trốn, lúc đang thất thần, chợt nghe Belle nói: “Chúng ta vòng qua Kansas đi.”

“Vì sao?” Cô ngẩng đầu hỏi.

“Vì cái gì mà sao, chỉ là không muốn đi.”

“Không được, nếu đi đường vòng thì lộ trình sẽ dài gấp đôi.”

“Gấp đôi thì gấp đôi, em lại không vội mà đi tìm chết!”

“Không được.”

“Đây là xe của chị!”

Belle rống xong, Bạch Khả không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn cô ta. Đường kẻ mắt trên mí mắt đã sớm bị nhòe, rất dữ tợn. Belle bị nhìn chòng chọc đến lông tơ cũng dựng thẳng lên, cô ta rửa mặt một tiếng, đập đầu thuốc, đứng dậy bước nhanh ra quốc lộ.

“Chị đi đâu vậy?” Bạch Khả tưởng cô và cô ta mỗi người đi một ngã.

“Đi tiểu!” Belle cũng không thèm quay đầu lại.

Mái tóc đỏ như lửa giống chủ nhân của nó cúi kính đưng đưa phía sau lưng, Bạch Khả cứ nhìn mãi đến khi cô ta đi vào một nhà khách sạn phía đối diện mới dời mắt đi. Tuy rằng vừa mới vào tháng tư, nhưng thời tiết đã rất khô hanh. Lớp da bong tróc hòa với vết máu màu đen đông đặc. Ngay cả chính cô cũng không dám nhìn nhiều.

Đợi mãi không thấy Belle đi ra, cô hơi lo lắng, khóa cửa xe đi tìm cô ta. Cô chỉ nhìn vào cửa sổ ngoài khách sạn, chưa tiến vào, lo rằng bộ dạng bê bối của mình dễ khiến người ta chú ý. Trong khách sạn không thấy Belle, cô chợt nghĩ có phải cô ta giận cô mới đi đến chỗ khác hay không. Cô rời khỏi khách sạn đi loayh quanh gần đó. Lúc đi ngang qua cửa kho hàng, xuyên qua cành cây, mái tóc đỏ nổi bật của Belle đập vào tầm mắt cô.

“Belle.” Cô gọi một tiếng.

Belle không nghe thấy, hình như đang nói chuyện với người nào đó ở sau cánh cửa. Cô đẩy cành cây chắn trước mặt đi qua.

“Bel.....”

Bước chân của cô dừng lại, thế giới im lặng chỉ còn tiếng hít thở.

Đứng ở sau Belle, đúng là người cô liều mạng muốn đi tìm. Giờ phút này, anh đang đứng ở đó, dưới ánh nắng mặt trời lằng lằng nhìn cô.

Cô vươn tay, từ từ bước đến gần, muốn xác nhận sự tồn tại của anh, lại bị Belle đột ngột nhảy ra trước mặt ngăn lại.

“Đó là ảo giác.” Belle nói.

“Cái gì?” Cô lắp bắp hỏi, trước mắt tức thì tối sầm.

Belle che mắt tầm mắt cô, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: “Đó chỉ là ảo giác của em. Không tin chị sẽ đếm đến ba, lúc chị thả tay ra, em xem anh ta còn ở đó không.” Nói xong cô ta đếm: “Một..... Hai..... Ba.....” Lúc đếm đến ba lại đợi vài giây, hai tay của cô ta bỗng nhiên lướt khỏi mắt Bạch Khả.

“Nhìn xem, còn không?” Cô ta cười hỏi.

Bạch Khả trừng lớn mắt, không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh. Chung quanh ngoài mấy bức tường màu xanh da trời của kho hàng, chính là cây cối xanh um, và hai người các cô đang đứng trên mặt cỏ mênh mông. Nhìn khắp nơi một lượt, cô nghĩ nghĩ lại chạy về phía khách sạn. Belle đi theo sau cô không ngừng nói: “Đừng tìm nữa, em thật sự đã nhìn nhầm rồi.”

Nhìn thấy cô ngay cả WC nữ cũng đã tìm qua đang muốn vào WC nam, Belle muốn ngăn nhưng ngăn không được, đành phải đứng trước cửa WC nam chờ. Đến khi mấy người đàn ông đen mặt vội vàng chạy ra khỏi WC, Bạch Khả mới bước từng bước ra ngoài, về mặt mắt mát.

Belle không kiên nhẫn nói: “Đừng điên nữa.”

Bạch Khả cúi đầu, dựa vào tường, từ từ trượt xuống, thì thào nói: “Em chỉ muốn nói với anh ấy, ta rất muốn anh ấy.”

Belle thở dài, túm cánh tay cô kéo cô lên xe.

Gió tấp vào mặt mang theo mùi lúa mì thơm ngát, Belle có cảm giác dường như mình có thể nghe được tiếng vù vù của ngọn lúa mì phát phơ trong gió, bởi vì người bên cạnh cô ta thật sự rất im lặng. Im lặng khiến toàn thân cô ta đều có cảm giác tội lỗi. Cô ta đưa tay mở radio.

Đây là thời kỳ rất hưng thịnh của người đang ông da đen tên là Michael Jackson, gần như tất cả bài hát đều là của anh ta. Belle lắc lư cơ thể theo âm nhạc đầy sống động, thuận tay chọc chọc người bên cạnh nói: “Hay không?”

Bạch Khả kéo kéo khóe miệng. Trong đầu cô đều là hình bóng của người kia, giọng nói của người kia.

Xe cuối cùng cũng bình yên vào tiểu bang, về phần Belle làm thế nào để qua mặt người của trạm kiểm tra, hoặc trên đường dừng lại mấy lần, cô đều không có ấn tượng. Chờ khi cô phát giác mặt trời sắp xuống núi, xe đã dừng lại trên bãi cỏ ven đường. Ở phía trước không xa là tấm biển quảng cáo thật lớn.

“Đi đâu đây?” Belle mơ hồ hỏi.

Bạch Khả vừa muốn trả lời, đã thấy Belle dùng ngón cái ôm một bên mũi, dùng lỗ mũi bên kia để ngửi giấy gói kẹo cao su. Sau khi ngửi xong mới ngẩng đầu, phát ra một tiếng giống như thở dài khoan khoái.

“Chị đang làm gì vậy?” Bạch Khả giật mình hỏi. Tuy rằng cô đã sớm đoán được Belle hít thuốc phiện dựa vào dấu kim tiêm trên cánh tay, nhưng chính mắt nhìn thấy vẫn có chút khó tin.

Thân hình Belle run lên nói: “Chị đang hưởng thụ cuộc sống.”

“Đó là cái gì?” Bạch Khả chỉ vào đám giấy gói trên ghế, bên dưới ghế cũng có rất nhiều gói chứa bột phấn màu trắng.

Tạch, Belle búng ngón tay, nhặt một gói nhỏ lên mở ra cho Bạch Khả xem. Thuốc vừa hít dường như đã có tác dụng, cô ta không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ, mỗi ngón tay hận không thể đợi đến lượt.

“Đây là MDMA, nó sẽ khiến em phấn chấn, làm em sinh ra cảm tình đối với tất cả mọi người. Nó là thuốc lắc, với chị mà nói, chỉ cần có nó ở đó chính là thiên đường! Còn có” Một gói nhỏ màu trắng được xé ra trước khuôn mặt kinh hãi của Bạch Khả, điệu bộ mê mẩn miệng của Belle rất khoa trương, “Tên của nó là ‘Tốc độ’. Nó có thể kích thích năng lượng vô tận trong cơ thể em. Biết vì sao chị dùng tới nó không?”

“Tại sao?”

“Để ngủ với đàn ông!” Belle không quá đặc ý nói, “Chỉ cần chút xíu thôi là chị có thể hưởng thụ cuộc sống suốt đêm.”

“Chị lấy tiền ở đâu để mua mấy thứ này?”

“Chị là Belle Pope!”

Cô ta nói xong, bỏ qua phản ứng của Bạch Khả, bật cười ha hả. Cười một lúc lại bắt đầu vung tay hét to: “Michael, Michael.....”

“Ai là Michael.” Bạch Khả hỏi.

“Em không biết Michael! Ngẩng đầu nhìn đi, người đàn ông trên poster kia chính là anh ta, anh ta là siêu sao thế kỷ!”

Nhìn chần chẫn vào siêu sao thế kỷ, Belle cởi quần lót ra nhích khỏi ghế, vẫy vẫy quần lót ren mỏng về phía tấm poster. Cho đến khi ma thuật của thuốc kia bị pha loãng trong máu, cô ta mới yếu ớt an tĩnh lại.

Bạch Khả yên lặng nhặt giấy gói lên, cất vào ngăn chứa đồ trong xe, trong hộc có một túi lớn đựng kim tiêm của Belle, mấy cuốn giấy vệ sinh và hai tập thơ của cô. Lúc các cô chạy trốn, ngoài tiền, quần áo và một khẩu súng, thì không lấy gì nữa.

“My God, trên xe cũng có sách của em?” Belle khinh khỉnh cầm lấy một quyển lật xem.

“Sách là thứ tốt.”

“Đúng vậy, thứ tốt. Chúng ta có thể lấy nó bỏ vào trong nước nấu một lúc, rồi lấy ra bỏ vào đĩa, xịt một ít nước sốt salad, quả thực rất ngon!”

Không đợi Bạch Khả ngăn cản, cô ta thuận tay xé một tờ xuống gấp gấp. Một máy bay giấy nho nhỏ được tạo ra dưới những ngón tay linh hoạt của cô ta. Cô ta nhìn chăm chú vào người đàn ông trên poster, thổi khí vào đầu máy bay giấy, giống như đang cầu nguyện nó có thể bay thật cao. Sau đó đưa tay lên trước ngực, dùng sức đẩy mạnh cổ tay.

Máy bay giấy với những câu thơ động lòng người, tao nhã bay lên bầu trời với độ cao đến ngực của siêu sao, không kịp dừng lại đã lẻ loi rơi xuống mặt đất. Máy nay thứ hai cất cánh ngay sau đó, tiếp theo là cái thứ

ba, thứ tư. Mỗi một chiếc đều rất cố gắng bay lên cao, nhưng cuối cùng ngay cả góc áo siêu sao cũng chưa chạm đến.

Không biết vì sao, Bạch Khả có chút khổ sở, càng làm cho cô khổ sở hơn là ánh mắt nhìn những máy bay giấy của Belle, cùng với câu thơ cô ta nói khẽ –

Paper plane, paper plane

How soft & light you are

Hope to ride you in the air

Up to the high clouds fair

Reach abode of heavenly realm

.....

Chiếc máy bay cuối cùng rốt xuống cắt đứt giọng đọc của Belle, cô ta ngồi xếp bằng trên mui xe, theo thói quen lấy ra một điều thuốc.

“Chị vừa mới đọc thơ của ai vậy?” Bạch Khả ngồi bên cạnh cô ta hỏi.

“Không biết, trong lúc vô tình nhìn thấy.” Cô ta thờ ơ trả lời.

“Không nghĩ tới chị cũng biết đọc thơ.”

“Chị đây có rất nhiều tài lẻ. Đây đều là ông ba chị dạy. Ông từng là người rất lãng mạn, viết thơ, chơi đàn, phiêu lưu, đều sở thích của ông. Ông còn là một phi công vĩ đại, có một thời gian chị rất kính trọng ông ấy. Khi đó ông ấy thật đúng là một người cha tốt.” Belle phả khói thuốc, cầm tay vào mái tóc dày, như là muốn xóa thứ gì đó trong đầu đi. “Nhưng là từ lúc ông ta từ Việt Nam trở về, liền thay đổi.”

Những xác máy bay giấy dính mực in nằm rải rác dưới chân tấm poster màu đen. Một cơn gió thổi qua, cánh trái cánh phải động nhẹ, giấy giụa nhưng không thể bay đi. Tình cảnh đó ở trong mắt Belle thật vô cùng thâm hiểm.

“Trong một trận tập kích bất ngờ, ông ấy nhảy khỏi phi cơ để chạy trốn, kết quả bị gãy chân. Về sau, con người liền thay đổi. Ông ấy không ngừng hỏi chị ý nghĩa của chiến tranh là gì. Hỏi chị ông ấy đã hy sinh nhiều như vậy rồi cuộc là vì chính nghĩa, hay chỉ là một cuộc xâm lược tàn nhẫn. Buồn cười, chị mới mười tuổi, sao chị biết được.”

Khói từ lỗ mũi Belle phả ra.

Lời của cô ta khiến Bạch Khả chợt nhớ đến Ngụy Minh Minh và chồng cô ấy, trong lòng cũng là chua xót.

“Sau đó ông ta suốt ngày say rượu, đánh bạc, lêu lổng.....” Belle nói, “Mẹ chị bỏ lại chị đi theo thằng khác, khi đó chị mới 12 tuổi. Từ đó về sau ba chị hoàn toàn trở thành rác rưởi, vừa thấy chị liền đánh đập. Cho đến khi chị tròn mười sáu tuổi, chị nghĩ cuối cùng chị cũng có thể rời khỏi ngôi nhà chết tiệt kia. Nhưng lại không nghĩ tới thần kinh của đồ khốn đó lại xảy ra vấn đề, nếu không có người chăm sóc, chắc chắn sẽ chết. Chị đành phải ở lại, dù sao ông ấy cũng là ba chị.”

“Nhưng chị dựa vào cái gì để chăm sóc ông ấy đây, trợ cấp đã sớm không dư một xu, khám bệnh uống thuốc cũng phải trả tiền. Chị có thể làm cái gì? Chỉ có thể lấy thân xác để đổi. Đổi một lần liền đổi luôn mười năm, tiện thể đổi luôn tiền học phí đại học. Lúc chị học đại học năm ba, ông ấy chạy ra khỏi nhà thì bị xe đâm chết. Chị nên mở một bữa tiệc để ăn mừng mới phải, nhưng lúc ấy chút cảm giác giải thoát chị cũng không cảm thấy. Cứ như vậy chị lấy được thành tích tốt nghiệp loại A. Có thể em không tin, những năm đó chị đã cố gắng sống thoải mái. Thoải mái làm chức huấn luyện viên bóng rổ ột trường trung học. Ban ngày thì làm một giáo viên nghiêm túc, dạy đám con trai mới lớn đầy sức sống làm cách nào để ném bóng vào rổ mà không làm gãy răng đĩa khác. Buổi tối chị hóa thân thành nữ hoàng đêm hội, khiến đám đàn ông đạt cực khoái. Đáng tiếc cuộc sống sung sướng không quá một năm lại khiến chị không thể làm ăn bằng da thịt nữa, bởi vì chị không may bị nghiện ma túy.”

“Em biết không, có một thằng cha tên là Jack Kerouac cùng với thế hệ của cha chị, tự xưng là ‘thế hệ sụp đổ’. Chị thường nghĩ, đổi lại là chúng ta với tư cách thế hệ tiếp theo, vậy nên gọi thế nào?”

Belle vẫn đang bình tĩnh tự thuật lộ ra một nụ cười không được đẹp lắm: “Người khác chị không biết, nhưng chị, là mục nát.”

Bạch Khả chưa từng thấy qua mặt nội tâm sâu sắc của Belle, muốn an ủi cô ta nhưng không biết phải nói từ đâu.

Hơi trầm mặc, không biết Belle lại biến từ đâu ra một chiếc máy bay giấy, nhưng không ném lên không trung, chỉ thì thầm:

So let this paper plane

Lightly tapping my sorrowed heart

Carrying away all my sads

Tịch dương bị đám mây màu than chì ép về phía chân trời. Đột nhiên trận cuồng phong từ phía sau thổi bay tóc các cô. Belle xuyên qua vô số sợi tóc tung bay trước mắt, cúi đầu nhìn điều thuốc cuối cùng trong tay. Cô không thể không cảm thán, đời người tuy lắm lận đận, nhưng lúc hồi tưởng lại, chẳng qua cũng chỉ bằng thời gian hút một điều thuốc.

“Cám ơn chị đã tâm sự với em.” Bạch Khả nói.

Belle cười cười: “Em là một cô bé tốt.”

Trên poster, bóng đen của Michael Jackson biến mất trong bóng đêm.

Thị trấn gần nhất cách chỗ các cô quá xa, đẩy lưng ghế xuống, các cô ngủ ở trong xe giống như những ngày trước. Mui xe để mở, bầu trời đầy sao. Belle uống hai viên thuốc ngủ rồi nặng nề đi vào giấc ngủ. Bạch Khả nghiêng người, ngón tay chạm vào cánh máy bay giấy, thì thào: “Let this paper plane, lightly tapping my sorrowed heart, carrying away all my sads.”

All my sads.....

Trời là nắp nồi, đất là bếp, nhiệt độ dễ chịu làm người ta buồn ngủ. Khóe miệng Bạch Khả hơi cong lên, dường như đây là cuộc hành trình không đến nỗi nào.

Nếu thiên nhiên không tùy tính như vậy.

Bình nguyên khô hạn vừa vào xuân, chẳng phân biệt được ban ngày hay đêm tối, sẽ bất chợt có trận mưa to. Nước mưa mang theo vi khuẩn xối lên những vết thương trên người Bạch Khả quả thực là một đòn trí mạng. Bị cảm, nhiệt độ cơ thể của cô cao tới bốn mươi độ, thần chí đã mơ hồ.

Cũng không biết đã bao nhiêu ngày, lúc cô tỉnh lại trên giường khách sạn, vết hầu gần như không phát ra tiếng. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phần uất mà ý thức được Belle lại mang cô mang về tiểu bang. Nhưng toàn thân cô suy yếu vô lực, chẳng còn cách nào.

Trong mộng lung nghe được có người đẩy cửa vào, cô nhìn người nọ hồi lâu mới hỏi: “Thật là anh sao?”

Người nọ không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ôm cô vào trong ngực.

Không phải cô chưa từng nhìn thấy người giống người như đức, nhưng cô tình nguyện tin người ôm cô trong ngực là vì quá nhung nhớ mà sinh ra ảo giác. Bởi vì là ảo giác, cô để bản thân phóng túng hôn lên bờ môi anh, dần thân vào như đây là lần thân mật cuối cùng của bọn họ vậy.

Từ khi không có anh ở bên cạnh, đây là giấc mơ nóng bỏng nhất của cô.

38. Chương 38: Máy Bay Giấy (2)

Theo đề xuất của bác sĩ, anh phải hít thở không khí trong lành dưới ánh mặt trời theo giờ quy định. Mỗi lần dạ dày phát đau đều thiếu chút nữa muốn nữa cái mạng của anh. Anh muốn mau chóng bình phục, lại luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, có thể là vì nửa cái mạng còn lại của anh đã sớm bị chủ nhân của đóa hồng kia lấy đi.

Trời nắng không một gợn mây, hoa xa cúc nở rộ đầy sân. Anh đặt mình trong bụi hoa rực rỡ, nhớ tới một bài thơ ngắn mà anh từng nhìn thấy trong cuốn sách anh mua cho cô: Một ngày đẹp trời như thế này, nếu không có em, anh thưởng thức cùng ai.

“Cái gì mà thưởng thức cùng ai? Anh đang nhớ ai vậy?”

Tần Thanh nghiêng đầu cười hỏi.

“Tôi đang nghĩ, cô chăm chỉ gấp nhiều máy bay và ngôi sao như vậy, mấy bạn nhỏ trong cô nhi viện chắc chắn sẽ rất thích cô.”

Anh cầm lên một ngôi sao màu sắc rực rỡ ngấm nghĩa. Trên bàn gỗ trước mặt anh là máy bay giấy, ếch giấy cùng với các loại đồ chơi bằng giấy kỳ dị hiếm gặp, xếp thành núi nhỏ.

“Tôi đã đồng ý gấp cho bọn nhỏ, hai ngày trước vì vội việc khác nên quên mất. Dù sao anh cũng không muốn tôi đọc kinh thánh, vậy giúp tôi gấp vài cái đi.” Tần Thanh đổ mấy tấm giấy thủ công mang theo mùi giấy ra trước mặt Đường Nhất Đường.

Chăm sóc anh vài ngày, cô đã dần dần quen thuộc với anh, lúc ở một mình với anh cũng không quá câu nệ nữa. Càng ở chung lâu lại càng cảm thấy, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng trước mắt này không hề lạnh nhạt như vẻ bề ngoài. Anh không hay cười, nhưng đã cười thì tuyệt đối thật tâm. Thỉnh thoảng giơ tay nhắc chân gian đều toát ra chút ngạo khí, nói vậy trước kia cũng là một người rất sang trọng. Không biết cái gì đã làm anh trở nên dịu dàng như bây giờ nhỉ.

Đường Nhất Đình thì hoàn toàn trái ngược với anh, anh ta có ơn với cô không sai, nhưng không hề ảnh hưởng đến cái nhìn của cô đứng ở khía cạnh khách quan với anh ta. Người này tản ra khí thế bức người, hay cười ha ha, hóm hỉnh giống như đặc điểm thường có của người Mỹ. Nhìn thì nhiệt tình rất dễ thân cận, nhưng thực ra lại xa cách ngàn dặm.

Lúc cô ta đang tự hỏi thì Đường Nhất Đường đã gấp xong một chiếc máy bay giấy, thuận tay phóng đi. Máy bay giấy bay rất xa, lại ổn định, đợi nó rơi xuống, anh phát ra một tiếng hoan hô kèm nét cười trên mặt.

Tần Thanh dựng thẳng ngón cái với anh, đang cười, chợt thấy một máy bay giấy rơi trên bàn, quay đầu nhìn lại, Đường Nhất Đình đang bước đến, ánh mắt lướt qua lướt lại giữa hai người bọn họ.

Đường Nhất Đình đến thì có nghĩa là cô ta cần phải đi. Tần Thanh thu dọn bàn xong, đứng dậy chào tạm biệt hai người.

“Những thứ này là do cô gấp?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Phải.” Tần Thanh vừa mừng vừa lo gật đầu.

“Rất khéo tay.” Anh ta khen.

Mặt Tần Thanh ửng đỏ, nói tiếng cảm ơn rồi vội vàng rời đi.

“Cô ấy rất sùng bái anh, hình như còn hơi thích.” Đường Nhất Đường nhìn bóng dáng Tần Thanh nói.

“Chúng ta có đủ những điều kiện làm cho đàn bà động tâm, việc này không có gì đáng ngạc nhiên.” Đường Nhất Đình kéo ghế ngồi xuống. Trên bàn có mấy tấm giấy màu để sót, anh ta cầm lấy một tờ nhìn nhìn nói: “Em không thấy lo lắng sao? Không hỏi xem cô ta hiện tại thế nào?”

“Không phải anh tới để nói cho em biết chuyện này sao?”

“Chúng ta thật sự có tâm linh tương thông.” Đường Nhất Đình thờ ơ gấp đôi tờ giấy, nói, “Thế giới này đầy rẫy nguy hiểm, lòng người khó dò. Anh cũng chỉ cho người đàn bà kia mấy gói thuốc kích thích, cô ta liền nghe lời anh.”

“Mua chuộc một con đàn bà cũng cần anh tự mình xuất mã sao?”

“Ha ha, anh thừa nhận, anh đi là muốn nhìn xem cái người đã quên mình mà giết người vì em, lại còn khiến em mê muội. Thực không khéo giữa đường lại bị cô ta phát hiện, đáng tiếc người đàn bà tên là Belle kia chỉ dùng một thủ thuật nhỏ đã lừa được cô ta. Anh nghĩ, bây giờ cô ta chắc chắn đã phát điên rồi.”

“Anh làm gì cô ấy?”

“Đừng khẩn trương, anh sẽ không thương tổn cô ta. Anh chỉ để người đàn bà kia nghĩ cách ngăn cô ta đến Texas, để em có đủ thời gian quên cô ta đi.”

“Vậy e rằng làm anh thất vọng rồi, em tuyệt đối không thể quên cô ấy.”

“Ngay cả lời thề phải bảo vệ chúng ta của mẹ, không phải cuối cùng cũng đưa em đi sao. Từ trước đến nay không có chuyện nào là tuyệt đối.”

“Em đã thề với chúa.....”

Đường Nhất Đường ngồi thẳng người, để dạ dày có đủ không gian giãn ra. Đó là bộ phận dễ kích động hơn cả quả tim, một khi gặp được chuyện có liên quan đến cô, liền mất đi lý trí như là muốn tự sát trong cơ thể anh.

“Khi còn bé, em đối với những thứ thuộc về em luôn có ham muốn chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ, có thể là vì hai anh em quá giống nhau, bọn họ luôn nhằm những thứ của em đưa cho anh. Điểm này cho đến khi em đến một gia đình khác, cho đến khi trưởng thành cũng không thay đổi. Ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ hơn. Em từng vì thế mà đến gặp bác sĩ tâm lý, em cũng từng khóc lóc trước mặt người ta, đáng tiếc.....”

“Việc đó với việc em không quên được cô ta thì liên quan gì?”

Khi nói đến câu này, Đường Nhất Đình đã gấp xong một chiếc máy bay tinh xảo, phóng nó ra xa. Máy bay thoảng cái biến mất trong bụi hoa.

Đường Nhất Đường nhìn nơi máy bay rơi xuống, không biết là đang thưởng thức hoa, hay là đang tìm máy bay giấy mất tích kia.

“Vào mấy tháng trước.....”

Mấy tháng trước, anh biết mình bị ung thư. Bọn họ cùng đường nên giao tất cả tài sản ột người đàn bà chỉ mới gặp vài lần đổi lấy thẻ trợ cấp y tế. Nhưng cuộc sống không giống như tiểu thuyết, lấy câu “Năm sau, bọn họ từ bệnh viện trở về, bắt đầu cuộc sống mới” xem như biến chuyển, tất cả các việc vặt đều có thể xem nhẹ.

Bọn họ đang phát sầu bởi chi tiêu cho cuộc sống hàng ngày, khi đó anh mất đi hơn nửa sức lao động, cuộc sống nghèo rớt mồng tơi. Cô nói muốn ra ngoài làm việc, dù thể nào anh cũng không đồng ý. Nếu sống ở Trung Quốc cổ đại, anh sẽ giống như trong sách nói vì cái gọi là khí phách mà thà rằng đối chết.

Bạch Khả gốc, lại rất cố chấp, cô kiên trì với chân lý của mình không dễ dàng từ bỏ. Cái này tạo thành trong lúc tranh cãi, mặc kệ anh dùng phương pháp lừa gạt gì, mặc kệ anh dùng bao nhiêu logic nghe thì rất chính xác nhưng căn bản là không hợp lý để thay đổi nhận thức của cô, kết quả đều là thất bại. Anh đành phải sử dụng một chiêu cuối cùng với cô – độc đoán chuyên quyền.

Dù cô muốn đi đâu, muốn làm cái gì, anh đều đi theo. Rốt cuộc, trên đường bọn họ đến ngân hàng lấy tiền, Bạch Khả cũng bùng nổ.

Anh biết tính khí của cô, cũng biết dùng cách gì để có thể làm cho cô bình tĩnh trở lại. Nhưng lần đó, anh cũng thật sự phát hỏa.

Bây giờ nhớ lại, người có bộ mặt dữ tợn, tính cách thô bạo kia không ngờ lại có thể nhận được một phần tình yêu chân thành tha thiết, thật không biết kiếp trước anh đã tích phúc thể nào.

Có lẽ kiếp trước là cô nợ anh. Cô là một con hồ ly được anh cứu vớt, hay là một con chim quỳên?

Khi anh kéo cô từ trong xe ra ngoài, ném vào đồng gạch vụn ven đường, nhìn bộ dạng của cô càng giống như con nai con bọ té gãy chân giãy giụa bên dòng suối.

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Cô khóc hỏi.

“Anh làm sao vậy?” Anh kinh hãi hỏi bản thân. Đối câu hỏi này, anh vẫn tự hỏi từ lúc ngồi dưới cái nắng tháng tư kéo dài đến tận bây giờ.

Thật ra chỉ cần hiểu được tâm trạng lúc ấy, chỉ cần trực tiếp cảm nhận trái tim, câu hỏi này thật sự không khó.

Trống ngực đập nhanh, hô hấp nặng nề, máu tràn ra khiến tính co giãn của mạch máu đạt đỉnh điểm, đây là cái gì? Đây là sợ hãi.

Anh không thể tưởng tượng đến cuộc sống sau này mà mất đi cô, anh phải bóp chết những kẻ có khả năng mang cô rời khỏi anh. Trong bảy tội, anh vì cô mà phạm phải không chỉ có tham lam và dục vọng, mà còn có tham ăn. Anh như một người với tội ác tày trời, nếu Thượng Đế muốn trừng phạt anh, đơn giản chỉ cần mang cô đi.

Cho nên sao anh có thể, sao có thể đặt cô ở nơi anh không nhìn thấy.

“Em tin không, dù con người có thông minh thế nào, cuối cùng vẫn không đấu lại với tự nhiên đã sinh ra chúng ta.”

Thiên nhiên áp đảo mọi thần linh phía trên, người nhìn tất cả hỉ nhạc sầu bi của chúng ta, nhưng không bao giờ từ bi. Cho đến ngày hôm ấy, sấm chớp mưa bão điên cuồng gào thét, một cột khí kỳ lạ như là từ thiên đường vươn ra xoay tròn bay lên không trung, cùng với sấm chớp điên cuồng đuổi theo con đường mà cơn bão đi qua. Cảnh tượng đó anh đều có thể nhớ rất rõ.

Đối mặt với sự phẫn nộ của thiên nhiên, cho dù phía trước đang làm cái gì, khoảnh khắc đó, bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm thật lâu. Cảnh đó quả thực chỉ có trong phim ảnh, giống như trước mắt bọn họ là một màn hình chiếu, quái vật to lớn có hình cái phễu huỳnh quang lướt qua màn hình.

Mưa đá không ngừng tấp xuống, nhân loại bất lực trở lại thành loại động vật gặm nhấm, tìm kiếm khe hở an toàn xung quanh để tránh nạn.

Anh và cô cũng tránh trong một căn nhà trệt cũ nát. Chờ mọi thứ bình ổn mới thò đầu ra ngoài dò xét, xác định không có nguy hiểm gì có thể thương tổn bọn họ mới đi ra khỏi căn nhà ấy. Buồn bực vừa rồi đã sớm tan thành mây khói, bọn họ gắt gao ôm nhau, hưởng thụ sự yên tĩnh sau khi đại nạn không chết.

Qua bờ vai anh cô thoáng nhìn căn nhà đã bảo vệ bọn họ, những bức tường trong phòng đều loang lổ vết nứt, nhìn qua lung lay sắp đổ, nó không sụp lúc bọn họ trốn vào thật sự là Bỏ Tắt phù hộ.

Cô vừa mới cảm ơn Bỏ Tắt, thì bức tường màu đen đột nhiên lộ ra một nụ cười dữ tợn, đổ sụp trước mặt. Những hòn đá vỡ nặng trĩu đổ ập về phía cô, so với mưa đá nện vào người thì đau hơn gấp trăm lần, ngay cả thời gian để hét lên cũng không có, cô cứ thế ngã quỵ rồi mất đi ý thức.

Mà anh bị cô đẩy ra đang khiếp sợ nhìn mọi thứ trước mắt, điên cuồng dùng ngón tay để đẩy những hòn đá thô ráp, bén nhọn. Anh phải dùng hết sức mới dọn được đồng đá ấy, thật không biết nện vào người cô sẽ có hậu quả đáng sợ thế nào.

Nhưng mà hậu quả kia đã không thể dùng đáng sợ để hình dung, anh gọi cô vô số lần, đưa tay đặt ở chóp mũi cô, dò mạch đập của cô, đều không hề có dấu hiệu là cô còn sống. Trời đất đều bị hủy diệt.

Anh ấn vào ngực cô, mỗi lần ấn đều gọi một tiếng Thượng Đế. Anh phải khống chế hai tay để tránh căng thẳng quá mức mà ấn gãy cô. Anh thổi khí cho cô, nhưng có làm cách nào cũng không thể thổi khí vào phổi cô.

“Thượng Đế ơi, Thượng Đế ơi.....” Anh tuyệt vọng đến nỗi chỉ có thể không ngừng gọi tên thần linh mà anh không tin có tồn tại. “Thượng Đế ơi, con xin người.....” Trên thực tế chỉ cần có thể cứu sống cô, anh sẵn lòng cầu xin bất kỳ ai.

“Con xin người cho cô ấy sống lại, con sẽ dùng sinh mệnh còn lại rửa sạch toàn bộ tội nghiệt mà con phạm phải! Cầu xin người, hãy để cô ấy tỉnh lại đi, con sẽ dùng trăm lần ngàn lần yêu để trả giá cho những gì con đã làm! Bạch Khả, em tỉnh lại đi, cho dù em nói gì anh cũng sẽ đồng ý với em, đừng tra tấn anh như vậy! Thượng Đế!”

Nước mắt rơi trên mặt cô, trộn với mồ hôi của anh. Anh cúi đầu thổi khí cho cô, nhưng ngay cả môi của cô cũng không ngấm chuẩn.

Đột nhiên, ngực của cô động một cái, ho dữ dội. Hai mắt cũng mở ra, vì ho quá mạnh nên trong mắt đều là nước mắt, nhìn không rõ người quỳ bên cạnh cô. Cô hoài nghi có phải vì ho mà phổi hỏng luôn rồi không, phun ra một miệng máu đặc trên đất, trong lỗ mũi cũng có máu chảy ra.

Tần suất co rút của khí quản dần dần giảm bớt, cô lau khóe miệng quay đầu lại, thấy biểu tình đau thương trên mặt anh, giống như rất thất vọng đối với việc cô không ngừng ho khan.

“Anh có sao không.” Người hỏi những lời này trước là cô.

“Anh.....” Anh như vừa tỉnh mộng, xóa những bi thương ngưng kết trên mặt, miễn cưỡng thay bằng nụ cười nói, “Anh tốt lắm. Em thì sao?”

“Em giống như ho muốn hư phổi luôn rồi.” Cô phiền não nói.

“Em chỉ là bị máu mũi chặn ở khí quản.” Anh nhìn mặt đất lại nhanh chóng dời ánh mắt lên người cô. Trên mặt đầy nước mắt mang theo nụ cười ôm cô vào lòng.

“Cảm tạ Thượng Đế, người đã buông tha cô ấy. Mà con, cũng phải thực hiện lời hứa của mình.” Người ngồi trong hoa viên trịnh trọng nói.

“Lời hứa của em chính là để mình trở thành một người tốt, đồng thời không hề theo nguyên tắc mà dung túng cô ta? Không không không, anh thấy đầu tiên nên hỏi là, em lại có thể tin tưởng Thượng Đế?”

“Có lẽ không phải Thượng Đế. Luôn luôn tồn tại một loại thần thánh khiến người ta kính sợ, nhưng ai có thể nói rõ đó là cái gì đâu, em chỉ không muốn làm gì mạo hiểm vì có thể sẽ đánh mất cô ấy.”

“À, vậy bây giờ anh cho em đi, có thể nói là, anh chính là Thượng Đế của em?”

Đường Nhất Đình chậm rãi nói xong, những tờ giấy trên bàn đều bị anh ta gấp thành máy bay. Anh ta rất muốn vì tình yêu cùng sống cùng chết giữa Đường Nhất Đình và Bạch Khả mà động cánh, rồi dùng sức phóng đi.

Trong lúc nhất thời, máy bay giấy đủ mọi màu sắc tung cánh bay lên.

Bị hồi ức tác động lên tình cảm cũng giống như những chiếc máy bay đó, Đường Nhất Đình trong lòng cuộn cuộn lên xuống. Chẳng lẽ Thượng Đế còn cảm thấy anh có chỗ nào làm chưa đủ, mới muốn dùng phương thức làm nhục cô để cảnh cáo anh?

Anh nhìn chăm chú vào Đường Nhất Đình tự xưng là Thượng Đế, anh ta bỗng nhiên can thiệp chỉ là trùng hợp thôi sao?

“Xin anh đừng tổn thương cô ấy nữa, nếu có thể, hãy tận lực bảo vệ cô ấy.” Đường Nhất Đình khẩn thiết nói. Anh không thể tưởng tượng ra bộ dạng giết người vì anh của đồ ngốc kia, cũng thật sự không thể đoán trước cô còn có thể làm gì vì anh. Trước kia, anh trong niềm vui sướng vì phát hiện ra hào quang của cô. Mà lúc này đây, cô dửng dưng cảm xé rách chính mình, vạn trượng hào quang âm âm đáp xuống trước mắt anh. Anh lại nhớ cô, nỗi nhớ theo nhau mà đến, lại càng đau lòng và lo lắng cho cô.

Đường Nhất Đình sáng khoái đáp: “Được, anh có thể bảo đảm an toàn cho cô ta, chỉ có điều em cũng phải đáp ứng anh, quên cô ta đi. Hãy để anh sắp xếp lại cuộc sống của em, anh sẽ làm cho nó trở nên vô cùng hoàn mỹ.”

“Ha ha,” Đường Nhất Đình cười khổ, “Bất luận việc gì cũng không thể hoàn mỹ. Lúc trước em cũng đã nói nhiều rồi, anh cũng nên hiểu, nếu cô ấy xảy ra chuyện thì với em sẽ có hậu quả gì. Trung Quốc có câu ‘Thà làm ngọc vỡ, không vì ngôi lành’.”

“Em đang uy hiếp anh trai em?”

Từ lúc còn nhỏ, mỗi khi Đường Nhất Đường phải làm những chuyện không muốn làm, anh sẽ cố ý gọi hai từ “anh trai” này. Gia đình Trung Quốc xem trọng vai vế, đây là câu nói rất có phân lượng. Chỉ có điều Đường Nhất Đường dù sao cũng không phải là cậu bé mặc cho người khác thao túng, anh hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì.

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang ngoài ý muốn, Tần Thanh không biết đã đứng sau bọn họ từ lúc nào, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt Đường Nhất Đường.

Cô ta ấp úng nói: “Tôi để quên lọ điều ước ở đây, thấy hai người hình như đang nói chuyện gì đó rất quan trọng, nên.....”

“Không sao.” Đường Nhất Đình tỏ ra vẻ thân mật hiếm thấy, tiềm kiếm khắp nơi, phát hiện một lọ đầy sao trên chiếc ghế phía đối diện.

“Là cái này?” Anh ta cầm lên hỏi.

Tần Thanh gật đầu, đưa tay muốn nhận lấy. Đường Nhất Đình không đưa cho cô ngay mà nắm trong tay mình, nói với Đường Nhất Đường: “Câu chuyện của em rất đặc sắc. Hôm nay nói đến đây thôi.”

“Xin anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc là vì sao anh lại làm như vậy.” Đường Nhất Đường không cam lòng lại hỏi một câu.

“Vẫn là câu trả lời lúc đầu của anh.” Anh ta nói.

Những lần có thể sóng vai với Đường Nhất Đình không nhiều lắm, Tần Thanh xoay qua lén nhìn anh ta một cái. Anh ta đang hơi đắm chiêu nhìn về nơi khác, lá gan của cô càng to hơn, cứ không ngừng nhìn anh ta.

“Đây gọi là lọ điều ước?” Đường Nhất Đình mở miệng nói.

“Đúng vậy.” Tần Thanh nhanh chóng thẳng đầu, nhìn không chớp mắt, “Những ngôi sao trong đó gọi là sao điều ước, gom đủ một ngàn sao là có thể ước một điều ước.”

“Điều ước có thể thực hiện không? Cô đã lớn rồi nhưng cách nghĩ vẫn còn đơn thuần lắm.” Đường Nhất Đình giễu cợt trả lời cho cô ta.

“Nó chỉ là điều ước mà thôi, chỉ là một điều ước,” Tần Thanh lại chuyển về câu nệ như trước, lễ phép phản bác, “Có lẽ theo ý anh thì nó quá bé nhỏ không đáng kể, nhưng cuộc sống tốt đẹp không phải là từ những điều rất nhỏ như thế mà tạo thành sao?”

“Vậy điều ước của cô là gì?”

“À, cái này, cái này không thể nói.” Tần Thanh không nghĩ tới anh ta sẽ đột nhiên hỏi như vậy, lại biến thành một bé gái ăn nói vụng về trước mặt thần tượng.

“Được rồi,” Đường Nhất Đình cười khẽ, “Mau về đi, sắp đến giờ lên lớp rồi.”

Tần Thanh bước hai bước ra ngoài, lại quay lại, mở nắp lọ điều ước đổ sao ra nhét vào tay Đường Nhất Đình.

“Ông chủ Đường, sự nghiệp rất quan trọng, nhưng vẫn phải hưởng thụ cuộc sống mà. Chúc điều ước của anh trở thành sự thật.”

Một cô bé đã hơn hai mươi, phải đối mặt với những thách thức của cuộc sống, những vẫn giữ được một góc sạch trong tim. Đường Nhất Đình nhìn cô ta chạy ra xe, bộ dạng nhanh nhẹn có vài phần giống với người đàn bà tên Bạch Khả kia.

Điều ước của anh là gì? Là thành công, có tình anh em quý báu. Mặc kệ là như thế nào điều ước cũng không thể dễ dàng thực hiện.

Điều ước, lời thề, sao lại có người tin những thứ đó nhỉ. Người đàn bà gốc kia, cô ta cũng tin sao.

Nhìn bầu trời không thở dài một hơi, anh ta lắc lắc đầu, muốn xóa đi khuôn mặt của cô trong đầu đi.

39. Chương 39: Máy Bay Giấy (3)

Ruộng lúa sắp đến mùa thu hoạch. Từ khi cô ta bắt đầu chú ý này đến loại thực vật đơn giản này, chúng nó đã chuyển từ xanh thành vàng trộm năm lần.

Trong năm năm qua, cuộc sống hàng ngày của cô ta luôn hồi hã, kiếm đủ tiền để đuổi những lần phát tác của thuốc nghiện. Nhờ phúc của Bạch Khả, mấy ngày nay là những ngày vô ưu vô lo nhất của cô ta, không phải lo lắng gì, chỉ cần lừa cô bé gốc này, dẫn cô đi lòng vòng.

Cô ta cũng không cho rằng mình là người xấu, con người phải vùng vẫy trong cái cuộc sống thất thường này, không ai cao sang hơn ai, càng không có ai trong sạch hơn ai.

Cửa phòng cách vách bị đẩy ra, Bạch Khả mặc áo khoác mỏng lẳng lẳng đứng tựa vào cửa.

Belle lườm cô bé liếc mắt, không nói lời nào. Cô ta đoán Bạch Khả vẫn đang giận cô ta, bởi vì cô ta không đếm xỉa đến sự ngăn cản của cô đã mang cô về tiểu bang.

Người mở miệng trước là Bạch Khả, cô đi đến bên cạnh cô ta, ngồi trên lan can hành lang, từ đầu đến cuối vẫn không ngừng đong đưa hai chân nói: “Ngày hôm qua em mơ thấy anh ấy.”

“Anh nào?” Belle uể oải hỏi. Cô ta biết người kia là ai, cũng biết Bạch Khả chắc chắn đã nhận nhầm. Yêu người ta như vậy mà còn nhận nhầm, nên nói cô bé quá ngốc hay là quá khát vọng.

“Là Đường Nhất Đường, chồng em,” Bạch Khả vô cùng hạnh phúc nói, “Em mơ thấy cùng anh ấy.....”

Cô không nói tiếp nữa nhưng Belle rất rõ. Bởi vậy cô ta không thể chia sẻ niềm vui với cô. Cô ta không hiểu rốt cuộc là làm thế nào Bạch Khả lại đắc tội với người anh em sinh đôi của Đường Nhất Đường, khiến anh ta phải chỉnh cô như vậy, còn khiến cô ta trở thành đồng lõa.

Bạch Khả lải nhải về những gì đã trải qua trong mộng, cô nói cô nghĩ rằng Đường Nhất Đường nhất định sẽ để tâm đến việc cô cùng người khác lên giường, nhưng trong mộng anh ấy không những không nói một câu trách cứ, còn ôm cô dịu dàng hơn bất cứ lần nào trước đây, dường như đã thay đổi thành một người khác.

“Có cái gì mà hạnh phúc chứ, chẳng qua chỉ là giấc mơ mà thôi.” Belle nói.

“Rất hạnh phúc mà.” Hai đùi Bạch Khả đều đung đưa.

“Cắt.” Belle lơ đãng.

“Em nói tiểu thư Pope này, không phải là chị chưa từng yêu đấy chứ.” Bạch Khả cười khể hỏi. Cô bệnh nặng mới khỏi, tâm tình sáng khoái, thể hiện ra vẻ hoạt bát hiếm thấy.

“Ai nói, lúc chị nói chuyện tình yêu em còn không biết em nhỏ thế nào đâu.” Belle lên mặt cụt non nói.

“Chị già thế sao? Thím?” Bạch Khả trêu ghẹo.

“Chị đã hai mươi chín tuổi.” Belle nói kèm theo cử chỉ, tuổi tác từng khiến cô ta bực bội lúc này lại thành ra nhà tư bản khoe khoang.

“Sao?” Bạch Khả nghi ngờ. Nhìn Belle bình thường ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cô nghĩ trông chị ấy già dặn thế thôi, chứ cũng không hẳn đã lớn tuổi.

“Chị cho em xem giấy chứng nhận của chị.”

Belle chạy vào phòng lấy giấy tờ tùy thân trong ví ra, lấy ra gần như chiếm hơn nửa không gian ví.

“Xem đi.” Cô ta rút hộ chiếu từ trong ví đưa cho Bạch Khả.

Đối chiếu với ngày tháng năm sinh trong hộ chiếu, Bạch Khả bấm bấm ngón tay, một lúc sau mới nói: “Thật sao, chị thật sự hai mươi chín tuổi hã. So với Nhất Đường còn lớn hơn ba tuổi.”

“Ha ha.” Belle đắc ý phe phẩy cái ví đang mở.

“A, đứa bé trong ảnh là con chị sao?”

Bạch Khả chỉ vào phần ảnh lòi ra khỏi ví tiền. Không nghĩ tới một câu này lại khiến Belle đột nhiên biến sắc.

“Cái gì mà con chị chứ, chị già đến vậy sao? Chị sẽ có con lớn như vậy? Con!”

“Ôi chao, chị đừng giận, là em nói lung tung.” Bạch Khả giải thích.

Belle đưa mắt nhìn, không để ý đến cô, cứ nhìn chăm chăm hình trong ví, miệng lẩm bẩm: “Con, con.....”

Bạch Khả ngượng ngùng, len lén đưa mắt nhìn kỹ người trong tấm hình.

Đó là một cậu bé da trắng, chắc chưa đến mười sáu tuổi, nếu lần này cô không đoán sai. Các cậu bé châu Âu nói chung trông rất đẹp trai, thậm chí có thể dùng xinh đẹp để hình dung, rõ ràng, cậu bé này hoàn toàn có thể phân vào loại đẹp. Đặc biệt là đôi mắt cậu. Cô cũng không biết hình dung như thế nào, cũng giống như rất nhiều người châu Âu, lông mày làm nổi bật đôi mắt sâu, đồng tử màu nâu sẫm giống như tảng đá chìm trong con suối cạn phơi dưới ánh mặt trời. Nhưng có một chỗ nào đó rất độc đáo.

“Cậu bé có một nốt ruồi!” Bạch Khả kinh ngạc không ngừng dè vai Belle.

“Em cũng nhìn ra, rất mê người đúng không!” Cảm xúc của Belle thay đổi rất nhanh, còn phấn khích hơn cả cô, “Đây là nốt ruồi đẹp nhất thế giới.”

Cái ví gần như bị cô ta dán lên mặt Bạch Khả, Bạch Khả mở to hai mắt nhìn nốt ruồi màu đen trên khóe mắt cậu bé. Nếu đây là chân dung một người, vậy nốt ruồi kia giống như cây bút vẽ rồng điểm mắt.

“Đây là nốt ruồi lệ.” Bạch Khả nói.

“Nốt ruồi lệ là gì.” Belle chưa bao giờ nghe qua từ đó.

“Nốt ruồi mọc trên mi mắt gọi là nốt ruồi lệ. Trung Quốc có một truyền thuyết lâu đời, người nào đó được níu giữ bởi nước mắt của người yêu trước khi nhắm mắt, và những giọt nước mắt đó để lại một dấu vết trên khóe mắt, điều ấy là dấu hiệu hai người sẽ được tái ngộ vào kiếp sau.”

“Tại sao mỗi nơi đều có những truyền thuyết kỳ dị nhỉ,” Belle bán tín bán nghi.

“Còn có, người có nốt ruồi này sẽ không ngừng rơi lệ, cho dù gặp lại người yêu cũng sẽ đau lòng rơi lệ vì người ấy cả đời.” Bạch Khả đồng tình nói.

“Nói hươu nói vượn, anh ấy chưa bao giờ khóc.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật. Lúc chị quen anh ấy, anh ấy là một cậu bé ngoan, dịu dàng, trầm tĩnh, cư xử nho nhã lễ độ.”

“Sắc.....”

Bạch Khả trầm nghĩ, người luôn thẳng thắn như Belle mà có thể dùng từ nho nhã để hình dung một người, nói vậy anh ta chắc chắn đã đạt đến trình độ nhất định, hoặc là anh ta có ý nghĩa đặc biệt với chị ấy.

“Chẳng lẽ anh ta là mối tình đầu thời niên thiếu của chị?” Cô hỏi.

“Aizzz, chị phát hiện em càng ngày càng thông minh.” Belle giả cười. Cô ta oán thăm: “Chỉ ngoài lúc đụng chạm tới đàn ông, ngốc như một con bò.”

“Anh ấy không phải mối tình đầu của chị, tuy nhiên chị và anh ấy từng có tình yêu.”

“Từng có tình yêu?”

“Ừ..... Việc này, chị có nên nói cho em không nhỉ, muốn hay không, muốn hay không đây?” Belle lăm bằm lầu bầu, đối với việc đã chôn trong lòng cô ta năm năm, lúc này bị Bạch Khả gợi lên, trong lòng hơi hoảng.

“Từng có tình yêu là chỉ quan hệ giống như em và Nhất Đường sao? Hai người cũng yêu nhau giống như bọn em sao?”

“Yêu nhiều hơn hai đứa!” Belle bị tính cách bất phục của mình hại non nửa cuộc đời, lại còn chưa giác ngộ. Cô ta bắt đầu nhanh chóng hồi tưởng lại tất cả quá trình giữa cô và cậu bé trong hình, từ lúc quen biết đến khi chia lìa. Sau khi thêm mắm thêm muối, tô thêm cho đẹp, mới nói cho Bạch Khả: “Anh ấy tên là Mickey. Đây là năm năm trước, lúc ấy chị là huấn luyện viên bóng rổ của một trường trung học, mà anh ấy là học trò kém cỏi nhất của đội bóng rổ.”

“Học trò!”

“Đúng, năm hai trung học.”

“.....”

Thông tin của câu đầu tiên khiến Bạch Khả nổ bùm một cái, cô không thể không đề cao cảnh giác, để tránh bị kinh hãi lớn hơn nữa.

“Chị là huấn luyện viên bóng rổ xuất sắc, nổi tiếng với phương pháp dạy học hà khắc. Những nam sinh trung học đang trong thời kỳ nổi loạn ở dưới quyền của chị cũng không dám thử mạnh. Chính lúc đó chị gặp anh ấy. Em có biết, trong trường học có một nhóm nhỏ thường vì có nhiều điểm mạnh mà được chú ý, điểm mạnh của anh ấy là học tập. Hơn nữa anh ấy rất đáng yêu, tính cách lại tốt, tất cả mọi người đều thích anh ấy. Ngoài chị.”

“Có lẽ là vì trước đây chịu nhiều cực khổ, chị không thể đợi nhìn những anh chàng mình nắm giữ trong tay lớn lên, mà không có kinh nghiệm đối nhân và thái độ sống tốt, chỉ nhiều hơn người ta một nốt ruồi liềm cho rằng bản thân khác biệt người thường. Trên thực tế chị quả thật đã gặp qua rất nhiều người như vậy, cho nên khi chị nhìn thấy anh ấy ở giữa trại huấn luyện uể oải ngồi trên băng ghế dự bị uống nước trái cây do thành viên đội cổ vũ với đôi chân như cò trắng đưa cho, chị liền ném quả bóng trúng đầu anh ấy. Ha ha ha ha, biểu tình của anh ấy lúc đó giống như bị cởi quần trước mặt người đẹp vậy. Ha ha, đáng đời, ai bảo anh ấy bày ra khuôn mặt đạo đức giả, cả ngày cười cười với người khác, nhìn phát phì. Không ngờ từ đó anh ấy lại quẩn lầy chị. Cho đến bây giờ chị vẫn không nghĩ ra, sao anh ấy lại thích một người lớn hơn anh ấy nhiều tuổi như vậy được. Tám tuổi, đúng tám tuổi! Chị.....”

“Chồng em lớn hơn em bảy tuổi.” Bạch Khả duỗi bảy ngón tay nói.

“Không giống nhau. Bình thường đều là đàn ông lớn hơn phụ nữ, mà.....”

“Chờ chút, nói như vậy, khi đó anh ta mới mười sáu tuổi!”

“Em đừng cắt ngang lời chị.” Belle trừng mắt. Cô ta lại sắp xếp suy nghĩ trong đầu: “Ba chị cho chị cảm giác là toàn bộ đàn ông đều không đáng tin, nhưng mà chị vẫn thích đàn ông, thích nhìn vào mắt bọn họ. Nhưng đôi mắt anh ấy rất lạ, giống như trên người chị có bí mật gì đó bị anh ấy phát hiện. Không may là anh ấy thật sự phát hiện ra bí mật của chị. Anh ấy lấy việc này uy hiếp chị lên giường với anh ấy. Mới chỉ là cậu bé mười sáu tuổi, mà tâm cơ đã sâu như vậy, làm cho người ta chán ghét.”

“Vậy chị đã đáp ứng?” Bạch Khả nhin không được hỏi.

“Đáp ứng rồi. Cái đó thì có là gì, lên giường đối với chị mà nói không khác gì với lúc trước khi cả tà quy chính. Nếu như vậy có thể ngăn chặn cái miệng của anh ấy, có sao lại không làm.”

Nói đến này, Belle với tay vào trong cái ví da căng phồng lấy ra một cái bật lửa. Vẫn là thuốc, nhưng nhãn hiệu khác nhau. Cô ta hít sâu một hơi nói: “Mối đầu anh ấy rất kinh ngạc, chắc không nghĩ đến chị thẳng thắn như vậy. Sau lại không nhin được cảm dỗ mà cởi quần áo, trần truồng đứng đó không biết bước tiếp theo phải làm thế nào. Chưa từng thấy ai ngốc như anh ấy, em họ chị mười hai tuổi đã không còn là xử nam. Nếu anh ấy không biết, chị đây sẽ chủ động. Lúc xong việc chị nghĩ, rốt cuộc là ai hiếp ai vậy. Ngay lúc đó, anh ấy nói anh ấy yêu chị.”

“Các chàng trai ở tuổi dậy thì luôn tò mò đối với tình dục, phổ biến nhất chính là quyến rũ những cô bé hàng xóm trốn trong xe để sống lâu lổ. Loại này lúc nói lời yêu, thì ai tin. Tuy nhiên điều này không ngăn cản bọn chị thường thức khoái cảm tình dục. Bọn chị trong phòng thay quần áo, ở ban công, trong lớp học, gần như những chỗ xình nào trong trường cũng làm qua một lần. Dần dần, kỹ thuật của anh chàng đó càng ngày càng tốt, chị hoàn toàn chuyển thành bị động. Có một lần, bọn chị hẹn hò trong nhà kho bỏ hoang, bây giờ chị vẫn có thể nhớ tới mùi mốc meo ở đó. Lúc ấy, chị nhìn ra cửa sổ, để anh ấy ôm chị từ

phía sau, bởi vì chị muốn lúc làm tình có thể nhìn thấy ruộng lúa bên ngoài. Chị không để ý đến cửa sổ bị hư hỏng nặng, xi măng thô ráp, còn có những mảnh thủy tinh sắc nhọn.”

“Lúc ấy là đầu mùa hạ, ruộng lúa giống như một thỏi vàng lớn, nhìn thấy thế chị quá hưng phấn, càng không ngừng nói với anh ấy ‘Mạnh lên mạnh lên’, mà cánh tay anh ấy ngăn cách chị với cửa sổ, gắt gao ôm chị, để lại ở chỗ này.....”

Xoa nhẹ lên vùng ngực đầy đặn của mình, cô có cảm giác độ ấm của bàn tay anh vẫn còn ở đó.

“Anh ấy chẳng cường tráng, còn thấp hơn chị một chút, không phải vì chị cũng sẽ không gia nhập đội bóng rổ. Chị nghĩ nếu anh ấy bị thương chắc chắn sẽ khóc giống như đứa trẻ, nhưng anh ấy không vậy. Anh ấy chỉ liếm liếm vết máu mờ trên cánh tay, cười nói với chị mùi vị không ngon lắm. Đó là lần đầu tiên chị phát hiện mắt anh ấy rất đẹp, đặc biệt là nốt ruồi nơi khóe mắt. Chị biết chị đã yêu anh ấy.”

“Quan hệ của bọn chị giống như máu chọc thủng da, theo miệng vết thương chảy ra ngoài, nóng bỏng, dính đặc, nhưng nguy hiểm. Có lần chị muốn chia tay anh ấy, nhưng anh chàng quá cố chấp, dùng đủ các cách để khiến chị hồi tâm chuyển ý. Cuối cùng chị bị một ngàn máy bay giấy do anh ấy tự tay gấp cùng với một bài thơ đánh bại. Anh ấy vẫn nhớ trong lúc vô ý chị đã từng nói ba chị là phi công. Trên thực tế, cho dù có tâm hay là vô tâm, anh ấy vẫn sẽ nhớ kỹ mỗi một câu của chị.”

“Lúc sắp đến sinh nhật mười sáu tuổi của anh ấy, bọn chị vốn muốn cùng nhau chúc mừng, nhưng cha mẹ anh ấy đã chuẩn bị một bữa tiệc cho anh ấy trước. Chị rất tức giận, vô cùng tức giận, một nhà bọn họ hoà thuận vui vẻ, có một đám bạn bè vây quanh bên cạnh anh, mà chị cái gì cũng không có. Trong lúc kích động, chị đến quán bar. Loại người đi ra từ bùn đất giống như chị cho tới bây giờ vẫn mang theo mùi rửa nát, một khi quay trở lại nơi đó, rất dễ bị đồng loại hấp dẫn. Có một thằng cứ bám lấy, muốn bán thuốc phiện cho chị bị chị đâm lẹch mũi. Không ngờ hắn còn ghi hận trong lòng, dẫn theo một nhóm người chặn chị lại trên đường. Đúng lúc này anh ấy chạy đến sau khi chuẩn bị bữa tiệc. Kế tiếp chuyện giống như đóng phim, bọn chị nắm chặt tay nhau chạy như điên trên đường, mười mấy người chạy phía sau đều mang theo dao, gậy. Có lúc nằm mơ chị vẫn có thể mơ thấy một màn lúc ấy, ở trong mộng, bọn chị cứ chạy, bỗng nhiên dưới chân tênh, một lực mạnh đẩy bọn chị theo đường parabol trực tiếp bay khỏi mặt đất.”

“Thế rồi bọn chị bị bắt. Anh ấy bị bọn chúng đánh mù một con mắt, chính là đôi mắt có nốt ruồi kia. Có đứa tạp chủng phát rồ tiêm thuốc phiện nguyên chất vào mạch máu của chị. Sau đó tai họa mới bắt đầu. Chị đến bệnh viện mới biết thần kinh thị giác của con mắt kia đã bị đứt, anh ấy bị mù vĩnh viễn. Chị không biết anh ấy đã dùng cách gì để thuyết phục cha mẹ anh ấy đồng ý cho chị đến bệnh viện nhìn anh ấy, anh chàng này luôn có cách. Ở bệnh viện, anh ấy kéo tay chị nói, muốn chị vĩnh viễn là con mắt kia của anh ấy. Chị rất muốn đồng ý, nhưng chị không thể. Khi chị nhìn thấy anh ấy nằm trên giường, yếu ớt như vậy, mới thật sự ý thức được mặc dù anh ấy vẫn biểu hiện thành thực lý trí như thế, thật ra anh ấy chỉ mới mười sáu tuổi. Trẻ như vậy lại bị mù một con mắt, chẳng lẽ một gái điếm nghiện ngập như chị còn muốn làm liên lụy đến chàng trai đáng thương này?

“Sống hai mươi mấy năm, đó lần đầu duy nhất chị tỉnh táo như vậy. Sau khi gấp cho anh ấy một ngàn máy bay giấy, chị lừa anh ấy nói giấy không đủ phải ra ngoài mua. Chị vẫn không quên được ánh mắt anh ấy nhìn chị lúc gần đi, nốt ruồi lệ thật sự giống một giọt lệ ở nơi khóe mắt. Từ đó về sau, chị không còn về nơi đó nữa. Không còn gặp anh ấy nữa.”

Gió ở khắp nơi lại bắt đầu thổi đứt quãng, ngọn lửa trên bật lửa bị gió thổi đến run rẩy. Belle nhả một làn khói nói: “Được rồi, câu chuyện kết thúc.” Cô ta không ngừng vuốt mấy sợi tóc bị thổi loạn, nhưng vô ích. Gió thổi càng lúc càng mạnh.

“.....” Bạch Khả muốn nói cái gì đó, giật giật miệng nhưng chưa nói ra.

“So với bọn em thì thế nào?” Belle dừng dừng nói.

“Rất giống, nhưng không nói được là giống ở đâu.”

“Cất, chúng ta đừng xúc động. Chỉ ít chồng em vẫn bình an vô sự, Mickey của chị chỉ bị mù một mắt.”

“Sao chị biết chồng em bình an vô sự?”

“À..... Đoán. Chẳng lẽ em không hy vọng sao? Chị đói bụng rồi, đi ăn cơm thôi.”

Belle nhanh nhẹn đứng lên, chạy vào phòng thay quần áo, khi ra ngoài còn nhìn gương sửa tóc. Nhìn thấy nếp nhăn khóe mắt, cô ta lấy ngón tay đè lại đè nếp nhăn kia, nhưng không thấy chút hiệu quả. Hai năm nay cô ta thật sự già quá nhanh.

“Minh thật là đẹp.” Cô ta khen bản thân, đồng thời cố quầng ánh mắt quyến rũ đối với cái gương, ưỡn ngực ra khỏi cửa.

Lúc ăn cơm trời đổ mưa to, trong nhà hàng có vài người bản xứ rất vui vẻ, nâng chén chúc mừng mưa mang đến mùa thu hoạch. Ông chủ miễn phí tặng mỗi người một ly bia. Belle uống từng ngụm từng ngụm thật sự vui vẻ, có nghĩa là các cô lại nán lại ở đây nốt buổi sáng.

Bị sự niềm nở của nhà hàng cuốn hút, cảm xúc chán chường vì thời tiết của Bạch Khả có hơi giảm, cô nhấp một ngụm bia trong ly, nhớ tới câu hỏi lúc nãy muốn hỏi mà chưa hỏi được.

“Belle, chị không muốn đi tìm anh ấy sao?”

“Tìm ai? Mickey?” Belle mới nói đó đã quên ngay, không nghĩ tới Bạch Khả còn nhớ kỹ. Cô ta nhấp ngụm bia nói: “Năm thứ ba là thời điểm khó khăn nhất, rất nhiều lận nhịn không được muốn đi tìm anh ấy. Chị thậm chí còn ở lại các tiểu bang quanh Kansas. Wichita, Andale, hai cái tên này mỗi ngày chị đều phải nhắc tới hơn trăm lần, nhưng chị không làm cách nào để bước vào được. Chị thử cai nghiện, nhưng rất thống khổ. Hơn nữa bây giờ anh ấy cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, chắc chắn đã sớm thay vài người bạn gái, sao còn có thể nhớ một bà già như chị chứ.”

“Em tin anh ấy chắc chắn sẽ không quên chị.”

“Ha ha, chị cũng hy vọng anh ấy không quên. Chị còn có một điều tiếc nuối, còn nhớ bài [Máy bay giấy] kia không, đó là anh ấy viết cho chị, chị hứa với anh ấy phải đọc cho anh ấy nghe sau trận đấu. Đáng tiếc trước khi trận đấu bắt đầu chị đã quên mất. Ha ha, chị nói dối anh ấy nhiều như vậy, chắc chắn anh ấy sẽ ước gì từ trước đến giờ chưa từng quen biết chị.”

“Belle, đi tìm anh ấy đi, anh ấy nhất định đang đợi chị. Giống như em biết Nhất Đường đang đợi em.”

“Cục cưng bé nhỏ, tin chị đi. Nếu anh ta quan tâm đến em, đã sớm chạy vội tới đây tìm em rồi.”

“Em chạy đi tìm anh ấy cũng giống nhau mà!”

Bạch Khả đặt ly lên bàn, tiếng va chạm vang dội làm cho Belle đang say chũnh choáng giật mình. Không đợi cô ta mở miệng mắng, Bạch Khả đã lôi cô ta ra khỏi chỗ ngồi.

Vài gã đàn ông có vẻ còn đồ nhìn chăm chăm vào các cô với ánh mắt sáng ngời, thỉnh thoảng khe khẽ nói nhỏ với người bên cạnh.

Cơn mưa bên ngoài vừa mới tạnh, bầu trời vẫn còn âm u, cơn gió mang theo hơi nước tấp vào người. Belle chà chà da gà nổi trên cánh tay, nhìn Bạch Khả giống như một ngọn lửa nhỏ xoay trái xoay phải đóng gói những thứ linh tinh chất lên xe. Phần lớn là đồ cô ta mua son môi, kem bôi tay, nước hoa, dao cạo..... Cô đã trút ham muốn mua sắm bất tận.

Cô ta đang uể oải bị Bạch Khả kéo vào trong xe. Mưa cũng ngừng rơi, cũng đã nghỉ ngơi đủ, cô ta nhất thời không tìm ra lý do để cản trở cô nữa.

“Chúng ta dọc theo đường cũ đến Kansas.”

Bạch Khả nói, mặt mày hớn hở nhìn Belle, tựa như có chuyện tốt đang chờ bọn họ ở phía trước.

40. Chương 40: Máy Bay Giấy (4)

Anh ta mang theo mùi hương của cô trở lại thủ đô âm nhạc xinh đẹp này. Những người trẻ tuổi xăm mình, mặc quần áo những năm 1950 hát những bài hát của Elvis Presley, lúc anh ta đi ngang qua có ném mấy tờ

giấy bạc vào chiếc mũ trên mặt đất.

Rất hiếm khi có thời gian rỗi rãi như vậy, càng khó có được chính là trong thời gian nhàn hạ lại có thể có tâm tình vui vẻ. Anh ta bước nhanh vào căn nhà đầu phố. Căn nhà kia rất quen thuộc, bên ngoài không có sự khác biệt quá lớn so với những căn nhà khác, nhưng cho dù là sân trước hay sân sau đều có đủ loại cây xa cức, còn có một số cây xanh khác. Người đi ngang qua cũng phải nhìn vài lần.

Dưới ánh mắt hâm mộ và tò mò của người qua đường, anh ta bước trên con đường rải đá trước phòng khách.

Lê Tường vẫn chờ ở phòng khách, thấy Đường Nhất Đình mang theo nét cười đầy mặt trở về thì hơi sững sốt. Rất lâu rồi ông ta chưa từng thấy anh nở nụ cười khoan khoái như thế.

Không đợi ông ta mở miệng, Đường Nhất Đình hỏi: “Nó đâu?”

“Trong phòng cậu ấy.”

“Tốt.”

Đường Nhất Đình đang muốn đi lên lầu thì Lê Tường gọi anh ta lại: “Tiên sinh Trầm Trùng Dương đã đến, đang ở phòng khách nghỉ ngơi.”

“À, sớm vậy sao. Trước cứ để hần nghỉ ngơi đi.”

Anh ta nói xong, biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Ánh mặt trời chiếu sáng khắp phòng, Đường Nhất Đình đang dựa vào cửa sổ đọc sách. Anh mặc áo ngủ màu đen, trong nền trắng là một sự tồn tại vô cùng trang nghiêm. Hơn nữa trong tay anh đang cầm là một quyển kinh Phật.

Đường Nhất Đình gõ gõ cửa phòng, cười hỏi: “Em đeo trên cổ thập tự giá, nhưng lại đọc kinh Phật?”

Đường Nhất Đình khép sách lại, ngẫu nhiên nói: “Hiểu về sự khác nhau của tín ngưỡng, mới biết được bản thân thật sự cần là cái gì.”

“Không phải em cần người đàn bà kia sao?”

Đường Nhất Đình dựng cổ áo sơ mi, đi đến bên cạnh Đường Nhất Đình, nghiêng cổ nói: “Xem này, đây là cô ta lưu lại.”

Trên cổ anh ta có một vết màu hồng, một nửa bại lộ dưới ánh mặt trời, một nửa che giấu trong bóng râm.

Cổ bị tắc nghẹn khó hít thở, Đường Nhất Đình cười, khó khăn nói: “Em, rốt cuộc cũng bị..... Chọc giận.”

“Vì sao anh lại muốn dụ dỗ cô ấy!” Đường Nhất Đình phẫn nộ hô.

“Là ngược lại, là cô ta, dụ dỗ anh.”

“Không thể nào! Em đã nói không được thương tổn cô ấy, không được thương tổn cô ấy!” Đường Nhất Đình hận không thể đập đầu Đường Nhất Đình vào tường. Anh cố gắng khắc chế tính tình nóng nảy rất cuộc cũng vì Đường Nhất Đình lại lợi dụng Bạch Khả mà bùng nổ.

“Em nói cô ta tốt như vậy, câu chuyện lại động lòng người, anh đương nhiên muốn đích thân cảm thụ một chút. Hơn nữa, em cho rằng cô ta là cô gái trong sáng sao?” Đường Nhất Đình cố gắng phá hỏng hình tượng của Bạch Khả trong lòng Đường Nhất Đình. Không thể phủ nhận, thể nghiệm ngày hôm qua đặc biệt khoái hoạt, khát khao cơ thể non mềm đã lâu khiến anh ta trầm mê.

“Em không quan tâm cô ấy có phải thế hay không, hướng hồ linh hồn của cô ấy sạch sẽ hơn bất kỳ kẻ nào.” Đường Nhất Đình tăng thêm lực trên bàn tay, cánh mũi không ngừng phập phồng. Bỗng nhiên, anh buông tay ra, lui ra phía sau mấy bước nhìn Đường Nhất Đình không ngừng ho khan hỏi: “Có phải cô ấy bị bệnh hay không?”

Trong cái chớp mắt kinh ngạc của Đường Nhất Đình, anh đã biết đáp án.

“Sao em biết?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Trên người anh có mùi của cô ấy, mùi khi cô ấy bị bệnh,” Đường Nhất Đường cười đến là dịu dàng, “Cô ấy nhất định là rất muốn em, thần chí mơ hồ, mới tưởng anh là em.”

Đường Nhất Đình còn đang ho chưa dứt lúc này đã không còn lời nào để nói, anh ta kéo lại cổ áo, cúi đầu rồi ngẩng đầu, một lần nữa thay bằng nụ cười ngang ngạnh nói: “Cô ta bị bệnh thì sao. Cô ta vẫn không thể phân biệt được hai chúng ta, cô ta không có tư cách trở thành bạn đời của em.”

“Yêu cầu của anh đối với cô ấy rất hà khắc.”

“Không nên sao? Đường Nhất Đường, em xứng đáng với một người phụ nữ hoàn mỹ. Ít nhất cô ta không được như vậy.”

Đường Nhất Đường tức giận nói không nên lời, anh liều mạng khắc chế sự kích động muốn đi lên đánh anh ta. Anh lui về góc bàn, gạt mạnh những bài trí bằng bạc trên bàn, quát: “Vì sao anh phải cố chấp như vậy!”

“Vì.....” Giống như chuyện sắp nói ra là một chuyện rất vẻ vang và thiêng liêng, Đường Nhất Đình mở rộng hai tay, nghiêng người nói với cửa sổ: “Vì khoảng sân đầy cây xa cúc này!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Đường Nhất Đường lạnh lùng, nghiêm mặt trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không có ý muốn đi mở cửa. Đường Nhất Đình nói một câu: “Vào đi.”

Lê Tường đẩy cửa ra, vẫn chưa đi vào, nói: “Ngài Gerard đến, anh ta cùng Trầm tiên sinh đang ở dưới lầu chờ cậu.”

Đường Nhất Đình gạt đầu, trước khi đi ra ngoài còn đi đến bên cạnh Đường Nhất Đường. Anh ta kéo lại vạt áo vì quá mức kích động mà lộn xộn xong, liền cười với anh một cái.

Đường Nhất Đường rất muốn túm áo anh ta, nhưng vẫn chưa động thủ. Anh dừng ở quyển kinh Phật trên mặt đất, nghĩ cách rời khỏi nơi này. Anh cố gắng khiến bản thân nhìn qua vô hại, kỳ vọng Đường Nhất Đình có thể buông tha anh. Anh đoán Đường Nhất Đình nhất định là vì trên đời này có người có cùng diện mạo với anh ta nên anh ta có cảm giác bị uy hiếp, hoặc là một người đứng ở độ cao nhất định luôn hy vọng xuất hiện một kẻ mới đến khiêu chiến, mà anh lại bất hạnh trở thành quân xanh phù hợp nhất của anh ta. Mà Bạch Khả, chính là thách thức của anh.

Hoặc còn có một nguyên nhân khác, một nguyên nhân mà anh không thể chấp nhận.....

“Suy nghĩ bây giờ của cậu, tôi đại khái có thể đoán được.”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Đường Nhất Đường ngẩn ra, anh tưởng trong phòng không còn ai khác.

“Cậu đang nghĩ, Đường tiên sinh nhất định là điên rồi nên mới ba lần bốn lượt cản trở cậu và vợ cậu gặp nhau.”

Lê Tường nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhặt sách và vài thứ khác nằm rải rác trên sàn nhà lên. Đường Nhất Đường khom người xuống giúp ông ta nhưng bị ông ta ngăn lại. Sau khi dọn sạch sẽ căn phòng, ông ta mở cửa sổ để không khí trong lành tiến vào.

Gió mang theo mùi hoa ủa vào khắp phòng.

“Thiếu gia.....”

“Chú có thể gọi cháu là Nhất Đường.”

“Không, thiếu gia, bây giờ cậu là khách.”

Nghe thấy Lê Tường nói như vậy, Đường Nhất Đường cũng hiểu được ý đồ của ông ta. Anh chờ ông ta mở miệng.

Lê Tường ho một tiếng, nói: “Tôi biết, cậu đã nỗ lực để cơ thể bình phục. Sau phẫu thuật một tháng đã có thể khôi phục được như thế này, lòng tin và sự kiên trì của cậu nhất định đã có tác dụng rất lớn. Như vậy, cậu muốn tìm thời cơ nào để phản kích?”

“Cháu.....”

“Đừng lo lắng, thật ra tôi cũng không hy vọng cậu ở lại đây. Nhưng vì Đường tiên sinh, tạm thời tôi chưa thể thả cậu đi. Cậu nhất định cảm thấy rất kỳ quái là vì sao anh cậu lại can thiệp vào cuộc sống của cậu, đối với điểm này, bây giờ tôi không thể nói nhiều. Tôi chỉ có thể nói với cậu, cậu ấy làm như vậy là vì muốn giải quyết xong một tâm nguyện. Mà tôi khẩn cầu cậu hãy thỏa mãn nguyện vọng này của anh cậu.”

Ánh mặt trời hơi chói mắt, Lê Tường nheo mắt lại nhìn Đường Nhất Đường. Nếp nhăn nơi đuôi mắt càng sâu, lộ rõ sự già nua.

Cảnh tượng lúc bé được Lê Tường bông bế cũng chơi với máy bay giấy xuất hiện trước mắt, thần sắc Đường Nhất Đường ảm đạm nói: “Cháu còn nhớ lúc bé, so với Nhất Đình, chú luôn chăm cháu nhiều hơn anh ấy.”

“Cậu cũng biết tôi không có con cái, hơn hai mươi năm qua, người làm bạn bên cạnh tôi là Đường tiên sinh mà không phải cậu. Tình cảm giữa người với người phải được nung đúc qua cuộc sống mới bền vững, chắc cậu hiểu được.”

“Cháu đương nhiên hiểu được, cho nên anh ấy muốn chứng minh tình thân của cháu với anh ấy đáng tin hơn tình yêu của cháu với Bạch Khả, việc này quả thực quá ngây thơ.”

“Cậu ấy có lý do để làm như vậy, tuy rằng không thể nhận được sự đồng ý của cậu. Thiếu gia, nếu cậu muốn biết vì sao cậu ấy phải làm như vậy, nguyện vọng của cậu ấy, lý do của cậu ấy, thì tôi khuyên cậu hay trao đổi với cậu ấy nhiều hơn, đừng có mở miệng chỉ hỏi chuyện của Bạch tiểu thư chuyện. Cũng xin cậu đáp lại thân tình của cậu ấy.”

“Cháu sẽ cố gắng.”

“Thật ra cậu có thể giả vờ quên Bạch tiểu thư, giả vờ chấp nhận toàn bộ sắp đặt của cậu ấy cho cậu, chỉ cần để cậu ấy đạt được tâm nguyện, cậu lại có thể quay về tìm Bạch tiểu thư.”

“Không thể nào. Anh ấy là người rất khôn khéo, cháu không lừa được anh ấy. Mà quan trọng hơn là, ngay cả bản thân cháu cũng không lừa được.”

Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, một bàn tay che trước ngực.

Lê Tường cho anh một ánh mắt hàm nghĩa phức tạp.

Không lâu sau, một nữ công vào gọi Lê Tường đi.

Chờ cửa đã đóng chặt, xác định trong phòng không còn ai khác, Đường Nhất Đường mới đến bên cửa sổ, tính toán khoảng cách từ cửa sổ đến mặt đất, tính toán thời gian chạy từ đây đến cổng, tần suất ra vào mỗi ngày của bảo vệ. Anh nắm chặt quả đấm, áng chừng mình có thể chế phục bốn tên bảo vệ trong năm phút đồng hồ hay không. Anh chỉ có một cơ hội, anh không thể dễ dàng xuống tay. Không biết Bạch Khả đang ở phương xa thế nào, anh chỉ cầu cô có thể bảo vệ tốt chính mình. Anh không hy vọng xa vời, chỉ cần ông trời trả lại cho anh một cô bé khỏe mạnh, đơn thuần như trước kia là đủ.

Một đồng máy bay giấy bay ra khỏi phòng khách, rơi trên con đường nhỏ rải đá, vừa khéo bị những tên bảo vệ nghiền nát dưới chân.

Trong phòng khách, trên bàn trà chồng chất những rương đồ chơi bằng giấy đủ loại kiểu dáng. Một người da trắng có râu lấy một chiếc máy bay giấy từ trong rương ra, giơ lên cao, chạy chậm hai bước phóng đi, nhìn đường bay của nó, miệng phát ra một tiếng “Vèo –”.

Hoàn toàn trái ngược là cậu bé thanh tú đang im lặng ngồi trên sô pha. Từ đầu đến chân cậu bé chỉ toàn một màu trắng, chuyên tâm chơi đùa với món đồ chơi chạy bằng điện cầm trong tay, ngẫu nhiên nâng mắt lên, ánh mắt khinh thường thoáng nhìn người đàn ông tự tiêu khiển tự vui mà quên hết tất cả kia.

Lúc Đường Nhất Đình xuống lầu nhìn thấy chính là một cảnh tượng như vậy. Đầu tiên là anh ta hỏi người hầu đang đứng ở gần đó về rương đồ chơi kia. Người hầu trả lời là Tần Thanh vừa mới đưa tới, nói là các bạn nhỏ trong cô nhi viện đặc biệt gấp riêng cho Đường Nhất Đình, thay những lời chúc tốt đẹp đến anh ta.

Người da trắng kia chơi đùa một hồi liền uống một ngụm nước, ngồi trên tay vịn sô pha nói: “Anh thật sự sẽ thu mua lòng người hả.”

Bỏ đồ vào trong rương, Đường Nhất Đình đánh giá người đó, cười nói: “Tôi nói ngài Gerard Bernard này, ngài vừa mới từ Hawai hay một quốc gia nào đó ở Châu Phi về sao? Cái áo sơ mi hoa này thật là hợp với ngài.”

Bị người ta chỉ đích danh, hấn thờ ơ kéo tay áo sơ mi nói: “Đến Châu Phi ký hợp đồng, nghe nói nội châu xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tôi vô cùng lo lắng nên gấp rút trở về đến râu cũng chưa kịp cạo, không ngờ việc này đã được xử lý. Chỉ có điều, sao thằng nhóc này lại ở đây.” Hấn chỉ chỉ cậu bé bên cạnh, từ lúc vào đến giờ cậu nhỏ chẳng nói câu nào.

“Ha,” Đường Nhất Đình cướp món đồ chơi trong tay cậu bé, “Ba mẹ cháu đưa cháu tới đây để chơi sao, một chút lễ phép cũng không hiểu.”

“Không phải chuyện của anh.” Cậu bé đưa tay muốn đoạt lại nhưng không được. Cậu cau mày nói: “Là bọn họ không có thời gian quản lý cháu. Tự cháu xin tới đây, khỏi phải ở nhà dòm thấy nhóm mấy bà cô kia mà phiền.”

“Vài năm không gặp, thằng ranh này đã đến giai đoạn nổi loạn rồi.” Đường Nhất Đình sờ sờ mái tóc nhuộm thành màu vàng của cậu bé, quay đầu nói với Gerard, “Thằng ranh này họ Trầm, tên Trùng Dương. Ba mẹ nó làm ở đại sứ quán Trung Quốc tại Pháp, nó chính là người nối nghiệp đại sứ trong tương lai.”

“Cắt.” Trầm Trùng Dương khinh thường xoay mặt, thừa lúc Đường Nhất Đình không chú ý liền đoạt lại món đồ chơi của mình.

“Thật khéo, mẹ tôi là người Pháp.” Gerard vỗ nhẹ lên vai Trầm Trùng Dương, thiếu chút nữa đập rơi món đồ chơi Trầm Trùng Dương cầm trong tay. Bỏ qua ánh mắt bất mãn của cậu bé, hấn cười vươn tay nói, “Bạn nhỏ Trầm Trùng Dương, rất vui được biết nhóc.”

Mặc dù không thích người da trắng thô lỗ kia, nhưng khi bị Đường Nhất Đình chiếu tướng, Trầm Trùng Dương vẫn bắt tay hấn. Không biết là thời cơ trả thù hay sức tay vốn mạnh, tay cậu bị bóp đau ơ là đau.

“Ba mẹ nhóc đều ở Pháp, sao nhóc không du học ở Pháp luôn?” Gerard hỏi.

Cậu nói quen miệng “Không phải chuyện của anh” dưới cái nhìn chăm chăm của Đường Nhất Đình bị nuốt lại. Đường Nhất Đình thay cậu trả lời: “Thằng ranh này có mâu thuẫn với ba mẹ nó. Anh cũng biết mấy thằng nhóc tuổi này thường hay vậy.”

“Cái gì mà thằng nhóc!” Cậu oán giận.

Đường Nhất Đình cho cậu một ánh mắt biết rõ còn cố hỏi, rồi ngồi vào sô pha cùng Gerard bắt đầu nói chuyện.

“Tôi nghe được tin rất hay, anh đã tìm được Lucy?” Gerard nhắc chân lên, vẻ mặt hứng thú.

“Tin tức của anh thật đúng là linh hoạt.” Đường Nhất Đình nói, “Nó ở trên lầu. Ha ha, em trai ruột của tôi còn sống, lúc này anh nên hâm mộ tôi.”

Một tia lo lắng hiện lên trong mắt, Gerard cười hì hì nói: “Tôi còn nghe nói anh chia rẽ uyên ương, làm đôi vợ chồng ân ái không thể đoàn tụ.”

“Người đàn bà kia mà xứng ở chung với em trai tôi.” Đường Nhất Đình cười nhạt nói.

“Vậy cô ta ở chung với ai mới xứng? Nhất Đình, anh không nên xem thường đàn bà.” Gerard nói xong, luồn tay vào trong túi quần, lúc nửa ngày mới lấy ra một tấm ảnh nhấn nhúm ném cho Đường Nhất Đình. “Đây là kiệt tác của cô ta à.”

Ảnh chụp rất quen, cùng một gã đàn ông, chỉ có góc độ là không giống nhau. “Làm sao anh có được ảnh này?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Cái này đã lan rộng đến những cộng đồng nhỏ trong nội châu.” Gerard cười ha ha.

Trầm Trùng Dương nghe trong lời nói của bọn hấn có chút kỳ quái, liền lấy tấm ảnh trong tay Đường Nhất Đình qua để nhìn. Đường Nhất Đình còn đang suy tư về cái gì đó, liếc mắt nhìn Gerard nói: “Anh xác định anh đến làm khách chứ không phải đến để thám thính việc riêng của tôi?”

“Đương nhiên là tôi tới nghỉ phép. Tôn trọng riêng tư của đối phương chính là việc tối thiểu nhất phải làm được. Tôi chỉ cảm thấy hưng thú đối với chuyện của người đàn bà kia, phải biết rằng, đối với rất nhiều người mà nói, cô ta là anh hùng của bọn họ. Tôi không ngờ cô ta vừa khéo lại cùng anh.....”

“Hừ, đối với người ta mà nói, tôi còn là Thượng Đế.”

“Thì ra Thượng Đế là người yêu?”

Nghe Gerard nói Đường Nhất Đình như vậy, Trầm Trùng Dương cũng thầm muốn lau mồ hôi hắt.

“Anh không biết thần linh đều không tồn tại sao?” Đường Nhất Đình cười đến vô hại. Gerard nhìn ra nụ cười chứa dao của anh ta, làm bộ như lơ đãng thay đổi đề tài nói: “Người đàn bà kia đang tới Texas, không phải cô ta tới cứu Lucy đấy chứ. Anh cũng quá nhẩn tâm rồi, lại làm khó một ‘Cô gái yếu đuối’.”

“‘Cô gái yếu đuối’ mà giết được lão đại hắc bang?” Trầm Trùng Dương bĩu môi nói. Cậu cũng bắt đầu sinh ra tò mò đối với người đàn bà đang được nói tới.

“Thật là, phải gọi cô ta là gì nhỉ?” Gerard dùng ngón cái vờ vờ cái mũi, nhìn bên ngoài phòng khách. Hắn vừa vào biệt thự này liền thấy sự thay đổi rất lớn, Trong bồn hoa hai bên đường nhỏ trồng hoa nhỏ màu lam, trước kia nơi đó chỉ có mấy khỏa linh sam. Sau khi vòng một vòng biệt thự, hắn sợ hãi than, cả tòa nhà này quả thực sắp bị chìm trong hoa rồi.

“A, tôi nghĩ ra rồi,” Hắn búng ngón tay nói, “Tôi nghe nói tên tiếng Anh của cô ta là Hoa Hồng, chúng tôi gọi cô ta là kỹ sỹ Hoa Hồng, thế nào?”

Đường Nhất Đình ngồi ở một bên từ chối phát biểu ý kiến. Anh ta không hiểu nổi, Gerard đã lớn như vậy rồi mà vẫn giữ lại sở thích đặt biệt hiệu cho người khác. Trên tiếng Anh Lucy của Đường Nhất Đình cũng do anh ta gọi ra.

“Tại sao gọi cô ta là kỹ sỹ?” Trầm Trùng Dương hỏi. Trên người cậu có tính hiếu kỳ của trẻ con.

“Chưa từng đọc chuyện cổ tích sao, anh bạn nhỏ,” Gerard nói, “Ở đây nơi nơi đều là hoa, giống như ‘pháo đài hoa’ trong chuyện cổ tích, mà người đàn bà kia, cô ta vượt mọi chông gai.....” Gerard nói đến đó liền bật dậy khỏi sofa, hai tay lồng vào nhau làm tư thế cầm kiếm rồi khua tay về phía trước. “Cô ta vượt mọi chông gai. Trên đường từ Nebraska, giết vô số quái thú, làm thịt người lùn trông cửa, vọt vào trong pháo đài một kiếm đâm vào cổ họng hỏa long. Cuối cùng cô ta dùng nụ hôn để đánh thức hoàng tử đang say ngủ. Từ nay về sau, hoàng tử và kỹ sỹ Hoa Hồng hạnh phúc sinh sống trong pháo đài hoa.”

Tay đặt trước ngực, hắn nhắm mắt lại say mê.

Trầm Trùng Dương cười ra tiếng, nhưng rất nhanh liền nhịn lại. Đường Nhất Đình không đồng ý nói: “Anh rất hợp để diễn xuất trong vở kịch của trẻ em.”

“Tôi rất sẵn lòng! Nếu chúng xác định đáp ứng nhu cầu rất lớn ột con gấu mới trở về từ Châu Phi, ha ha ha.....” Gerard cười đến ngay cả râu cũng run theo.

Đường Nhất Đình lười nghe hắn trêu chọc, đứng dậy nói: “Tôi còn có việc khác phải xử lý. Muốn ở lại hay thế nào tùy anh.”

“À, từ đã, tôi quên nói cho anh một việc, có lẽ anh cũng không quan tâm đâu, nhưng tôi cảm thấy vẫn nên cho anh biết một chút thì tốt hơn.”

“Đừng nói nhảm nữa. Vào đề đi.”

“Được. Tôi muốn nói với anh là, nhóm quái thú đã bắt đầu hành động.”

“Cái gì?”

“Aizzz, đừng có gấp.” Gerard gọi lại Đường Nhất Đình đang muốn điện thoại cho Charles: “Tôi đã phái người đi rồi.”

Đường Nhất Đình buông điện thoại, nhìn chằm chằm vào đám râu trên mặt Gerard, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười: “Sao vậy, anh cũng có hứng thú với vị kỹ sỹ kia?”

“Tôi đối với những chuyện có tính khiêu chiến đều rất hứng thú. Anh không cảm thấy chỉ để một người đàn bà trông coi cô ta, như vậy thực không có hiệu suất sao?”

“Thứ duy nhất tôi không thiếu chính là thời gian. Tôi có thể tiêu hao cả cuộc đời với cô ta. Cho đến khi em trai tôi hồi tâm chuyển ý.”

“Anh muốn cả đời à,” Gerard cười như không cười, “Nhưng như vậy chẳng phải rất không thú vị sao.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Người bạn nhỏ này..... Cái kia gọi là trò chơi điện tử sao? Chính là đồ chơi kia bỗng nhiên cho tôi linh cảm.”

“Linh cảm gì?”

Đường Nhất Đình nhìn hẩn hời. Trầm Trùng Dương cũng rời mắt khỏi trò chơi ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Chính là.....” Gerard cười, càng giấu càng lộ nói, “Hay chúng ta chơi một trò chơi đi.”

41. Chương 41: Máy Bay Giấy (5)

Mùa xuân là mùa thích hợp nhất để bắt chuyến đi đến thảo nguyên bao la, tuy rằng có gió lốc hoặc đôi khi khô hạn và mưa to cũng ghé thăm, nhưng có sự tồn tại của vài thứ luôn luôn khiến chúng ta khó quên. Chẳng hạn như cao bồi với tư thế oai hùng hiên ngang, hoặc như trâu rừng xuyên rừng vượt núi chạy tới đây, cũng có thể là ruộng lúa trải dài đến tận cuối địa cầu.

Thưởng thức cảnh sắc thên thưng xa xôi trên đường, nghe giọng hát mạnh mẽ, to rõ của siêu sao thế kỷ bằng máy hát. Bạch Khả cũng cảm thụ âm nhạc rồi lắc lư cơ thể theo tiết tấu.

Hình như cô đã rất quen với bình nguyên bao la này, đều là trên đường chạy trốn mà sinh ra cảm giác. Lúc trước quen biết với Đường Nhất Đường, cô thậm chí sẽ tìm một nơi để trốn đi, sau đó gả cho anh.

Hiện tại, cô có thể hiểu những câu viết trong sách. Cô hiểu tại sao những nhà thám hiểm của Tây Ban Nha, Pháp, cùng với bộ tộc Ấn Độ sau này đều điên cuồng muốn giành giật phần đất này.

“Ha –”

Belle đang soi gương tia hàng lông mày bỗng nhiên kêu to, cô ta xoay người qua quỳ trên ghế, vẫy tay lên bầu trời. Trên đó có một trực thăng đang phun thuốc trừ sâu từ ruộng lúa bên đường bay ngang qua. Váy Belle bị luồng khí mạnh của trực thăng thổi tung lên, cô ta đặc biệt hào hứng liền bắt chước Marilyn Monroe trong phim < the=“” seven=“” year=“” itch=“”>>, run run bả vai cười càng thêm lớn tiếng.

Bất luận là thời tiết hay là chất kích thích, đều khiến cô ta vui vẻ.

Bạch Khả cứ khăng khăng muốn đi vào quốc lộ 35 ngang qua Kansas khiến cô ta vô cùng bức bối. Bởi vì quốc lộ 35 vừa khéo chạy xuyên qua Wichita.

Wichita, cũng chính là nghiệp chương nặng nề của cô. Vì sắp tới đó nên cô ta có cảm giác có vô số ánh mắt đang trừng mắt mình, lên án mình. Cho nên đó cũng là lý do mà vừa nhìn thấy cột mốc Wichita cô ta liền lập tức lấy ra hai viên thuốc ngủ rồi nuốt vào.

Như cô ta mong muốn, chờ khi tỉnh lại, các cô đã nhanh chóng rời khỏi thành phố kia.

Tia lông mày xong, cô ta bắt đầu nhổ lông nách. Vài ngày liên tục vội vàng chạy trốn chết, lông nách của cô ta đã mọc ra vài sợi dài lưa thưa. Cô ta nhổ một cọng liền dựng thẳng cái nhíp lên, để cho gió thổi bay cọng lông đi.

“Em có nhổ lông nách không?” Cô ta nói xong liền sắp lại gần nâng một cánh tay của Bạch Khả lên.

“A, người Châu Á các em thật tốt. Không giống bọn chị, toàn thân đều là lông.” Cô ta nói, “Bình thường em triệt lông như thế nào?”

“Đều là Nhất Đường làm giúp em.” Bạch Khả đáp.

“Ai?” Belle kinh ngạc vung cái nhíp, “Em nói chồng em giúp em nhổ lông nách?”

“Ừ.” Bạch Khả gạt đầu, bất giác cảm thấy có gì đó không ổn.

“Shit.” Belle chửi rửa, chửi xong còn nói, “Không phải ngay cả quần lót cũng là do chồng em giúp em giặt chứ.”

“Lúc đầu thì tự em làm, nhưng sau khi em sinh non, a, không phải. Là từ lúc em mang thai ngoài tử cung bị cắt bỏ ống dẫn trứng, anh ấy liền không không cho em đựng vào nước lạnh.”

“Không đựng vào nước lạnh, vậy em làm gì ở nhà, quét rác?”

“Là anh ấy làm.”

“Nấu cơm?”

“Cũng là anh ấy làm.”

“Vậy ngoài những việc đó em phụ trách làm những việc gì? À, chị biết rồi,” Belle tự hỏi tự đáp nói, “Em phụ trách làm tình.” Có lẽ là bị đáp án của mình làm cho bực bội, cô ta lại quay đầu chửi một tiếng: “Shit!” Tuy rằng cô ta cũng không rõ mình đang bực cái gì.

“Lúc chị nói ‘Shit’, nhìn rất đẹp.” Bạch Khả mang vẻ mặt thành khẩn nói.

“Cắt.” Belle khinh thường nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chiếc xe lao nhanh sát cửa xe, lúc này cô ta mới ý thức được tốc độ của các cô rất chậm. Cô ta không thể nhàn nhã như dạo chơi vậy được, vồ vồ vai Bạch Khả, thúc giục: “Em chưa ăn no sao, chạy chậm vậy.”

“Em còn chưa lái thạo.” Bạch Khả cười ngây ngô nói.

Belle ném cái nhíp xuống võ cửa xe nói: “Dừng xe dừng xe, để chị lái.”

“Không, không cần đâu.” Bạch Khả bắt đầu nói lắp.

“Dừng xe dừng xe.....”

Cô ta cứ không ngừng vồ mạnh, bỗng nhiên, một chiếc xe đạp từ bên hông xe chạy lên, hô một tiếng rồi vọt lên đằng trước. Bánh xe phanh kít, chiếc xe lao đảo, theo đó người ngồi trên xe cũng chật vật một lúc rồi ngã lăn ra đất. Người trên xe bị văng ra nhìn vô cùng buồn cười, lộn một vòng bổ nhào xuống.

Bụi đất bay mù mịt, Belle chỉ vào người đàn ông đó rồi diên cuồng cười to, ngay cả sức chụp cửa xe cũng không có.

Bạch Khả ngồi bên cạnh nắm chặt tay lái, có chút khẩn trương nhìn mọi việc trước mắt.

Ngay khi Belle cười đến suýt tắt thở thì người đàn ông đã đứng dậy, nhặt chiếc ba lô rơi trên mặt đất, phủi phủi bụi trên đó. Anh ta tháo kính bảo hộ trong suốt xuống, lẳng lặng đứng ở tại chỗ.

“Oh my god!” Sau khi Belle thấy rõ diện mạo của người đàn ông kia liền sợ hãi than, “Anh ta không nên đẹp trai như thế.”

Trên thực tế người đàn ông đó không chỉ có khuôn mặt anh tuấn mà dáng người cũng cao to. T-shirt màu trắng bó sát người làm nổi đường cong cơ bắp trước ngực anh ta. Quần bò vừa người làm tôn lên hai chân cân xứng rắn chắc. Belle với ánh mắt soi mói được dường thành qua vô số lần nhìn đàn ông cũng không thể không tán thưởng, đây quả thực chính là cao bồi hàng top.

“Anh ta đang nhìn chị?” Belle có chút đắc ý hỏi. Cô ta làm bộ như vô tình chạm phải ánh mắt ấy, rồi nhanh chóng dời đi. Cứ như vậy liên tục vài lần, cô ta phát hiện người đàn ông kia nhìn chằm chằm vào mắt cô ta không buồn chớp mắt, nên trong lòng cô ta bắt đầu buồn bực.

“Anh ta cứ nhìn chị như vậy để làm gì?” Cô ta quay sang nói chuyện với Bạch Khả.

Bạch Khả dùng ánh mắt nhắc nhở cô ta nhìn ra phía sau, trong lúc cô ta đang nói chuyện thì người đàn ông kia đã chậm rãi đi về phía các cô.

Anh ta đứng bên cạnh xe, mỉm cười với Belle nói: “Pope.” Giọng nói trẻ, trong trẻo mà ôn hòa.

Belle sững sốt ba giây, mảy từ từ nhả tí lại cùng một chỗ. Cô ta che miệng, khom lưng, giống như vô cùng thống khổ mà rên một câu: “Sh — it —”

Bạch Khả khẽ đẩy cô ta, nhắc nhở cô ta hãy nhanh đáp lại người đã nhiều năm không gặp kia.

“Em, là thừa lúc chị ngủ đi tìm anh ta, có phải hay không!” Chính là không biết làm như thế nào nên Belle mới tóm Bạch Khả để chất vấn, trốn tránh ánh mắt sáng quắc kia.

“Em.....” Bạch Khả trưng khuôn mặt vô tội.

“Belle Pope.” Người đàn ông kiên nhẫn gọi tên cô ta.

“A, shit, shit, shit.....” Belle đưa lưng về phía anh ta không ngừng chửi bậy. Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, không biết là đang mắng Bạch Khả hay tự mắng mình. Đang khóc lại đột nhiên cười, cũng không biết là vui hay không vui.

“Cô giáo.” Người đàn ông buộc cô phải quay lại đối mặt với anh ta, “Cô ơi, em là Michael..... Em.....”

Bạch Khả không nhìn thấy biểu tình trên mặt Belle, chỉ thấy cô ta đột nhiên dùng sức ôm lấy người đàn ông, cả người ngã về phía sau, kéo nửa người của anh ta vào trong xe. Động tác của hai người đều rất chặt vật nhưng không chút để ý. Sau cơn điên cuồng, bọn họ từ ghế trước chật hẹp chui ra phía sau.

Đó là cách biểu đạt tình cảm của Belle, đôi khi Đường Nhất Đường cũng làm như vậy, cho nên Bạch Khả không quá kinh ngạc. Cô muốn kéo mui xe cho bọn họ nhưng Belle ló đầu ra từ cổ người đàn ông: “Đừng, Mickey thích gió và mặt trời.”

Làm động tác “OK”, Bạch Khả nhảy vào xe, mở âm lượng máy phát nhạc lên mức to nhất, khởi động ô tô, vận tốc đến 90. Trong kính chiếu hậu là hai cơ thể tuyết trắng với tình cảm nhộn nhạo trong tiếng vù vù của gió. Cô dùng cách học được từ Đường Nhất Đường, bỏ ngón cái và ngón trỏ vào trong miệng, huýt một tiếng dài với kính.

Sau khi che kính chiếu hậu lại, cô nghe giọng hát cuồng dã của Michael rồi nhớ đến người đàn ông mình đang đi tìm, khóe miệng cong lên nụ cười.

Xe chạy đến Wichita, cô thừa lúc Belle ngủ say liền đi đến andale, gặp được người đưa thư bản xứ, cô hỏi ông ta ở đây có ai tên Mickey không. Người đưa thư với đám râu hoa râm nói với cô, nơi này không có ai tên Mickey, nhưng có rất nhiều người tên Michael. Mickey hóa ra là biệt danh của Michael.

Dựa theo chỉ dẫn của người đưa thư, cô đi đến trước cửa căn nhà có người đàn ông tên Michael Pui. Từ xa cô đã đoán ra đúng là nhà này, bởi vì cô nhìn thấy một chiếc máy bay giấy đáp xuống từ cửa sổ tầng hai. Khi người đàn ông mở cửa ra, cô nhìn chằm chằm vào nốt ruồi nơi khóe mắt của anh ta hồi lâu vẫn không nói nên lời.

“Xin hỏi, cô tìm ai?” Người đàn ông bị cô nhìn thấy hơi ngại.

Cô kéo ánh mắt từ nốt ruồi kia trở về, cười nói: “Tôi tới là muốn đọc một bài thơ cho anh.” Cô đi lên bậc thang, đứng thẳng người bắt đầu đọc diễn cảm: “Paper plane, paper plane, how soft and.....and.....” Thơ chỉ nghe qua mấy lần nên cô không nhớ rõ toàn bộ, đọc nhất gừng.

“Light.” Người đàn ông nhắc nhở.

“À, And light. Hope to ride you in the air, up to the.....”

Người đàn ông biết phép lịch sự sẽ đợi cô đọc xong hết, nhưng anh ta thật sự không đợi được liền ngắt lời cô hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Bạch Khả cười gian, cô chỉ biết, Mickey của Belle vẫn đang chờ cô ấy.

Bước lên trước, cô nói vị trí và tình cảnh trước mắt của các cô cho Mickey. Mickey rất kích động, dùng sức ôm cô nói: “Em cố gắng chạy thật chậm, anh sẽ theo sau. Trăm ngàn lần đừng cho cô ấy biết.”

Vì thế, Bạch Khả ôm cái bí mật kích động lòng người này, ngồi vào ghế lái xe.

“Cho chị cái khăn.” Tiếng Belle truyền đến từ phía sau.

Không quay đầu, Bạch Khả truyền khăn từ trên đỉnh đầu xuống, thuận tay tắt máy phát nhạc.

Phía sau có tiếng mặc quần áo rột rột roạt roạt, tiếng môi lưỡi xen lẫn, cùng với lời nói không hề che giấu được vui sướng của Belle.

“Cứng à cứng có biết không, bây giờ cứng rất tuyệt vời. Trong tâm trí em cứng luôn là con mọt sách yếu ớt, nhưng mà hiện tại.....” Giọng nói nhát gừng, “Từng bộ phận của cứng đều gấp đôi lúc trước, theo thời gian. Cứng thực khiến em thấy kiêu ngạo!”

“Anh cố ý rèn luyện cơ thể này.” Mickey nói.

Khác với Belle, Mickey nói chuyện bao giờ cũng nhẹ nhàng.

“Có ý? Để hấp dẫn những cô nàng bé bỏng trong trường đại học?”

“Không, là vì em. Năm đầu tiên em biến mất anh luôn tìm kiếm em, nhưng sau đó anh đã nghĩ, ở yên một chỗ tốt hơn so với tìm kiếm lung tung không mục đích. Anh tin một ngày nào đó sẽ đợi được em. Mà trước lúc đó, anh muốn bản thân mình càng trở nên mạnh mẽ.”

“Anh thật đúng là hết hy vọng. Nhỡ đâu em vĩnh viễn không đi tìm anh thì sao?”

“Nhưng bây giờ, em đang ở trước mặt anh.”

“Nhưng Mickey à, đã năm năm rồi, chẳng lẽ anh không nghĩ cần phải có một sự lựa chọn tốt hơn sao?”

“Không. Em nhìn này.”

Tiếng khóa kéo bị kéo ra, tiếp đó là tiếng kêu sợ hãi của Belle.

“My god, đây là cái gì?”

“Thuốc nổ anh tự chế. Anh từng muốn làm nổ chết mấy thằng khốn bán ma túy, nhưng anh không làm vậy. Anh không muốn ngồi tù, anh sợ lúc em quay về không tìm thấy anh. Anh biết hai người đắc tội với bang phái tiểu bang, anh mang thứ này đến để giúp các em. Em yên tâm, lần này anh tuyệt đối sẽ không để em bị thương nữa.”

Lời nói của Mickey làm cho Bạch Khả cảm động đến nỗi hốc mắt cũng ươn ướt, cô nghĩ, lúc này Belle đã tin tưởng rồi.

Trong xe im lặng một lúc, Belle bỗng nhiên hét to: “Dừng xe, dừng xe!”

Xe vừa dừng lại, Belle ném cái túi đến trước mặt Mickey, mở cửa xe, muốn đá anh ta đi. Bạch Khả giữ chặt tay cô ta hỏi: “Chị lại sao thế?”

Belle không trả lời cô, mà chỉ vào Mickey nói: “Anh ra ngay cho em, em không nên gặp anh.”

“Chị đừng cố tình gây sự nữa, anh Pui đối với chị tốt như vậy.” Bạch Khả khuyên nhủ.

“Chính bởi vì thế nên mới không thể để anh ấy đi cùng chúng ta!” Belle tránh ánh mắt Mickey nói với Bạch Khả.

Bạch Khả không hiểu được ý của cô ta, Mickey cũng không biết tại sao, bọn họ đều nhìn Belle, chờ đợi cô ta giải thích.

“Hai người nhìn tôi làm gì?” Belle cười lạnh, vươn cánh tay nói với Mickey, “Anh nhìn đi, nhìn đi này. Thật ra mấy năm nay tôi đều hít thuốc phiện. Năm đó rời khỏi anh cũng bởi vì anh căn bản không thỏa mãn được tôi. Vì hít thuốc phiện cái gì tôi cũng làm. Đứa hư hỏng như tôi, anh còn muốn theo tôi sao? Nhanh quay lại trường học nơi tạo ra cuộc sống xán lạn của anh đi!”

“Không phải thế đâu anh Pui,” Bạch Khả giải thích, “Belle bị ép buộc, là năm năm trước người đàn ông kia.....”

“Câm miệng!”

“Là người đàn ông kia cưỡng ép tiêm thuốc phiện vào chị ấy, chị ấy không muốn liên lụy anh nên mới.....”

Một bàn tay nóng bỏng đập vào, Bạch Khả bụm mắt, có chút mờ mịt nhìn Belle.

“Em đang làm cái gì vậy?” Mickey liếc mắt nhìn Belle trách cứ, đi đến bên cạnh Bạch Khả nói, “Em không sao chứ? Anh xin lỗi, thật không phải.”

Bạch Khả lắc đầu.

Nhìn mọi việc trước mắt, trăm ngàn suy nghĩ quay về trong đầu Belle. Người đàn ông kia đã nói cô phải ngăn Bạch Khả, nhưng không nói là tới khi nào. Anh ta hứa sẽ đưa cô ít tiền và thuốc cho cô đứng giờ, nếu để Mickey nhập bọn, vậy tình huống sẽ hoàn toàn không thể trong vòng khống chế của cô. Nói không chừng “Việc làm ăn” của cô sẽ đổ vỡ, nói không chừng còn có thể mang đến nguy hiểm cho anh.

Nghĩ đến điều này, cô ta lại đẩy Bạch Khả lên xe, còn mình thì ngồi vào ghế lái, xoay chìa khóa khởi động xe. Mickey nhảy vào trong xe, đè tay cô ta lại, khiêng Belle lên vai.

“Xin đợi chút.” Anh ta ra hiệu cho Bạch Khả rồi khiêng Belle đi đến dưới tàng cây thông liễu cách đó không xa.

Belle vừa tiếp đất liền đánh đấm Mickey, ban đầu Mickey chịu đựng, sau đó nhịn không được, bắt được tay Belle rồi cưỡng chế hôn cô.

Bạch Khả thấy vậy thì tim đập hơi nhanh, cô che mắt lại, đợi một lúc lại nhìn trộm qua khe hở các ngón tay. Belle đang ôm Mickey khóc rống còn Mickey thì dịu dàng vỗ về lưng cô ta. Cô nhớ Belle đã từng nói Mickey là người rất hiểu biết, đặc biệt là phương diện thuyết phục người khác. Xem ra là thật.

Nếu trong sinh mệnh của mỗi người đều có một người có thể gọi là khắc tinh, vậy Mickey chính là khắc tinh của Belle.

Belle được trấn an cuối cùng cũng ngồi vào xe, ghé vào đầu vai Mickey nhẹ giọng nức nở. Trên thảo nguyên, nhánh cây cong queo xoắn xuýt, đồng cỏ màu sắc tạp nham, đồi núi thấp bé liên tục nhấp nhô, đều khiến cô sinh ra cảm giác tang thương. Vạn vật sinh linh đều đang cùng biến đổi, cô cũng không tránh được việc già đi. Mà người đang ôm cô đây, không còn là thiếu niên thanh tú trong trí nhớ của cô nữa. Tuy vẫn giữ lại một trái tim trung thành, nhưng anh ấy đã có một bờ vai rộng hơn, thành thực đến mức có thể dẫn dắt tâm trí của cô. Bây giờ, cô lại có thể sống đơn giản như thế, không phải trả giá gì chỉ việc cố gắng là có được anh, chẳng lẽ đây không phải là một giấc mộng sao?

“Đưa hộ anh cái bản đồ.” Mickey nói với Bạch Khả. Nghe tiếng Belle muốn ngẩng đầu, nhưng Mickey lại hôn lên trán cô ta nói: “Em cứ đợi ở đó đi.”

Mở bản đồ ra, Mickey cẩn thận nghiên cứu một lúc: “Chúng ta đi theo hướng đông nam, khoảng nửa ngày là có thể đến quốc lộ 66.”

“Ở đây làm gì có quốc lộ 66.” Belle chỉ vào bản đồ hỏi.

“Con đường này không có trên bản đồ,” Mickey giải thích, “Nhưng nó đã tồn tại hơn sáu mươi năm. Nó từng là tuyến đường chính kết nối phía đông và phía tây bờ biển của Hoa Kỳ, Elvis chính là từ con đường này đi lên Đại lộ Danh vọng Hollywood. Đến những năm năm mươi, với sự gia tăng của liên tiểu bang, con đường này dần dần xuống cấp. Từ nhiều năm trước đã bị loại bỏ khỏi bản đồ. Bây giờ còn rất ít người còn nhớ rõ nó. Cũng bởi vì thế, chúng ta đi con đường này mới an toàn. Thứ nhất, chúng ta sẽ không đụng tới cảnh sát tiểu bang, thứ hai, người của bang phái cũng sẽ không dễ dàng tìm được chúng ta.”

“Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn — con đường này có thể rút ngắn chặng đường đến Texas của chúng ta. Bởi vì nó gần như là thẳng một đường từ Kansas tới Texas. Tuyệt chứ.” Mickey mỉm cười với kính chiếu hậu.

Bạch Khả dựng thẳng ngón cái với cái kính.

“Không, không không.” Belle đoạt lấy bản đồ xé thành mảnh nhỏ, “Tôi không muốn đến Texas!”

“Vì sao, Bạch Khả nói với anh hai em đã bàn nhau sẽ đến Texas tìm người.” Mickey hỏi.

“Tìm chồng em. Còn có, gọi em là Bạch cũng được.” Bạch Khả bổ sung.

“Em tìm chồng em thì có liên quan gì tới chị.” Belle khôi phục thái độ ngang ngược.

“Vậy chúng ta tách ra đi. Chị với anh Pui đi với nhau, em đi một mình cũng được.” Bạch Khả nói.

“Không được, đây là xe chị, em phải đi cùng chị!” Belle nói.

“Để Bạch Khả đi một mình rất nguy hiểm. Nếu không thì vậy đi, chúng ta sẽ đưa cô bé tới Texas, sau đó anh dẫn em đến nơi khác,” Mickey nói với Belle, “Tùy tiện tìm một trấn nhỏ nào đó, không phải em thích Los Angeles sao, chúng ta đi tới đó. Ở đại học anh từng học chụp ảnh, một mắt hay hai mắt anh đều chụp được. Đến lúc đó chúng ta có thể đi chụp ảnh ngôi sao, rồi lấy ảnh đổi tiền. Còn có thể bán vé phim. Hoặc chúng ta cũng có thể diễn một vài vai nhỏ, chờ chúng ta có con..... Em sao vậy?”

Nước mắt vừa mới ngưng giờ lại đảo quanh tròn mắt, Belle khua tay với Mickey, mặc cho nước mắt chảy xuống. Những thứ Mickey miêu tả đều là giấc mơ mà cô hướng tới. Nhưng cô không thể, bởi vì cô thoát không khỏi cơn thèm thuốc.

“Em mệt, em muốn ở khách sạn.” Cô ta lẩm bẩm một câu.

Không đến vài phút, bọn họ đã vào một thành phố nhỏ, ở ngay một khách sạn ven đường. Bạch Khả muốn bàn chuyện đi Texas với Belle nhưng Belle hoàn toàn không để ý tới. Cô ta đi dạo quanh các cửa hàng, điên cuồng mua đủ các thứ đồ vô dụng.

Bạch Khả bất đắc dĩ phải ở lại khách sạn, cô nhìn thấy Mickey ở khu vực đỗ xe, anh ta đang nằm trên đất sửa ô tô. Cô mua bia đưa cho anh, anh ta xoa xoa dầu máy trên tay lên ngực, cười đón lấy.

Hai người ngồi vào phần sau xe có mui, đúng lúc tịch dương, uống rượu tán gẫu.

“Mặt của em không sao chứ.” Mickey hỏi.

“À, không sao đâu.” Bạch Khả nói. Nếu không phải anh ta nhắc tới, cô cũng quên mất cái tát kia.

“Belle cô ấy..... Thật ra cô ấy không có ác ý, chỉ là tính tình hơi tệ, nhưng không phải thật sự muốn thương tổn ai.”

“Em hiểu mà.”

“Cám ơn.”

Mickey uống một ngụm bia. Nốt ruồi lẹ trên mắt vừa vặn cùng bên với Bạch Khả, cô nhìn chăm chú. Cứ tưởng con gái mới có nốt ruồi như vậy, không ngờ lại có trên mặt một người đàn ông, nhìn cũng rất hay. Đặc biệt là làn da trắng nõn nhẵn nhụi của anh ta, không có tỳ vết.

“Trên mặt anh có gì sao?” Mickey không được tự nhiên sờ sờ mặt mình.

“Là nốt ruồi kia,” Bạch Khả nói, “Về nốt ruồi kia, Trung Quốc chúng em có một truyền thuyết.”

Cô nói ý nghĩa của nốt ruồi lẹ với Mickey lần nữa, Mickey nghe xong cũng không quá quan tâm lắm, anh ta cười nói: “Khó trách anh vừa thấy cô ấy liền có một loại cảm giác như ngồi trên tàu siêu tốc, thì ra là nốt ruồi này giỏi trò quỷ.” Trong nụ cười của anh ta bao hàm một tia may mắn. “Đúng rồi, ở quê anh cũng có truyền thuyết về nốt ruồi này.”

“Quê hương anh không phải là Mỹ sao?”

“Không phải, anh đến từ Đan Mạch, dân tộc thiểu số ở Darfur. Năm tuổi thì đến Mỹ.”

“Đan Mạch? Andersen?”

“Đúng. Andersen, ông ấy là niềm kiêu ngạo của bọn anh. Thật ra ngoài chuyện cổ tích của ông ấy, Đan Mạch còn có rất nhiều câu chuyện khác.” Mickey bóp cái lon trong tay, vừa vào đề nói, “Truyền thuyết có từ rất lâu, rất lâu rồi.....”

“Có bao nhiêu lâu?” Bạch Khả nghiêm túc đặt câu hỏi.

“Lâu đến nỗi..... Tất cả các thêm lục địa đều bị cùng đóng băng.” Mickey nói, “Lúc đó, có một đôi yêu nhau, bọn họ rất yêu nhau.....”

“À, bọn họ có tình.”

“Khụ khụ.....” Mickey thiếu chút nữa bị sặc, “Có tình với yêu nhau không cùng một ý. Em là học được từ Belle sao.” Cười vài tiếng, anh ta tiếp theo kể chuyện: “Người phụ nữ là phù thủy, người đàn ông là dũng sĩ. Trong một cuộc chiến tranh, người đàn ông bị tên độc bắn trúng, sinh mệnh bị đe dọa. Người phụ nữ kia vì cứu anh ta mà sử dụng ma pháp cấm kỵ, cô ta làm một nốt ruồi đặt ở khóe mắt, trút sinh mệnh của mình vào trong đó. Vì vậy, nó trở thành một hạt giống. Cô ta gieo hạt giống, trong vài phút đã nở ra một đóa hoa sinh mệnh. Cô ta dùng đóa hoa đó để cứu tính mạng người đàn ông kia.”

“Vậy không phải cô ta.....”

“Cô ta chỉ có thể sống vài ngày, nhưng cô ta không nói cho người đàn ông kia biết. Người đàn ông vừa tỉnh dậy liền trở lại chiến trường, vài ngày sau truyền đến tin tức nói người đàn bà kia đã gả cho người khác. Anh ta thương tâm nên dùng tất cả nghị lực để chiến đấu, cuối cùng chiến thắng trở về. Cho đến khi anh ta trở về mới phát hiện người đàn bà kia đã chết lâu rồi. Sau khi biết chân tướng anh ta thương tâm muốn chết, nên quyết định đi tìm một bông hoa sinh mệnh trong pháo đài hoa trong truyền thuyết.”

“Một năm lại một năm nữa qua đi, anh ta trèo non lội suối, nhiều lần trải qua gian nguy, rốt cuộc cũng tìm được pháo đài hoa kia. Hoa nở trước vương tọa. Anh ta lê hai chân mỗi một từng bước một đi qua, vội vàng muốn hái hoa kia xuống, nhưng làm thế nào cũng không chạm tới bông hoa ấy. Anh ta nhìn hai tay mình, rốt cuộc cũng phát hiện, thì ra đứng ở đây chỉ là một linh hồn. Anh ta quên mất bản thân đã chết trên đường tìm kiếm từ lâu rồi.”

“Vì tưởng niệm bọn họ, người dân chỗ anh gọi nốt ruồi đó là hạt giống.”

Mickey dùng ngón trỏ chỉ chỉ khóe mắt.

“Câu chuyện cứ như vậy sao? Sau này thế nào, bọn họ đều chết?” Bạch Khả tò mò hỏi.

“Trong sách chỉ viết đến đây, nhưng mà anh có cho nó thêm một kết cục. Kết cục chính là, một luồng ánh sáng từ thiên đường hạ xuống, người đàn bà ở trong ánh sáng đó mỉm cười đưa tay cho người đàn ông. Bọn họ nắm tay nhau, biến mất trong ánh sáng rực rỡ.”

“Ồ.”

Ngữ khí của Bạch Khả giống như được giải thoát, lại nhìn nốt ruồi trên mặt anh ta. Con mắt có nốt ruồi đó nghe nói đã bị mù vĩnh viễn. Dưới phản chiếu của ánh mặt trời, đồng tử màu nâu tỏa sáng lấp lánh.

Ý cười nơi khóe mắt khe khẽ lan ra. Trước mặt, cô giáo của anh đang thướt tha đi tới.

42. Chương 42: Máy Bay Giấy (6)

Từ căn phòng này, ngồi ở ban công có thể nhìn thấy con sông Colorado cách đó không xa, còn có thể nghe nhạc sống thường xuyên. Mọi thứ đều có vẻ bình yên tốt đẹp như thế, chỉ ngoài việc không thể chạm vào nó, không thể đặt mình vào trong trong đó mà thôi.

Bây giờ, anh có thể thấu hiểu được cảm giác của Bạch Khả khi bị giam cầm.

Khe khẽ thở dài.

Người bên cạnh không hề để ý đến việc anh đang thất thần, một mình nhấm nháp ly trà trên bàn hỏi: “Đây là trà gì, mùi rất đặc biệt.”

“Là trà ướp hoa xa cúc, bổ thêm mấy vị thuốc Đông y, giúp chữa bệnh đau bao tử.” Anh nói.

“Là cậu học từ quyển sách này sao?” Gerard chỉ vào quyển sách trong tay anh. Đó là một quyển sách giới thiệu các loại cây và hoa.

“Không, là một cô gái tên Tần Thanh pha.” Anh chỉ ra ngoài cửa sổ. Dưới lầu, Tần Thanh đặc biệt mang trà ướp đến cho anh đang ngồi cùng xe với Đường Nhất Đình nói chuyện sôi nổi, đi hướng cầu Parliament.

Gerard đặt ly xuống, lấy tay lau nước dính trên râu nói: “Cách nói chuyện của cậu không hề giống Nhất Đình. Tôi cứ nghĩ sinh đôi thì mọi thứ đều giống nhau. Xem ra hai mươi năm chia cắt đã biến hai người hoàn toàn trở thành hai người khác nhau.”

Đường Nhất Đình vuốt cằm mỉm cười.

Thời gian có thể thay đổi nhiều lắm, bao gồm người bạn cùng chơi đùa khi còn bé đang ngồi trước mặt anh đây. Anh ta từng là bạn bè tốt của hai anh em. Lúc bọn anh đánh nhau, anh ta sẽ đẩy hai đứa ra rồi khuyên can bọn anh. Trong mắt của tất cả trường bối anh ta là một đứa trẻ ngoan. Nhưng hai mươi năm sau, anh ta lại làm những việc đáng khinh nhất: Buôn lậu, trốn thuế, kinh doanh các địa điểm gọi dục, một trong số các doanh nghiệp được dùng cho hoạt động rửa tiền.

“Tôi đã rất tò mò, cô gái kia là thần thánh phương nào lại khiến cậu nhất định không chịu buông bỏ,” Gerard nói, “Sau khi điều tra, lại không ngờ, cô ấy và tôi còn có vài điểm chung.”

“Khéo vậy sao?” Ánh mắt Đường Nhất Đình trở nên sắc bén.

“Tôi cũng không nghĩ lại khéo như vậy. Tôi biết cậu rất ngạc nhiên, nhưng tôi không thể nói được, bởi vì nó có liên quan đến việc riêng tư của tôi. Xin hãy tin tôi, tôi sẽ không thương tổn cô ấy. Tôi còn mong có thể nhìn thấy cô ấy hơn cả cậu. Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, đây là vấn đề giữa hai anh em cậu. Nếu tôi cương quyết lao đầu vào, Nhất Đình cũng sẽ không hoan nghênh. Hơn nữa, tôi còn đang trong thời gian nghỉ phép, tôi phải hưởng thụ cuộc sống.”

Anh ta nhìn đồng hồ, tránh khỏi ánh mắt quan sát của Đường Nhất Đình. Thật ra anh ta chỉ nói một phần của vấn đề, nguyên nhân thật sự là phạm vi thế lực của anh ta ở nơi bình nguyên rộng lớn vắng vẻ này. Nếu tùy tiện mà chọn hành động, đặc biệt là đối với người đàn bà mà Đường Nhất Đình cực kỳ coi trọng kia, sợ là không thể.

“Cho nên, cậu muốn thế nào?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Tôi muốn chơi một trò chơi, là kỳ sĩ đã cứu công chúa như thế nào, a, là hoàng tử. Cậu có chơi trò chơi điện tử không?”

“Chơi bằng máy điện tử tôi toàn thắng.”

“Cái loại cậu chơi là loại cũ rồi, cậu nên chơi loại công nghệ mới nhất ấy. Trong trò đó, người chơi nhất định phải vượt qua các cửa trong thời gian quy định, cửa cuối cùng thường thường sẽ là ác quỷ lợi hại nhất, đánh bại ác quỷ, trò chơi được tính là thắng. Thật ra điểm mấu chốt nhất là bị hạn chế về thời gian, dù sao vẫn không thể để người chơi tồn cả đời ở một cửa.”

“Cậu là muốn để Đường Nhất Đình cho Bạch Khả một chút thời gian, nếu trong khoảng thời gian đó cô ấy có thể chứng minh cô ấy xứng với tôi, thì tính là cô ấy thắng?”

“Xem ra thuốc mê không hề khiến đầu óc cậu trở nên ngu muội.”

“Mà cậu lại tự mình tham gia, lấy đó để đuổi những ngày nghỉ nhàn chán của cậu.”

“Đúng là như thế đấy.” Gerard cười nhẹ.

“Tôi không đồng ý.”

Đường Nhất Đình buông chén trà, nhìn thẳng vào Gerard. Anh không rõ anh có ảnh hưởng thế nào đối với Bạch Khả, nhưng anh tin chuyện kia tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Với chuyện này, hai người ngược lại rất giống nhau.” Gerard ôn hòa nói, “Anh ta cũng không đồng ý.”

“Tôi nói này Gerard, cậu từ nhỏ đã có rất nhiều suy nghĩ kỳ quái. Khi đó có thể gọi là ngây ngô, nhưng bây giờ mà còn như vậy thì không khỏi quá ngây thơ rồi.”

“Tôi là người chưa hết tính trẻ con. Ngay cả thời hạn cuối cùng tôi cũng đã định sẵn, là ngày 4 tháng 7, ngày độc lập.”

“Vớ vẩn.”

“Đừng vội nổi cáu, sau khi nghe xong ba cửa của tôi, cậu sẽ cảm thấy rất thú vị.”

“Chẳng lẽ mấy người cho rằng một đám đàn ông câu kết với nhau đày đọa một cô gái yếu đuối là rất thú vị?”

“Cô ấy cũng không phải là cô gái yếu đuối, cô ấy là anh hùng, là kỵ sỹ dũng mãnh! Và lại đây chỉ là một trò chơi mà thôi. So với việc vất hết óc để chạy khỏi đây, còn không bằng nhận sự khiêu chiến này, có cơ hội hơn. Nhờ đâu cô ấy thắng thì sao?”

“Cậu sẽ để cô ấy thắng?”

“Cậu có chắc là cậu thoát được ra ngoài?” Gerard hỏi lại, “Từ sau ngày cậu bình phục, bảo vệ trong nhà này đã tăng gấp đôi trước kia.”

Nhìn đám vệ sĩ đi đi lại lại dưới lầu, Đường Nhất Đường nhíu mày.

“Còn có một việc, tình cảm của con người rất kỳ diệu. Năm rộng tháng dài, không chừng sẽ phát sinh nhiều thay đổi. Cậu nên đến thư phòng nhìn Nhất Đình một cái, tôi vô tình phát hiện rất nhiều điều thú vị.”

“Hình như thư phòng của anh ấy không phải người ngoài có thể tùy tiện vào.”

“Tôi vẫn có cách.”

“Cậu thật đúng là hao tổn tâm cơ.”

“Vì để gặp kỵ sỹ Hoa Hồng của chúng ta một lần, đáng giá. Cậu không cho là vậy sao?”

Lúc này, có người thông báo cho Gerard rằng anh ta có điện thoại dưới lầu. Gerard uống một hơi hết sạch nước trong ly trà rồi cười rời đi.

Lúc anh ta rời đi kéo theo một cơn gió nhẹ thổi qua mặt Đường Nhất Đường. Đường Nhất Đường nhìn cánh hoa cúc trên miệng ly trà, chợt thấy suy đoán mơ hồ trong lòng đang từ từ trôi lên mặt nước. Anh đứng lên, đi nhanh ra hành lang. Vài tên bảo vệ lập tức đi theo sau. Vì nóng lòng muốn chứng minh suy đoán của mình, anh cố không giả vờ suy yếu nữa, một mạch đi xuống thư phòng dưới lầu.

Dưới mệnh lệnh cương quyết của anh, bảo vệ dùng súng phá khóa cửa.

Mùi hương quen thuộc bay ra, anh không tin dùng sức ngửi ngửi, hương thơm giống như mùi “Bánh bích quy và chocolate” mà Bạch Khả từng dùng.

Trong thư phòng, rèm cửa sổ màu trắng giống hệt phòng anh, thêu đường vàng nhạt, rộng mở. Ánh mặt trời rơi trên mặt bàn ngăn nắp, những hạt bụi nhỏ lững lờ trong không khí. Một phong thư màu vàng đặt ngay ngắn trên góc trái của bàn.

Anh đi qua, cầm lấy phong thư không quá hút mắt kia. Góc bì thư đã bị xé cạnh, hiển nhiên là bị mở thường xuyên. Anh xé miếng dán màu đỏ, tim bắt đầu đập nhanh hơn. Tựa như lần đầu tiên Đường Nhất Đình giao cái bọc đến từ nội châu cho anh, vẫn là ảnh chụp như trước đây.

Ảnh chụp từ rất lâu rồi.

Ảnh chụp là anh và cô cùng té lăn trên đất khi trượt patin ở công viên. Ảnh chụp là bọn anh mở quán ven đường, khi anh làm ảo thuật cho cô xem. Còn có, ảnh chụp là lúc xuất viện sau cuộc phẫu thuật, bọn anh tay trong tay đi trên đường phố nhộn nhịp.

Có cả ảnh khi bọn anh vừa chuyển đến quốc lộ, anh dạy Bạch Khả lái xe. Ảnh hai người bọn anh cùng chen chúc trên ghế lái, anh nắm lấy tay cô dạy cô cầm tay lái, tùy thời chiếm tiện nghi của cô. Trong ảnh, hai người cười đến quên cả trời đất.

Rốt cuộc, cái suy đoán kia vùng vẫy thoát khỏi tảng đá dưới đáy sông, bám đầy bọt khí, ào ào lao lên mặt nước. Nó động đậy khiến cơ thể anh cũng lắc lư theo.

Từ lúc nào, lúc anh không chú ý nên không phát hiện ra, Đường Nhất Đình đã chú ý đến cuộc sống của bọn anh lâu như vậy!

Ảnh chụp trong tay rơi xuống, anh từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, lập tức kéo ngăn kéo ra, muốn tìm thêm chút manh mối. Tay phải vừa kéo ngăn kéo đầu tiên, ở đây thường thường dùng để cất văn kiện. Ở phía dưới những tập văn kiện là vài tấm ảnh sắc nét. Đó là ảnh quảng cáo khi anh làm người mẫu, tiếp tục lật, động tác của anh đột nhiên dừng lại. Bên dưới là ba tấm ảnh chỉ có hai người.

Ba tấm, theo ba góc độ chụp. Hai người trong ảnh bày ra tư thế thoải mái tựa tại cùng tựa vào một chỗ. Khi đó bọn anh đã hạnh phúc mà quên hết tất cả, giống như không có việc gì là không thể chiến thắng.

“Ha ha.....” Anh chống lên bàn cười khổ hai tiếng.

Anh bị anh ấy lừa.

Đường Nhất Đình làm ra vẻ vô cùng chán ghét Bạch Khả, lại có thể cất giấu sự quyến luyến với cô thật sâu.

Như vậy xem ra, Đường Nhất Đình hẳn là đã sớm tìm được anh. Lúc anh vừa quen biết Bạch Khả, có lẽ sớm hơn. Khi đó cha còn chưa mất, Đường Nhất Đình không thể lộ liễu đi tìm anh, đành phải bàng quan đứng nhìn. Mà cuộc sống của anh cùng với Bạch Khả được tái hiện trước mặt Đường Nhất Đình qua những tấm ảnh do tên thám tử với biệt hiệu Charles chụp lại. Nói không chừng anh ấy đã từng gặp thoáng qua bọn anh, ở nơi cách xa không đến mười mét lẳng lặng nhìn bọn anh.

Nghĩ đến đây, anh không rét mà run.

Nếu không phải sau này cha đột nhiên từ thế và anh bị bệnh nặng, thì không biết anh ấy còn tiếp tục quan sát bọn anh đến khi nào.

Mà bệnh tật của anh lại kích phát sự đồng cảm và cảm giác tội lỗi của anh ấy, khiến anh ấy rút cuộc cũng mang anh về.

“Thì ra là thế.....” Đường Nhất Đình ngáp ngừng, chậm rãi xoay người.

Khóm hoa nở rộ ngoài cửa sổ bóp nghẹt anh, tựa như lần đầu tiên anh nhìn thấy chúng.

Cây xa cúc, cha, ảnh chụp, ba từ này luân phiên xoay tròn trong đầu anh. Anh rất sợ chúng dừng lại, bởi vì chỉ cần dừng lại thì chuyện anh không muốn đối mặt thật sự sẽ làm đảo lộn nhận thức của anh mất.

Vô lực dựa vào cửa sổ, anh ngẩng đầu, nhìn lên nụ cười trên vách tường trước mặt. Hít mạnh một hơi, anh vòng qua cái bàn đi về phía đối diện.

Nhẹ nhàng xoa hai gò má của mẹ, anh hỏi: “Mẹ à, thật ra mẹ đã sớm đoán được mà.”

Cái gì mẹ cũng không nói, nhưng mẹ chỉ có thể đứng nhìn, bởi vì mẹ không thể làm gì cả.

Thật ra mẹ cũng rất thống khổ, đúng chứ, mẹ.

Miệng lẩm bẩm, anh chống lên vách tường, chậm rãi quỳ xuống trước di ảnh của mẹ. Anh muốn xin mẹ tha thứ, tha thứ cho anh bởi từ trước tới giờ anh không thể không chế mà oán giận bà.

Bảo vệ mở cửa, Gerard vừa nhận điện thoại xong đang cười bước vào thư phòng. Đối với sự bất thường của Đường Nhất Đình anh ta bất giác ngạc nhiên, ném xì gà trong tay xuống, anh ta ngồi xổm bên cạnh Đường Nhất Đình nói: “Đề nghị của tôi cậu có thể cân nhắc.”

Đường Nhất Đình cười lạnh một tiếng: “Là ngày 4 tháng 7 thật chứ. Ngay cả cậu cũng không chịu buông tha cô ấy?”

“Cậu hiểu lầm rồi, tôi đối với cô ấy không có chút tà niệm. Cô ấy không phải loại tôi thích, tôi thích.....”

“Cậu nghe đây,” Trong mắt Đường Nhất Đình lộ tia nghiêm túc, “Tôi và cô ấy, chúng tôi không quyền không thể, chỉ có nhau. Trong sinh mệnh của tôi, cô ấy liên quan đến mỗi một niềm vui, mỗi một hy vọng của tôi. Mà tôi tin rằng, cô ấy còn cho là cực hạn của hạnh phúc chính là được ở cùng tôi. Cậu chắc chắn muốn chúng tôi cùng chơi trò này sao?”

Gerard nhăn mũi, dùng khẩu khí đặc biệt tin chắc nói: “Vì thế nên mới có trò để chơi. Đồng ý đi, cậu không có lựa chọn khác.”

Trong phòng im lặng một lúc lâu.

“Nói bọn họ gọi Đường Nhất Đường về đi.”

Ném những lời này ra, Đường Nhất Đường đứng dậy đi đến cạnh bàn thu dọn những tấm ảnh bữa bọn trên bàn một cách thật cẩn thận. Những tấm ảnh này ghi lại cuộc sống của anh và Bạch Khả, anh có quyền giữ chúng. Chúng, bao gồm cả người đàn bà trong ảnh.

Sự kiên nhẫn của anh chấm dứt tại đây.

“A, đúng rồi. Bây giờ chúng ta bắt đầu tính thời gian.” Ngay khi anh ôm xấp ảnh rời đi, Gerard quay đầu nói: “Tôi vừa mới nhận được một cuộc điện thoại. Cửa thứ nhất của kỳ sẽ đã bắt đầu.”

43. Chương 43: Cây Muôn Lặng (1)

Belle lơ đãng cầm lấy một lọ sơn móng tay trong một cửa hàng nhỏ rồi lại đặt xuống. Xuyên qua cửa sổ sắt đất, cô thấy Bạch Khả và Mickey ngồi ở đầu xe uống bia nói chuyện phiếm.

Mickey nghiêng mặt, cọ dầu máy dính trên cằm lên tay áo. Bạch Khả buồn cười chỉ vào mặt anh nói câu gì đó. Bởi vì mắt bên kia không nhìn thấy nên Mickey không có phản ứng. Bạch Khả vỗ vỗ bờ vai của anh lại chỉ vào mặt mình. Mickey hiểu ý liền mỉm cười.

Hình ảnh đó tựa như đôi tình nhân trẻ đang nhàn nhã hưởng thụ buổi chiều, hòa hợp hài hòa. Nếu đổi lại là cô, lúc đứng chung một chỗ với bọn họ, ai sẽ tin cô mới là tình nhân của Mickey.

Bực bội cào cào tóc, cô ôm lấy một đồng mặt nạ và kem đi đến quầy tính tiền.

Túi lớn túi nhỏ đi ra, Mickey đã nhìn thấy cô từ xa. Cô cố ý đi vòng hướng về phía khách sạn bọn họ ở. Mickey nhanh chóng đuổi kịp, cầm lấy những túi to trong tay cô.

Bọn họ ở hai phòng. Lúc ăn cơm, Belle vẫn không mấy hòa nhã. Lúc thì nói sợ quốc lộ 66 quá nguy hiểm không muốn đi. Khi thì nói không bằng chạy thẳng theo quốc lộ đi Hollywood, nói không chừng còn có thể gặp được Michael Jackson. Bạch Khả cười từ chối, cô ta lập tức xụ mặt. Mickey thấy cô ta buông dao nĩa, rất tự nhiên chuyển đĩa qua cắt nhỏ thịt bỏ hộ cô. Bạch Khả thấy anh cẩn thận như vậy, liền khen Belle thật may mắn.

Mickey cười nói: “Nếu em muốn, anh cũng có thể cắt cho em.”

“A, không cần đâu, Belle sẽ ghen.” Bạch Khả nói.

“Có sao?” Mickey cẩn thận quan sát vẻ mặt Belle nói, “Hình như là có chút.”

“Hai người.....” Belle đối với hai người đang bày ra nụ cười trong trẻo này, muốn mắng lại mắng không ra. Cô ta hung hăng cắm vào miếng thịt bò trên bàn đưa vào miệng, uống hết rượu vang trong ly, không thèm chào hỏi đã rời khỏi bàn ăn.

Mickey lập tức dùng khăn lau miệng, sau khi giải thích với Bạch Khả liền đuổi theo sau.

Bạch Khả nghĩ rằng Belle chỉ là đang ghen tuông, đối với sự bất hòa giữa hai người kia chỉ có thể cười. Cô uống chút rượu, đầu hơi chóng. Lúc trước gặp tình trạng này cô luôn nhìn thấy Đường Nhất Đường. Nhưng từ khi Mickey đến đây, cô chưa hề thấy anh.

Ngồi một mình thật lâu, chờ tỉnh rượu, cô thất vọng rời khỏi chỗ ngồi trở về phòng khách sạn.

Khi đi ngang qua phòng Belle, cô thấy cửa sổ mở rộng mở liền nhìn vào trong. Trên chiếc giường đối diện cửa sổ, hai cơ thể trần trụi đang dây dưa. Anh ta ở trên, chị ta ở dưới. Chân chị ta đặt trên lưng anh ta, cầm anh ta để trên vai chị ta. Trong tiếng thở dốc, anh ta ngẩng đầu nói: “Anh lên rồi.” Belle hiển nhiên đã ý loạn tình mê, chị ta xoắn lông mày nói: “Cũng không phải lên được mặt trăng, không cần tuyên bố.”

Tiếng rung của ván giường càng phát ra rõ ràng, Bạch Khả đỏ mặt, nhẹ nhàng đóng cửa sổ cho bọn họ. Đóng được một nửa, chợt nghe Belle hét to: “Nhanh lên, chữ em là đồ chó cái, chữ đi.....”

Hình như chị ta bị hôn, sau vài giây, Mickey nói: “Không, em không phải.”

“Chính là em!” Giọng Belle âm mang theo tiếng nước nở.

“Được, cho dù là em, cũng chỉ có thể ở trước mặt một mình anh. Tin anh, mọi việc đều qua rồi, đều qua rồi.....”

Tiếng khóc dần dần biến thành rên rỉ.

Đóng chặt cửa sổ, Bạch Khả đi về phòng mình, mệt mỏi nằm trên giường nhìn trần nhà thờ dài. Khi nào thì “Mọi việc” của cô mới có thể qua đi.

Ngày hôm sau, bọn họ nghe theo đề xuất của Mickey đổi lại đi trên đường nhỏ vắng vẻ gần đó. Ô tô sau khi được Mickey tu sửa chạy êm không ít, nhưng Belle lấy đủ loại lý do để yêu cầu dừng xe. Nên tốc độ của bọn họ đều chậm hơn so với hai ngày trước.

“Tại sao hai người cứ muốn đi dọc quốc lộ 66 chứ.” Belle oán giận nói.

“Vì an toàn và tốc độ.” Mickey giải thích.

“Her, vậy trên con đường cũ nát này anh mong nhìn thấy cái gì hả? Trâu sáu chân, kho phế liệu, hay là động vật gặm nhấm?”

“Ít nhất là không thấy xe cảnh sát.” Bạch Khả ngắt lời.

“Câm miệng!” Belle hét to. Cô ta chống lên ghế, nhìn sườn núi xa xa có một đoàn tàu hỏa chạy tới. Lại tìm được một lý do dừng xe, cô ta vỗ vỗ Bạch Khả để cô dừng xe lại.

Bạch Khả bình tĩnh dừng xe ở ven đường chờ tàu hỏa chạy qua.

Xe vừa dừng lại, Belle liền vội vã muốn ngồi vào ghế lái, Mickey vẫn nhẫn nại tóm cô ta lại.

“Anh làm cái gì vậy!” Belle không chụp được tay anh ta.

Mickey tóm lấy cánh tay của cô ta kéo cô ta vào rừng cây gần đó.

“Rốt cuộc em có mục đích gì?” Mickey chống lên thân cây, vây Belle trong cánh tay.

“Mục đích cái gì chứ, em không biết anh đang nói gì?” Belle tức giận quay đầu.

“Đừng gạt anh. Em luôn cản trở Bạch Khả đến Texas, nhất định là có nguyên nhân gì đó.” Mickey nâng cằm cô ta lên, xoay mặt cô ta lại.

“Mickey.....” Cô muốn nói lại thôi. Cô muốn tin tưởng anh, nhưng lại không quyết tâm được.

“Cho dù gặp phải chuyện gì, anh cũng không rời xa em nữa, cũng sẽ không cho em rời xa anh. Chẳng lẽ em còn không tin anh sao?” Mickey chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với mọi vấn đề của cô, trên thực tế anh đã chuẩn bị năm năm rồi.

“Em.....” Belle do dự. Bị Mickey giữ chặt, cô tránh không được. Tầm mắt dừng ở nốt ruồi nơi khóe mắt anh, cô nhớ anh từng gọi nó là “Hạt giống”. Sự ngọt ngào tối hôm qua còn ở lại trong lòng, bỗng chốc, toàn bộ hồi ức đều quay lại, thư của anh, vết sẹo trên cánh tay anh, cùng với con mắt bị mù của anh.

Cô cắn răng nói, “Em nhận tiền của một người đàn ông, anh ta nói em ngăn Bạch Khả đến Texas.”

“Vì sao?”

“Anh ta là anh trai của chồng Bạch Khả, anh ta không hy vọng Bạch Khả ở chung với em trai anh ta.”

“Sao có thể như vậy? Tình yêu là tự do. Tại sao em có thể cấu kết với anh ta lừa gạt Bạch Khả.”

“Đừng nói cái kiểu giống như em phạm phải tội ác đáng ghê tởm vậy. Chẳng lẽ anh chưa từng lừa em sao. Cũng không phải là chuyện giết người phóng hỏa gì, chỉ vài hôm nữa, cô bé tự nhiên sẽ quên đoạn tình cảm này.”

“Không có khả năng. Nếu thật sự yêu, bao lâu cũng không quên được.”

Sự ghen tuông lại dâng trào, cô biết lời anh nói là thật.

“Vậy, chúng ta chỉ cần không để cô bé tìm thấy anh ta là được.”

“Cũng giống như anh không tìm được em?”

Belle không nói gì mà chống đỡ. Cô đối mặt anh, không phải né tránh mà là bị thuyết phục, hoặc như con hồ ly bị thuần phục.

“Chúng ta đi nói sự thật cho cô bé.” Mickey kéo tay cô.

“Không, em không muốn.” Belle tức giận ngồi xổm xuống.

Mickey không miễn cưỡng, đi ngang qua người cô ta.

Belle nghe tiếng bước chân đi xa, trong lòng bất ổn.

“Anh chỉ lừa em một lần,” Lúc sắp rời khỏi cánh rừng, Mickey bỗng nhiên xoay người nói, “Về bài thơ kia, đó là anh chép từ trong sách.”

Giống trẻ con làm cái mặt quỷ, anh chạy ra khỏi cánh rừng.

Belle dờ khóc dờ cười, ôm đầu gối, trong đầu trống rỗng. Một lát sau, tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, cô cảm giác bị kéo dậy, cổ tay bị giữ chặt.

“Đi mau.” Mickey kéo cô chạy ra bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô hỏi.

“Có người đuổi đến đây.” Anh nói.

Bọn họ chạy vài bước, xe Bạch Khả đã chờ trong rừng chờ. Nhờ cây cối để ẩn nấp, bọn họ nhìn thấy một chiếc xe màu đen chạy chậm gần đó, như đang tìm cái gì. Xe Bạch Khả màu lam, tránh trong rừng sẽ sớm bị phát hiện.

“Anh sẽ dụ bọn chúng rời đi.” Mickey vừa nói vừa lấy một cái bọc bên trong ba lô mà anh ta mang theo.

“Chúng ta có thể cùng lái xe đi.” Belle giữ chặt anh ta nói.

“Không được, xe vừa khởi động bọn chúng nghe thấy tiếng liền,” Mickey thấp giọng nói, “Hai em đi trước, anh sẽ nghĩ cách xem có thể phá hỏng xe bọn chúng hay không. Hai em chạy thẳng hướng đông nam, không có gì thay đổi thì hai giờ sau có thể đến quốc lộ 66, tới lúc đó chờ anh ở ven đường, anh sẽ đuổi theo.”

Anh ôm cái bọc đứng dậy nhảy xuống xe. Belle mang vẻ mặt lo lắng nhìn anh. Anh cười, ôm chặt lấy cô, dùng sức hôn cô.

“Anh nhất định sẽ đi tìm em, anh sẽ không bỏ em lại mà chạy mất.” Anh buông cô ra, lại hôn khòe miệng cô, quay đầu nói với Bạch Khả: “Thay anh chăm sóc cô ấy.”

Bạch Khả nghiêm túc gật đầu.

Belle có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu. Người đàn ông này đã hứa sẽ bảo vệ bọn họ, nhưng tình huống hiện tại lại rất khó xác định, rốt cuộc có nguy hiểm hay không.

Trơ mắt nhìn anh đi xa, cô sờ khòe miệng thấm ướt, rất hối hận, vừa rồi nên nói với anh một câu “Em yêu anh”. Từ sau khi gặp lại, cô vẫn chưa nói với anh những lời này.

Ngoài cánh rừng có tiếng vang, tiếng đàn ông hô: “Ở bên kia!”

Tiếng bước chân và tiếng động cơ đi xa, Bạch Khả nhanh chóng khởi động ô tô.

Mới khởi động được vài phút, phía sau phát ra một tiếng nổ, Bạch Khả quay đầu nhìn phía sau. Belle xoay người lo lắng quỳ gối trên ghế, gió thổi khiến cơ thể cô ta nghiêng theo.

Dự cảm chẳng lành đặc biệt rõ ràng, cảm giác giống như lúc bọn họ điên cuồng chạy trên đường năm năm trước. Mặc dù bọn họ đang nắm tay, nhưng mỗi bước chạy đều như mở rộng khoảng cách giữa bọn họ, dần dần biến thành một cái hào rộng.

Bây giờ, cô ngồi trong xe, cảnh vật trước mắt đều lui dần phía sau. Đường như vũ trụ vô bờ vô bến. Cô bắt đầu sợ hãi, sợ rằng nếu lần này không quay lại, thì chờ khi cô quay đầu lần nữa, bọn họ đã ngàn xa vạn xa.

“Quay lại.” Cô ta nói với Bạch Khả.

“Nhưng.....”

“Chị nói em quay lại!” Nước mắt ứa ra, Belle dè dặt kích động muốn sụp đổ xuống, nói “Chị còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng chưa nói với anh ấy.”

Quay đầu xe, Bạch Khả trở lại đường cũ.

“Nhanh lên!” Belle kêu.

Giẫm mạnh chân ga, tốc độ điên cuồng khiến Bạch Khả bắt đầu bất an. Cô rất tín nhiệm Mickey, anh ấy chắc chắn có thể ứng phó với những người đó. Nhưng biểu hiện của Belle lại khiến cô cảm thấy lần này Mickey lành ít dữ nhiều.

Cạch cạch hai tiếng, xe chạy qua đường ray, chấn động mạnh khiến Bạch Khả cảm giác như cổ bị chặt đứt.

Ngay rùng cây phía trước, trên mặt đường màu xám là một đồng hồ hỗn độn. Xe con màu đen nằm nghiêng giữa đường, nhìn không ra kiểu dáng ban đầu. Cửa xe nằm trên mặt đất, nơi nơi đều là mảnh thủy tinh nhỏ. Ở phía sau xe có một người nằm đó, hơn nửa cơ thể bị chôn trong xe, chỉ nhìn thấy đôi giày bên ngoài.

Bạch Khả ngây người. Belle đẩy cửa xe ra, lao đảo đi đến hướng người đó.

Khi nhìn thấy khuôn mặt đầy máu không hề có sức sống của Mickey, cô muốn khóc cũng khóc không được. Cô không thể tin anh lại chết như vậy. Bọn họ mới sống chung sống một hôm, ngày hôm qua anh còn ôm cô hết lần này đến lần khác, thậm chí lực anh dùng còn dọa cô sợ. Giờ phút này, cô chỉ cần chuyên tâm hồi tưởng, vẫn có thể cảm giác, giống như anh luôn ở bên trong.

Anh làm thế nào lại có thể dễ dàng không còn hô hấp nữa.

“Belle, đừng nhìn nữa.” Bạch Khả kéo Belle đứng lên. Những kẻ đó còn chưa đi xa, một kẻ trong đó đã phát hiện ra các cô, đang chạy lại hướng này.

Có một nửa linh hồn đã thoát khỏi thể xác, Belle lơ mơ bị Bạch Khả đẩy mạnh vào xe, lơ mơ đón gió mạnh mà rơi lệ.

“Rõ ràng anh ấy đã nói, bọn chị sẽ đến Los Angeles, phải sinh một đàn con, phải.....” Belle thì thào tự nói.

Va chạm bởi phanh xe khẩn cấp kéo thần trí cô ta lại. Nhất đoàn tàu hỏa thật dài chạy chậm qua trước mặt các cô. Bánh xe cồng kềnh nện vào đường ray phát ra tiếng ầm vang.

Người đuổi sát phía sau nhân cơ hội này mà tăng tốc, từng bước dồn ép.

“Bạch Khả.” Belle kêu một tiếng.

“Cái gì?” Bạch Khả bối rối thử chạy xe qua bên cạnh. Tiếng tài hỏa chạy qua rất lớn khiến cô không nghe rõ lời Belle nói.

“Bạch Khả, thật ra chị luôn lừa em. Người đàn ông em nhìn thấy không phải ảo giác, anh ta là anh trai của Đường Nhất Đường.”

“Chị nói cái gì?” Bạch Khả lo lắng không có cách nào để lắng nghe lời chị ta.

Đây thật sự là đoàn tàu dài nhất mà cô từng thấy trong đời, ào ào chạy qua thật lâu mà vẫn chưa nhìn thấy đuôi tàu.

Tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Belle đang thất hồn lạc phách bỗng nhiên trấn định làm cho người ta hoảng sợ. Cô ta lấy súng trong học giữ đồ, đi xuống xe, đối mặt với đám đàn ông đuổi theo, nói to với Bạch Khả: “Nhớ cho kỹ, đừng dễ dàng tin tưởng người khác. Đi nhanh đi!”

Rốt cuộc đoàn tàu cũng chạy qua, Bạch Khả nghe rõ một câu “Đi nhanh đi”, nhưng đầu óc cô không thể làm ra phản ứng, cô còn đang chờ Belle lên xe.

Thấy cô bất động, Belle nhấc chân đá lên cửa xe: “Đi!”

Người phía sau đã lấy súng ra, không có nhiều thời gian để tự hỏi, Bạch Khả giẫm chân ga, nhanh chóng lướt qua đường ray.

Nhìn chiếc ô tô chạy như điên, Belle mỉm cười nói: “Bạch Khả, cảm ơn em.” Xoay người nhìn thẳng đám đàn ông bật mặt chỉ chừa lại đôi mắt dữ tợn, cô giờ súng lên, bắn liên tục.

Còn chưa kịp đắc ý, ngực đã đau buốt, súng rơi khỏi tay. Cô nhìn lên bầu trời, thẳng tắp ngã về phía sau.

“Cô giáo.” Giọng nói vang vọng, như truyền đến từ phòng học trống trải.

Trong cái chớp mắt ngã xuống đất, cô nhìn thấy tình huống lần đầu tiên bọn cô gặp nhau.

Dưới cái nắng mùa hè, sân bóng rổ rộng thoáng, cô đứng trước một đám các cậu trai bốc mùi mồ hôi để điểm danh. Điểm đi điểm lại vẫn thiếu một người, cô đã nghĩ, chờ tên nhóc đi muộn kia đến, cô nhất định phải hung hăng phạt cậu. Đang trong mạch suy nghĩ, phía sau có tiếng người gọi: “Cô giáo.”

Xoay người ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái, thứ đầu tiên cô chú ý là nốt ruồi trên mặt cậu, sau đó mới hỏi: “Em tên gì?”

“Michael, Michael Pui, cô có thể gọi em là Mickey.”

Giọng cậu ôn hòa dễ nghe, nụ cười tự tin, thanh xuân bức người.

“Michael Pui.”

Cô mấp máy môi, gọi tên anh lần cuối trong cuộc đời này. Sau đó cô quyết định nhắm mắt lại, vĩnh viễn ở cùng anh.

Tiếng súng cách xa. Bị kích tới quá nhanh, một lúc sau Bạch Khả mới kịp cảm thấy thương tâm, thì nước mắt đã tự động rơi rồi. Gió mạnh thổi nước mắt theo khóe mắt trượt qua tai. Cô không ngừng ép bản thân phải trấn định, lại ép ra vô số hình ảnh của Belle và Mickey. Cô nắm chặt tay lái, ghen ngào nước mắt.

Đồng hoang đã đi qua, con đường cũ nát bình thản chờ phía trước. Phảng phất, cô nghe được Mickey nói: “Một luồng ánh sáng từ thiên đường hạ xuống, người đàn bà ở trong ánh sáng đó mỉm cười đưa tay cho người đàn ông.”

Cô lau khô nước mắt, cùng nói với anh: “Bọn họ nắm tay nhau, biến mất trong ánh sáng rực rỡ.”

Dưới ánh mặt trời, bảng mốc 66 hoen rì xẹt nhanh qua.

44. Chương 44: Cây Muôn Lặng (2)

Nhìn khóa cửa bị bắn nát, Đường Nhất Đình đã đoán được chuyện sắp sửa phát sinh.

Gerard thanh thoi tựa vào tường, miệng ngậm điếu xì gà. Anh ta giống như khán giả đang xem diễn, hết sức mong đợi vào tình tiết phát triển của vở kịch.

“Tại sao bất kể là chuyện gì cậu cũng thích chen chân vào thế.” Đường Nhất Đình không vui nói.

“Chúng ta ngưi tầm ngưi, mã tầm mã.” Gerard phả ra một ngụm khói nói, “Lấy việc phá hỏng chuyện của người khác làm trò vui.”

“Tôi làm việc thiếu đạo đức cũng có chừng mực hơn cậu.”

Âu phục còn chưa kịp thay, Đường Nhất Đình nhận áo vest Lê Tường đưa, nhìn ông ta một cái. Vẻ mặt Lê Tường vẫn bình tĩnh như nước, hoặc đó chỉ là sự lạnh nhạt sau khi ông ta đã hiểu rõ mọi việc.

Hơi ngẩng đầu lên, Đường Nhất Đình cố gắng học tập sự trấn định, bình tĩnh của Lê Tường. Trên con đường đi đến hậu viện, mỗi bước chân đều vững chắc.

Từ xa có thể nhìn thấy một bóng đen đang ngồi trên thềm gỗ từng ngoài hành lang. Anh ta dừng bước, cúi hai hạt nút trên cổ áo, để bản thân thuận lợi thở ra một hơi.

Những bông hoa đua nở dưới ánh trời chiều yên bình. Chiếc máy bay giấy rơi xuống khóm hoa mấy ngày hôm trước bị gió thổi bay, rũ cánh khe khẽ chớp động.

Anh ta khoác áo vest lên bộ quần áo phong phanh của Đường Nhất Đường, rồi ngồi bên cạnh anh.

“Hiếm khi thấy em chủ động tìm anh nói chuyện.” Anh ta nói xong liền ngẩng đầu lên, để nắng chiều chiếu trên mặt. Anh ta thích động tác này, thích cảm giác được tắm trong ánh mặt trời, điều này khiến anh ta cảm thấy an toàn.

Đường Nhất Đường quay đầu nhìn anh ta, khóe miệng thoáng mang theo ý cười, nói: “Ngày hôm qua Tần Thanh tìm được một quyển sách giới thiệu về hoa cỏ trong thư viện, nghe nói nước của hoa xa cúc có thể làm sạch da dưỡng nhan, dùng để pha trà có thể trị bệnh bao tử. Cô ấy có ngâm một bình cho em, rất thơm.”

“Phải không?” Đường Nhất Đình không quay đầu, anh ta nheo mắt nói, “Vây em đã từng ngửi được mùi thơm thật sự của hoa xa cúc chưa?”

“Anh đã ngửi qua.” Đường Nhất Đường dùng ngữ khí khẳng định.

“Ừ, anh từng nếm.” Đường Nhất Đình lại nhắm mắt nói, “Không ngọt chút nào, còn hơi đắng, giống như nhai trà, mùi vị khủng khiếp.”

“Nhưng anh vẫn kiên trì nhai rất nhiều.”

“Đúng.” Nhớ tới những chuyên diên rò trước đây, Đường Nhất Đình cười gật đầu, “Đúng, anh nhai rất nhiều, thế cho nên nhìn khóm hoa mới giống như bị người ta lấy đi một mảng. Sau đó anh bị tiêu chảy, chân bị mất cảm giác tận ba ngày vẫn chưa có lại. Lần đó khiến cả nhà đều sợ hãi, ngoại trừ ông già, ông ấy ước gì trong chúng ta có một đứa chết đi.”

Nghe Đường Nhất Đình nhắc tới cha, Đường Nhất Đường cố ý bỏ qua, nói: “Anh thề sẽ không bao giờ ăn nữa.”

“Em nhớ rất rõ.” Hai má phờ nểng mà nóng lên, Đường Nhất Đình cúi đầu. Người bên cạnh vẫn trầm mặc không nói. Anh ta thở dài, mỉm cười với anh: “Anh không ngờ em lại đoán được chân tướng nhanh như vậy. Thật sự khiến anh có chút trở tay không kịp.”

Trái ngược với Đường Nhất Đình trở tay không kịp, Đường Nhất Đường giờ phút này càng thêm bình tĩnh. Nguyên việc ba mẹ qua đời đã đủ đả kích anh, anh còn chưa kịp chất vấn bọn họ, thì mọi việc đã kết thúc. Thật giống như anh rời rạp hát, khi trở về cũng chỉ nhìn thấy trên sân khấu đã kéo màn che. Anh không thể trách bất kỳ ai, chỉ mang theo tiếc nuối mà bình tĩnh rời đi.

Nhưng tinh thần anh không sa sút, bởi vì tình huống khi đó rất đặc biệt, anh bị bệnh, còn có Bạch Khả. Tuy rằng thấp tinh thần hơn hai mươi năm qua sụp đổ, nhưng một cái khác đã được hình thành. Còn có cái gì đáng để dây dưa sao?

Nếu có, đó chính là cái án tử cuối cùng. Anh muốn nghe những người có liên quan tự mở miệng kể lại toàn bộ sự thật một lần, vì những đau khổ gần đây năm.

“Sau khi em được dẫn đi, anh phải ở bệnh viện mấy ngày?” Anh hỏi.

“Một tuần,” Đường Nhất Đình nói, “Mấy ngày đó, mỗi đêm anh đều nghe thấy mẹ khóc, ba luôn mắng mẹ, bắt bà coi như em đã chết, trước giờ chưa hề sinh ra em. Từ đó về sau, anh không thể bước đi. Tuy rằng chân đã sớm khôi phục tri giác. Anh thật sự bị cảm giác mang tội tra tấn đến tận, ra sức bắt người ta trồng các loại hoa xa cúc ở hậu viện, ra sức lấy lòng mẹ, thậm chí không tiếc mà bắt chước ngữ khí, thần thái và cách nói chuyện của em. Nhưng vô dụng. Cơ thể bà vốn không tốt, chưa được vài năm đã ngã bệnh. Ngày khai giảng đầu tiên ở trung học, bà qua đời. Cũng chính ngày đó, anh lại có thể đi được.”

“Nhưng không vì thế mà cảm giác có tội với em biến mất.....”

“Không hề, cảm tội lỗi chưa từng biến mất. Ngược lại, anh cảm thấy bản thân nên bị dày xuống mười tám tầng địa ngục. Vì không muốn bị mang đi, anh ăn cả gốc cây xa cù để mình bị trúng độc, anh giả vờ yếu ớt, giả vờ đáng thương. Anh quả thực hèn hạ.”

“Đừng quên lúc ấy anh mới bảy tuổi. Anh chỉ quá sợ hãi.”

Nói xong lời an ủi, ánh mắt anh từ chân Đường Nhất Đình rơi xuống mặt cỏ bên cạnh bậc thềm, lại từ mặt cỏ rơi xuống hàng rào cách bụi hoa và con đường nhỏ. Nhìn những bông hoa màu xanh này lâu ngày, anh cũng mệt mỏi.

“Anh đi được là bởi vì ngoài mẹ, trên đời này đã không còn ai cần anh cầu xin thương hại nữa. Có đôi khi anh nghĩ, nếu cho anh chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ ăn những bông hoa này sao?” Đường Nhất Đình thay đổi tư thế, giãn hai chân ra, anh ta cười nói, “Trước khi mẹ mất, đáp án của anh đều là khẳng định. Anh sẽ làm thế, anh không muốn bị mang đi. Cho dù luôn phải chịu cảm giác tội lỗi ép nghẹt.”

“Vậy vì sao lại hối hận?”

“Em cũng biết ba là người rất chuyên chế, ông ấy nắm toàn bộ tài chính, mọi việc lớn nhỏ đều phải tự mình can thiệp. Anh không có tự do để làm việc mình thích, mọi chuyện phải nghe sắp xếp của ông ấy. Mỗi lần anh không nghe theo ông, ông ấy sẽ lấy việc mẹ chết ra nói. Chắc em không tin, cho đến năm hai mươi lăm tuổi anh vẫn không thể độc lập về kinh tế. Anh sống tựa như con rối. Khi đó anh đặc biệt muốn biết, cuộc sống của em sẽ như thế nào.”

“Cuộc sống của em cũng không mấy dễ chịu.” Đường Nhất Đình nói.

Sau năm mười sáu tuổi, cha nuôi anh trở lại Trung Quốc, anh không lấy một phân tiền của họ, một mình lưu lại dốc sức làm việc. Các loại thói nát của xã hội anh gần như đều trải qua, bị phản bội, bị chèn ép, không có tiền, cũng đừng nói tới tự do, cuối cùng anh bán cả thiên phú của mình làm một thằng vũ nam thoát ỹ.

“Anh biết.” Đường Nhất Đình nói. Sau khi anh ta biết, cùng lúc tự mắng mình ích kỷ, lại không nhịn được mà theo dõi Đường Nhất Đình để lấy lại cân bằng. Bằng không, sự cực khổ, tra tấn về tâm lý khi anh ta lưu lại những năm đó, chẳng phải đều trở thành chuyện cười sao.

“Cho nên anh lấy cớ đến Colorado nghỉ phép, lén đến tiểu bang. Anh còn nhớ rõ câu lạc bộ tên ‘Naked’ kia, Anh trốn ở một góc nhìn em. Em từng xem qua màn biểu diễn của mình trên sân khấu chưa? Anh muốn nói với em, lúc đó thật sự là hào quang bắn ra bốn phía, rất diễm lệ. Lúc ấy anh đã nghĩ, à, thì ra em sẽ lớn lên như thế này. Em có biết, cho dù chúng ta là sinh đôi, thậm chí đến cái bớt trên người cũng giống nhau, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy em trên sân khấu, anh vẫn thấy ngạc nhiên như lần đầu tiên gặp nhau vậy. Trước khi em cởi quần, anh đã đi ra cửa sau. Biết em còn sống là được rồi. Trước khi ông già chết, cuộc đời của chúng ta chỉ có thể là hai đường thẳng song song.”

“Vậy tại sao về sau, anh lại chụp những tấm ảnh này?”

“Những tấm này.....” Đường Nhất Đình cười khổ, ý là anh ta cũng không biết. Anh ta chỉ có thể nói: “Một ý niệm.”

Cuộc đời là biển cả, muôn vàn biến hóa, có bao nhiêu việc không phải từ một ý niệm mà đúc thành. Một ý niệm về sự tham lam, Judas phản bội Jesus; Một ý niệm về sự phẫn nộ, cuộc thập tự chinh Jerusalem. Trong thần thoại Trung Quốc, nhân loại được sinh ra bởi ý niệm về sự cô quạnh của Nữ Oa.

Cho nên cái gì là cảnh còn người mất, cái gì là bãi bể nương dâu, chẳng qua chỉ là hàng ngàn hàng vạn những ý niệm thoáng qua mà thành.

“Lúc đi, anh nhìn thấy một cô gái ngồi xổm trước cửa câu lạc bộ. Cô ấy đuổi theo anh từ Colorado đến tiểu bang, lại cứ tưởng anh không biết.” Trong giọng nói của Đường Nhất Đình có hơn vài phần thoải mái, “Khi đó anh đột nhiên ra một ý niệm trong đầu: Nếu cô ấy xem em là anh, sẽ thế nào?”

“Thì ra là thật,” Đường Nhất Đình nói, “Em cứ nghĩ cô ấy nói chuyện mười đô ra để lừa em, cứ nghĩ cô ấy là người đàn bà rất có tâm cơ. Bởi vì như vậy, nên vừa mới bắt đầu em đã đối xử với cô ấy rất tệ, cả ngày chế giễu cô ấy nhục mạ cô ấy. Không ngờ mười đô kia là anh cho cô ấy.”

“Đúng vậy, từ trước tới nay anh đều có thói quen cho tiền những kẻ ăn xin đầu đường. Thế nào lại khéo như vậy, đúng lúc gặp được cô ấy. Mà cô ấy lại vừa khéo là một người như thế, liều lĩnh theo anh, không, là theo em. Anh rất hiếu kỳ muốn xem cô ấy sẽ gây cho em những biến động gì, liền phái người điều tra hai đứa. Mặt khác cũng âm thầm bảo vệ em, để tránh việc hành tung của em bị ông già phát hiện. Anh còn gián tiếp giới thiệu việc làm cho em một lần, chính là lần làm người mẫu đó, không ngờ chứ.”

Anh ta khoe ra nụ cười, tiếp tục nói: “Dưới sự giám thị của ông già, anh cũng chỉ có thể làm như vậy. Về sau ông ấy gặp việc ngoài ý muốn, anh rất bận nên không thể đến ‘Naked’. Lúc quay lại mới biết em thiếu chút nữa chết trong tay tên khốn Paul Sutter.”

“Anh chỉ vì bận lo tang lễ mới không thể đến ‘naked’? Ông già chết cũng thật đúng lúc. Nếu em nhớ không nhầm, là tai nạn xe cộ?”

“Đã chết, chính là đã chết.”

Đến lúc này, Đường Nhất Đình mới dừng nói. Đường Nhất Đường như vậy anh ta cũng đoán trước được, ánh mắt không mang theo chút độ ám nhìn chăm chú vào anh ta. Anh ta biết anh đang đợi, bởi vì phần quan trọng nhất là những lời tiếp theo đây.

Giờ này phút này, anh ta không thể không nói tiếp: “Người anh phái đi điều tra cứ cách vài ngày sẽ gửi ảnh chụp của hai đứa đến. Thời gian đó, anh cứ như vậy, mỗi ngày nhìn hai đứa hỉ nộ ái ố. Không biết từ lúc nào, anh bắt đầu không thể phân biệt người đàn ông trong ảnh kia là ai. Thậm chí anh còn có một loại ảo giác, dường như người cứu cô ấy từ trong mây mù là anh, người tử nạn trong công viên với cô ấy là anh, nhìn cô ấy cười, nghe cô ấy nói, không hề phong độ mà cãi nhau với cô ấy, tất cả đều là anh!”

Anh ta bật cười. Nếu có thể anh ta tình nguyện không động vào cái ý niệm trong đầu kia, đáng tiếc hồi hận cũng đã muộn.

“Những thứ đầy hứa hẹn đều như ảo ảnh trong mơ.” Đường Nhất Đường nghĩ đến một câu kinh Phật.

“Có ý gì?”

“Tất cả sự vật nào đó đều là nhờ nhân duyên mà tạo thành, tựa như giấc mộng nào đó, tựa như biển ảo nào đó, không thật giống như bọt nước và bóng đổ.”

“Ảo ảnh trong mơ.....” Đường Nhất Đình còn thật sự suy nghĩ một lúc mới nói, “Em đang châm chọc anh.” Trên mặt anh ta hiện ra thần sắc bị thương, hét lên: “Em dựa vào cái gì mà châm chọc anh! Bởi vì em và anh cùng yêu một người? Hừ, nói trắng ra, người anh yêu chỉ là một cô bé trong ảnh.”

“Không, em châm chọc chính là tính người.” Đường Nhất Đường nói một câu sắc bén. “Đừng nói sang chuyện khác, để em thay anh nói cho xong đi. Thật ra cảm giác tội lỗi của anh đối với em vẫn rất sâu. Hơn nữa, về sau em lại liên tiếp gặp phải đủ chuyện ngoài ý muốn, cảm giác tội lỗi của anh đã đến tình trạng không thể chịu đựng được. Trừ phi tự tay anh tạo cho em một cuộc sống hoàn mỹ, bằng không cả đời anh đều bị giày vò. Nhưng một khi đã liên quan tới tình cảm thì không thể rõ ràng một là một, hai là hai được. Anh tỏ ra chán ghét Bạch Khả căn bản là vì che giấu việc anh thật sự yêu cô ấy. Anh vô cùng mâu thuẫn, bởi vì anh muốn cho em hạnh phúc, cũng đồng thời muốn cướp những thứ vốn thuộc về em một lần nữa. Ha ha, Đường Nhất Đình, đây là tính người!”

Nói đến chỗ kích động, anh bắt lấy áo anh ta, một quyền đâm anh ta ngã ngửa.

Đường Nhất Đình đứng lên, lại bị một quyền đánh trúng khóe miệng. Trước khi một quyền nữa hạ xuống, anh ta bắt lấy cổ tay Đường Nhất Đường thuận thể đẩy anh ra. Thừa lúc anh sắp ngã, anh ta lau máu trên khóe miệng, bỏ nhào qua, túm áo anh, đỏ mắt nói: “Cô ấy vốn nên là của anh!”

Nếu anh bắt chuyện với cô trên xe lửa, nếu anh dẫn cô đi lúc cô chờ ở trước cửa câu lạc bộ, thì bây giờ mọi việc sẽ không trở thành như vậy. Nó sẽ chỉ là một câu chuyện tình yêu buồn của một công tử nhà giàu với một cô gái nhà nghèo, làm gì có chuyện của Đường Nhất Đường cậu.

“Anh cứ mở miệng là nói những điều ngu ngốc, đời người không thể có lại một lần nữa.”

Đường Nhất Đường dùng sức đá văng anh ta, đứng lên, muốn đá một cước nữa lại bị anh ta tránh được. Bọn họ xâu xé, đánh đấm, lăn tăn đến bụi hoa. Bao đóa hoa vô tội bị đè dưới thân, ị vào trong bùn. Những

thứ tốt đẹp này có được đều dựa vào những việc làm giả dối, nghiền nát những tâm nguyện chất chứa nhiều năm. Vô số đóa hoa, dính mồ hôi và máu, đổ nghiêng.

“A!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của người phụ nữ, tiếng kêu đột ngột dừng lại.

Bọn họ cùng lúc dừng tay, thở hổn hển nhìn về phía hành lang.

Miệng Tần Thanh bị Gerard bịt lại, anh ta giao cô cho Lê Tường đang đứng phía sau. Lê Tường mang theo cô rời đi, lúc đi đến phòng khách liền trầm giọng nói với cô: “Quay về đi. Cô là một người thông minh.” Tần Thanh gật đầu. Cô đi ngang qua chỗ này là muốn hỏi Đường Nhất Đường xem hiệu quả của trà hoa cúc như thế nào, trùng hợp lại nghe được ân oán của hai anh em, cô không muốn như thế, chỉ vì vận khí không tốt.

Chờ Tần Thanh rời đi, Gerard đứng trên hành lang, nhảy một cái ngã vào giữa hai người đàn ông trong bụi hoa nói: “Các vị tiên sinh, nói cho hai ngài một tin tốt. Kỵ sĩ của hai ngài.....” Anh ta dùng tay chỉ trái chỉ phải, chân chờ nói: “A, trên mặt hai cậu đều dính màu, tôi tạm thời không thể phân biệt được hai cậu, tóm lại là kỵ sĩ của hai cậu đã bình an thông qua cửa thứ nhất. Chúc mừng.”

Sau khi báo lại một câu, anh ta để hai người mặt mũi tèm lem lại hậu viện, bắt đầu chuẩn bị cửa thứ hai. Anh ta không nói cho bọn họ biết, thật ra ở cửa thứ nhất, có hai mạng người bị chết oan.

“Đây không tính là tin tốt gì.” Đường Nhất Đình đảo mắt.

Đường Nhất Đường thở dốc từng hơi, mùi hoa xa cúc theo bốn phương tám hướng tiến vào trong phổi. Trong lòng bàn tay là xúc cảm mềm nhẵn của hoa, bầu trời trên đỉnh đầu là một màu xanh thẫm, tựa như trái tim anh giờ phút này, trong xanh không một gợn mây.

“Làn gió Nam thổi luồng hơi lạnh, chim dạ oanh hót tiếng nỉ non, hoa dưới trăng đi vào cõi mộng, chỉ còn hương đêm tỏa ra mùi thơm ngát.....” Đường Nhất Đình chịu đựng đau đớn nơi khoe miệng khe hát. Hát vài câu, lại còn cười rộ lên.

Nhìn lồng ngực chuyển động thấp thoáng của anh ta, Đường Nhất Đường hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Ha ha, anh nghĩ đến lần đầu tiên chạm vào cô ấy,” Đường Nhất Đình nói, “Là chạm. Khi đó anh nghĩ nhóm của em đều ở bệnh viện, nên muốn đi xem nơi em ở. Không nghĩ tới cô ấy lại đang ở nhà. Không biết là do cô ấy quá mệt hay là thế nào, nhìn thấy anh lại tưởng đang nằm mơ, bổ nhào vào người anh, hết sớ lại hôn, sau đó nói nhầm một hồi, lại còn hát. Anh phải vỗ về một lúc lâu cô ấy mới ngủ. Anh ôm cô ấy, đã nghĩ đến bốn chữ: Ôn hương nhuyễn ngọc.”

“Em cũng nghĩ đến bốn chữ,” Đường Nhất Đường dừng một chút rồi nói, “Trộm hương cắp ngọc.” Anh nắm lên một đống hoa, ném tới mặt Đường Nhất Đình.

Đường Nhất Đình nhặt một bông lên bỏ vào trong miệng nhai nhai rồi nói: “Mùi vị không hề thay đổi.”

Đường Nhất Đường cũng thử cắn một miếng, liền nhanh chóng nhổ ra nói: “Thế này mà anh lại có thể ăn một lúc nhiều như vậy.”

“Khi đó còn nhỏ, không có cách khác.” Đường Nhất Đình thở dài, “Con người thật sự là loại động vật rất đáng kinh ngạc. Nếu chúng ta là một bầy sói hoặc là sư tử, sư tử mẹ chắc chắn sẽ bảo vệ đứa con khỏe mạnh trước. Nhưng con người lại không giống vậy, bọn họ thì ngược lại càng không nỡ bỏ những đứa yếu ớt.”

Khuôn mặt mẹ hiện ra trên màn trời xanh thẫm, trong đầu Đường Nhất Đường đều là nụ cười của bà.

Nhắm mắt lại, anh giữ hồi ức về mẹ chôn sâu trong tim.

45. Chương 45: Cây Muối Lặng (3)

“Anh cảm thấy đáng sao?”

“Không biết có đáng hay không, nhưng không hối hận.”

Người đàn ông nói không hối hận đã mang theo người phụ nữ anh ta yêu về vùng Canaan truyền thuyết.

Chỉ còn lại một mình cô tự lái xe, vẫn đang vùng vẫy trong hành trình tìm kiếm.

Quốc lộ 66 hoang vắng hơn cô tưởng. Không phải hoang vu vì không có gì, mà là loại cảnh còn người mất sau khi sự phồn hoa bị suy thoái.

Trạm xăng dầu kiểu cũ, khách sạn bằng gỗ với lớp sơn đã phai. Đèn neon trước cửa khách sạn mang vẻ ảm đảm, có thể nhìn thấy cả lớp bụi mỏng.

Mặt đường đã nhiều năm không được tu sửa rất xóc nảy, cô sử dụng tất cả khả năng mình có để ứng phó, đến tận Kansas mới gặp đoạn đường đẹp hơn chút. Cô không dám lơ là, bởi vì trời đã tối, mà những căn nhà ven đường trong trấn nhỏ này đều bị bỏ hoang.

Nhìn một loạt bãi đỗ xe trước những quán rượu san sát nhau, nơi này chắc đã từng là nơi bận rộn nhưng hưng thịnh. Thế mà bây giờ, nó lại giống như một con rối mặc trang phục lộng lẫy bị lãng quên ở một góc rạp hát, linh kiện đã rỉ sắt, khuôn mặt trang điểm đẹp để dính đầy tro bụi.

Mà cô giống như lạc vào một sân chơi khổng lồ bị phá bỏ, công trình kiến trúc đồ sộ yên tĩnh ẩn mình trong bóng tối, phẳng phất ngay sau đó sẽ có một thằng hề quái đản nhảy ra. Hoặc khoảnh khắc tiếp theo, bánh xe đu quay đột nhiên rù rì chuyển động.

Cô biết tất cả đều là mình tưởng tượng ra, để phân tán sự chú ý cô mở máy phát nhạc lên. Giọng hát của siêu sao thế kỷ tạo ra bầu không khí sôi nổi giả tạo. Cô đánh nhịp theo âm nhạc, không ngừng thôi miên chính mình, giả vờ như mỗi nơi xe cô chạy qua, cầu vồng ngũ sắc nơi đó sẽ dần dần sáng lên. Trước cửa quán rượu có một cậu bé người da đen đang ca hát. Ngồi trong xe thấy những nông dân gặp cảnh hạn hán, bọn họ muốn dẫn cả nhà đến phía Tây đất vàng. Mà Elvis đang cưỡi một chiếc Harley-Davidson đi song song với cô, anh ta mặc áo da màu đỏ có tua rua, vẫy tay với cô, nhắc đầu xe, lướt đi.

Ánh sáng của những ngọn đèn nhiều màu sắc chớp động trên khuôn mặt, cô đặt mình vào những năm năm mươi, thoải mái thanh thản, vừa lắc lư cơ thể vừa hát theo nhạc: “Annie, are you ok? So, Annie are you ok? Are you ok, Annie? Annie, are you ok?”

“Yes, I’m ok.” Cô tự hỏi tự đáp.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng người lao ra trước đèn pha, cô kêu một tiếng sợ hãi, giẫm lên phanh. Trong chớp mắt, toàn bộ ảo cảnh đều biến mất.

Cô ngồi yên vài giây mới lấy lại tinh thần, vội vàng xuống xe xem xét.

Trước ngọn đèn pha, cô thấy một cậu bé mặc bộ quần áo trắng ngồi dưới đất xoa mắt cá chân.

“Em không sao chứ?” Cô ngồi xổm bên cạnh cậu hỏi.

Cậu bé ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô không nói gì. Dưới ngọn đèn hé ra gương mặt Châu Á điển hình. Cô vui sướng hỏi: “Em là người Trung Quốc?” Cậu bé ừ một tiếng từ trong lỗ mũi. Cô nâng cậu dậy nói: “Em trai, chị đưa em về nhà nhé, đã trễ thế này không an toàn.”

“Nói ai vậy? Ai là em trai?” Đến bây giờ cậu bé mới nói một câu đầy đủ.

“Em chứ ai. Không lên xe sao?” Bạch Khả không thể nhận ra mức độ nghiêm trọng trong lời nói của cô.

Cậu bé đứng ngoài cửa xe, nói thầm một câu gì đó mới ngồi vào trong, dùng sức đóng sầm cửa xe.

“Nhà em ở đâu?” Bạch Khả hỏi. Người bên cạnh vẫn không trả lời, cô lại hỏi lần nữa: “Em ở gần đây à?”

“Hả? À, nhà tôi ở phía trước, thành phố Tulsa, đi dọc theo đường này nửa giờ là tới.” Cậu bé nói.

“Đừng căng thẳng, chị không phải người xấu.”

“Her.”

Cậu bé nhìn qua, nghĩ thầm muốn làm người xấu cũng phải có thiên phú. Cậu không nói lời nào chẳng qua là vì quá phần khích. Cậu lại có thể gặp được kỳ sĩ Hoa Hồng trong truyền thuyết, còn ngồi trong xe cô ta, cảm giác này rất kỳ diệu.

Lúc cậu đang tự hỏi, thì Bạch Khả đang nhìn mặt bên của cậu, không phát hiện “Hạt giống” mà Mickey nói. Khe khẽ thở dài, cô nhìn ra đường trước hỏi: “Hi, chị gọi là Bạch Khả, em tên gì?”

“Bạch Trùng Dương.” Cậu bé hàm hồ nói.

“Bạch Hồng Tửu*?” Bạch Khả liếc mắt nhìn cậu nói, “Tên rất đặc biệt.”

(* Phát âm của Trùng Dương: : chong2 jiu3 gần giống với Hồng Tửu: : hong2 jiu3)

“Là Trùng Dương không phải Hồng Tửu,” Cậu bé bực bội giải thích, “Trùng Dương là song cửu, chính là, là ý viên mãn chị hiểu không.”

“Vậy tại sao không trực tiếp gọi là Bạch Viên Mãn.”

“Bạch Viên Mãn!” Cậu bé không ngờ lại có người dùng cái tên quê mùa như vậy để gọi cậu. “Quên đi, với chỉ số thông minh của chị có nói cũng không hiểu được.”

Cậu bé nhìn ra ngoài cửa xe, đối với cái tên “Trầm Trùng Dương” của cậu, cậu cũng không phải quá vừa lòng, nghĩ lại vẫn không bằng gọi là Trầm Hồng Tửu.

“Là đây sao, Hồng Tửu?” Bạch Khả giảm tốc độ hỏi.

Về mặt Trầm Trùng Dương mất hứng, trong lòng cũng rất bất mãn, chỉ vào phía trước nói: “Chạy lên chút nữa, cổng bên phải có cây ô liu chính là nhà tôi.”

Dừng xe lại, Bạch Khả mỉm cười với Trầm Trùng Dương. Trầm Trùng Dương nhìn cô, mặt không chút thay đổi. Đợi một chập, Bạch Khả hỏi: “Em không xuống xe sao?”

“Chị không vào ngồi chút hả?” Trầm Trùng Dương nói.

“Việc này.....”

“Đã muốn thế này rồi, dù sao chị cũng phải tìm khách sạn, không bằng ở lại nhà tôi đi. Yên tâm, mọi người đều là người Trung Quốc, tôi sẽ không hại chị.”

Nghe cậu nói như vậy, Bạch Khả động tâm. Cô tìm chỗ trống đỗ xe, đi theo Trầm Trùng Dương vào căn nhà dưới lầu.

Mở cửa là một người đàn bà Trung Quốc cao gầy. Bà ta vừa thấy Trầm Trùng Dương, liền vô cùng nhiệt tình mời cậu vào, giống như bọn họ tới làm khách.

Trong phòng cũng không rộng lắm, một bộ sofa và nhiều hơn một cái tủ âm tường đã khiến căn phòng chật ních. Chủ nhà dường như không biết cách thiết kế không gian, trên vách tường treo đầy những bức ảnh lớn nhỏ, làm cho phòng khách chật hẹp càng thêm bừa bộn.

Bạch Khả nhìn bức ảnh mà sững sờ, người đàn bà hỏi cô có uống trà được không, cô đáp lại không được.

Người đàn bà theo tầm mắt của cô nhìn về phía vách tường, cười nói: “Đó là chồng tôi. Ông ấy đã qua đời được mấy năm rồi. Mỗi ngày tôi đều cùng con tôi nhìn mấy bức ảnh này để hoài niệm về ông ấy.”

Bạch Khả thoáng đứng lên, giống như bị bức tường mê hoặc. Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt người đàn ông trong ảnh, lại thu tay về xoa xoa cằm mình, đau đớn chân thật khiến nước mắt cô chảy ra.

Cô đỡ tường giọng run run nói: “Cô ơi, xin hỏi chú tên là gì ạ?”

“Ông ấy tên là Bạch Kiến Quốc.” Người đàn bà nói.

“Bạch Kiến Quốc!” Bạch Khả che miệng lại, giọt lệ nóng bỏng rơi trên mu bàn tay.

“Làm sao vậy, đây là?” Người đàn bà cười, làm ra kiểu không biết nên an ủi thế nào.

“Ông ấy là..... Ba cháu.” Bạch Khả khóc nói.

Biểu tình của người đàn bà thay đổi giữa khiếp sợ và lúc buồn lúc vui. Bà ta nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Khả nói: “Đây thật sự là ý của Thượng Đế.”

“Như vậy, em là em trai của chị? Em trai ruột?” Bạch Khả nhìn Trầm Trùng Dương.

Trầm Trùng Dương đi tới, tư thế cứng ngắc ôm lấy cô.

Vốn nghĩ rằng trên đời này ngoài Đường Nhất Đường ra, cô đã không còn vương bận khác. Chúa ban ơn, cô lại có thể gặp người thân của mình, bọn họ có huyết thống thật sự.

Căn cứ vào lời người đàn bà kia, bà ta họ Trần tên là Trần Mẫn. Khi đó Bạch Kiến Quốc nghĩ rằng Bạch Khả và mẹ cô đã chết. Tin tức trong nước bị phong bế, không thể kiểm chứng. Vì để lấy được thẻ xanh, ông và Trần Mẫn giả kết hôn. Một lần ngoài ý muốn, bọn họ có quan hệ, cũng có đứa con, cứ như vậy mà cùng nhau chung sống. Không quá vài năm, Bạch Kiến Quốc chết trong một vụ sập cầu. Trần Mẫn không tái hôn, tự mình nuôi con lớn lên.

Nghe được việc ba kết hôn với người đàn bà khác, Bạch Khả hơi mất tự nhiên. Nhưng lại nghĩ đến người đã đi rồi, Trần Mẫn mang theo con nhỏ cũng không dễ dàng, nên không so đo nữa. Trần Mẫn mời cô ở lại, mọi người cũng coi như là người một nhà. Cô nói có chuyện muốn đến Texas tìm người, Trần Mẫn khuyên cô, đàn ông đều là người không đáng tin, nói không chừng chồng cô đã có người đàn bà khác. Bạch Khả không tin, kiên trì muốn lên đường.

Là Trầm Trùng Dương giữ cô lại. Là em trai duy nhất của cô, cậu thỉnh cầu cô ở lại đây vài ngày, từ từ hiểu nhau, gây dựng cảm tình.

Buổi tối đầu tiên cô ở lại, cô mơ thấy mẹ, mơ mẹ và ba cùng đứng với nhau. Nhiều năm qua, cô vẫn cảm thấy mẹ đang ở bên cạnh. Bây giờ, mẹ còn dẫn theo ba cùng đến.

Cô từ từ nhắm hai mắt, mỉm cười.

Nụ cười này ở trong mắt người đứng ngoài cửa lại cực kỳ ngu ngốc.

“Bà diễn không tệ.” Trầm Trùng Dương nói với Trần Mẫn đang đứng sau.

“Tôi từng tốt nghiệp học viện sân khấu điện ảnh đấy. Được rồi tiểu thiếu gia à, nhớ gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của tôi, ngủ ngon.” Trần Mẫn gấp dài đi vào phòng.

Trầm Trùng Dương đóng cửa phòng cho Bạch Khả, đi đến phòng khách cầm lấy điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, người bên kia nói: “Cô ta thế nào?”

Cậu không hề nghĩ ngợi nói: “Rất dễ lừa.”

“Đừng xem thường cô ta.”

“Nếu tôi lừa cô ta đến đúng vào ngày 4 tháng 7, đừng quên anh đã đáp ứng mua máy tính cho tôi.”

“Không thành vấn đề.”

Đạt được cam đoan của người đàn ông kia, cậu gác điện thoại.

Ánh trăng chiếu vào phòng khách yên tĩnh, người đàn ông trong ảnh trên tường lặng yên nhìn mọi việc trước mắt. Trầm Trùng Dương nhìn thẳng vào ông ta thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Ba? Mẹ? Chị?”

Cách xưng hô này với cậu mà nói thì quá xa lạ.

Sáng sớm hôm sau, cậu mơ mơ màng màng xuống giường. Trong lúc nhất thời quên mất mình đang ở đâu. Lúc ngang qua phòng bếp, nhìn thấy Bạch Khả đang đứng gập người trước bàn, không biết đang làm cái gì. Đối với người đàn bà này, cậu luôn có loại cảm giác quen thuộc đến kỳ diệu, đặc biệt khi cô gọi cậu là Hồng Tầu. Có lẽ vì cậu đã sớm đọc hết tài liệu về cô, cũng có lẽ là vì bề ngoài của cô đúng là loại cậu thích.

“Chị đang làm gì đó?” Cậu đến bên cạnh cô hỏi.

“A, em dậy rồi sao. Chị làm bữa sáng ọi người.” Cô nói xong, lại cúi đầu xuống, một lát sau mới nói: “Chị đang nghe chúng hát.”

“Ai? Ai đang hát?” Cậu cúi người sang, nhìn thấy cô để tai vào một cái ly thủy tinh trong suốt. Trong ly là chất lỏng màu nâu, một đám bọt khí li ti từ từ nổi lên.

“Em nghe xem.” Cô đưa cái ly đến gần mặt cậu.

Cậu nghe theo, phát hiện trong ly là coca. Dưới sự thúc giục của cô, cậu đưa lỗ tai tới gần miệng ly, nghĩ thầm vì sao cậu phải cùng cô làm chuyện ngây thơ này chứ. Nghe được một lúc, cậu bắt đầu hiểu Bạch Khả đang nói gì. Trong ly như có cả một thế giới. Giống như chúng ta nhìn những hạt bụi lửng lơ bay lượn trong nắng sớm, bạn sẽ tò mò, có phải mỗi một hạt đều có một sinh mệnh hay không? Lúc chúng bay lượn có trao đổi với nhau hay không? Mà trong cái ly dưới tai cậu, đúng là có âm thanh nho nhỏ của đám bọt khí đang lặn lên bay lên.

Nghe còn rất thú vị. Cậu bắt giác cong khóe miệng, lập tức ý thức được bản thân có bao nhiêu ngốc nghếch, lập tức buông cái ly ra nói: “Vô vị.”

Bạch Khả nằm bò trên bàn nhìn cái ly nói: “Lần đầu tiên uống coca là ở trên thuyền. Chị và mẹ đều không biết đây là cái gì, liền đổ nó vào trong một cái ly để nghiên cứu. Đầu tiên là nhìn, sau đó nghe. Lúc nghe xong rồi, bọn chị còn tưởng đó là chất lỏng đồ chơi.”

Trên mặt cô đều là vẻ hoài niệm, điều này khiến cậu cảm thấy sự ám áp khó hiểu.

Trần Mẫn đứng ở cạnh cửa hồi lâu nhìn một màn này, nhìn không được mà mỉm cười, cười xong mới phản ứng lại, thầm than bản thân quá nhập tâm vào vai diễn. Lúc đang muốn rời đi, thì câu nói của Bạch Khả khiến bà ta phải dừng lại. Bà ta nghe được cô nói: “Hong Tửu, em nhất định phải nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây ở bên dì, bằng không em sẽ hối hận.”

Nếu con gái bà ta cũng có thể nghĩ như vậy, thì thật tốt.

Ngày lại ngày, bọn họ cùng chung sống đã được nửa tháng. Mỗi ngày được bắt đầu bằng bữa sáng của Bạch Khả, và kết thúc bằng bữa tối của Trần Mẫn. Hai người đàn bà ở chung rất hòa hợp, thỉnh thoảng lại hợp tác để ức hiếp người đàn ông duy nhất trong nhà.

Lúc bắt đầu thì xấu hổ sau lại thấy thích thú, đã lâu rồi Trầm Trùng Dương không còn được thể nghiệm loại ám áp của gia đình. Bởi vì một tai nạn ngoài ý muốn, cậu từ chối tiếp xúc với cha mẹ đã được sáu năm.

Đó là một lần động đất, cậu và vài người không quen biết bị đá đè. Sau khi cha mẹ cậu tới không phải cứu cậu trước, ngược lại đến lúc cuối mới lo lắng đến sự sống chết của cậu. Từ đó về sau, cậu đối với bọn họ không hề tín nhiệm. Những năm gần đây đều tự sống cuộc sống của riêng mình.

Cậu mới mười sáu tuổi, lại cảm nhận được sự cô độc không ứng với lứa tuổi của mình.

Cho nên cậu tham gia trò chơi hoang đường này, trên danh nghĩa vì chiếc máy tính để bàn. Thực tế, là muốn từ chỗ cô để có chút thay đổi.

Không ai nhìn ra ý tưởng thật sự của cậu, vẻ ngoài nổi loạn mở ra khoảng cách tâm lý và tuổi tác của cậu. Mười sáu tuổi là độ tuổi tinh tế cỡ nào, vừa học cách giữ mình lại bắt đầu bắt mắt với bản thân, gặp được cơ hội dù sao cũng muốn thay đổi, bắt đầu dĩ là bọn cậu xấu hổ với việc biểu đạt, nên kết quả bị người khác hiểu lầm.

“Hong Tửu, dì bảo chúng ta cùng đi mua đồ.” Bạch Khả mang theo túi, vô cùng thân thiết kéo cánh tay cậu.

Suy nghĩ bị cắt ngang, cậu ghét bỏ rút tay ra. Một câu cũng không nói đã đi tới cửa thay giày.

Trên đường đi chợ, Bạch Khả nhìn thấy một chiếc xe chạy qua, lơ đãng nói ra chuyện muốn đến Texas, cậu lập tức châm chọc cô: “Chị ở đây lo lắng không yên muốn đi tìm anh ta, nói không chừng anh ta đã sớm quên chị rồi.”

“Gần đây chị luôn mơ thấy mẹ, mẹ nói mẹ tìm được ba rồi.” Bạch Khả buồn cười, “Cho nên chị nghĩ, chị nhất định cũng có thể tìm được anh ấy. Sau khi tìm được anh ấy sẽ cùng anh ấy quay lại đây tìm em. Em ở nhà phải chăm sóc dì thật tốt, đừng suốt ngày ôm máy chơi game.”

“Những lời này là chị nói với tôi sao? Chị nghĩ chị là ai vậy?” Cậu khinh thường nói.

“Chị là chị gái em.” Bạch Khả nghiêm túc nói.

Cậu đang muốn phản bác thì cô đột nhiên giữ chặt tay cậu, đi vào một quầy tạp hoá.

Trong quầy bày một giỏ trúc rất lớn, bên trong là cúc áo đủ mọi màu sắc. Mặc dù kiểu dáng không mới mẻ độc đáo, nhưng điều đặc biệt là trên mỗi hạt cúc đều in một câu đơn giản.

“Wow, giống như rút thăm trong chùa.” Bạch Khả tán thưởng, lập tức đưa tay với vào trong đồng cúc áo, nhắm mắt lại bốc một hạt. Giơ hạt cúc lên, cô đọc câu in trên mặt: “Đời người không gì hơn cái này, một vở hài kịch.”

Câu này không phải lời chúc phúc cũng không phải câu châm ngôn. Bạch Khả suy nghĩ một lúc, liền nhanh chóng bỏ qua. Đối với những thứ vượt quá phạm vi lý giải của cô thường thường sẽ không quấy nhiễu cô nhiều, quay sang cười hì hì với người bên cạnh đang mang về mặt đồ dẫn nói: “Em cũng bốc một hạt đi.”

Làm ra vẻ không kiên nhẫn, cậu tùy ý bốc một hạt ở trong góc.

“Viết cái gì vậy?” Bạch Khả vội vàng kiểm tra chân muốn nhìn câu nói in trên mặt.

Cậu thờ ơ ném hạt cúc cho cô, cầm lấy túi đồ rời đi. Cô thanh toán tiền, đi theo phía sau cậu, nghiên cứu câu nói trên hạt nút: Bạn gặp được, chắc chắn rất tốt.

Điều khiến cô vui vẻ là lần này cô đọc hiểu.

“Đây là một câu chúc phúc,” Cô chạy đến trước mặt cậu nói, “Ý là cầu chúc cho em trong cuộc sống sau này, những người, những việc gặp được đều chân thành và thiện ý.”

“Tôi biết tiếng Trung. Chị tránh ra đi.” Cậu đẩy cô đang chắn đường ra.

Trong lúc đẩy tay, không cẩn thận đụng phải người đi ngang qua.

“A.” Người nọ bị đau kêu một tiếng, che nửa bên mặt, hung tợn nhìn bọn họ nói: “Không có mắt phải không, heo Trung Quốc?” Vài người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ theo phong cách punk, bạn bè của hắn cũng đã theo kịp.

“Thật xin lỗi.” Bạch Khả vừa giải thích vừa kéo Trầm Trùng Dương đang muốn tiến lên cãi nhau.

“Muốn xin lỗi? Vậy thì bồi thường đi, tiểu thư à.”

Một đám người vây quanh bọn họ.

“Chúng tôi mới mua đồ xong nên không còn nhiều tiền thừa, chỗ này mấy anh cầm đi.” Bạch Khả đưa tất cả những thứ bọn họ mua cho người đàn ông kia.

Người đàn ông kia thấy bộ dạng của bọn cô không giống kẻ có tiền, nên hùng hống hổ hổ nhận lấy đồ ném cho người đứng sau.

Trầm Trùng Dương giơ nắm đấm liền bị Bạch Khả giữ lại. Cô dùng ánh mắt thành khẩn yên cầu cậu nhịn cơn giận xuống. Trong cái chớp mắt lại thay đổi sắc mặt, sột sột kêu một tiếng, nước mắt cũng chảy ra.

Tên đầu xỏ đã đi xa, thì ra lúc hắn đi ngang qua đã vươn một tay xâm phạm cô.

Quả đấm vừa mới buông xuống lại giơ lên, Trầm Trùng Dương muốn đuổi theo nhưng thất lưng đã bị người ta ôm lấy.

“Đừng, đừng đi, em đánh không lại bọn chúng.” Bạch Khả dùng hết sức ngăn cậu lại.

Cậu dùng lực đẩy Bạch Khả ra để đuổi theo. Nhưng lúc đó, đám đàn ông kia đã không còn thấy bóng dáng. Cậu nhụt chí quay trở lại, đập một cước thật mạnh lên cây cột đèn.

“Chị sao vậy.....” Cậu quay đầu muốn mắng cô nhất gan, lại thấy cô đang cười, nước mắt nơi khóe mắt còn chưa kịp khô.

“Hi.” Cô mở lòng bàn tay.

Hạt cúc có câu chúc phúc bình yên nằm trên lòng bàn tay.

Cậu chỉ cảm thấy tim thắt lại.

46. Chương 46: Cây Muôn Lặng (4)

Có phải bên trong có một bàn tay vô hình của số phận đang thao túng hay không? Khi anh phát hiện ra cô đang ngồi ở hàng ghế trước nhìn lên anh, anh đã kiềm nén cái ham muốn được nói chuyện với cô. Khi anh đi qua trước cửa tòa nhà màu hồng phấn, anh đã đẩy anh ra khỏi tầm mắt cô. Khoảnh khắc lúc xoay người, ý niệm trong đầu đã khiến anh vạn kiếp bất phục.

Khi chúng ta tự tay vứt bỏ cuộc sống mà rõ ràng ta vẫn còn đất diễn, sẽ có cảm giác gì? Bạn xúc động, khát khao, nhưng chỉ có thể đứng trước gương trông mong, tự nói với chính mình: Tỉnh táo lại đi, cuộc sống đó là của người khác. Thế nhưng bạn lại muốn, vậy nên nó vốn thuộc về bạn.

Động vật có tư tưởng mâu thuẫn như thế, chúng tự xưng là người. Mà nhược điểm của tính người nhiều lần mê hoặc chúng ta, làm cho chúng ta tin chắc rằng chỉ có “Đã mất đi” và “Không có được” mới là giá trị nhất.

“Cô ấy vốn là của anh.”

Không biết những lời này anh đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

“Đừng suy nghĩ nữa. Việc đã đến bước này, anh còn muốn vẹn cả đôi đường?”

Gerard chống lên lan can ban công, nhìn ra dòng sông lấp lánh đằng xa. Đường Nhất Đình ở bên cạnh anh ta đã đứng từ rạng sáng đến khi mặt trời mọc.

“Có cách nào có thể quay ngược thời gian không?” Giọng Đường Nhất Đình khàn khàn.

“Quay ngược thời gian? Quay lại đâu? Là hai mươi năm trước, cũng là thời điểm anh đến Colorado nghỉ phép?”

Không có câu trả lời, Đường Nhất Đình ngửa mặt, để đôi mắt bị che bởi tóc mái phơi dưới ánh mặt trời. Vết đỏ nhàn nhạt nơi khóe mắt còn chưa tan.

“Đây đều là một tay tôi tạo thành sao?” Anh hỏi.

“Vận mệnh của mỗi người luôn bị ảnh hưởng bởi nhiều nhân tố, chỉ có điều có một câu mấu chốt,” Gerard nói, “Tính cách, quyết định vận mệnh.”

“Tôi là người có tính cách như thế nào? Dường như ngay cả bản thân mình tôi cũng không thể hiểu.”

“Cậu.....” Gerard nghĩ nghĩ nói, “Cậu rất rõ bản thân muốn cái gì. Cũng biết phải đạt được như thế nào.”

“Ý của cậu là tôi rất ích kỷ?”

“Ích kỷ thì có làm sao, người như chúng ta nếu không ích kỷ đã sớm chết mấy trăm lần rồi. Những người thông minh như chúng ta luôn có tính ích kỷ, sẽ không vì lý do gì mà để lỡ mất lợi ích trước mắt.”

“Tôi chính là thích cậu ở điểm ấy.”

Đường Nhất Đình chỉ chỉ cái mũi Gerard. Bạn bè của anh tuy nhiều, nhưng đều là hình thức bên ngoài, rất hiếm người giống Gerard ngẫu nhiên có thể thổ lộ tâm tư như vậy. Dù sao cũng quen biết từ nhỏ, hơn nữa

Gerard từng trải qua sự nghèo túng, chán trường. Sau này ăn nên làm ra, thái độ của anh ta đối với cuộc sống dù sao vẫn gợi ý cho anh không ít.

“Cậu có vài điểm tôi cũng rất thích,” Gerard nói, “Ở trước mặt cậu tôi chưa bao giờ cần phải ngại trang, ở chung với cậu rất tự tại.”

“Ý của cậu là tôi cư xử rất thành thật?”

Đường Nhất Đình cười tự giễu. Anh không cho rằng mình là người tốt, tự nhiên cũng sẽ không quá thành thật.

“Không, không phải ý này.”

“Vậy là ý gì?”

“Cậu quá nhạy cảm. Cậu quá nhạy cảm, Nhất Đình. Những người khác dù chỉ cần có ý muốn lừa cậu thôi, cậu đã có thể nhìn ra. Cho nên, nếu tôi giả tạo, chỉ có thể bị cậu cười nhạo mà thôi.”

“Người đã từng tàn tật, nhạy cảm cũng là việc rất tự nhiên.”

Đường Nhất Đình giật giật bên chân cứng ngắc.

“Đúng. Chỉ có điều ngay cả người bạn là tôi đây cũng không thể không nói, lúc này đây, cậu làm hơi quá rồi.”

“Cậu thì sao? Không phải cũng giống nhau à.” Đường Nhất Đình cười lạnh, “Vì trò chơi của mình, phải người điều tra tôi, còn vạch trần tôi trước mặt Nhất Đường.”

“Ha ha.” Gerard cười đắc ý, “Chơi đùa là bản tính của con người. Tôi chỉ gia tăng tính thú vị cho nó thôi. Cho dù thế nào, phần thắng của cậu vẫn rất cao. Dù sao cũng là cho bọn họ cơ hội, nếu cô ta không thể tới đây trước ngày 4 tháng 7, cậu hoàn toàn có thể yên tâm mà”

“Nếu cô ấy nhận ra tôi thì sao?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Thì sẽ là một câu chuyện khác.” Gerard nói.

“Một câu chuyện khác.....” Đường Nhất Đình trầm tư một lúc, chuyển đề tài, “Thằng nhóc Trầm Trùng Dương kia sẽ gây chuyện gì với cô ấy?”

Gerard nhướng nhướng mi: “Ngày hôm qua em cậu đã nói với tôi, Bạch Khả cho rằng cực hạn của hạnh phúc chính là được ở cùng với cậu ấy. Còn tôi muốn chứng minh cho cậu ấy xem, việc này không nhất định phải vậy. Bởi vì có thứ hạnh phúc chúng ta có muốn cũng không muốn được. Tỷ như người thân chết rồi bỗng sống lại. Tỷ như đột nhiên xuất hiện cậu em trai có cùng huyết thống.”

“Đây là chuyện cậu vô cùng ao ước.”

“Cậu rất hiểu tôi.”

“Nhưng tại sao cậu lại để thằng nhóc kia đi?”

“Ngày hôm qua cậu bạn đánh nhau nên tôi chưa nói với cậu, hắc bang nội châu đã phái người truy đuổi bọn họ. Kết quả tôi còn chưa kịp anh hùng cứu mỹ nhân, thì có hai kẻ ngốc đã tặng mạng cho kỹ sĩ của chúng ta. Cậu nói cô ta là vận khí tốt, hay là bản thân có cái gì hấp dẫn? Đây, không nói sao? Nhưng cậu có quyền lên tiếng.”

Đường Nhất Đình không nói gì, thi thoảng, lúc nhắc tới tên cô, cảm giác hối hận liền giống như thủy triều bao phủ lấy anh.

“Cho dù không nói,” Gerard ngữ khí lỗ mãng, “Nhưng tôi thật ra rất hiếu kỳ, yêu một người phụ nữ như vậy, sẽ có cảm giác gì!”

“Thằng nhóc kia đang ở Oklahoma. Nếu nó thành công, không phải cậu sẽ có cơ hội lên sân khấu sao?” Đường Nhất Đình chuyển hướng đề tài.

“Không đâu, nó sẽ không thành công.” Gerard khôi phục sự nghiêm túc.

“Thời gian tôi quen biết nó lâu hơn cậu, chẳng lẽ cậu còn hiểu nó hơn tôi?”

“Không tin vào con mắt của tôi sao?” Gerard trừng mắt nói, “Hiểu biết một người đôi khi chỉ cần một chi tiết. Cậu đã từng nhìn nó chơi game chưa? Nó chưa từng chơi đến cấp cao nhất. Biết vì sao không? Bởi vì nó luôn để ý những chuyện xảy ra xung quanh.”

Đường Nhất Đình lập tức phản ứng lại, nói: “Nó là một đứa trẻ cô độc.”

“Một người cô độc, nó không thể có được một nội tâm mạnh mẽ. Cho nên nó chắc chắn sẽ thất bại.” Gerard ngẩng đầu nhìn anh. “Cậu có cô độc không?”

“Đã từng.”

“Đây là lý do vì sao cậu tìm cô ta tới đây?”

Gerard nhìn xuống dưới lầu.

Trên con đường rải đá, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang bước đến gần. Mái tóc đen nhánh dao động lên xuống phía sau đầu, cho thấy sức sống của tuổi trẻ.

“Nếu người Nhất Đường yêu là cô ấy thì thật tốt.” Đường Nhất Đình nói.

Lúc này, cô gái chú ý tới bọn họ đang đứng trên ban công, liền dừng bước vẫy tay với bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào. Cúi đầu, cô thở dài. Thầm mèn một người thật sự cần hao phí rất nhiều tâm lực. Hơn nữa, ngày hôm qua lại không cẩn thận nhìn thấy hai anh em bọn họ đánh nhau, nghe được một chút chuyện gia đình của bọn họ. Cô còn chưa tu luyện đến cảnh giới gặp việc gì cũng có thể không sợ hãi.

Cố gắng thật tự nhiên đi vào phòng khách, ánh mắt Lê Tường nhìn cô vẫn nhả nhận như thường, nhưng cô vẫn cảm thấy bên trong giấu giếm huyền cơ. Cô đi lên bậc thang, đi ngang qua mấy gã bảo vệ mặc đồ đen. Trong hành lang trống trải mà im lặng, cô hoài nghi thần kinh trước kia của mình quá tệ, lại có thể không cảm nhận được không khí quái dị trong phòng này.

Gõ cửa, cô vào phòng sau khi nhận được tiếng đáp lại của Đường Nhất Đường. So sánh với nhau, căn phòng này thật ra bình thường hơn rất nhiều.

“Tôi mang đến cho anh mấy quyển kinh Phật.”

Cô đi đến cạnh bàn, đưa sách cho Đường Nhất Đường đang lật xem mấy tấm ảnh.

Đường Nhất Đường nói tiếng cảm ơn, cẩn thận sắp lại mấy tấm ảnh.

Tần Thanh đưa mắt nhìn gương mặt trong ảnh, nghĩ đến tiếng “Cô ấy” mà ngày hôm qua bọn họ nhắc tới, liền mở miệng hỏi: “Đó là vợ anh?” Hỏi xong mới ý thức được bản thân quá lỗ mãng, âm thầm vả miệng.

“Đúng vậy,” Đường Nhất Đường cười dịu dàng, đưa ảnh chụp cho cô, nói, “Cô ấy rất đáng yêu phải không?”

Thấy anh rộng rãi như thế, Tần Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhận lấy ảnh chụp.

Cô chưa từng một lần gặp qua khuôn mặt mang nụ cười hạnh phúc đến vậy, như có gió nhẹ lướt qua mặt. Ấn tượng nhất là bọn họ chụp hình ở trước tủ kính của tiệm bánh ngọt.

Cô bất giác tưởng tượng hình ảnh lúc ấy, cô gái kia hơi giương miệng, hình như là bị hấp dẫn bởi những chiếc bánh ngọt đẹp đẽ. Ngay cái chớp mắt khi cô gái ngẩn người, người đàn ông đã ôm vai cô, hôn lên thái dương cô. Khoảnh khắc nụ hôn dừng trên tấm ảnh, cô gái còn chưa kịp chuyển biểu tình, trở thành loại sững sờ nho nhỏ vì hạnh phúc bất ngờ.

Nhìn cô cũng đầy nhu tình.

Đã tính được cảm xúc của Tần Thanh bị gợi lên, Đường Nhất Đường bi thương nói: “Chuyện ngày hôm qua thật sự đã khiến cô chê cười.”

“À, không có.” Tần Thanh từ nổi xúc động khi nhìn tấm ảnh lấy lại tinh thần, “Mỗi một gia đình đều không tránh được trắc trở và xung đột, đây cũng không có là gì. Nhưng tôi thật không biết ý, lại mạo muội xông tới.”

Đường Nhất Đường lắc đầu tỏ vẻ không ngại. Anh nói: “Cô biết không, mỗi lần thấy cô, tôi đều nghĩ đến vợ tôi. Hai người thật sự rất giống nhau.”

Đối với lời khen này, Tần Thanh đỏ mặt không biết nên phản ứng thế nào.

Lúc cô cúi đầu, ngón tay lạnh lẽo của anh chậm rãi vươn ra, cô thậm chí có thể thấy rõ đầu ngón tay anh hơi run run. Không biết vì sao, cô không muốn tránh né.

Ngón tay dọc theo cằm cô nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô. Ánh mắt bọn họ giao nhau, anh hơi giật mình, rõ ràng đã biết bản thân đường đột. Do dự một lúc, tay anh vẫn không dời đi, cứ như mộng du mà nhìn cô, yếu ớt hỏi: “Mấy ngày nay, em có khỏe không?”

Cô nhìn anh nói không nên lời. Ánh mắt thâm tình của anh khiến cô sinh ra cảm giác mê muội rất nhỏ, tưởng rằng người trước mặt cô là Đường Nhất Đình.

“Bạch Khả.” Anh gọi tên Bạch Khả, đột nhiên tim như bị dao cắt.

“Anh biết em không khỏe.” Anh ghen ngào, “Anh cũng không khỏe.....”

“Tôi.....” Tần Thanh đang muốn nói cái gì đó. Trong khoảnh khắc bùng tỉnh, cô nhận rõ trước mắt là ai liền lui về phía sau một bước nhỏ.

“Đường tiên sinh.” Cô kêu lên.

Cảm xúc của anh không thể khôi phục nhanh giống cô được, tay vươn ra một hồi lâu mới thu lại, anh suy sụp nhìn cô nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao.” Cô nói, trong lòng càng thêm hiểu rõ và thông cảm, cũng có chút tò mò, nhin không được hỏi, “Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?”

“Giữa chúng tôi đã xảy ra rất nhiều, rất nhiều chuyện.” Anh thở dài.

Tiếp theo, anh chậm rãi tự thuật tất cả những gì anh và Bạch Khả trải qua từ khi quen biết đến lúc chia lìa, không thêm bớt, chỉ cần những chi tiết đó cũng đã không khác một bộ tiểu thuyết bi tình.

Anh kể rất bình thản, chỉ đến khi có nơi đau đớn đến cực độ mới hơi dừng lại. Câu chuyện này khiến cô rơi rất nhiều nước mắt.

Đến khi anh kể xong, cô mới nhớ mà lau lệ trên mặt, vừa nức nở nói: “Không ngờ hai người là như vậy.....”

“Đã như vậy, nhưng chúng tôi vẫn không thể ở cùng nhau.” Anh ảm đạm.

“Vậy rốt cuộc tại sao lại không thể?”

Cô không phải hỏi anh, cô đang hỏi số phận.

“Tôi đã nghĩ ra một cách, nhưng chỉ bằng một mình tôi, căn bản không thể làm được.”

“Cách gì?”

“Là.....”

Anh cũng không nói thêm, trong mắt lộ ra không tín nhiệm đối với cô.

Trong cơn nóng vội, cô giữ chặt tay anh nói: “Nói cho tôi biết đi, tôi giúp anh.”

“Cô thật sự nguyện ý giúp tôi?”

“Tôi sẵn lòng.”

“Vậy cô sẽ ăn nói thế nào với Đường Nhất Đình? Không phải cô thích anh ấy sao?”

“Tôi thích anh ấy.” Tâm sự bị giấu kín. Mặc dù cô rất ngại, nhưng lại đúng lúc có thể nhân cơ hội này để cho anh thấy ý thức sâu sắc về sự công bình của cô. “Tôi thích anh ấy, nhưng không phải tôn thờ mù quáng. Tôi phân rõ tốt xấu đúng sai. Anh ấy bây giờ, chẳng những ích kỷ, còn xâm phạm nhân quyền.”

Thoáng lo lắng, anh gật đầu nói: “Được rồi, tôi tin cô. Cô cần phải rõ ràng, đã giúp tôi sẽ phải gánh hậu quả.”

“Tôi biết, cùng lắm thì về nước, vừa khéo bài vở của học kỳ này đã xong. Về phần Đường tiên sinh, tôi sẽ giúp anh ấy bù lại những sai lầm mà anh ấy phạm phải, coi như là một loại đền ơn.”

“Cô có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy thật sự khó có được.”

“Hai ngày cùng anh đọc kinh Phật, tôi cũng lĩnh hội không ít Kinh sách Phật giáo. Tôi biết, tôi không làm sai.”

“Nhưng mà, nếu như vậy, mối quan hệ của cô và anh ấy sẽ không bao giờ có sự phát triển khác.” Anh nói không rõ ràng.

“Anh thật sự đã đánh giá tôi quá cao rồi,” Cô cười khỏ, “Không phải tất cả mọi người đều giống anh và vợ anh, có thể liều lĩnh vì nhau như vậy. Loại tình cảm thâm mến của tôi tuy rằng rất đẹp, nhưng lại mềm yếu.”

“Không, tôi chưa từng xem trọng cô, ngược lại, cô biết rõ hơn tôi mà.”

Đường Nhất Đường ngồi thẳng lưng, nhìn cô.

Có thứ tình yêu sẽ vì đối phương mà trả giá hay không? Có người nói có, có người nói không. Anh không coi thường những người nói không, bởi vì trải qua những việc khác nhau, giá trị của con người cũng không giống nhau. Không ai cao thượng hơn ai, chỉ có ai cam nguyện hơn ai.

47. Chương 47: Cây Muôn Lặng (5)

Xa xa là ngọn núi âm u, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa gần đây. Trong ngõ nhỏ sau ngã tư tiêu điều, đường ống bị gãy dưới ngọn đèn mờ nhạt, phản chiếu cái bóng hẹp dài, một nửa đường ống đổ bóng trên tường, một nửa khác đổ bóng trên mặt một người đàn ông. Tay chân của gã bị mấy người mặc đồ đen bên cạnh trói chặt, thở hổn hển, khóe miệng có vết thâm tím.

“Là tay nào?”

Giọng đàn ông truyền đến từ phía đối diện. Một cậu bé mặc đồ thể thao, trên vai vác gậy bóng chày, lười biếng ngồi trên cái thùng bỏ đi.

“Đừng, đừng.....” Người đàn ông bị trói cầu xin, mặt lộ vẻ sợ hãi.

“Không nói phải không?” Dùng cây gậy nhẹ nhàng gõ bả vai, cậu bé nhảy xuống từ trên thùng, giơ gậy bắt đầu chọc chọc vào cánh tay gã nói. “Vậy là cả hai tay.....” Cậu làm bộ chuẩn bị hạ gậy xuống.

“Không không, tôi nói!” Người đàn ông sợ tới mức nhắm mắt lại, “Là tay trái, tay trái!”

“À.” Cậu bé gật đầu, lại giơ gậy lên, bày ra tư thế đúng chuẩn chuẩn bị vung gậy.

Một bóng đen thoáng qua, tiếng quát tháo khàn khàn vang vọng ngã tư đường.

Trong cái thành phố đang ngày càng xuống dốc này, người ta đã trở nên quen với việc giữa đêm bị làm phiền. Sau vài tiếng chó sủa, mọi thứ lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trầm Trùng Dương nhàn nhã giẫm ánh trăng về nhà, vốn tưởng rằng trong phòng khách không có ai, lại thấy Bạch Khả đang ngồi trên sofa, hơi kinh ngạc nhìn cậu, chắc đã sớm nghe được động tĩnh.

“Sao chị còn chưa ngủ ?” Cậu mở lời trước, điềm nhiên như không mà ngồi vào sofa.

“Chị ngủ không được.” Bạch Khả nói, “Em đi đâu? Đã khuya như vậy sao em còn đi ra ngoài?”

“Đi tản bộ. Được rồi, tôi đang mệt, ngủ ngon.”

Cậu đứng dậy, phát hiện góc áo bị giữ chặt. Cô nhìn cậu nói: “Hong Tửu, cảm ơn em. Cảm ơn em trở thành em trai chị.”

“Chị có ý gì?” Trầm Trùng Dương thất kinh.

“Chị chỉ là cảm thấy rất hạnh phúc. Giống như đang nằm mơ, sợ phải tỉnh lại.”

“Sặc, chị từng tỉnh lại lúc nào vậy.” Cậu nhẹ nhàng thở ra nói, “Nhanh đi ngủ đi, bằng không ngày mai sẽ càng mơ hồ.”

Trầm Trùng Dương vào phòng. Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Bạch Khả. Cô ngơ ngác nhìn bức ảnh trên tường, trong tay nắm cây thập tự giá Đường Nhất Đường để lại cho cô.

Trong bóng đêm, truyền đến một tiếng thở dài.

Ánh nắng ban mai chậm rãi buông xuống, nhiều người đi lại trên đường. Bên ngoài một tòa nhà cực kỳ bình thường có ba người đang trò chuyện. Bên cạnh bọn họ là một chiếc xe hơi màu lam.

“Hai người để tôi đi đi, tôi tìm được anh ấy sẽ trở lại.” Bạch Khả nói.

“Vì sao con không nghe dì nói. Dì là người từng trải, hiểu biết đối với đàn ông cũng nhiều hơn con.” Trần Mẫn giữ chặt tay cô nói, “Anh ta nhất định sẽ không cần con. Con có tìm được cũng chỉ chịu sự lạnh nhạt của anh ta. Mấy ngày nay con ở đây rất tốt, yên bình ổn định, con còn có một đứa em trai. Đây chính là may mắn mà người khác có tu mấy đời cũng không được. Đúng không, Trùng Dương.”

Trần Mẫn nhiều lần ra hiệu ngầm, Trầm Trùng Dương mở miệng nói: “Chị, chị ở lại đi.”

“Hong Tửu, chị biết em không nỡ xa chị, nhưng chị còn chuyện phải làm. Chờ khi em lớn hơn chút nữa, em sẽ hiểu.” Bạch Khả gỡ tay Trần Mẫn, cười có lỗi với bọn họ rồi xoay người muốn đi.

“Chẳng lẽ chúng tôi không quan trọng bằng người đàn ông kia sao?” Một tay Trầm Trùng Dương bắt lấy bả vai cô.

Cô bị bắt xoay người, bất đắc dĩ nhìn bọn họ. Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô a một tiếng, sau đó lấy một cái khăn quàng cổ từ trong túi du lịch mang theo bên người, cười nói: “Lần trước đan cho dì cái áo len vẫn còn dư len, nên lại đan một cái khăn quàng cổ. Chị đã đính cái cúc áo kia vào, em nhìn xem.”

Nhận lấy khăn quàng cổ, Trầm Trùng Dương nhìn qua loa. Cúc áo màu trắng được đính trên góc của khăn quàng cổ màu đỏ, rất đẹp.

“Mùa đông sang năm là có thể dùng. Đến lúc đó chị, Nhất Đường, gia đình chúng ta sẽ cùng nhau đón Giáng Sinh. Nhớ rõ lời chị nói, phải chăm sóc dì thật tốt.”

Nhìn bọn họ một lúc, cô lui về phía sau hai bước, đặt tay lên cửa xe.

Trong đầu cậu lại hiện lên một màn kia. Bị những tảng đá đè nặng, chỉ có đỉnh đầu mới có một khe hở bằng nắm đấm để ánh mặt trời chiếu vào. Cậu gọi: “Ba, mẹ!” Mà bọn họ chỉ ngồi xồm ở miệng khe hở nhìn cậu. Sau khi nói vài câu an ủi vô dụng, không để ý tới lời cầu xin của cậu liền quyết đoán rời đi.

Hình ảnh nhớ lại chồng lên tình cảnh trước mắt, tay cậu vô thức nắm chặt. “Chị!” Cậu quát to một tiếng, ra sức đuổi theo.

Bạch Khả vừa ngồi vào trong xe lại bị cậu đột nhiên xông tới gần làm cho hoảng sợ.

“Chị, chị không thể đi.” Cậu lại lần nữa bắt lấy vai cô, vì nóng lòng nên nói như thế với cô.

“Hong Tửu, em đừng tùy hứng nữa.” Bạch Khả vùng vẫy nói.

“Chị không thể đi, chị.....” Trầm Trùng Dương nói xong bỗng nhiên nhìn Trần Mẫn, đột nhiên quay đầu lại nói, “Mẹ tôi bị bệnh, bà bị ung thư dạ dày!”

“Ung thư dạ dày?” Bạch Khả mở to hai mắt. Bốn chữ này như đâm vào ngực cô.

Nếu không phải vì ung thư dạ dày, cô và anh cũng sẽ không chia cắt. Tìm kiếm Nhất Đường, cô không phải không hề sợ hãi, không phải sợ anh không cần cô, mà là sợ anh bị bệnh tật tra tấn mà đánh mất hy vọng.

Ai biết cái người gọi là anh trai đã mang anh đi có thể giống cô, không oán không hối hận mà chăm sóc anh hay không?

Nguyên nhân chính là vì, cô quá hiểu những thống khổ mà bệnh tật mang đến, nên cô không thể chọn cách phớt lờ và bỏ đi.

Huống chi bà ấy còn là mẹ của em trai cô, sao cô có thể khiến cậu trở thành cô nhi giống cô chứ.

Lại về nhà lần nữa, cô dồn tất cả hiếu thuận vào Trần Mẫn, làm những việc mà cô đã không thể làm ẹ. Giặt quần áo nấu cơm, bưng trà đưa nước cho bà ấy. Trần Mẫn ngày càng “Suy yếu”, buổi tối cô bắt đầu mất ngủ, lại càng hay nằm mơ, mơ thấy mẹ mơ thấy khoang thuyền. Các cô phiêu bạt trên biển một ngày một đêm, nhưng thế nào cũng không nhìn thấy bến đậu. Đến mức ban ngày tinh thần cô hoảng hốt, liên tục vài lần gọi “Dì” thành “Mẹ”.

Lúc này, Trầm Trùng Dương sẽ ngẩng đầu nhìn cô, vất vả chơi đến cửa cuối cùng, lại ngay lúc cậu gặp người mà thua trận.

Mỗi một ngày trôi qua, đảo mắt đã đến tháng năm, lại một năm hoa nở.

Trần Mẫn uống thuốc nên bệnh tình đã được khống chế, ý niệm muốn rời đi trong đầu Bạch Khả lại rục rịch. Dưới mưu kế của Trầm Trùng Dương, Trần Mẫn bắt đầu ho ra máu.

Nhưng diễn xuất của bà ta càng ngày càng lực bất tòng tâm, dưới ánh mắt đau đớn tự trách của Bạch Khả, lần đầu tiên bà ta mất đi tự tin đối với những kỹ xảo diễn xuất của mình.

Những việc vụn vặt mấy ngày qua bà ta đều nhìn thấy, sống chung với cô bé một tháng bà ta đã chứng kiến những việc đáng kinh ngạc nhất. Đơn thuần, thiện lương, những từ này không đủ để hình dung.

Nhưng có một từ, là sau này, khi bà ta kể câu chuyện này cho những người khác nghe đều đặt một định ngữ trước tên cô — cô dũng (cô độc dũng cảm). Cô làm cho người ta đau lòng muốn ôm cô, vì cô mà gánh vác chút gì đó. Tuy rằng họ vẫn biết rằng, cô sẽ chỉ biết cười, nói không cần, sau đó một mình ra đi.

Theo số lần ho ra máu tăng lên, bà ta rõ ràng cảm giác được thần kinh Bạch Khả càng kéo càng căng.

Khi lần thứ ba Bạch Khả kêu Trầm Trùng Dương đi mua thuốc mà Trầm Trùng Dương không hề nhúc nhích, thì dây cung bị kéo căng trong đầu cô cũng bị đứt.

“Đừng chơi nữa!” Bạch Khả giật máy chơi game trong tay Trầm Trùng Dương.

Trầm Trùng Dương bất mãn vì cô bỗng nhiên vô duyên vô cớ gây chuyện như thế nên tính tình cũng bộc phát, rống lên: “Tôi chơi game thì liên quan quái gì đến chuyện của chị!”

“Bệnh di nghiêm trọng như vậy, sao em có thể thờ ơ thế chứ?” Bạch Khả tức giận đến nổi đập nát cả máy chơi game.

Nhìn máy bị đập nát, Trầm Trùng Dương vung tay, cắn răng nói: “Bà ta bệnh thì bệnh, sống chết cũng không quan hệ tới tôi.”

“Sao em lại có thể như vậy!” Bạch Khả thét chói tai, hung hăng đánh vào ngực cậu.

Trần Mẫn chưa kịp tiến lên ngăn cản, Trầm Trùng Dương đã đẩy Bạch Khả ra. Vì dùng sức quá mạnh, Bạch Khả té lăn ra đất. Tự biết quá đáng, nhưng sợ mất mặt, cậu khắc chế xúc động muốn đỡ cô dậy, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Từ khóc nức nở đến gào khóc, Bạch Khả ôm đầu gối, bắt lực cuồn mình.

Thấy tình huống như thế, Trần Mẫn nhảy xuống giường, quỳ bên cạnh Bạch Khả an ủi cô. Trầm Trùng Dương không chịu nổi sự khiển trách của lương tâm, lấy thái độ mềm mỏng, ngồi xổm bên chân cô.

“Này, đừng khóc.” Cậu lắc lắc đầu gối cô, ngữ khí không kiên nhẫn giống như cậu mới là người bị uất ức.

Tiếng khóc không dừng lại, cách cô khóc làm cho người ta hoài nghi trông mắt của cô sẽ bị rơi xuống.

Trần Mẫn cũng không khuyên cô, bà ta vượt lưng cô theo quy luật, giúp cô thuận khí. Bà ta biết cô quá mệt mỏi rồi, những chuyện trước kia cô trải qua ngay cả người sống quá nửa cuộc đời cũng chưa chắc có thể thừa nhận. Huống chi, cô chỉ là cô bé hơn hai mươi tuổi.

Trầm Trùng Dương và Trần Mẫn đều không nói nữa, trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của Bạch Khả.

Một lúc sau, một đôi tay dính đầy nước mắt đưa đến gần Trầm Trùng Dương, Bạch Khả đang khóc nãy giờ túm lấy tay áo cậu, đầu như có ngàn cân nặng khó khăn ngước lên. Cô nhìn cậu, khuôn mặt chật vật, ánh mắt cũng là quật cường. Cô buộc bản thân ổn định hơi thở, nói: “Bây giờ không hiểu thuận, tương lai không có cơ hội, em sẽ..... Chết.”

“Tôi sẽ chết? Chị đang nói cái gì vậy.” Mặt Trầm Trùng Dương không còn chút máu đưa mắt nhìn cô, chột dạ.

Nắm chặt tay áo trong tay, Bạch Khả kiên định muốn cậu phải nhìn cô, gần từng tiếng nói: “Mẹ chị, từng nói với chị một câu. Bà nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng chờ!”

Như đã dùng hết khí lực, cô vô lực buông hai tay, cơ thể run rẩy ngã về phía trước, ngã vào đầu vai Trầm Trùng Dương.

Không thể lý giải lời nói của Bạch Khả, trong đầu Trầm Trùng Dương trống rỗng. Mờ mịt chống lại ánh mắt của Trần Mẫn, thấy bà ta che miệng, lệ đã rơi đầy mặt.

Trong phút chốc, cậu hoàn toàn tỉnh ngộ.

Rất nhiều năm về sau, cậu vẫn nhớ rõ sự rung động đêm đó. Màn đêm buông xuống, cậu vất vả thoát khỏi nước mắt của cô. Sau khi đỡ Bạch Khả vào phòng, liền trốn trong phòng mình, dùng chăn trùm đầu, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Cậu muốn đến phòng khách uống ly nước, lúc đi ngang qua phòng Bạch Khả thì phát hiện cửa phòng cô bị mở một nửa. Có người đang cuộn mình ở đầu giường, kiềm nén không cho tiếng khóc của mình quá lớn. Cậu nhìn thấy bộ dạng của cô, trong lòng cũng là một nỗi khó chịu. Vừa dờn tầm mắt, chợt nghe thấy cô phát ra một tiếng na ná tiếng thở gấp sục sục.

“Mẹ.....” Cô bị thương gọi, còn khóc ra tiếng.

Mà bị thương đó như ở giữa ngực cậu, cậu đau đến khom lưng, cúi người, chậm rãi ngồi trên mặt đất. Cậu biết, cậu đã thay đổi như cậu muốn — nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên cậu vì nhớ mẹ mà rơi lệ.

Khi đó, có người chỉ cách một bức tường, có người cũng cảm nhận bị thương giống cô.

Tất cả chú ý của cô đều đặt vào hồi ức về mẹ.

Ở bên giường, mẹ ngồi xổm trên đất sắp lại bộ sách cho thành chồng. Một bé gái vừa khóc chạy vào nói: “Mẹ mẹ mẹ mẹ, các cô ấy nói chúng ta là phần tử xấu của giai cấp tư sản, nói chúng ta không biết xấu hổ.”

Mẹ ôm con gái vào lòng, lau khô nước mắt cho cô: “Bé yêu đừng khóc, về sau chúng ta ít ra ngoài thôi, cứ đợi ở nhà, mẹ dạy con đọc sách được không.”

Bà lấy một quyển sách từ trong chồng sách, lật từng tờ giải thích cho cô bé nghe. Cô bé im lặng lắng nghe.

“Có một ngày, Khổng Tử nghe thấy Cao Ngư đang khóc, liền hỏi hần. Vì sao cậu khóc? Cao Ngư nói, tôi đã chu du khắp các nước nhiều năm, không thể phụng dưỡng cha mẹ. Vậy mà khi tôi muốn tận hiếu thì bọn họ lại lần lượt qua đời. Bây giờ tôi hối hận đã không còn kịp. Nói xong, hần đứng dưới ánh mặt trời, phối sống mình đến chết. Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, phải tùy thời tùy chỗ tận hiếu với cha mẹ, để tránh sau này hối hận.”

“Mẹ, con nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ.”

“Con à, con còn quá nhỏ.”

Mẹ đứng lên, sửa lại tóc cho cô. Các cô nắm tay nhau, đi xuyên tường.

Người cuộn mình ở đầu giường dừng ở chỗ đối diện với vách tường, lẩm nhẩm đọc thuộc lòng những câu mẹ dạy lúc trước: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng chờ. Thử qua rồi mà không thể đuổi kịp, là năm tháng; Người đi rồi thì không thể gặp nữa, là cha mẹ.”

48. Chương 48: Cây Muốn Lặng (6)

Trước gương, một người đàn ông mặc bộ âu phục trắng đang cẩn thận lật cổ áo.

“Thế nào?” Anh xoay người hỏi người đàn bà bên cạnh.

“Nhìn như vậy, gần như không phân biệt được.” Tần Thanh nói. Âu phục là cô dựa theo Đường Nhất Đường tả mà lén mang từ bên ngoài vào. Kế hoạch của Đường Nhất Đường nghe thì đơn giản, nhưng lúc thực hiện phải cần thời gian.

“Đường Nhất Đình từng nói, anh ấy đóng giả thành tôi rất nhiều năm.” Đường Nhất Đường cầm tay vào túi quần, nhìn mình theo các góc độ. “Không ngờ hai mươi năm sau, lại đổi thành tôi muốn đóng giả anh ấy.”

“Vì sao anh ấy phải đóng giả thành anh?” Tần Thanh hỏi.

“Bởi vì cảm giác tội lỗi, tôi đoán anh ấy cuối cùng ngay cả bản thân là ai cũng không phân biệt rõ.” Đường Nhất Đường tiếc nuối nói.

Một tia đồng tình hiện lên trong mắt Tần Thanh, cô nói: “Nhưng anh ấy đóng giả anh là trước đây, bây giờ hai người đã sớm không còn giống nhau.”

“Cho nên việc này sẽ phiền phức hơn.” Đường Nhất Đường nói, “Tôi tin, lấy hiểu biết của cô đối với Đường Nhất Đình, hẳn là có thể giúp tôi sắm vai của anh ấy một cách hoàn hảo.”

“Vì sao anh lại tin tưởng tôi như vậy, tôi và Đường tiên sinh cũng chỉ mới quen biết nhau vài năm mà thôi.”

“Không phải tôi tin tưởng cô, mà là tôi tin tưởng vào tình yêu của cô. Cô yêu anh ấy, cô sẽ không bỏ qua một cơ hội nào để quan sát anh ấy. Cho nên mỗi một chi tiết của anh ấy cô đều hiểu bằng trái tim.” Anh mỉm cười. “Tôi là người từng trải.”

“Thế nhưng tôi lại đang giúp anh.”

“Yêu một người không phải là dung túng mọi thứ của anh ta.” Anh nhìn cô. “Cô còn chưa bỏ được cảm giác tội lỗi?”

“Nhiều ngày nay tôi bị cảm giác tội lỗi giày vò, anh nhất định phải thành công đó.” Cô cười nói.

“Tôi nhất định sẽ.” Đường Nhất Đường nói xong, đi qua đi lại trong phòng vài bước, hỏi: “Anh ấy đi như vậy sao?”

“Hình như không phải,” Tần Thanh nghĩ nghĩ nói, “Lúc anh ấy bước đi, bước chân rất vững, giống như trên mặt đất có viên bi. Mà lúc anh bước đi, đầu gối không thẳng như anh ấy, cảm giác rất giống.....”

“Mèo?”

“Đúng, có một chút.”

Đường Nhất Đường đã hiểu. Sự khác nhau giữa bước chân của anh và Đường Nhất Đình chính là thể hiện con đường sống khác nhau của bọn họ. Đường Nhất Đình “Tàn tật” mười năm, cho đến khi mẹ qua đời mới một lần nữa bắt đầu bước đi, lại làm đến nơi đến chốn, nên anh ấy tập đi rất chăm chỉ. Chỉ có điều Đường Nhất Đường hoài nghi, mười năm đó, Đường Nhất Đình tàn tật cả hai chân sao?

Mà Đường Nhất Đường vì cuộc sống của mình, từng học các loại vũ đạo, làm vũ nam, làm người mẫu, thậm chí làm xiếc ở đầu đường. Cuộc sống thế tục tạo cho anh bước chân phù phiếm. Nếu không phải gặp được

Bạch Khả..... Nghĩ đến đây, anh không thể nghĩ sâu hơn nữa. Anh sợ nỗi nhớ về cô sẽ khiến anh trễ thời cơ thích hợp vì làm ra chuyện kích động.

Chân nhẹ nhàng nâng lên, hạ xuống thật mạnh, anh nhắc nhở chính mình đầu gối phải thẳng, thử nghiệm vài lần, anh dùng mắt hỏi Tần Thanh.

Tần Thanh nâng cằm, nhíu mày nói: “Vẫn là có chút không được tự nhiên.”

“Nhảy nhiều,” Đường Nhất Đường bắt đầu nói, “Cảm giác cơ bắp và xương cốt trên người sẽ lẫn lộn. Giống như vậy.”

Anh đứng tại chỗ, từ đầu đến chân làm cho cơ thể thành một cuộn sóng gấp khúc quyến rũ, có phần khó khăn. Tuy rằng anh âm thầm tự rèn luyện, nhưng nằm trên giường quá lâu, cơ thể không linh hoạt như trước nữa. Vết sẹo trên bụng còn hơi đau.

Bộp bộp bộp, Tần Thanh dùng sức vỗ tay nói: “Rất lợi hại. Khó trách trước kia luôn cảm thấy khí chất của anh hơi đặc biệt, như bây giờ mới là anh thật sự.”

Đối với cửa lời khen của cô, Đường Nhất Đường thản nhiên nhận lấy.

Mấy ngày này, tất cả nghi hoặc của anh đối với cuộc sống đều đã biến mất, sự đe dọa về bệnh tật cũng đã qua. Anh nghĩ anh đã thay da đổi thịt. Việc còn lại, chính là thoát khỏi giam cầm, đoàn tụ với Bạch Khả. Anh rất mong đợi xem phản ứng của cô khi nhìn thấy một Đường Nhất Đường hoàn toàn mới. Anh cũng rất chờ mong, chờ mong cuộc sống mới sau khi bọn họ trùng phùng.

Mấy ngày tiếp theo, anh cần luyện tập thêm, có cơ hội tiếp xúc với Đường Nhất Đình anh sẽ chăm chú nghiên cứu mỗi một động tác của anh ta.

Mỗi lần Đường Nhất Đình đến vẫn giống như trước đây, với danh nghĩa anh trai, nhờ anh làm chút việc vặt thông thường, cũng không chủ động đề cập đến Bạch Khả. Giống như chưa từng có cái gì gọi là chân tướng. Anh ta vẫn dùng danh nghĩa anh trai làm ra vẻ đạo đức để ngăn cản em trai.

Chỉ những lúc Đường Nhất Đường hỏi, anh ta mới có thể nói hai câu, nói cô hiện tại đang ở đâu, cuộc sống thế nào. Giữa những hàng chữ đều là nỗi nhớ nhung đối với cô. Đường Nhất Đường không khỏi bội phục, trước kia Đường Nhất Đình lại có thể giả vờ chán ghét Bạch Khả như vậy. Chỉ có điều, giấu lại việc nhiều năm qua anh ta đóng giả là mình, cũng sẽ không thấy kỳ quái nữa.

“Anh nói xem, nếu có hai Bạch Khả, thì thật tốt.” Đường Nhất Đường cảm thán.

“Nếu em có thể tặng cô ấy cho anh thì thật tốt.” Đường Nhất Đình nói tự nhiên, giống như Bạch Khả chính là một cái đồng hồ hoặc là một cái cà vạt.

“Em sẽ không tặng cô ấy cho anh, cũng sẽ không để anh cướp cô ấy đi.”

Đường Nhất Đình chỉ cười.

“Anh toàn tâm toàn ý muốn đoạt được cô ấy, anh có từng nghĩ tới, cô ấy căn bản không thể yêu anh hay không?” Đường Nhất Đường nói.

“Chưa thử qua thì làm sao biết. Cô ấy không chỉ một lần tưởng em là anh.”

“Chưa thử qua sao? Hay nên nói là anh không có lòng tin vào bản thân?”

“Đó là chuyện của anh và cô ấy.”

“A. Anh thậm chí đã xem cô ấy thành vật sở hữu của anh?”

“Anh cho rằng vấn đề này không cần phải thảo luận nữa. Chờ đến ngày 4 tháng 7, thắng bại sẽ được quyết định.”

“Cho dù thắng, vậy cũng chỉ là thắng lợi của một mình anh. Huống hồ, anh không thể thắng được. Vừa muốn đoạt thứ không thuộc về anh, lại vừa muốn thoát khỏi cảm giác tội lỗi. Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ.”

“Có anh ở đây, không có việc gì là không thể.”

“Đường Nhất Đình, anh đừng u mê không chịu tỉnh nữa.”

“U mê không chịu tỉnh?” Đường Nhất Đình cười một tiếng, “Anh nghĩ, tình yêu của anh đối với cô ấy, khát vọng đối với cô ấy một chút cũng không kém em. Anh thừa nhận, khi anh lựa chọn đi trên con đường này, là anh sai. Nhưng em không thể hiểu được, mấy năm nay em từng vui vẻ hơn anh. Vì sao em không thể chia một phần cho anh chứ, anh chỉ muốn một người đàn bà mà thôi.”

Đường Nhất Đình đã rất quen với cách nói chuyện theo lô gích của Đường Nhất Đình. Đối với việc anh ta có thể đem một yêu cầu vô lý gần như buồn cười mà nói thành đúng lý hợp tình như vậy, anh ngay cả một nụ cười trào phúng cũng lười ném cho anh ta.

“Cô ấy không chỉ là một người đàn bà, với em mà nói, cô ấy là tất cả của em.” Đường Nhất Đình nói.

“Được rồi, tất cả cuối cùng sẽ rõ vào ngày 4 tháng 7. Chỉ có điều theo anh được biết, trước mắt cô ấy cùng ‘Em trai’ đang sống với nhau rất vui vẻ, có xu hướng vui đến quên cả trời đất ấy.”

Trước khi đi, Đường Nhất Đình rất tùy ý bỏ lại những lời này.

Không hề bị ảnh hưởng, Đường Nhất Đình cứ theo lẽ thường luyện tập động tác và ngữ khí của Đường Nhất Đình. Rất nhiều ngày qua đi, anh rất vừa lòng với thành quả của mình, nhưng dù sao vẫn không được Tần Thanh nghiệm thu.

Đứng trước cửa sổ, anh ngẩng đầu dưới ánh mặt trời, dùng biểu tình rất thỏa mãn nói: “Ồ, thời tiết hôm nay rất đẹp.” Nói xong, anh hỏi Tần Thanh: “Là như thế này sao?”

“Ừ..... Vẫn không giống lắm.” Đã là lần thứ năm, Tần Thanh vẫn có cảm giác động tác của Đường Nhất Đình có chỗ thiếu hụt, nhưng không thể nói cụ thể là chỗ nào.

Hai người nghiên cứu nửa ngày, Tần Thanh tự mình làm mẫu rất nhiều lần, rốt cuộc, Đường Nhất Đình cũng phát hiện ra chỗ có vấn đề.

“Tần Thanh, thật ra tôi bắt chước đã rất hoàn mỹ, tôi không phải nói cô bối lung tìm vết, mà là..... Cô vẫn không biết vấn đề là ở đâu sao?”

Tần Thanh lắc đầu.

“Vấn đề là ở cô.” Đường Nhất Đình nói, “Người cô yêu là Đường Nhất Đình không phải tôi. Cho nên, cho dù tôi đã rất cố gắng bắt chước bộ dạng của anh ấy, nhưng trong lòng cô, tôi trước sau đều không giống anh ấy, thủy chung vẫn không thay thế được anh ấy.”

“Thì ra là vậy.” Tần Thanh để bàn tay ra sau đầu, “Anh đừng lúc nào cũng nhắc nhở tôi, ngộ nhỡ đầu óc tôi nóng lên, phản bội anh thì sao?”

“Cô sẽ không. Đây là điều tôi chắc chắn. Mà quan trọng hơn là, cô cho tôi lòng tin.”

“Lòng tin gì?”

Đường Nhất Đình cười mà không đáp.

Mà lúc này, Đường Nhất Đình đã bắt đầu xây dựng lòng tin.

Anh ta đương nhiên hiểu, muốn Bạch Khả lập tức nhận ra anh ta là không thể. Trước kia đã thử vài lần, đều là lúc thần chí cô không rõ. Vì lâu dài, anh ta không ngại dùng thân phận của Đường Nhất Đình để cô tiếp nhận anh, dần dần, cô tự nhiên sẽ sinh ra cảm tình với anh.

Trở lại mùa thu năm trước, nếu anh làm quen với cô, vậy bây giờ người cô yêu thương không phải là Đường Nhất Đình anh sao? Nếu khi đó có khả năng này, thì tại sao bây giờ không thể chứ? Anh chỉ là hơi thiếu may mắn và một cơ hội so với Đường Nhất Đình mà thôi.

“Tiên sinh.” Lê Tường bưng tới một ly cà phê đặt trên bàn.

Đường Nhất Đình nhìn ông ta, tiếp tục lăm bắm với cuốn sách.

“Tiếng Trung của cậu ngày càng tốt.” Lê Tường nói.

“Phải không, cảm ơn.” Đường Nhất Đình nói, “Cháu đã luyện tập rất lâu.”

Bởi vì nói tiếng Trung gương gạo, nên mỗi lần gặp cô, anh đều không dám nói nhiều. Vì vượt qua chướng ngại này, vì cuộc gặp mặt kế tiếp có thể phóng tâm mà nói thoải mái, anh đặc biệt mua sách tiếng Trung về để sửa phát âm.

Thoáng nhìn Lê Tường vẫn đứng bên cạnh, anh buông sách nói: “Chú Lê, chú còn gì muốn nói cứ nói đi.”

“Đúng vậy, tiên sinh.” Lê Tường nói, “Mấy ngày nay cậu vội lo chuyện của thiếu gia Nhất Đường, tôi vẫn không tìm được cơ hội nói với cậu, bên thành Trung Quốc đã xảy ra vấn đề. Rất nhiều công nhân chê tiền lương quá thấp, đều bãi công.”

“Bãi công? Bọn họ muốn bị trục xuất về nước?”

“Tôi nghi ngờ có người ở sau lưng thao túng bọn họ. Cậu còn nhớ công hội Hoa Kiều lần trước, mấy người đứng đầu nhà xưởng bị cậu dạy dỗ kia không?”

“Mấy kẻ tiểu nhân âm hiểm với tầm nhìn hạn hẹp cũng động được vào cháu?”

“Không riêng gì bọn họ, còn có.....”

“Chú muốn nói là nguyên rửa?”

Lê Tường cam chịu.

“Chú Lê, cháu tin bất cứ việc gì đều phải tự mình tranh thủ, cháu sẽ không khuất tùng vận mệnh. Cho dù vận mệnh có tồn tại hay không.”

Do dự một lúc, Lê Tường nhìn anh nói: “Xin yên tâm, bất luận thế nào tôi đều đứng bên cậu.”

“Cái này cháu biết.” Đường Nhất Đình nói. Từ trước đến nay, cho dù anh làm cái gì, thì dù Lê Tường không đồng ý, nhưng chỉ cần anh kiên trì, ông vẫn làm đủ mọi cách để giúp anh.

“Chúng ta có thể tìm ngài Bernard để thương lượng, anh ta chắc có thể giúp.” Lê Tường nói.

“Anh ta? Anh ta đã sớm xuất phát đi sắm vai rồng phun lửa trong thần thoại rồi. Hơn nữa, anh ta cũng không phải thẳng ngốc như trước kia. Từ sau khi nhà bọn họ bị phá sản, chúng cháu đã nhiều năm không gặp. Mấy năm nay đã xảy ra cái gì, anh ta không hề đề cập tới. Cháu còn có thể tin nhiệm anh ta như trước sao? Yên tâm, chút việc nhỏ ấy cháu vẫn có thể dọn dẹp.”

Đang nói, anh nghe được tiếng đập cửa.

Lê Tường đi đến mở cửa, một hầu nữ đứng ngoài cửa nói: “Tiên sinh Trầm Trùng Dương đã trở lại, đang ở trong sân.”

“Quả nhiên giống như Gerard dự đoán.” Đường Nhất Đình vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài.

Khi anh đi đến phòng khách, vừa vặn thấy Trầm Trùng Dương mang theo một túi du lịch đơn giản, một chân sải bước vào trong nhà. Anh chú ý tới khăn len quàng cổ màu đỏ trên cổ cậu, cười hỏi: “Cũng sắp đến mùa hè, nhóc không nóng sao?”

“Tạm tạm.” Trầm Trùng Dương ném túi lên sofa, uống từng ngụm từng ngụm nước trà mà người hầu đưa tới.

“Là cô ấy đan cho nhóc?” Đường Nhất Đình phát giác ra cái gì đó, vươn tay kéo khăn quàng cổ của cậu qua, nhìn cúc áo ở mặt khăn.

Trầm Trùng Dương rút khăn quàng cổ từ trong tay anh lại nói: “Đây là của tôi.”

“Tôi lại không muốn cướp của nhóc cái gì.”

“Vậy cũng chưa chắc.”

Quàng lại khăn quàng cổ, Trầm Trùng Dương lấy một cái hộp từ trong túi, gọi một bảo vệ đang đứng trước cửa nói: “Hãy thay tôi đem cái này giao cho Đường tiên sinh trên lầu, nói là có một người họ hàng đưa quà cho anh ấy.”

“Là cái gì?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Bảng ghi hình, lúc cô ấy ở cùng chỗ với tôi, tôi đã ghi lại.”

“Tôi cần phải xem.”

Chặn Đường Nhất Đình đang muốn lên lầu lại, Trầm Trùng Dương nói: “Chỉ là cho anh ấy một chút an ủi thôi. Anh đừng có cái gì cũng muốn đoạt.”

“Thằng ranh,” Đường Nhất Đình gõ đầu cậu, “Bây giờ nhóc đang đứng bên nào vậy.”

“Không đứng bên nào cả, ngày mai tôi phải đến trường trung học Conway để báo cáo, học ở đây nửa năm sẽ về nước xin vào đại học Pháp.”

“Nước Pháp? Nhóc xác định?”

“Xác định.”

Dùng ánh mắt dò xét nhìn Trầm Trùng Dương, vừa đưa mắt nhìn cúc áo trên khăn quàng cổ của cậu, mặt trên có một câu: Bạn gặp được, chắc chắn rất tốt.

“Trong khoảng thời gian này, sống cùng cô ấy nhất định phát sinh không ít chuyện.” Đường Nhất Đình nói.

“Đúng vậy.” Trầm Trùng Dương không chút giấu giếm, kể những chuyện phát sinh hơn một tháng nay, cậu nói, “Đêm đó chúng tôi khóc quên cả trời đất, ngày hôm sau.....”

49. Chương 49: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (1)

Ngày hôm sau, Bạch Khả ngủ thẳng đến giữa trưa mới rời giường. Trần Mẫn và Trầm Trùng Dương đã ngồi ở bàn chờ cô ăn cơm trưa. Con mắt ba người đều sững húp.

Trần Mẫn nhìn hai đứa nhỏ im lặng khác thường, liền bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Mấy món này đều do mẹ dày công chuẩn bị, hai đứa mau ăn đi.” Bà nói xong, Trầm Trùng Dương không hề động, Bạch Khả cầm lấy chiếc đĩa, gấp đồ ăn, nhưng không bỏ vào miệng.

Bộ dạng giống như quyết định xong một việc gì đó, cô buông bát nói với Trần Mẫn: “Di à, con muốn bán xe của con.”

“Bán xe? Vậy làm sao con đi Texas được. Sân bay và nhà ga ở đây đều có cảnh sát.” Trần Mẫn nói. Bạch Khả đột nhiên từ bỏ, không khiến bà thấy vui vẻ chút nào, ngược lại bà bắt đầu lo lắng cho cô.

“Bệnh của di quan trọng hơn,” Bạch Khả nói, “Chờ bệnh tình của di ổn định con lại đi, báo chí và TV không phải đã từng đưa tin có người đi bộ xuyên nước Mỹ sao? Con cũng có thể.”

“Không thể.” Trầm Trùng Dương mở miệng nói, “Như vậy phải đi tới khi nào?”

“Bất kể là bao lâu chị đều có thể kiên trì đi tiếp.” Bạch Khả nhớ lại truyền thuyết ở quê hương Mickey, nở nụ cười kiên định.

Trầm Trùng Dương và Trần Mẫn đưa mắt nhìn nhau. Trần Mẫn nhanh chóng dời ánh mắt đi, buông đĩa nói câu thật có lỗi rồi vội vàng rời khỏi phòng khách. Bà thật sự không thể diễn tiếp nữa, không thể nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành của Bạch Khả mà thờ ơ. Bà cũng có một đứa con gái.

Ăn từng miếng cơm, Bạch Khả phải tích lũy năng lượng để chiến đấu với bệnh tật sau này.

“Bạch Khả.” Trầm Trùng Dương bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Chị ở lại đến khi nào?”

“Cho đến khi xác định tính mạng di không còn nguy hiểm nữa.” Bạch Khả nói.

“Vậy bây giờ chị có thể đi rồi.”

“Bây giờ?”

“Đúng, bây giờ.” Trầm Trùng Dương không nhìn cô, “Sáng nay bệnh viện có gọi điện thoại tới, nói bệnh tình của mẹ bị chẩn đoán nhầm. chỉ hơi xuất huyết dạ dày mà thôi.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Hạt cơm dính trên khóe miệng cô theo nụ cười rơi xuống chén.

Thay quần áo, thu dọn hành lý xong, Bạch Khả đứng ở trước cửa chào tạm biệt em trai của cô và mẹ của em trai.

“Em phải chăm sóc dì cho tốt.” Cô dặn.

“Nó còn nhỏ mà.” Trần Mẫn cười nói.

“Không nhỏ. Nhớ kỹ câu nói kia, cây muốn lặng.....”

“Biết rồi biết rồi.”

Trầm Trùng Dương cắt ngang lời nói của Bạch Khả. Cậu chỉ chỉ vào áo Bạch Khả nói: “Sao chị lại may thứ này lên?”

“Cái này nhìn đẹp mà.” Bạch Khả cúi đầu nhìn cúc áo có khắc chữ tiếng Anh trên cổ áo.

“Nhưng.....” Trầm Trùng Dương nhìn chăm chăm vào hạt cúc kia, lời nói vừa đến miệng lại nuốt trở về, đổi giọng nói, “Chị đi đi, đi đường cẩn thận. Nếu mệt thì quay lại, tôi và mẹ luôn ở đây chờ chị. Chúng ta cùng nhau chúc mừng ngày độc lập.”

“Được.” Bạch Khả ôm Trầm Trùng Dương, lại ôm Trần Mẫn. Ngồi trong xe lưu luyến không rời nhìn bọn họ một lúc lâu, mới khởi động ô tô một lần nữa rời đi.

Ô tô màu lam dần xa khỏi tầm mắt, Trần Mẫn hỏi: “Vì sao cậu không nói sự thật cho cô ấy?”

“Bà không thấy sự thật đối với cô ấy rất tàn nhẫn sao?” Trầm Trùng Dương nói.

“Tôi đột nhiên phát hiện,” Trần Mẫn quay đầu lại, “Cậu dường như đã trưởng thành không ít.”

Trầm Trùng Dương mỉm cười. Con người không thể luôn trầm mê trong thế giới của mình. Khi chúng ta học được cách chú ý đến người và sự vật xung quanh, khi bị rung động, sẽ bắt đầu trưởng thành. Cậu may mắn tham gia trò chơi này, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất có lỗi với Bạch Khả.

Nhìn bóng màu lam nhàn nhạt phía xa, cậu nhẹ giọng nói: “Chấp nhận mạo hiểm, chị.”

Cậu tin cô có thể thắng lợi.

Dưới cái nắng gắt tháng năm, một bên là hàng rào sắt cao lớn, một bên là nhà xưởng trống trải thần bí, cô đi ở giữa, tưởng tượng mình là lính thời Nguyên. Lúc đi qua khu công nghiệp, hoa dại nhô lên từ mặt cỏ, chỉ chít như sao trên trời. Nhìn cảnh xuân dưới nắng, mà tự bản thân chúng nó, cũng thành quang cảnh trong mắt người qua đường.

Bạch Khả kìm lòng không đậu hát một bài vui vẻ: “Làn gió Nam thổi luồng hơi lạnh, chim dạ oanh hót tiếng nỉ non, hoa dưới trăng đi vào cõi mộng, chỉ còn hương đêm tỏa ra mùi thơm ngát.....”

Xa xa phía trước, phong nền lam lục đột nhiên hiện ra một cái bóng màu đỏ. Bạch Khả hướng về phía kính chắn gió lộ đầu ra ngoài dò xét, xác định ở đó quả thật có một người đang đứng. Trên quốc lộ hoang vu vắng vẻ này, hiếm lắm mới thấy dấu chân, phải ở đây xin đi nhờ xe là rất khó. Cô thả chậm tốc độ xe tới gần người đàn ông kia, cho đến khi thấy rõ chữ viết trên tấm bảng anh ta gơ: Kansas.

“Anh muốn đến kansas sao?” Cô dừng xe lại hỏi. Sau khi được xác nhận, cô vẫy vẫy tay, “Lên xe đi.”

Người đàn ông reo hò rồi nhảy vào trong xe. Vóc dáng anh ta rất cao, ngồi xuống liền khiến cho không gian ghế trước có vẻ nhỏ hẹp.

“Hi, tôi tên là Gerard Bernard, cô tên gì?” Người đàn ông nhiệt tình chào hỏi.

“Tôi gọi là Bạch Khả.” Bạch Khả buồn cười liếc mắt nhìn anh ta. Người đàn ông với khuôn mặt dài, có râu, chỉ có từ ánh mắt mới có thể phân biệt là anh ta không phải đang cười. Đường nét trán và xương gò má rõ ràng, rất giống người Đông Âu. Buồn cười là, một người đàn ông tục tằn như thế lại mặc áo T-shirt hoạt hình, trước ngực có ký hiệu batman thật to.

“Cô là người Trung Quốc?” Gerard hỏi.

“Đúng, còn anh?”

“Tôi sinh ra ở Mỹ, nhưng có một nửa huyết thống Pháp.”

“Khó trách tên anh lại độc đáo như vậy.”

“Cám ơn.”

Người đàn ông duỗi cánh tay, hai tay giao nhau đặt ở sau đầu, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Có người làm bạn, đi chung đường cũng giảm bớt không ít mệt mỏi. Gerard là người rất khéo nói, thường xuyên có những nhận xét châm biếm, chọc Bạch Khả cười ha ha.

Trong tiếng cười, xe đã đi qua thành phố Oklahoma, đi thêm vài tiếng nữa, sẽ đến gần biên giới Texas. Cô vừa phấn khởi vừa khấn nguyện, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, lúc quay vô – lạng hơi trơn trượt.

“Mệt?” Gerard phát giác ra sự khấn nguyện của cô.

Bạch Khả ngượng ngùng cười, không biết hình dung tâm tình của mình giờ phút này thế nào.

“Tôi lái thay cô nhé.” Gerard nói, “Một phụ nữ độc thân như cô ra ngoài khẳng định rất vất vả, tôi giúp cô lái xe một lúc. Dù sao cũng sắp đến Texas.”

“Vậy cám ơn anh.” Bạch Khả không từ chối, cô sợ bởi vì kích động, không chừng sẽ đụng xe vào một cây cột nào đó.

Người đàn ông lái xe thường thường có một vài thói quen riêng, tỷ như nghe nhạc, tỷ như soi gương. Thói quen của Gerard là hút xì gà, nhưng tìm tới tìm lui lại phát hiện mình quên mang theo, miệng nhàn thấy sợ.

“Cô có kẹo cao su không?” Anh ta hỏi Bạch Khả.

“Không có.” Bạch Khả nói, lật những đồ linh tinh trước kính chắn gió, tìm được một lọ thuốc viên vitamin, đổ ra vài viên nói, “Thuốc viên vitamin, được không?”

Gerard nhìn viên thuốc đỏ xanh trong tay cô, dùng ánh mắt nghiên cứu một lúc. Anh ta không chế tốt vị trí tay lái, đầu quay sang, mở lớn miệng. “A.....”

Bạch Khả ngăn người.

Anh ta cứ ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay cô thúc giục nói: “Nhanh lên.”

“A.” Bạch Khả lật lòng bàn tay, đổ mấy viên thuốc vào trong miệng râu ria xồm xòm của anh ta.

“Chưa quá.” Vai Gerard run lên một chút, chép miệng liếc mắt nhìn sách thơ trước kính chắn gió nói, “Cô thích thơ?”

“Phải.” Bạch Khả âm thầm chà xát lòng bàn tay.

“Tôi cũng biết mấy bài thơ của Pháp, cô muốn nghe không?”

“Mời đọc.”

“Khụ khụ,” Gerard ho khan hai tiếng, thở ra một hơi, to giọng nói, “un petit mont feutré de mousse délicate, tracé sur le milieu d’un fillet éscarlatte.”

Một câu ngắn ngủn, đọc diễn cảm đến đó rồi chấm dứt.

Bạch Khả vẫn đang chờ câu tiếp theo, bỗng nhiên ngữ khí anh ta chuyển sang đặc ý hỏi: “Thế nào?”

“A? Sặc, hay lắm.” Bạch Khả lịch sự cười cười hỏi, “Bài thơ này có nghĩa là gì?”

“Gò đất được bao phủ bởi một lớp rêu mỏng như lông măng, ở giữa có một khe hở nhỏ màu đỏ tươi.” Gerard dùng tiếng Anh đọc diễn cảm một lần nữa, không đợi Bạch Khả phản ứng lại, anh ta nện tay vào vô – lảng cười ha ha.

Anh ta cười, Bạch Khả cảm giác cả chiếc xe đều bị chấn động. Cô né qua bên cạnh, thầm nghĩ người này thật sự rất ấn tượng.

Nhưng vào lúc này, cột mốc “TX” nhoáng một cái xẹt qua trước mặt, Bạch Khả xoay người, chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của cột mốc đường.

“Texas!” Gerard cao giọng reo lên, giống như anh ta vừa mới chinh phục được cả vùng đất này vậy.

Nắm lấy cây thập tự giá trước ngực hôn một cái, Bạch Khả kích động đến nổi hô hấp dồn dập.

“Thật tốt quá.” Cô khắc chế xúc động muốn ôm Gerard, dùng nụ cười thoải mái biểu đạt niềm vui của mình với anh ta.

“Cô nhất định là muốn đi gặp người rất quan trọng.” Gerard nói.

“Đúng vậy, chồng tôi ở đây. Tôi muốn đi tìm anh ấy.”

“Cô có biết anh ấy ở đâu không?”

“Không biết, nhưng mà không sao, tôi đã biết anh ấy ở đây. Tôi đã ở đây, từ từ chờ đợi, một ngày nào đó sẽ tìm được.”

“Tôi tin cô sẽ tìm được.”

Khi nói chuyện, Gerard chậm rãi giẫm chân ga.

Bạch Khả cuối cùng cũng bình ổn lại cảm xúc, nhìn thành phố náo nhiệt đã trở thành vùng ngoại ô vắng vẻ bên ngoài cửa xe, cô hỏi: “Anh Bernard, nhà anh ở đâu?”

“Cũng sắp đến.” Gerard nói.

Quốc lộ 66 đi qua Texas Panhandle, lái xe không đến vài giờ là có thể đi hết. Khi Bạch Khả nhìn thấy cột mốc tiểu bang New Mexico, cô luống cuống, nói với Gerard: “Đằng trước là tiểu bang New Mexico, không phải anh đi nhầm đường chứ?”

“Không đâu, đúng mà.” Gerard cho cô ánh mắt an ủi, “Nhà tôi ở tiểu bang New Mexico.”

“Nhưng tôi muốn đến Texas.”

“Tôi muốn đi New Mexico.”

Gerard không cho phản đối mà nhìn cô.

Rốt cuộc, Bạch Khả cũng ý thức được cô lại nhìn nhầm người. Ngồi ở trên xe cô tuyệt đối không phải giáo sư đại học thích đi bộ đường dài như anh ta nói.

“Vậy xin anh đưa tôi đến Texas trước. Được không?” Cô dịu giọng, thành khẩn yêu cầu.

Gerard làm ra biểu tình như đang đấu tranh tư tưởng, một lúc sau, anh ta tiếc nuối nhìn cô, thở dài một hơi nói: “Không được.”

“Tôi cho anh xe đó, bây giờ anh để tôi xuống đi.” Bạch Khả lui từng bước.

“Tôi không cần.” Gerard học âm điệu của Bạch Khả, hắng hắng cổ họng.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào!” Bạch Khả nhin không được mà hét lên.

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn đi Texas.”

“Tôi lại không muốn cho cô đi Texas.”

“Anh.....” Bạch Khả tức giận hít vào, hô hấp còn chưa thuận đã quát, “Tôi đã giúp anh, cho tới bây giờ tôi chưa từng thương tổn anh. Vì sao anh lại làm vậy với tôi, sao anh có thể như vậy!”

“Cô có biết trên thế giới này, loại người đáng ghét nhất là loại nào không?” Gerard quay đầu sang, theo khoeo mắt nhìn cô, “Không phải lộ liễu đi hại người ta, cũng không phải đâm dao sau lưng, mà là loại thương tổn người khác mà không tự biết.”

“Tôi chưa từng thương tổn anh!”

“Hừ.”

Cười lạnh một tiếng, Gerard thả chậm tốc độ xe, tìm kiếm khách sạn thích hợp ở ven đường.

“Tôi xin anh, thả tôi đi. Bất kể anh muốn thế nào, cũng để tôi tìm chồng tôi trước, được không?” Bạch Khả van xin, “Tôi xin anh đó, được không!”

“Biết biệt danh tôi tự đặt mình là gì không?” Gerard hỏi.

Bạch Khả không muốn trả lời.

Anh ta cười nói: “Cô xác định không muốn biết?”

“Gọi là gì.” Bạch Khả liếc mắt xem thường.

“Gerard tuần diện sát tinh. Ha ha ha ha.....”

Nghe tiếng cười tùy tiện của anh ta, cả người Bạch Khả vô lực tựa lưng vào ghế.

Chọn một khách sạn xa hoa, anh ta cầm cổ tay cô kéo cô từ trên xe xuống. Có cảnh sát bên đường, trong đại sảnh khách sạn cũng có bảo vệ đi qua đi lại. Bạch Khả muốn kêu cứu, nhưng Gerard che miệng cô lại, nói bên tai cô: “Cô hiểu rõ rồi chứ, trước kia cô giết người, nếu rơi vào tay cảnh sát. Đời này cũng đừng nghĩ đến được Texas.”

Câu nói cuối cùng trúng vào yếu điểm của cô, trở mắt nhìn cảnh sát đi qua trước mặt, cô không biết làm thế nào chỉ đành nhắm mắt lại.

Anh ta mang theo cô đến quầy tiếp tân, muốn một phòng đôi. Nhân viên tiếp tân liếc thấy sắc mặt Bạch Khả không tốt, liền lễ phép hỏi Gerard: “Cần giúp gì không?”

“Không sao,” Gerard nói, “Anh cũng biết, đàn bà đến tháng đều như thế vài ngày.”

“Shit.” Bạch Khả thấp giọng.

Gerard sững sốt, xấu hổ cười với lễ tân.

Cầm chìa khóa đi vào phòng, cửa vừa mở ra, Gerard ném Bạch Khả vào, rồi khóa trái cửa từ bên ngoài.

Bạch Khả thử phá cửa, nhưng vô ích. Cô ngồi dưới đất, cố gắng làm mình tỉnh táo lại. Cô không biết vì sao những chuyện không hay ho đều phát sinh trên người cô, giống như có người luôn ngăm đối nghịch với cô.

Toàn thân đau nhức, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Nhìn phòng tắm để cửa mở, cô đi vào tắm bằng nước lạnh.

Tắm rửa xong, đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái hơn chút. Cô ra khỏi phòng tắm liền thấy Gerard mặc nguyên quần áo ngủ trên giường, tứ chi mở rộng. Người đàn ông này ngủ như một đứa trẻ, thỉnh thoảng còn chặc lưỡi.

Cô nghĩ anh ta hẳn là không có dâm niệm với cô, có lẽ đầu óc anh ta có vấn đề, là người điên.

Ăn sandwich trên bàn xong, cô ngồi bên giường không hề buồn ngủ. Vì để thần kinh của mình thả lỏng, cô ra sức nghĩ đến hồi còn ở chung với Đường Nhất Đường, nghĩ đến cô được anh ôm vào ngực. Nhưng hồi ức càng rõ ràng, càng không ngừng kéo đến. Đã lâu lắm rồi, cô ngay cả ảo giác về anh cũng không thấy được.

Nghĩ về anh, trong tiếng hát như có như không của anh, cô trợn mắt đến hừng đông.

50. Chương 50: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (2)

Trên màn hình, bóng dáng nhỏ xinh của cô gái đang im lặng đi lại trong phòng khách. Hình như là vừa mới tắm xong, trên người cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, vừa vắn che đến trên đầu gối, lộ ra hơn nửa đôi chân trơn láng.

Đó là thói quen bị anh ép buộc mới có.

Anh tôn sùng việc tự do phô bày cơ thể. Sau khi bọn họ ở chung, quần áo anh mua cho cô đều là loại mỏng hoặc là bó sát, mặc trên người rất ngắn, làm cho những đường cong đẹp đẽ của cơ thể cô bại lộ trước mặt anh. Đối với sự tư lợi của anh, cô dĩ nhiên không biết. Sau khi đàm phán với anh mà không có kết quả, cô đã nghĩ ra một cách, chính là mặc quần áo của anh.

Người đàn bà mình yêu, mặc quần áo của mình. Tại cái nơi gọi là nhà kia, họ thoải mái sống trong cuộc sống với đủ các loại việc vụn vặt, chậm rãi, cứ như thế suốt đời. Vì cuộc sống đó, anh tình nguyện không cần luân hồi.

Máy chiếu phim phát ra tiếng xẹt xẹt rất nhỏ. Cô gái trên màn hình đang rảnh rỗi ngồi giữa sofa và bàn trà, thắt lưng mảnh khảnh linh hoạt chuyển động, kéo theo vài sợi tóc ẩm ướt rải rác trên cổ.

Cô lấy tay vén tóc qua một bên, lộ ra khuôn mặt khiến anh hồn mộng quần quýt.

Dừng lại tại khoảnh khắc đó.

Anh nửa quỳ trước màn hình, ngón tay hết lần này đến lần khác vuốt ve khuôn mặt cô. Anh lại lần nữa yêu người đàn bà này.

Ban đầu anh không tin trong cuốn băng này ghi lại cuộc sống của cô, bởi vì người đàn bà kia đã sớm không còn vâng vâng dạ dạ như trong trí nhớ của anh. Đối mặt với các thử thách trong cuộc sống, lý trí của cô rất kiên định. Mặc dù có lúc vẫn lộ ra cái kiêu ngạo ngạo, nhưng trong bộ dạng kia cô đã chính thức lột xác.

“Đôi cánh của em đã dài chưa?”

Đầu ngón tay từ đầu vai trơn nhẵn của cô kéo xuống sống lưng. Tiến sát màn hình, anh chậm rãi dán mặt mình lên mặt cô. Anh có thể hiểu được Đường Nhất Đình, hiểu được vì sao anh ấy lại yêu bóng người hư ảo trên trang giấy đơn bạc kia. Đồng thời, anh cũng hiểu được, có rất nhiều việc anh đã làm sai.

Anh từng nghĩ hai người yêu nhau nhất định sẽ có mối tương liên chặt chẽ, cho dù là linh hồn hay là tình dục. Tốt nhất là có thể nhào chung linh hồn, khảm chung thân thể, như vậy mới an toàn. Dưới sự bảo đảm an toàn dạng này anh mới có thể yên tâm để yêu.

Nhưng mà anh sai rồi. Mọi việc trên đời này đều phải trải qua thử thách mới có thể thành công. Anh lại đi đường tắt — đơn giản là khóa linh hồn của đối phương, trốn tránh sóng gió của cuộc sống, cho dù thành công cũng chỉ là thoáng qua như mây khói. Dưới tình huống không thể gặp nhau, hai linh hồn bị ngăn cản, bọn họ còn có thể yêu không chùn bước, tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau. Yêu đến vậy mới đủ vững chắc, mới khiến những lo lắng vô tận của anh đều theo gió bay đi.

“Đường tiên sinh.....”

Tần Thanh đẩy cửa ra, sau đó sững sốt. Cô gõ rất nhiều lần nhưng không thấy ai lên tiếng trả lời, nên mới lo lắng đẩy cửa tiến vào, lại nhìn thấy Đường Nhất Đình đang ôm TV, mê muội dính sát vào màn hình. Mà trên tường, thậm chí trên trần nhà, dán đầy ảnh của vợ anh ta. Cô thực hoài nghi mình đã đi vào một phòng bệnh của bệnh nhân tâm thần.

“Đường tiên sinh.” Cô lại gọi một tiếng.

Anh hiển nhiên là nghe được, nhưng không nhúc nhích. Một chập sau mới dời khuôn mặt khỏi màn hình, nói: “Cô đã chuẩn bị xong?”

“Tôi chuẩn bị xong rồi.”

“VẬY bắt đầu đi.”

Đường Nhất Đường đứng dậy, lui về phía sau ngồi vào bên giường. Ánh mắt không rời khỏi màn hình nửa khắc. Tần Thanh ngồi vào ghế bên cạnh, lấy ra một quyển sách im lặng đọc.

Sau đó, có người gõ cửa. Tần Thanh hít sâu một hơi, buông sách đi đến cạnh cửa.

Đường Nhất Đình đứng ở ngoài cửa nhìn Đường Nhất Đường đang trong trạng thái mất hồn. Anh ta cúi đầu, nghe Tần Thanh ghé vào lỗ tai anh ta nhẹ giọng nói: “Anh ấy cứ như vậy từ này đến giờ.”

“Không sao đâu.” Đường Nhất Đình nói, “Nó là lâu lắm rồi không gặp được người đàn bà kia. Chỉ có điều rất nhanh thôi, nó sẽ quên của cô ta.”

Không quên cũng phải quên.

“Phiền cho cô rồi.” Đường Nhất Đình cười với Tần Thanh.

“Không phiền đâu, chỉ có điều.....”

“Chỉ có điều cái gì? Có chuyện gì cứ nói đi.”

“Tôi nghĩ.....” Ánh mắt Tần Thanh lóe tia bất định, “Tôi muốn nói một việc với riêng anh.”

“Riêng tôi?”

“Đúng.”

Cô nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau, cố lấy dũng khí, nhìn Đường Nhất Đình nói: “Tôi có lời rất quan trọng muốn nói với anh.”

Đường Nhất Đình không ngờ Tần Thanh lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy. Sau khi lo lắng qua đi, anh nói: “Không có chuyện gì đặc biệt, thì bình thường bọn họ sẽ không lên lần hai, có gì cô cứ nói ngay tại đây đi.”

Tần Thanh lại lần nữa nhắc nhở bản thân phải trấn định. Cô nhìn cuối hành lang, nơi đó có một góc rẽ, thật ra vách tường chỗ góc rẽ là cửa sổ sát đất được dùng để trang trí. Phía trước cửa sổ vừa vặn có thể đứng hai người, mà cầu thang lại ở đầu khác của hành lang.

“Chúng ta đi tới đó được không?” Tần Thanh chỉ vào góc nói.

Đường Nhất Đình nhìn nhìn rồi đồng ý. Bọn họ liền bước qua đó.

Xuyên qua cửa sổ sát đất, đưa mắt nhìn cảnh sắc phía xa không xót một thứ gì. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu xuống giữa mặt sông gợn sóng lăn tăn, phản xạ chút ánh sáng, như tâm tình của cô giờ phút này.

“Nói cái gì mà khó mở miệng vậy?” Đường Nhất Đình hỏi. Bọn họ đã đứng gần năm phút đồng hồ.

“Tôi muốn nói với anh.....” Mặt cô đỏ ửng, nhớ lại trước kia Đường Nhất Đường có nói với cô: “Cô chỉ cần nhìn vào mắt anh ấy, đừng suy nghĩ gì cả. Ánh mắt, mũi, lỗ tai, toàn bộ đều không cần. Chỉ cần mở miệng và hết lòng, tự nhiên như thế, cô có thể nói ra những lời khó biểu đạt nhất.” Nói tới đây, anh trừng mắt nhìn. “Lời tỏ tình.”

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Đường Nhất Đình nhẩn nại hỏi.

“Tôi có thể gọi anh là Nhất Đình không?” Tần Thanh hỏi.

Tuy rằng cảm thấy hơi vô lý nhưng Đường Nhất Đình vẫn gật đầu.

“Nhất Đình,” Tần Thanh nhìn sâu vào đôi mắt sáng như sao của anh ta nói, “Tôi thích anh. Từ khoảnh khắc anh xuất hiện tại lễ khai giảng, tôi đã thích anh.”

Hơi chút giật mình, Đường Nhất Đình nhớ lại tình hình lễ khai giảng ở trường đại học Texas bốn năm về trước. Lấy tư cách đại biểu cho người Hoa di dân đời thứ ba, anh phải giảng giải một loạt các loại khoa học kỹ thuật tiên tiến ột đám lưu học sinh Trung Quốc ngây ngô. Lúc ấy anh không lưu lại chút ấn tượng về bất kỳ sinh viên nào. Lúc thật sự chú ý tới Tần Thanh, chính xác là năm anh từ nội châu trở về, lần đầu tiên nhìn liền cảm thấy cô gái này có vài phần rất giống với người kia.

Nếu như câu này là nói về người đó, anh nên vui mừng mà lúng ta lúng túng mới phải. Nhưng bây giờ, anh chỉ có thể nói với cô: “Tôi rất xin lỗi.”

Ánh mắt bỗng chốc ảm đạm, Tần Thanh miễn cưỡng mỉm cười: “Tôi cũng đoán được đáp án sẽ là như vậy.”

“Vậy vì sao cô còn muốn nói?”

“Nói mới không phải nuôi tiếc.”

“Suy nghĩ của đàn bà các cô thật là kỳ quái.”

“Vậy Nhất Đình.....” Tần Thanh sửa lời, “Đường tiên sinh, anh nghĩ thế nào?”

“Từ trước đến giờ, những thứ tôi hợp ý tôi đều tìm hết mọi cách để đoạt về tay, tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội cự tuyệt tôi.”

“Nhưng như vậy thì quá bá đạo.”

“Có một người bạn đã nói với tôi: Tính cách quyết định vận mệnh. Nhưng tôi phát hiện thứ quyết định vận mệnh thật sự, là thủ đoạn.”

Hoa xa cúc ngoài cửa sổ vẫn nở rực rỡ. Tần Thanh bỏ cảm giác mất mát trong lòng qua một bên, không ngừng tìm đề tài để trò chuyện với Đường Nhất Đình. Mãi đến khi một bảo vệ vội vàng chạy lên bị Đường Nhất Đình trách cứ: “Không có sự phân phó của tôi không thể đi lên đây, cậu không biết sao?”

“Đường..... Đường tiên sinh, Đường tiên sinh bỏ trốn!” Bảo vệ ngữ khí dồn dập.

“Cậu uống say sao? Đầu óc không tỉnh táo hả?” Đường Nhất Đình hừ lạnh.

“Là thật!” Bảo vệ lấy ra một cây thập tự giá màu bạc.

Chậm rãi đứng thẳng người, Đường Nhất Đình nhìn thứ gì đó trong tay bảo vệ. Rồi chợt nghĩ đến cái gì, anh ta đột nhiên liếc mắt nhìn Tần Thanh, lập tức đẩy bảo vệ ra đi đến hướng phòng Đường Nhất Đình.

Trong phòng chỉ truyền ra tiếng động của máy chiếu phim, không hề có một bóng người.

Anh ta chạy gấp xuống dưới lầu, tìm lần lượt trong phòng khách đến sân, cuối cùng đi vào gara. Vài bảo vệ bị đánh đang nghiêng người tựa vào tường, xe thiếu mất một chiếc, những chiếc còn lại đều bị chọc thủng lốp.

“Tại sao nó có thể đến đây? Các người là lũ vô dụng hả, không cản nó được sao?” Đường Nhất Đình túm áo bảo vệ.

“Thật xin lỗi, Đường tiên sinh, hai người thật sự quá giống nhau. Tôi, chúng tôi không phân biệt được.”

“Đồ vô dụng!” Anh ta ném hần ngà ra đất, quay đầu nói với những tên bảo vệ đứng gần vách tường: “Tôi mời các anh đến với giá cao như vậy, lại đều là một lũ vô dụng sao? Ba người, ngay cả một người bệnh cũng không ngăn được! Một lũ heo chỉ biết ăn!”

Bị nhục mạ như vậy, một bảo vệ trong đó có tính tình hơi cứng rắn cười lạnh nói: “Anh chắc chắn anh ta là một người bệnh?”

Không có thời gian để lãng phí với một lũ bảo vệ vô dụng, Đường Nhất Đình vừa phân phó người đi tìm xe đến, vừa về phòng.

Vừa đến phòng liền gặp được Lê Tường, không đợi anh nói gì, Lê Tường đã mở miệng trước: “Tôi không chặn cậu ấy lại được.”

“Vậy chú có nhìn thấy hướng nó đi không?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Tôi đuổi theo cậu ấy đến sân bay, nhìn thấy cậu ấy lên máy bay đi bang New Mexico.”

“New Mexico? Làm sao nó biết Bạch Khả ở đó.” Đối với vấn đề này anh ta chưa thể truy cứu nhiều. Đường Nhất Đình lập tức gọi điện thoại cho Gerard đang ở New Mexico. Điện thoại reo hơn mười tiếng nhưng không có ai nghe máy. Anh ta quát: “Không ai biết bây giờ anh ta đang ở đâu sao?”

“Ngài Bernard không liên lạc với chúng ta đã vài ngày rồi.” Lê Tường nói, “Tôi đoán anh ta tạm thời thay đổi lộ trình.”

Đường Nhất Đình phần nộ ném ống nghe xuống. “Đi thuê cho tôi một chiếc máy bay tư nhân!” Anh ta nói vọng ra ngoài.

Lê Tường yên lặng nhìn anh ta đi xa, bàn tay cắm vào túi của bộ âu phục tối màu, sờ sờ cây súng bên trong. Khi ông ta dùng cây súng này chĩa vào Đường Nhất Đường, thì Đường Nhất Đường đã chạy trốn đến sân bay gần quốc lộ.

“Cậu tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, kỹ thuật bắn súng của tôi là do ông nội làm sĩ quan của cậu dạy cho.” Lê Tường rút súng ra nói.

Đối mặt với họng súng tối om, Đường Nhất Đường mặt không đổi sắc: “Chú Lê, chú muốn giết cháu?”

“Cậu là nguồn gốc của mọi vấn đề.” Lê Tường mở chốt bảo hiểm.

“Nếu như không thể không giết cháu, vậy có thể chờ cháu không? Chờ cháu nhìn thấy cô ấy.....”

“Nếu cậu chết, tất cả nguyên rửa cũng không tồn tại, Nhất Đình sẽ chuyển cảm giác tội lỗi thành thù hận tôi. Việc này đối với cậu ấy là một loại giải thoát. Hơn nữa, hai người nhất định không bao giờ phải giành giật đàn bà nữa.” Lê Tường nói xong, bước một bước tới gần Đường Nhất Đường.

“Nghe qua thì quả thật chính xác.” Đường Nhất Đường không né không tránh, “Như vậy tính là cháu xin chú đi, cho cháu gặp cô ấy một lần, là nguyện vọng cuối cùng của người sắp chết.”

51. Chương 51: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (3)

Sáng hôm sau, có lẽ là ánh mặt trời khiến cô cảm thấy an toàn nên cô có thể ngủ gật một giấc ngắn. Khi tỉnh lại, cô nhìn thấy khuôn mặt đầy bọt của người đàn ông đứng cách đó không xa, đang soi gương cạo râu. Cô nghi hoặc nhìn anh ta, trong lúc nhất thời không ai có phản ứng.

Gerard nhìn đôi mắt hơi ngốc của Bạch Khả trong gương, quay đầu nói một câu: “Đèn trong phòng tắm quá mờ, tôi sợ cạo rách mặt tôi.”

Vô số bọt và râu ria bị loại bỏ, dần dần hiện ra khuôn mặt trơn bóng. Gerard trong gương và người có bộ dạng tục tũn trước kia giống như hoàn toàn là hai người khác nhau.

Chưa xét đến anh ta xấu hay đẹp, Bạch Khả chỉ cảm thấy một màn này tựa như [mặt nạ] trong thần thoại Trung Quốc. Gerard kéo bỏ mặt nạ giảng viên đại học thân thiện, biến thành một kẻ cướp ngang ngược không có văn hóa.

Dùng khăn mặt lau hết bọt còn sót lại trên da, Gerard xoa xoa cái cằm trơn nhẵn, vừa lòng xoay người hỏi Bạch Khả: “Thế nào, có đẹp trai hơn không?”

Bạch Khả không định trả lời, lập tức đi vào phòng tắm rửa mặt.

“Này, cô làm tổn thương đến tự tôn của tôi.” Lúc cô đánh răng, Gerard đi đến cửa phòng tắm, cả người che khuất hết ánh sáng ngoài phòng. Anh ta nói: “Cô không thấy tôi rất giống một minh tinh sao? Lúc ở Châu Phi, tôi đã làm biết bao đàn bà phải say mê.”

Nhỏ bọt trong miệng ra, Bạch Khả nói: “Không biết.”

“Vậy để tôi nói cho cô, tôi có một biệt hiệu, gọi là ‘Marlon Brando.’” Gerard làm động tác của Marlon Brando. Một tay bỏ vào trong túi, một tay tùy ý buông xuống, hơi nghiêng người. Ngoài làn da có màu lúa mạch, thì nhìn tổng thể, anh ta quả thật cũng có mấy phần giống Marlon Brando.

“Biệt hiệu này là do anh tự giúp mình đặt.” Bạch Khả nói.

“Cái này..... Ha ha, đúng vậy.” Gerard cười thừa nhận.

Bầu không khí thoải mái tại giờ khắc này khiến cho Bạch Khả gần như quên mất kẻ đang đứng ở trước mặt, là kẻ diên đã cản trở đường đi của cô một cách vô lý. Anh ta tựa như bình nguyên lớn vào mùa xuân, một giây trước vẫn là ánh mặt trời trên cao chiếu rọi, giây tiếp theo đã gió táp mưa rào.

Kẻ diên này từ đầu đến cuối vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười đến tận lúc bọn họ lái xe lên đường, lại còn liên tục kể những câu chuyện cười thú vị. Có đôi lúc cũng khiến Bạch Khả nhin không được mà bật cười. Sau khi nụ cười qua đi, thì sự trống rỗng càng sâu hơn nhiều. Trong lơ đãng, cô cúi đầu nhìn câu nói ở hạt cúc may trên cổ áo của mình, bỗng nhiên hiểu được ý của nó.

“Đời người không gì hơn cái này, một vở hài kịch.”

Người nói câu này là Gerard. Anh ta kéo áo cô qua nhìn kỹ vài giây rồi buông ra. Hai tay đập mạnh lên tay lái, chửi bậy: “Câu này thật con mẹ nó đúng.”

Người vừa nãy còn không ngừng chọc cười, vẻ mặt lập tức trở nên u ám.

Tốc độ xe đột nhiên nhanh hơn, Bạch Khả phải bám vào cửa xe mới ổn định được cơ thể. Xe vốn chạy thẳng quốc lộ 66 bỗng nhiên lệch khỏi đường quỹ đạo rồi quẹo trái, chạy trên cỏ một lúc mới thông ra quốc lộ. Tốc độ xe lúc này mới giảm lại.

Nhìn cảnh sắc vô vị một lúc, Bạch Khả cảm thấy hơi buồn ngủ. Đang ngáp dài, thì một loạt kiến trúc sắp xếp khéo léo vươn từ xa đến gần, theo bên cạnh bọn họ dần tiến đến gần. Ven đường, một cô gái Anglo mặc váy dài màu đen mang vòng cổ bằng bạc, đứng trong khoảng sân toàn là cây xanh, còn có cánh cổng chạm trổ hoa văn.

Nhìn thế nào, thì nơi này cũng không giống nơi mà kiểu người như Gerard sẽ đến. Cô còn nghĩ rằng anh ta sẽ mang cô đến vùng núi hoang vu nguy hiểm hoặc là đồng hoang với những cái cây kỳ lạ.

Chỉ sống sót một lúc, nhận thức của cô đối với anh ta lại khôi phục như trước. Bởi vì, cho dù cái thành phố có đầy tình thơ ý họa này khiến anh ta lựa chọn dừng lại, nhưng vẫn không phải là một nơi tốt đẹp gì.

Dưới ánh mặt trời bị che khuất bởi cây cối tươi tốt ở trước nghĩa trang, Gerard dừng chân thật lâu. Như là rốt cuộc cũng nhìn đủ cái nơi tĩnh mịch này, anh ta nắm lấy cổ tay Bạch Khả đi nhanh vào.

Anh ta nhìn không chớp mắt, đi xuyên qua vô số tấm bia đá tương tự nhau, đứng trước một cây thập tự giá gỗ được đeo gọt tỉ mỉ.

Nhìn từ đằng sau anh ta, Bạch Khả nhìn thấy tấm ảnh trên bia là hình một cô gái. Cô gái rất đẹp, nhìn rất trẻ. Không biết cô ấy và Gerard có quan hệ gì.

“Elektra, anh.....”

Quen nhìn thấy một Gerard vô lương tâm, nhưng đứng trước mặt cô gái này, không, là ở trước bia mộ của cô gái này, lại có chút mất tự nhiên. Anh ta vẫn luôn cảm giác trên tay thiếu cái gì đó, vô đầu mới nhớ ra, vừa rồi anh ta quá vội nên ngay cả hoa cũng quên mua.

Đi một vòng, anh ta vọt tới trước một tấm bia mộ bên cạnh, cầm những bông hoa người ta đặt trên mặt đất lên. Lại nhìn quanh một vòng, đi đến một tấm bia mộ khác, nhấc một cái lọ hoa đầy dung dịch silicat natri lên, ném những bông hoa đại khó coi trong đó xuống rồi bỏ vào những bông hoa mà mình mới lấy được.

Sửa lại những nhánh hoa lộn xộn, anh ta cầm kiệt tác của mình trang trọng đặt trước mộ của cô gái kia.

Bạch Khả ý thức được, anh ta đặc biệt đến đây để thăm mộ. Dựa theo tập tục của Trung Quốc, thăm mộ là chuyện rất được chú trọng. Cô quay đầu chạy vào trong xe, đem hết đồ ăn bọn họ đã chuẩn bị để ăn dọc đường ra, lại chạy về đây, bày từng thứ từng thứ trên mặt đất.

Gerard nhìn thấy cô lấy nhiều thứ linh tinh như vậy liền lấy làm kinh hãi, anh ta quá chuyên tâm về ngôi mộ trước mặt, nên không có chú ý đến cô.

“Cô vừa mới chạy đi?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy, tôi chạy ra xe lấy vài thứ.” Bạch Khả nói rồi quỳ trước bia mộ, hai tay tạo thành chữ thập bắt đầu bái lạy.

“Cô đang làm gì đó?” Gerard hỏi.

“Tôi đang cầu nguyện, xin người chết phù hộ chúng ta.”

“Cô ấy sẽ không phù hộ tôi.”

“Vì sao, chẳng lẽ cô ấy không phải là người thân của anh?”

Gerard nửa quỳ trước bia, vươn tay chà lau bụi trên ảnh nói: “Con bé là em gái tôi, mất khi chỉ mới mười hai tuổi.”

“Trẻ như vậy đã.....”

Lúc Bạch Khả vừa ngồi xuống, Gerard liền chậm rãi kể chuyện cũ: “Nháy mắt đã được mười năm, mười năm trước, cha mẹ tôi làm ăn thua lỗ, nên hai người đã hẹn cùng uống thuốc ngủ tự sát. A, thật là vô trách nhiệm. Còn lại tôi và cô em gái tám tuổi, chúng tôi bị gởi nuôi ở một gia đình, mấy tháng sau liền trốn khỏi cái ‘Nhà tù’ đó, rồi được một gánh hát rong thu nhận, đi theo bọn họ biểu diễn khắp nơi. Khi đó tuy rằng vất vả nhưng rất vui vẻ, bởi vì tôi và Elektra đều có sự say mê với diễn kịch.”

“[Chuyến tàu mang tên dục vọng] cô xem qua chưa? Con bé trông giống như tiểu Vivien Leigh, mà tôi thì giống Marlon Brando. Chúng tôi là Kim Đồng Ngọc Nữ của đoàn kịch. Khi đó chúng tôi đều còn quá nhỏ, chỉ có thể hát những bài ca dao gì gì đó, ví dụ như: Mary có một chú cừu nhỏ, chú cừu nhỏ, chú cừu nhỏ.....” Gerard nói xong liền hát lên, hai tay đóng đưa theo tiếng hát.

Cười hát hết một lần, anh ta lại sụp mặt xuống, nói: “Có một hôm buổi biểu diễn kết thúc, chúng tôi đến vùng lân cận để tìm trò chơi cho vui, ai ngờ lúc tôi mua kem về thì đã không thấy tấm hơi của con bé nữa. Chờ khi tôi tìm được con bé..... Con bé đã.....”

Thân thể ngửa ra sau, Gerard đưa cánh tay đang đặt phía sau lên bưng mặt để ngăn nước mắt, không cho chúng chảy ra.

“Con bé rất ngoan,” Anh ta nhìn bầu trời nói, “Tuy rằng tôi lớn hơn con bé, nhưng thật ra vẫn là con bé chăm sóc tôi, ngay cả cơm cũng để dành cho tôi. Một cô bé thiện lương, lại xinh đẹp như vậy, quả thực chính là thiên sứ rơi xuống nhân gian. Nhưng vì sao Thượng Đế lại cướp con bé đi sớm như vậy, còn dùng phương thức tàn nhẫn như thế.”

“Phương thức gì?” Bạch Khả thật dè dặt hỏi.

Đợi một lúc lâu, cô nghe được anh ta nói: “Sau khi con bé bị cưỡng bức, lại bị chặt đứt cổ.”

“Trời à.” Bạch Khả che miệng lại, cô nhìn cô bé trong ảnh, không thể tin một người xinh đẹp hồn nhiên như vậy lại có thể bị đối xử như thế.

“Bây giờ, cô đã suy nghĩ cẩn thận, vì sao tôi lại muốn dẫn cô tới nơi này chưa?” Gerard lấy cánh tay đang che miệng của cô ra, kéo cô lại gần mình.

Bạch Khả lắc đầu.

Anh ta đẩy mạnh cô ra, bật dậy đập cô một cước rồi la lên: “Bởi vì người cưỡng bức con bé, tên là Paul Sartre, hắn ta bị cô giết!”

“Paul Sartre?” Cô ôm bụng bị đá đau, trong đầu hiện lên khuôn mặt đeo kính đen mơ hồ.

“Không nhớ?” Gerard cười lạnh nói, “Để tôi nói cho cô vậy, người này không phải là người cô có thể giết, hắn ta phải để tự tôi xuống tay. Biết vì sao không? Bởi vì nếu không giết hắn ta, thì cả đời này tôi sẽ mãi mãi là một gã ngốc, một kẻ hèn nhát, là thằng khốn không bằng một con chó! Ha ha ha ha.....”

Anh ta cười lớn, quỳ trên mặt đất khóc nức nở.

“Cô có biết tôi đã làm gì không?” Anh ta cúi đầu nói, “Tôi mang theo dao đi giết hắn ta, bị người của hắn ta bắt được. Lúc ấy tôi còn chưa muốn chết, tôi liều mạng phản kháng, giết một tên bảo vệ trong đám đó. Cô có biết hắn ta đã nói gì không, hắn ta nói hắn ta rất thích tôi. Không đến vài ngày sau liền sắp xếp cho tôi một công việc béo bở, tôi nghĩ trước cứ làm đã rồi chờ cơ hội. Sau đó, cứ mỗi lần tôi muốn xuống tay, hắn ta sẽ cho tôi một ít quyền thế, tôi nhờ vào thế lực của hắn ta để lập một bang phái khác, lập lời thề

không đánh đổ hẳn sẽ không bước vào nội châu nửa bước. Nhưng lúc tôi từ Châu Phi trở về, mọi thứ đều đã kết thúc.”

“Là cô, Bạch Khả!” Anh ta túm áo Bạch Khả hét lên, “Là đồ ngu nhà cô, đã khiến tôi vĩnh viễn trở thành người có tội!”

Dưới sự trách mắng của anh ta, Bạch Khả thiếu chút nữa đã nghĩ mình thật sự phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nhưng khi cô nhắm mắt lại suy nghĩ một lát liền ngộ ra, cô vô tội. Cô chỉ là một con cừ non thể tội, hứng hết lửa giận mà anh ta không có chỗ phát tiết.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô sẽ không để mặc cho người ta xâu xé nữa.

“Gerard Benard,” Cô nhìn thẳng anh ta nói, “Anh biết mà, không phải tôi.”

“Không phải cô?” Gerard hỏi cô, hoặc như đang lẩm bẩm tự nói.

“Không phải tôi.” Cô kiên định nói.

“Không phải cô.....” Anh suy sụp buông tay.

Áo được thả ra, Bạch Khả vượt cổ ho khan. Gerard đứng trước mặt cô, hô hấp lần sau nặng hơn lần trước. Cô thấy anh ta như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến một loạt chữ đỏ — kẻ khác tức là địa ngục ở trong câu lạc bộ khi cô gặp Paul Sartre.

“Vậy thì là ai? Là ai? Là ai!” Gerard đột nhiên ngẩng đầu, rống to, đi qua đi lại giống như một con thú bị vậy hăm. Vết sẹo của anh ta bị vạch trần, đau đến nỗi muốn cắn người xung quanh.

Một lúc sau, Bạch Khả bình tĩnh nói: “Thật ra anh không cần phải tự trách như vậy, Elektra trên trời có linh, cô ấy nhất định sẽ không muốn nhìn thấy anh bởi vì báo thù mà thống khổ như thế. Cô ấy chỉ hy vọng anh có thể sống tốt mà thôi.”

“Cô cũng không phải con bé, làm sao cô biết được!” Gerard một cước đá bay lọ hoa trước bia mộ của người khác.

Đóa hoa héo rũ thê lương rải đầy đất, Bạch Khả nhìn chúng thở dài nói: “Đều là người đã chết, vì sao anh không thể để cô ấy an bình? Anh tra tấn bản thân như vậy, để bản thân sống trong thù hận chính là tưởng niệm cô ấy sao? Nếu tôi chết, tôi sẽ không muốn Nhất Đường báo thù, tôi chỉ hy vọng anh ấy có thể sống hạnh phúc suốt đời này.”

“Nhưng tôi không chỉ không giúp con bé báo thù, còn thành tay sai của thằng khốn đã cưỡng bức cô bé!”

“Cô ấy sẽ tha thứ cho anh.”

“Con bé sẽ sao?”

“Cô ấy sẽ.”

“Là con bé nói với cô?”

Gerard làm ra bộ dạng ngây ngô khó hiểu, chờ đợi câu trả lời của cô.

Bạch Khả quay mặt đi trong thất vọng, loại chuyện này cô chưa bao giờ gặp qua, tìm không ra câu nói của người xưa để thuyết phục anh ta. Mà chính cô lại không thể tinh tường biểu đạt ý nghĩ trong lòng.

“Không phản đối?” Gerard cười.

“Vậy anh muốn thế nào? Tìm tôi báo thù sao?” Bạch Khả nói.

“Cô khiến tôi không thoải mái, tôi đương nhiên cũng muốn cô không thoải mái. Tôi muốn cả đời này cô cũng không thể gặp được chồng của cô.”

“Anh là đồ điên!”

Bạch Khả đứng dậy, lại bị đẩy xuống, cứ muốn đứng dậy lại ngã xuống.

Gerard ngồi cạnh mộ, lạnh lùng nhìn cô thống khổ giãy giụa trên mặt đất.

Nắm lấy đám cỏ, cô cau mày. Lúc này đây, cô thật sự không biết nên làm cái gì nữa. Theo lòng mi nhìn anh ta một cái, cô không thừa nhận mình thua nên lại tự mình đứng lên.

Nên làm cái gì bây giờ?

Elektra ở trong ảnh đang cười, Bạch Khả thực hy vọng cô ấy có thể cho cô một sự chỉ dẫn.

“Elektra, cô nhất định đã nhìn thấy.” Cô nói. Cô vẫn tin rằng, trên thế giới mỗi ngày đều xảy ra kỳ tích. Hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu nhìn lên trời, khàn giọng hét: “Elektra, nếu cô nghe thấy thì hiển linh đi. Cô xuất hiện đi, Elektra, nói cho anh cô biết cô đã tha thứ cho anh ta. Elektra!”

“Vô dụng.” Gerard vuốt bìa mộ nói.

“Elektra! Tôi biết cô khẳng định đã sớm tha thứ cho anh ta. Cô hãy nói cho anh ta đi, cô muốn anh ta thống khổ như vậy hoài sao? Xuất hiện đi, cho dù là biến thành một con chim, một phiến lá, hoặc một cơn gió!”

Hết xong câu này, Bạch Khả dừng lại thở dốc. Mọi ngôi mộ trong vườn, trầm mặc trầm mặc, tĩnh mịch tĩnh mịch, không hề phản ứng.

Gerard nghiêng người, ngã đầu lên bìa mộ.

“E — lek — tra!” Bạch Khả dồn hết khí lực toàn thân hét to.

Đúng lúc này, một giọt nước nhỏ xuống mũi, dần dần, giọt nước mưa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày. Mưa lớn mát lạnh không hề có dấu hiệu mà rơi xuống. Gerard kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy bầu trời quang đãng, ánh mặt trời vẫn như trước.

“Cô ấy nghe được.....” Bạch Khả kinh ngạc nhìn màn mưa trước mặt, xoay người cười nói, “Gerard, anh xem, cô ấy nghe được!”

Người đàn ông phía sau còn khiếp sợ hơn cả cô, mưa rơi trên lông mi, anh ta nhìn bầu trời không chớp mắt. Nơi khóe mắt chảy xuống không biết là mưa hay nước mắt.

“Elektra?” Anh ta vươn tay, lấy tay hứng mưa. “Thật là em sao? Em tha thứ cho anh?”

Mưa càng rơi xuống càng lớn, như đang thừa nhận suy nghĩ của anh ta.

Đầu tiên là khóe miệng chậm rãi hé ra, sau nữa là từ trong cổ họng phát ra âm thanh. “Ha ha ha ha.....” Gerard cười đến không thể kiềm chế, anh ta cởi áo, mở rộng hai tay hướng lên bầu trời, để mưa rơi trên cơ thể anh ta. “Elektra, anh rất nhớ em, Elektra!”

Gerard vừa hét vừa nhảy lại vừa chạy trong mưa, Bạch Khả lui về sau, chừa lại toàn bộ khoảng đất trống cho anh ta. Dưới chân giẫm phải cái gì đó, cô ngã ngồi trên mặt đất. Một đóa cúc nằm trong tay, cô vươn tay lau bùn trên cánh hoa. Cơn chóng mặt kéo tới, cô từ từ nhắm hai mắt, một mội nói: “Em cũng rất nhớ anh, Nhất Đường.”

52. Chương 52: Mỗi Ngày Đều Có Kỳ Tích (4)

Nghĩa trang được hơi nước thấm ướt đã không còn vẻ tiêu điều như lúc mới đến, trong không khí thoang thoảng mùi bùn đất nhàn nhạt.

Bạch Khả quỳ gối trước mộ nhẹ nhàng chà lau tấm ảnh trên bìa, Gerard ngồi xổm ở một bên yên lặng nhìn. Cô bày táo và lọ hoa đã chuẩn bị từ trước, từ trong túi lấy ra một hộp vitamin, đổ mấy viên thuốc màu đỏ ra rồi bỏ từng viên một vào lọ hoa đầy nước.

“Con bé không thích những thứ chua.” Gerard nói.

Bỏ mấy viên thuốc vào xong, Bạch Khả liếc mắt nhìn anh ta nói: “Tôi chỉ muốn để hoa nở lâu hơn một chút.”

Trong khu vườn im lặng, bỗng nhiên có tiếng vút, một con chim bay qua.

Gerard đưa mắt nhìn bụi cỏ một lúc, lại quay lại nhìn Bạch Khả. “Đi thôi.” Anh ta kéo cô, không cho cô thời gian suy nghĩ.

Bạch Khả quả thật không hề có phản ứng, mãi khi đến gần chỗ để xe mới buồn bực hỏi: “Anh không để tôi đi à?”

“Tôi vì sao phải thả cô đi.”

“Vừa nãy anh rõ ràng đã thả phào nhẹ nhõm.”

“Thả phào nhẹ nhõm? Đúng, tôi đã thả phào nhẹ nhõm. Như vậy đi, nếu cô tự động ngồi vào xe, tôi sẽ để cô đi.”

“Anh thả đi?”

“Tôi thả.”

Bạch Khả tin anh ta nên ngồi vào trong xe. Gerard lập tức nhảy vào ghế điều khiển khởi động ô tô, chạy theo hướng ngược lại với Texas.

“Anh nói anh sẽ thả tôi đi!” Bạch Khả từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên.

“Tôi nói thế, nhưng tôi có nói là khi nào sao? Hai mươi năm sau cũng là thả, ba mươi năm sau cũng là thả.”

“Anh, anh là đồ khốn, shit!”

“Cám ơn.” Gerard vỗ vỗ vai cô nói, “Cô là một người đàn bà kỳ lạ.”

Ô tô chậm rãi chạy dọc trên con đường nhỏ của thành phố vắng vẻ, tâm tình Gerard rất tốt, thỉnh thoảng mở miệng huyết sáo, để ý đến đủ loại gái đẹp trên phố. Dọc đường dừng lại ăn cơm, Bạch Khả từ chối ăn những thứ anh ta đưa. Anh ta lại lừa cô, nói rằng chỉ cần cô ăn cơm anh ta sẽ để cô đi. Bạch Khả lại một lần nữa mắc lừa. Sau đó, cứ mỗi khi Bạch Khả không nguyện ý làm cái gì, anh ta lại mượn một chiêu này để đối phó cô. Bị lừa nhiều, Bạch Khả ngay cả nói cũng không buồn nói nhiều, một mình cam chịu cuộn người ở ghế sau.

Trong xe im lặng một khoảng thời gian, Gerard đang ngân nga một bài hát đột nhiên cảm thấy điều gì đó bất thường. Anh ta nhanh chóng vươn tay, đoạt được một cây kim bạc lạnh lẽo, lập tức vung cổ tay ném ra ngoài cửa xe.

“Dừng!” Bạch Khả bổ nhào ra cửa xe, cố gắng bắt lấy cánh tay đang lộ ra.

Gerard không dừng xe, quay đầu nhìn cô nói: “Muốn đánh lén tôi, cô còn chưa đủ trình.”

“Anh dừng xe lại, mau dừng xe!” Bạch Khả bật khỏi ghế hét to, “Tôi muốn đi tìm thập tự giá của tôi, đó là thập tự giá anh ấy cho tôi!”

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy bộ dạng nóng lòng của Bạch Khả, Gerard không nhanh không chậm nói: “Cô phải thả sẽ không đánh lén tôi nữa, ngoan ngoãn theo tôi về nhà, tôi sẽ dừng xe.”

“Được, tôi thả!” Bạch Khả giơ tay phải lên.

Cho xe quay lại, Gerard tìm được cây thập tự giá trong bụi cỏ, cầm trong tay nghiên cứu một lúc mới trả lại cho Bạch Khả. Bạch Khả thu cây thập tự giá về kích thước ban đầu, xem như vật quý đem để trước ngực.

“Cô yêu anh ta như thế sao?” Gerard hỏi. Anh ta thật sự không rõ tình yêu của người đàn bà này sao lại có thể mãnh liệt như thế.

“Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy!” Bạch Khả không chút ngại ngùng nói, “Trên thế giới này, người tôi yêu nhất là mẹ, một người khác là anh ấy.”

Giật mình trong giây lát, Gerard bị cô nhìn với ánh mắt cháy bỏng nên có phần phân tâm. Nhếch miệng cười, anh ta xoa xoa tóc cô nói: “Chúng ta diễn một màn được không? Cô xem tôi là anh ta, nói với tôi câu nói vừa rồi, thế nào?”

“Những lời này tôi vĩnh viễn chỉ nói với một mình anh ấy.”

“Chỉ cần cô nói, tôi sẽ lập tức thả cô đi, thế nào?”

Dường như đang suy nghĩ xem trong lời anh ta nói có mấy phần chân thật, một lát sau, Bạch Khả nói: “Trên thế giới này, tôi yêu nhất hai người, một là mẹ tôi.....”

“Tiếp?” Gerard nhướn mi, giống như cậu bé con đang chờ cô cho ăn kẹo.

“Một người khác, không phải anh.” Bạch Khả nói.

Gerard biểu tình cứng đờ, sau lại nở nụ cười, vò vò tóc cô nói: “Cô giỏi.”

Bạch Khả không hề cảm thấy bản thân mình giỏi, nói xong câu nói kia, chờ Gerard quay mặt đi, cái lưng cứng ngắc của cô mới thoáng thả lỏng, tê liệt tựa vào ghế sau.

Cô mệt muốn chết.

Lúc trời sắp tối, xe chạy vào con đường nhỏ trong khu rừng tĩnh mịch. Hai bên đường đều là đại thụ cao ngất, xanh um tươi tốt. Ngọn của các cành cây đan xen, hình thành mái vòm màu xanh biếc tự nhiên, cảnh đẹp ý vui.

“Đây là cây gì?” Bạch Khả hỏi.

“Cây sồi, cô không biết sao?”

Không nhận được câu trả lời, Gerard nhìn cô bằng kính chiếu hậu, liền thấy vẻ mặt cô đơn của cô.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, chạy mãi đến khuya.

Ngã ghế xuống, Gerard nắm tay chân từ từ nằm xuống. Bạch Khả ôm đầu gối ngồi bên cạnh, cảnh giác nhất cử nhất động của anh ta.

“Loại đàn bà vô vị như cô tôi không có hứng thú. Yên tâm ngủ đi.” Hắt xì một cái, anh ta xoay người sang chỗ khác.

Cảnh trong mơ rồi rầm hỗn độn, anh ta nhú đầu mày rồi tỉnh lại. Trời đã sáng. Từ ngày Elektra qua đời, anh ta cũng không thể ngủ tròn giấc nữa. Cho dù chỉ có chút ánh sáng yếu ớt cũng khiến anh ta tỉnh giấc. Lau ghèn mắt, anh ta giật giật cánh tay ngứa ngáy. Khóe mắt liếc đến Bạch Khả, dường như cô đã tỉnh ngủ từ lâu, vẫn ngồi ngẩn người ở một góc sáng sủa.

“Buổi sáng tốt lành.” Anh ta nói.

Bạch Khả ngẩng đầu, dờ dảnh nhìn anh ta. Ánh mắt không hề có thần thái, đôi mắt đen lúc này còn to hơn cả tròng mắt.

“Không phải cô cả đêm không ngủ đấy chứ?” Anh ta hỏi.

“Tôi không ngủ được.” Âm vừa bật ra, nước mắt liền tuôn chảy. Cô uất ức khịt mũi nói, “Tôi không ngủ được.....” Bây giờ cô hoàn toàn không còn bộ dạng quật cường như trước.

Trên thực tế, từ lúc Đường Nhất Đường bị bệnh, lại trải qua cái chết của Belle và Mickey, thời gian dài như vậy cô đều chưa từng được ngủ một giấc ngon lành. Khoảng thời gian sống cùng Trầm Trùng Dương lại làm việc rất vất vả, thường xuyên mất ngủ trọn đêm. Mất ngủ là chuyện đầy dọa người ta hơn cả đói khát, đói khát sẽ sớm mất mạng, nhưng mất ngủ lại từng chút từng chút chậm rãi gặm nhấm ý chí của bạn, cho đến khi bạn hoàn toàn bị suy sụp chỉ trong thời gian ngắn, nhưng vẫn không chết được.

“Tôi mệt mỗi quá rồi, mệt mỗi quá rồi, mệt mỗi quá rồi.....” Bạch Khả ôm đầu, không ngừng gõ huyệt thái dương của mình.

“Này.” Gerard kéo tay cô, bị cô cầm ngược lại. Cô khóc nói: “Anh giúp tôi đi, tôi thật sự mệt mỗi quá rồi.”

“Mệt vậy thì đừng đến Texas nữa.” Gerard nói.

“Không được, không được.....” Bị mỗi mệt tra tấn không thể suy nghĩ. Tất cả phản ứng của cô đều là vô thức, lời nói ra như là nói mê, “Tôi mệt mỗi quá, mệt mỗi quá. Tôi muốn đến Texas, hãy giúp tôi, cầu xin anh, xin anh.....”

Kéo góc áo Gerard, cô gần như quỳ lạy trước mặt anh ta.

“Được được được, tôi giúp cô.” Không thể nhìn bộ dạng đáng thương như thế của cô, Gerard nâng cô dậy, ôm cô vào trong ngực. Thở dài một hơi, không ngờ người như anh ta cũng có ngày thương hương tiếc ngọc, mà đối tượng lại là một người đàn bà ngu ngốc.

“Sao lại có một người đàn bà như cô chứ?” Anh ta oán giận, rút cánh tay bị cô túm chặt ra. Từ trong túi hành lý mang theo bên người lấy ra một lọ thuốc nhỏ, đổ một viên thuốc đưa đến trước mặt cô. “Đây là thuốc ngủ loại mạnh, chỉ cần uống một viên cô có thể lập tức đi vào giấc ngủ. Hơn nữa, trong mười mấy giờ tiếp theo, ngoài trừ hô hấp ra, cô cùng người chết không có gì khác biệt. Cho dù lấy dao cứa chân cô, chặt lìa người cô cũng không tỉnh. Xác định muốn uống?”

Cô giống như một con sóc đói, cướp viên thuốc màu đỏ như cướp quả trên cây rồi bỏ vào trong miệng, nuốt nó xuống. Sau khi nói tiếng cảm ơn, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, yếu ớt nằm xuống, tóc rối lung tung xòa trên mặt.

Thay cô vén tóc, Gerard lau nước mắt và nước mũi dính trên mặt anh ta. Gerard nhìn khăn giấy trong tay, có chút khó hiểu về hành vi của mình. Nhún vai, anh ta ném khăn giấy ra ngoài cửa xe rồi tiếp tục lái xe chạy đi.

Nhà anh ta ở trên một thảo nguyên xanh biếc, đến mùa này, khắp nơi đều có hoa dại. Đồi núi xa xa liên tục nhấp nhô giống như sóng biển xanh đen, liếc mắt nhìn qua, giống như mặt trời đang ngủ ở chân núi.

Trên con đường mòn chạy xuyên qua thảo nguyên, anh ta đưa mắt nhìn căn nhà gỗ màu đỏ được xây trên bãi đất. Đó từng là nhà nghỉ của bọn họ, là nơi Elektra thích nhất. Sau này anh ta có tiền liền mua đứt nơi này, nhưng rất ít khi ở lại.

Dừng xe ở trước căn nhà, việc đầu tiên anh ta làm là tìm chìa khóa để mở cửa. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ giường ngủ, anh ta ôm người đàn bà đang ngủ say từ trong xe vào phòng rồi đặt trên giường. Nhìn gương mặt ngủ của cô anh ta lại cảm thấy hơi mất mát. Không khỏi nghĩ, nếu cô cứ im lặng mặc anh ta thao túng như vậy, thì đã không còn thú vị nữa.

Lúc này, có người đến gõ cửa. Anh ta không thấy quá kinh ngạc, bởi vì vùng này mặc dù xa xôi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người lữ hành có kinh nghiệm phong phú tới đây thám hiểm, hướng hồ căn nhà này lại dễ làm người khác chú ý như vậy, không thiếu gì người vì tò mò mà đến gõ cửa nhà anh ta.

Làm cho anh ta kinh ngạc là, người gõ cửa đưa cho anh ta quà gặp mặt là một khẩu súng để ở huyệt thái dương.

“Tôi có thể hỏi một câu trước không?” Sau khi anh ta thấy rõ người tới liền nói, “Làm sao cậu trốn được tới đây, lại làm sao biết cô ấy ở chỗ này?”

“Tôi chỉ có thể nói, đều là sức mạnh của tình yêu.” Đường Nhất Đường cười cười, quay đầu gọi vọng vào phòng: “Bạch Khả, mau ra đây. Anh là Nhất Đường.”

“Đừng gọi nữa, vô dụng thôi, bởi vì.....” Gerard nói được một nửa, thì một đoàn xe hung hăng tấp vào trước cửa nhà anh ta, tiếng phanh kít đâm vào lỗ tai.

Đường Nhất Đường lập tức ôm cổ Gerard từ phía sau, đặt súng trên đỉnh đầu anh ta.

“Nếu qua đây tôi sẽ không khách khí.” Anh nói.

“Nhất Đường, cho dù em giết anh ta, cũng trốn không thoát đâu.” Đường Nhất Đình từ trên xe bước xuống, đứng ở nơi cách Đường Nhất Đường không đến mười mét.

“Này, cái gì gọi là ‘cho dù em giết anh ta’?” Gerard kháng nghị.

Đường Nhất Đình không để ý đến kháng nghị của anh ta, hỏi: “Bạch Khả đâu, cô ấy thế nào?”

“Cô ấy vừa uống thuốc ngủ. Trong vòng mười mấy tiếng đồng hồ, cho dù trời có sập cũng không tỉnh lại.” Gerard nói. Không biết vì sao, giờ phút này anh ta lại có loại hưng phấn đặc biệt.

“Để người khác vào ôm cô ấy ra.” Đường Nhất Đường vừa nói vừa kéo Gerard lui vào trong nhà.

“Nhất Đường, em đừng cố chấp nữa, em và cô ấy không có khả năng.”

Đường Nhất Đình chậm rãi hướng tới gần Đường Nhất Đường, mà Đường Nhất Đường vẫn lui về phía sau. Hai người đều đứng ở hai đầu phòng, giằng co.

“Đường Nhất Đình, người đầu tranh vô nghĩa là anh. Mau ôm cô ấy ra đây!” Đường Nhất Đường nói.

“Cậu nên đổi con tin có giá trị hơn.” Gerard bĩu môi.

“Nhanh lên!” Đường Nhất Đường hét to với Đường Nhất Đình.

Đường Nhất Đình bất động, chờ đợi thời cơ.

Lúc này, tiếng gỗ ma sát kéo kẹt làm cho những người ở đây đều cùng lúc nhìn về phía căn phòng bằng gỗ lim. Cánh cửa bị đẩy ra một nửa, một người đàn bà chống lên khung cửa đứng đó. Độ gấp khúc của đầu gối phẳng phất có thể quy xuống bất cứ lúc nào.

“Bạch Khả!”

Đường Nhất Đường và Đường Nhất Đình gọi tên cô cùng một lúc.

Bạch Khả cố hết sức ngẩng đầu lên, tiếng gọi bên tai như thực như ảo. Cô không thể phân biệt có phải là đang nằm mơ hay không, nhưng quả thật cô nghe được Đường Nhất Đường đang gọi cô. Thuốc ngủ khiến đầu óc cô mê man, cơn khát ngủ cực độ giống như một cái động đên thật lớn muốn cắn nuốt cô. Cô gần như dùng hết ý chí cả đời mới đủ khả năng chống đỡ mà đứng ở nơi này.

“Bạch Khả, mau tới đây!” Đường Nhất Đường ở bên trái cô, lo lắng nói.

“Không, Bạch Khả, kia chỉ là ảo giác của em.” Đường Nhất Đình ở bên phải cô, muốn đi qua. Gerard ra tiếng ngăn cản anh ta, nói: “Vì sao cậu không để cô ấy tự phán đoán?”

Đường Nhất Đình suy nghĩ, rồi dừng bước, dụi dụi nói: “Đến chỗ của anh đi.” Anh ta rộng mở vòng ôm với Bạch Khả.

“Không, không phải anh ta.” Đường Nhất Đường la to gọi Bạch Khả, “Bạch Khả, anh mới đúng, em mau tới đây, mau tới đây đi!”

Giờ phút này, Đường Nhất Đường vì chạy trốn nên đang mặc âu phục màu trắng. Ở trong mắt Bạch Khả, đứng trước mặt cô là hai bóng trắng mơ hồ gần như giống nhau. Trong mớ hỗn độn, có một sức mạnh dẫn dắt cô đưa chân bước về hướng bên trái.

“Bạch Khả,” Đường Nhất Đình nhận sự kích động muốn xông lên lại, cau mày, làm ra bộ dạng khó chịu nói, “Dạ dày của anh lại đau.”

Bước chân dừng lại, Bạch Khả chống vào lan can hành lang, quay đầu lại.

“Bạch.....” Cánh tay đang vươn ra của Đường Nhất Đình đột nhiên cứng đờ.

Không đợi Đường Nhất Đình vui sướng, Bạch Khả lại một lần nữa bước về phía trước. Mới vừa rồi tựa như chỉ là tạm dừng để nghỉ ngơi, nắm tay của cô từ lan can buông ra, ở bên người hơi nâng lên. Sau khi thăng bằng cơ thể, cô nghiêng ngả lảo đảo đi đến hướng Đường Nhất Đường.

Súng trong tay rơi xuống trong lúc vô ý, Đường Nhất Đường nhìn Bạch Khả đang chậm rãi đi về hướng mình. Mọi thứ xung quanh đều biến mất khỏi tầm mắt.

“Đến đây.” Anh mở rộng vòng tay, mỉm cười.

Biểu tình của Bạch Khả tựa như con thỏ nhỏ bị thôi miên, hoặc như một đứa bé vừa mới học đi. Cô di chuyển hai chân nặng nề, tay tìm kiếm phía trước. Lúc vừa chạm vào góc áo Đường Nhất Đường, cô giống như món đồ chơi bị chặt đứt nguồn điện, nằm rồi ngã xuống.

Đường Nhất Đường vừa vịn kéo cô vào lòng, cảm giác kiên định thật lớn bao phủ anh, anh không chịu nổi mà quỳ trên đất.

Một màn này làm cho những người xung quanh bất giác ngừng hô hấp. Ngọn đồi yên tĩnh chỉ có gió lạnh thổi qua.

Gerard là người có phản ứng đầu tiên, anh ta nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất. Họng súng nhắm ngay trán Đường Nhất Đường.

“Không cho phép cậu động thủ!” Đường Nhất Đình quát, muốn Gerard dừng lại.

Dời họng súng đi, Gerard xoay súng vài vòng trên tay nói: “Tôi chỉ là khó chịu vì cậu ấy chĩa súng vào đầu tôi trước nhiều người như vậy.”

Đường Nhất Đình đi đến trước mặt Đường Nhất Đường nói: “Đưa cô ấy cho anh, sau đó chúng ta về nhà.”

“Một ngày thôi,” Đường Nhất Đường nói, “Cho em và cô ấy một ngày thôi.”

Bởi tiếng khẩn cầu yếu đuối hiếm có, Đường Nhất Đình lui từng bước nói: “Trước khi trời tối.”

53. Chương 53: Thất Tâm (1)

“Có một ngày, Nhị Tổ Tuệ Khả vừa tỉnh lại chợt thấy trong đầu mù mờ, liền tìm Đạt Ma Sư Tổ nói: ‘Tâm con không an, nhờ thầy an tâm cho.’ Sư Tổ đáp: ‘Người đưa tâm ra đây, ta an tâm cho người.’ Tuệ Khả trầm ngâm thật lâu sau mới nói: ‘Con tìm tâm khắp nơi mà không được.’”

“Em từng nghe câu chuyện này chưa? Mấy ngày xa em, anh giống như Tuệ Khả vậy. Trong lòng không có một khắc bình yên, khó chịu đến nỗi hận không thể moi tìm ra bóp nát. Nhưng khi anh cúi đầu tìm, lại phát hiện trong ngực trống trơn. Bạch Khả à, trên đời này ngoài em ra, không ai biết nó đi đâu cả. Em giấu anh lâu như vậy, bây giờ có thể nói cho anh biết không? Em đem giấu nó ở nơi nào vậy?”

“Nói đi, Bạch Khả.”

Triền núi yên tĩnh, cỏ xanh kéo tới cuối chân trời, dọc theo đường đi hoa đua nhau nở, không biết phải đuổi theo đến tận đâu. Khi đó ánh mặt trời xán lạn giống như cô gái trẻ thoải mái vui vẻ, không cần lo lắng sẽ có ngày già đi.

Anh ôm cô, lẳng lặng ngồi trong cơn gió nhẹ ngày xuân, nhìn thảo nguyên xa xăm trống trải cùng với bầu trời xanh lam giao nhau tạo ra một đường chân trời âm u lạnh lẽo.

Ôm chặt người trước ngực, anh sợ cô sẽ lạnh.

“Sách thật sự là thứ tốt,” Anh cúi đầu nói với cô, “Mỗi lần anh nhớ em đến phát điên, sẽ lấy một quyển sách, điên cuồng tìm những bài thơ trong đó, thầm nghĩ sau này gặp sẽ đọc cho em nghe. Anh thường xuyên bị những câu nói trong sách cuốn hút, liền quên mất chuyện tìm thơ, tự nhiên cũng quên cả nhớ em. Đứng gần, ngoài lúc đọc sách ra, anh đều nhớ đến em.”

“Em đã biết anh đi, sao không ở nhà mà chờ anh chứ? Anh chắc chắn sẽ liều cái mạng này để trở về gặp em. Sao em lại ngốc như vậy? Aizzz, nếu em không ngốc thì không phải là Bạch Khả của anh. Em biết không, bọn họ đều gọi em là kỳ sĩ. Anh nói tiểu thư kỳ sĩ à, bây giờ hoàng tử đang ở đây, em lại có thể ngủ đã giấc như vậy, không sợ bị chém đầu sao?”

Anh nhẹ nhàng nhéo nhéo làn da nhẵn mịn trên cổ cô, trong mắt hiện lên một tia đau lòng: “Sao em lại gầy thế này, trên cổ không có chút thịt nào, bóp một cái là đứt. Không có anh, em ăn cơm không ngon sao?”

Miệng nói lời trách cứ, động tác tay lại càng dịu dàng. Anh đỡ lưng cô thoáng nâng cô lên, cúi đầu, để mặt cô dán vào hai gò má mình, tựa như lúc anh ở trước màn hình ngắm cô vậy, không, còn chặt hơn nữa.

Mãi đến khi mặt trời nghiêng về phía tây anh mới buông cô ra, vén mấy sợi tóc dính trên mặt cô, anh hạ xuống môi cô rồi hôn. Lúc ngẩng đầu, thấy bên miệng cô cuối cùng cũng hiện ra một nụ cười.

“Gặp được mộng đẹp hả, bé ngốc?” Anh bóp bóp mặt cô, lại sợ cô đau nên bóp rất nhẹ. “Em nhất định là mơ thấy anh rồi,” Anh cười, trong mắt dần dần chứa đầy nước mắt, “Mau tỉnh lại đi, tỉnh lại em sẽ phát hiện, đây không phải là mơ.”

Đợi lâu thật lâu vẫn không thấy cô có động tĩnh, anh hít một hơi thật dài, nói: “Kinh Phật có viết, chúng sinh luân hồi lục đạo, nhất định phải chịu bát khổ sở luy. Bát khổ, chính là Sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán hận, mong cầu, ngũ âm. Trong tám điều này, ngoại trừ lão, anh đều chiếm hết. Bây giờ tính là còn trẻ. Nhưng Bạch Khả ơi, nếu em cứ ngủ hoài, anh có thể sẽ già đi, bát khổ đã có thể chiếm sạch. Em nỡ để anh chịu nhiều khổ như vậy sao, em nỡ được sao.....”

Lại lần nữa ôm lấy cô, cảm anh dính sát vào cổ cô, nước mắt rơi xuống đầu vai cô.

Anh nghĩ ngay lúc đó biểu tình của anh nhất định đã đạt đến trình độ bi thương muốn chết. Bởi vì tại khoảnh khắc ánh mặt trời yếu ớt sắp buông xuống, có một cô bé mặc váy hoa nghe theo lời mẹ, lấy những bông hoa đại màu trắng đặt ở bên cạnh bọn họ.

Mộng đẹp của kẻ khác sẽ kết thúc trước bình minh. Mà anh, lại kết thúc trước khi trời tối.

Khi nhìn thấy Đường Nhất Đường ôm Bạch Khả từ xa đi tới, trong lòng Đường Nhất Đình lại thoát ra một loại cảm giác tội lỗi. Bởi vì biểu tình của Đường Nhất Đường giống như có ai đó đục một cái lỗ trước ngực anh, mà anh ta ôm Bạch Khả đi lại giống như ôm theo cả trái tim trong cái lỗ ấy.

Càng là như thế, anh ta lại càng không thể để cho bọn họ gặp nhau. Lúc Đường Nhất Đình đưa tay ôm lấy Bạch Khả, anh ta liền dứt khoát xoay người.

Đường Nhất Đường nhìn hai tay trống trơn, cảm giác có một dây thần kinh nối liền với Bạch Khả đang bị kéo đứt, đau đến tê tâm liệt phế.

Trong căn phòng gỗ lim, Đường Nhất Đình đắp chăn cho Bạch Khả, Gerard đi đến phía sau anh ta nói: “Để cô ấy ở đây đến ngày 4 tháng 7 đi, cậu hãy chuyên tâm điều chỉnh tâm tình của em trai cậu, đây mới chính là chuyện khó giải quyết.”

“Đừng bó buộc chủ kiến của cô ấy, cậu hiểu tôi đang nói gì mà.” Đường Nhất Đình nói.

“Tôi hiểu. Tôi là loại người này sao? Đi nhanh đi, cô ấy cũng sắp tỉnh rồi.” Gerard thúc giục nói.

Lại đưa mắt nhìn người đang ngủ say, Đường Nhất Đình bước nhanh ra ngoài.

Ngoài phòng, Đường Nhất Đường đứng tại chỗ như người mất hồn. Đường Nhất Đình thở dài một tiếng, vỗ vỗ bờ vai anh nói: “Hiện tại, gặp cũng gặp rồi, em đừng tiếc nuối nữa.”

“Ha ha.....” Đường Nhất Đường chậm rãi ngẩng đầu cười với trời, đánh vào mặt anh chỉ có ánh trăng ảm đạm. “Trước kia em căn bản không rõ, giam chặt người mình yêu lại, để cô ấy mỗi ngày chỉ có thể cười với em khóc với em, việc này có gì sai. Mãi đến khi bọn em gặp phải cơn bão kia, một lần đó, em đã thật sự sợ. Em đột nhiên hiểu được, thật ra cho tới nay em đều không có sự tin tưởng đối với tình yêu. Em giam cầm cô ấy vì sợ cô ấy chưa yêu em đủ, sợ cô ấy sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ rời xa em. Mà lần đó, cô ấy vì em, lại có thể không tiếc cả tính mạng. Ở trước mặt cô ấy, em thật sự ích kỷ đến nực cười.”

“Nói như vậy là cô ấy cho em một lần nữa có nhận thức đúng đắn đối với tình yêu,” Đường Nhất Đình đứng sững vai với anh, “Như vậy em liền mang theo nhận thức này, chuẩn bị chào đón đoạn tình cảm tiếp theo sao?”

“Vậy còn anh, anh phải làm sao?” Đường Nhất Đường nói, “Em đã trải qua kinh nghiệm một lần chết mới hiểu được đạo lý này, còn anh làm sao có thể hiểu được?”

“Anh có Bạch Khả, cô ấy có thể cho em hiểu được tự nhiên cũng có thể làm cho anh hiểu được.”

“Cho anh hiểu được bằng cách nào? Lại để cô ấy chết một lần nữa sao?”

“Anh.....”

Đường Nhất Đình đang tự hỏi, bỗng nhiên tròng lớn hai mắt. Bờ vai của anh ta trầm xuống, bị người phía sau đè cổ, một cây kim đặt ở sát mặt.

“Nhất Đình,” Đường Nhất Đường ghé vào lỗ tai anh ta nói, “Chưa chết lần nào, anh sẽ không thể hiểu được.”

Bảo vệ xung quanh đều rút súng ra, vây bọn họ ở giữa.

“Ha ha.....” Đường Nhất Đình khó tin cười hai tiếng, “Em muốn giết anh?”

“Em chỉ muốn để anh hiểu rằng, anh sai rồi.” Đường Nhất Đường nói.

“Anh sai, thì sao? Con người không phải đều như thế sao? Đối với tiêu chuẩn của mình, đối với tiêu chuẩn của người khác, vĩnh viễn luôn đặt của mình ở vị trí đầu tiên. Cái khác nhau chính là em có năng lực để chịu báo ứng, có năng lực nhón nhơ ngoài vòng pháp luật cả đời hay không mà thôi.”

“Anh cho là anh thật sự có thể trốn tránh báo ứng?”

“Ít nhất là anh tin, anh sẽ không lấy việc ‘giết anh trai’ để trốn tránh.”

“Ha ha, anh lầm rồi, anh thật sự lầm rồi. Xem ra chưa chết lần nào, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được!”

Đường Nhất Đường giơ cây thập tự giá trong tay lên, đang muốn hạ xuống thì một tiếng súng vang lên trong bóng đêm. Thập tự giá im lặng rơi trên cổ, tay anh đứng giữa không trung.

“Nhất Đường!” Đường Nhất Đình kêu sợ hãi, đỡ lấy cơ thể Đường Nhất Đường đang gục xuống. “Ai nổ súng! Ai cho các người nổ súng!” Anh ta gào thét, tay che trước ngực Đường Nhất Đường. Nơi viên đạn bắn trúng máu tươi đang chảy ồ ạt.

“Phải chết một lần..... Phải có người chết trước mặt anh một lần.....” Đường Nhất Đường mỉm cười yếu ớt, cổ trợn tròn mắt nhìn anh ta nói, “Bây giờ, anh hiểu được chưa.....”

“Anh..... Em.....” Đường Nhất Đình không nói nổi một câu đầy đủ. Đường như tỉnh khỏi cơn mê, anh ta khàn giọng quát: “Mau gọi xe cứu thương!”

“Bệnh viện gần nhất cách nơi này cũng vài trăm km,” Gerard nói, “Trước tiên cậu hãy đặt cậu ấy lên xe rồi chạy thẳng theo đường kia, tôi sẽ thông báo cho xe cứu thương, để bọn họ để ý mấy người lúc đi đường.”

“Mấy người mau tới hỗ trợ!” Nghe Gerard nói xong, Đường Nhất Đình lập tức cho người đem Đường Nhất Đường đặt vào ghế sau xe. Anh ta ngồi bên cạnh anh thay anh ôm miệng vết thương. Lập tức, xe chạy như điên trên con đường nhỏ xóc nảy.

“Nhất Đường, em không thể chết được, em đừng dùng cách này để uy hiếp anh!” Đường Nhất Đình không ngừng nói chuyện, không cho Đường Nhất Đường nhắm mắt lại.

“Anh thề, anh thề đi, vĩnh viễn không được ép buộc Bạch Khả ở chung với anh.” Đầu Đường Nhất Đường hơi nẩy lên theo sự lắc lư của xe.

“Không, đừng nghĩ nhiều!”

“Em sẽ chết, là chú Lê nổ súng, anh cũng biết..... Kỹ thuật bắn súng của chú ấy rất chuẩn.”

“Không!”

“Nếu, anh không đáp ứng, chờ em lên thiên đường, gặp được mẹ, tuyệt đối sẽ không để bà..... Tha thứ cho anh.....” Đường Nhất Đường cố hết sức bắt lấy áo Đường Nhất Đình.

“Anh.....”

“Nhanh thề đi,” Đường Nhất Đường dùng hết toàn lực, cắn răng nói, “Thề với mẹ!”

Đường Nhất Đình cúi đầu nhìn hai bàn tay dính đầy máu tươi đang túm áo mình của Đường Nhất Đường.

“Nói mau.....” Giọng Đường Nhất Đường càng ngày càng yếu.

“Được, được, anh thề,” Không thể kháng cự cảm giác tội lỗi trong lòng, Đường Nhất Đình thất bại nhắm mắt lại nói, “Anh thề, anh thề với mẹ trên trời có linh thiêng, tuyệt đối sẽ không ép buộc Bạch Khả ở chung với anh. Bằng không anh sẽ chết vì tai nạn, không phải chết vì già. Được chưa!” Anh ta đột nhiên mở mắt nhìn về phía Đường Nhất Đường, lại thấy anh đang chậm rãi lúc lắc đầu.

“Đường Nhất Đình, nhớ kỹ lời thề của anh.” Nói xong, Đường Nhất Đường cười, rơi vào hôn mê.

Trong lòng đầy nghi hoặc và khiếp sợ, Đường Nhất Đình lại quên cả việc lay anh tỉnh lại.

Bóng đêm bao phủ cả con đường, xa xa chòm ánh sáng đỏ chớp lóe, càng ngày càng gần. Trong nháy mắt, chòm ánh sáng đỏ kia biến thành đèn cấp cứu trước cửa phòng phẫu thuật.

Đường Nhất Đình đứng ở trước cửa, ngẩng đầu lên, nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu. Cho dù lại lừa gạt bản thân rằng đó chỉ là ánh nắng, nhưng tâm tư của anh ta từ đầu đến cuối đều như đang đặt trong cái bóng đêm vô hạn. Đường Nhất Đường quả nhiên là người hiểu anh ta nhất trên thế giới này, anh biết anh ta có thể không cần mạng sống của mình. Nhưng bởi những món nợ của anh ta với em trai, anh ta không thể để cho anh chết.

“Tiên sinh.” Lê Tường lo lắng gọi anh ta một tiếng.

Đường Nhất Đình không có phản ứng.

“Tiên sinh.” Lê Tường lại gọi một tiếng.

Lúc này Đường Nhất Đình mới quay đầu lại, ngơ ngẩn nhìn ông ta. Bỗng chốc lại nhớ tới cái gì đó, anh ta túm áo Lê Tường nói: “Vì sao chú phải nổ súng!”

“Cậu ấy sẽ làm hại cậu bị thương.” Lê Tường bình tĩnh nói.

“Vậy chú cũng không thể nổ súng, chú muốn lấy mạng của nó!” Đường Nhất Đình kích động nói xong. Nhưng Lê Tường vẫn thản nhiên trấn định dưới ánh mắt đầy phẫn nộ của anh ta. Anh ta không thể nào tính toán trả thù đối với người được anh ta coi là thầy tốt bạn hiền, cũng là vị trưởng bối duy nhất thật sự quan tâm đến anh ta trên đời này.

Suy sụp buông tay ra, anh ta vô lực lui lại mấy bước tựa vào tường, bùm mặt thống khổ nói: “Chú Lê, mới trước đây chú còn nhìn nó lớn lên, nó còn là anh em ruột thịt của cháu, làm thế nào chú lại ra tay được.....”

“Tiên sinh,” Lê Tường kéo lại áo nói, “Tình cảm của con người, phải được tôi luyện trong cuộc sống mới có thể vững bền. Tôi đối với cậu ấy cũng có thân tình, nhưng đối mặt với sống chết, người đầu tiên tôi nghĩ đến chắc chắn sẽ là cậu, bởi vì cậu mới là người một tay tôi nuôi lớn.”

“Nó giống cháu như đức, thân tình của chú đối với cháu chẳng lẽ không chuyển lên người nó một ít được sao?”

“Không được. con người và động vật khác nhau ở chỗ đó. Động vật phân biệt nhau qua mùi, mà con người lại thông qua tâm linh. Tôi không hiểu tâm tư của cậu ấy, bởi vậy tuyệt đối không thể sinh ra loại tình cảm cha con giống như cậu.” Lê Tường dừng lại, cho Đường Nhất Đường thời gian suy nghĩ, sau đó ông ta nói: “Cậu hiểu chưa, Nhất Đình.”

Trong đầu Đường Nhất Đình cùng lúc vang lên tiếng Đường Nhất Đường, anh nói: “Phải chết một lần anh mới có thể hiểu được. Bây giờ, anh hiểu được chưa.”

Rốt cuộc phải hiểu cái gì đây? Hiểu rằng vận mệnh của anh đã bị anh tự tay đẩy về hướng thất bại? Những thứ anh luôn chờ mong chỉ có thể gặp thoáng qua? Anh nên nhìn hạnh phúc của người khác mà tự liếm vết thương của mình?

“Hiểu rồi, hiểu rồi, các người luôn muốn tôi hiểu, nhưng tôi cái gì cũng không chịu suy nghĩ cẩn thận!” Anh ta hung hăng đâm một cái lên vách tường, “Cái gì là lời thề, cái gì là đạo lý, tôi mặc kệ tất cả. Tôi chỉ cần thứ tôi muốn!”

Thứ anh muốn, vền vền chỉ là một người đàn bà cùng trái tim thoát khỏi cảm giác tội lỗi.

“Nó sẽ không chết.” Đường Nhất Đình đầu tiên là lẩm bẩm tự nói, tiếp đó nhìn về phía Lê Tường, “Sẽ không chết, đúng không?”

Lê Tường không nói gì, Đường Nhất Đình cũng không hỏi nữa.

Đèn trước phòng phẫu thuật mãi đến hừng đông mới tắt, bác sĩ đi ra nói: “Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch.”

54. Chương 54: Thất Tâm (2)

Trong mộng lung, cô nghe được tiếng điện thoại reo, tiếp theo là tiếng đàn ông nói chuyện. Bạch Khả mở to mắt, thấy trước mặt đều là cảnh vật xa lạ. Cô xóc chân lên, chân trần giẫm trên sàn gỗ, xúc cảm chân thật ở lòng bàn chân cùng với chút lạnh lẽo nhắc nhở cô. Cô bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Vậy chuyện vừa mới xảy ra chỉ là mơ thôi sao? Cô cào cào tóc, đi đến bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là một màu tối đen, đóm lửa trước cửa nhà cách đó không xa chợt sáng chợt tắt. Theo thói quen cô tính sờ cây thập tự giá trước ngực, nhưng lại chạm phải xương quai xanh của mình. Cô kinh hoảng cúi đầu kiểm tra, phát hiện cây thập tự giá vẫn mang trên cổ đã không thấy đâu nữa.

Người đầu tiên nghĩ đến là Gerard, cô la to với đóm lửa: “Gerard trả cây thập tự giá cho tôi.”

Đóm lửa rơi xuống đất, chỉ lát sau cửa bị đẩy ra. Gerard đi vào trong, đưa cây thập tự giá anh ta đặc biệt tìm về từ trên cổ đến trước mặt cô.

“Phải nói câu gì đó dễ nghe kia.” Gerard cười nói.

“Anh là người tốt.” Bạch Khả nói.

“Chỉ có vậy?” Gerard rút ngón tay về.

Bạch Khả nghĩ một chập rồi nói: “Toàn bộ người trên thế giới đều có một chân với anh.”

“Cái gì? Ha ha.....” Gerard cười ngặt nghẽo, thật vất vả mới thuận khí mà nói, “Người trên toàn thế giới làm sao tôi làm hết được. Ha ha, thật đúng là cô.”

Anh ta trả lại thập tự giá cho cô.

Mới ngủ nguyên một ngày, Bạch Khả không còn buồn ngủ nữa. Gerard thì trải qua chuyện ban sáng, tâm tình cũng có chút phức tạp. Người vốn có vấn đề về giấc ngủ, gặp tình huống này lại càng không ngủ được. Bọn họ chuẩn bị vài thứ để ăn, tự hàn huyên vài câu. Gerard đề nghị dẫn Bạch Khả đi xem mặt trời mọc. Nói xong, bọn cô liền đi về hướng đỉnh núi.

Còn một lúc nữa mặt trời mới mọc, bọn cô ngồi trên cỏ lẳng lặng chờ đợi. Có lẽ là bởi vì đã ngủ đủ nên tâm trạng của Bạch Khả khá tốt, cô thông thả nằm trên mặt cỏ ngắm sao.

“Tôi cảm thấy như tôi đã tới đây.” Cô nói.

“Đã tới đây, lúc nào?” Gerard hỏi.

“Lúc nằm mơ. Còn có Nhất Đường, chúng tôi ngồi cạnh nhau, lẳng lẽ ngắm hoàng hôn.”

“Ồ.”

Gerard lên tiếng cho có lệ. Anh ta nắm vài cọng cỏ trong tay nhìn một lúc, trong đầu nhớ lại nội dung của cuộc gọi kia. Lê Tường nói trong điện thoại, Đường Nhất Đường mất máu quá nhiều có thể cứu về đã là kỳ tích, bây giờ vẫn đang hôn mê, tỉnh hay không tỉnh thì phải xem vận may của cậu ấy.

Gerard rất khó tưởng tượng nếu Đường Nhất Đường chết đi, thì người đàn bà đang bên cạnh anh ta sẽ phải thế nào, liền hỏi: “Cô đã bao giờ nghĩ rằng, đã lâu thế mà cậu ta vẫn chưa tìm đến cô, có thể là đã chết hay không?”

“Không đâu, anh ấy sẽ không chết.” Bạch Khả nói.

“Tôi nói nếu, nếu cậu ta thật sự đã chết thì sao?”

“Tôi không biết.” Bạch Khả bất an ngồi xuống. Lúc mới quen biết Đường Nhất Đường cô còn có thể nói, nếu anh chết đi cô sẽ trở về Trung Quốc làm ni cô. Nhưng bây giờ, cô không tìm ra đáp án.

“Bạch Khả, đôi khi trong cuộc sống đừng quá cứng nhắc, ngược lại sẽ làm hại bản thân.” Gerard giống như anh cả, khuyên nhủ cô, “Nếu có một khả năng khác, tại sao không thử nó chứ?”

Nhìn chằm chằm anh ta một lúc, Bạch Khả hỏi: “Anh đang nói gì vậy?”

Thầm than một tiếng, Gerard cũng không muốn nói quá rõ. Nếu nói cho cô chân tướng, sợ sẽ lại mất nhiều hơn một mạng người. Suy nghĩ kỹ, Bạch Khả, Đường Nhất Đường, Đường Nhất Đình, ba người này đều là những kẻ cố chấp khiến người ta đau đầu. Nếu Bạch Khả với Đường Nhất Đường có thể yêu nhau, như vậy với Đường Nhất Đình cũng là có cơ hội. Bây giờ Đường Nhất Đường lại có thể phải đi gặp Thượng Đế bất cứ lúc nào. Nếu cậu ta chết thật, không chừng đối với Bạch Khả mà nói, Đường Nhất Đình cũng coi như một niềm an ủi.

Gerard tự thừa nhận, cho đến bây giờ, anh ta đối với Bạch Khả đã hoàn toàn không còn thù địch. Thậm chí còn có cảm giác trân trọng như một người anh hùng.

“Nói thật ra, tôi thật sự muốn thử cảm giác được một người đàn bà yêu điên cuồng như thế,” Gerard nói, “Cô hãy cho tôi thể nghiệm một chút đi, nói với tôi câu ‘Em yêu anh’, chỉ một câu thôi, được không? Đây, đã không nói, tại sao còn dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi.”

Anh ta oán giận vài câu, thất vọng ngửa đầu lên nhìn trời.

Ánh sáng nhạt lộ ra từ chân núi, dần dần chuyển đỏ, cho đến màu vàng óng. Ánh sáng tràn đầy hy vọng lại lần nữa phủ xuống thảo nguyên nơi đây. Mắt có thể nhìn thấy, đều là những giọt sương trong suốt lỏng lánh.

Lười biếng duỗi thắt lưng, Gerard dùng mũi chân chọt chọt cánh tay Bạch Khả nói: “Đi thôi, cô nên xuất phát rồi.”

“Đi đâu?” Bạch Khả hỏi.

“Đi Texas.”

“Texas?” Ngạc nhiên vui sướng bật dậy khỏi mặt đất, Bạch Khả hỏi: “Anh thật sự thả tôi đi? Không phải nói giỡn chứ?”

“Không.” Anh ta vừa đi vừa nói.

“Cũng sẽ không chơi xấu?” Bạch Khả leo đèo theo sau anh ta hỏi.

“Ai chơi xấu?”

“Anh rõ ràng.....”

“Được rồi được rồi, thu dọn đồ của cô đi, nhanh chóng lên đường.”

Đang khi nói chuyện, bọn họ đã đến trước cửa nhà. Bạch Khả kích động chạy vào nhà lấy quần áo.

“Chờ chút.” Gerard ngăn Bạch Khả đang chuẩn bị ngồi vào ghế điều khiển.

“Anh lại muốn đổi ý!” Bạch Khả trừng mắt nhìn anh ta.

“Chờ một chút, chỉ một chút thôi.” Gerard liếc cô, sau đó vào nhà lấy ra một ít thức ăn bỏ vào trong xe, lại lấy chút tiền kiên quyết đưa cho cô. “Cầm đi, xem như tôi xin lỗi cô.”

Từ chối vài lần, thấy anh ta vẫn kiên trì, cô cũng tiếp nhận. Mạnh mẽ ôm anh ta một chút, cô khởi động ô tô, phát tay với anh ta.

Nhìn chiếc ô tô màu lam dần dần biến mất khỏi tầm mắt, trên mặt Gerard không hề có nụ cười. Trò chơi này tuy rằng là do anh ta bày ra, nhưng quyền chi phối đã không còn thuộc về anh ta nữa.

Số phận tựa như máy bay lệch khỏi quỹ đạo, nhìn không thấy điểm cuối, lại không biết phải hạ cánh ở đâu.

Lòng đầy hân hoan cô lái Thunderbird chạy trên đường, một chiếc máy bay bay ngang qua đỉnh đầu. Cô ngẩng đầu nhìn trời, học bộ dạng của Belle vẫy tay hét to.

Chỉ trong một khoảng thời gian, cô lại lần nữa đi ngang qua đường Oak. Lần này tâm trạng của cô giống như ánh mặt trời, từ yếu ớt chuyển thành rực rỡ. Sương mù trong rừng vẫn chưa tan hẳn, phủ từ ngọn cây xuống cành lá, tựa như tiên cảnh trong đồng thoại.

Gerard đã nói, cô đi qua thành phố tên là Santa Fe sẽ thấy cột mốc quốc lộ 66. Dọc thẳng quốc lộ 66, chạy nguyên một ngày, sẽ đến Texas. Cô xốc lại tinh thần, âm nhạc trong xe chơi với tiết tấu nhanh. Cô chạy một lèo từ sáng sớm đến chạng vạng. Khi nhìn thấy màu trắng đỏ và màu xanh da trời của châu kì (cờ của tiểu bang) đang phát phơ trước gió trên công trình kiến trúc của chính phủ, cô đã hét lên. Rốt cuộc cô cũng đã tới, tới vùng đất xinh đẹp có núi có biển có sa mạc này – mọi người gọi nó là “Lone Star State”.

Đưa mắt nhìn lại, địa thế phía trước thấp mà lại bằng phẳng, có mùi gia súc trong gió. Kiến trúc bốn phía đều mang theo dấu vết còn sót lại của những năm 50 của thế kỷ 20. Cô nghĩ cô nhất định đã bắt đầu đi vào quốc lộ 66 trong truyền thuyết, một thị trấn nhỏ gọi là Amarillo.

Tịch dương cúi chào buồng xuống mái hiên, cô thả chậm tốc độ xe muốn tìm nơi nghỉ chân. Chung quanh chỉ có mấy quán rượu mang đầy phong cách phương Tây, tòa nhà cũ kỹ xây dựng rải rác trên mặt cát, khoảng cách ở giữa có vài cây xương rồng. Cách đó không xa chắt một đồng những thùng rượu gỗ, một người đàn ông lặng lẽ ngồi ở đó.

Bạch Khả dừng xe lại, nhìn không chớp mắt.

Người đàn ông đối mặt với tịch dương vẫn không nhúc nhích, để lại cho cô một cái bóng cô độc. Gió thổi góc áo anh ta lay động. Dưới ánh trời chiều, cô dụi mắt những vẫn cảm thấy không chân thật, hoài nghi mình đã đi vào một rạp chiếu phim lộ thiên. Mà người hiện ra ở trước mặt chỉ là một hình ảnh trong phim.

Bước từng bước tới gần, gần đến khi thấy rõ người đàn ông kia mặc một cái áo khoác da màu đen. Cô đi đến bên cạnh anh, anh giống như đang chuyên chú thưởng thức cảnh mặt trời lặn, không hề quay đầu nhìn cô.

“Nhất Đường.....” Cô vươn tay đến nơi cách vai anh không đến một cm thì dừng lại. Thiên ngôn vạn ngữ không biết nên nói câu nào trước.

Vậy thì đừng nói gì cả. Cô yên lặng ngồi xuống cạnh anh. Anh ngẩng tịch dương, cô nhìn anh ngẩng tịch dương.

Một lúc sau, cô nghe thấy anh nói: “Mặt trời đều phải xuống núi.”

“Đúng vậy.” Cô cười.

“Thế sao em đi lâu vậy?” Anh quay đầu lại nhìn cô. Ngực khí oán giận giống như cô chỉ là vừa mới đi mua một chai rượu.

“Em đi rất lâu hả?” Cô hỏi.

“Rất lâu! Em không thấy anh đã già đi hay sao?” Anh chỉ vào nếp nhăn mờ nơi khóe mắt.

Cô vươn ngón tay, vụng về, run nhè nhẹ, sờ khóe mắt anh. Xúc cảm ấm áp nơi làn da ngấm vào đầu ngón tay. Nước mắt hơi trào ra, cô cười nói: “Là thật!”

“Đương nhiên là thật, cô bé ngốc.” Anh nhéo mũi cô một cái, cười ôm lấy cô.

Ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc ở cổ, là thật. Dùng môi hôn vành tai anh, là thật. Gọi tên anh nghe giọng nói anh, cũng là thật.

“Em đã tìm rất lâu. Tại sao một chút tin tức về anh cũng không có!” Cô uất ức nói.

Anh dùng vài lời nói dối đơn giản đã lừa được cô.

“Bệnh của anh thế nào rồi? Đều tốt chứ?” Cô hỏi

“Tốt lắm. Chúng ta về nhà đi.” Anh nói.

“Nhà?”

“Ừ, anh có mua một căn nhà ở đây. Anh trang trí nó giống y như căn nhà ở nội châu. Về sau chúng ta sẽ ở đây, được không?”

“Được.”

Anh chở cô chạy tới nơi sầm uất nhất thành phố.

Căn nhà nằm trên con đường đông đúc, điểm khác với căn nhà ở nội châu là nơi đây có tường che, bên trong tường là đường nét màu xanh lá độc đáo. Anh nắm tay cô, gấp gấp đi vào trong sân.

“Chậm một chút.” Cô ở phía sau anh lảo đảo một cái.

“Anh quá sốt ruột.” Anh cười có lỗi, ý bảo cô chạy nhanh lên.

Cô tiến lên, bưng mặt anh, tỉ mỉ sờ một lần nói: “Nhất Đường, nụ cười của anh dường như đã thay đổi, bước đi cũng không giống.”

“Có thể không thay đổi sao?” Anh thuận thế ôm thắt lưng cô nói, “Một ngày không thấy như cách ba thu, chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp nhau.”

“Rất nhiều năm sao?” Cô còn thật sự tính ngày.

Không đợi cô tính xong, anh đã ôm ngang lấy cô, miệng vui vẻ nói: “Về nhà rồi.”

Nhà, vẫn giống như trước đây, chẳng qua là có vài đổi mới. Không còn tiếng xe ầm ầm rung trời, cũng không còn cát bụi dính đầy cửa kính. Cô ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, lại đi vào phòng ngủ nhìn nhìn. Lúc vừa quay đầu, đã thấy anh lười biếng đứng dựa vào khung cửa. Nếu tất cả mọi thứ vẫn còn, cô thực sự tin rằng họ đã quay trở lại quá khứ.

55. Chương 55: Thất Tâm (3)

“Nhất Đường,” Cô nói, “Anh còn nhớ có một lần em giận anh vì anh không cho em ra ngoài làm việc, anh vì lấy lòng em, mà hát cái bài kia không?”

“Đương nhiên nhớ, là [The Rose].” Anh nói.

“Vậy anh còn nhớ điệu nhảy anh bày em không?”

“Em quên anh đã từng làm gì sao? Anh là vũ nam nhảy giỏi nhất.” Anh nói xong, liền làm vài tư thế tiêu chuẩn của điệu Tăng-gô. Anh đi tới xoay tròn trước mặt, rồi ôm chầm cô dán vào người mình nói: “Có muốn anh nhảy thoát y cho em xem không?”

Cô ngẩng đầu, thấp thoáng nhìn thấy vết sẹo mờ gần chân tóc ở giữa trán anh, đó là vết thương để lại sau cuộc bạo động ở đường Oak. Chằm chú nhìn anh một lúc, cô nói: “Muốn.”

Anh hơi sững sốt, cười nói: “Quý nhỏ háo sắc, em không chạm vào đàn ông bao lâu rồi hả?”

Ánh mắt của cô bỗng chốc ảm đạm. Anh tự biết mình nói sai, nên hôn một cái lên môi cô nói: “Để chồng em nhảy thoát y cho em xem.”

Thở ra một hơi, anh cởi cúc áo sơ mi, dùng tư thế tản bộ đi quanh cô hai vòng. Tay đặt lên vai cô, thân thể của anh ma sát vào như có như không.

Nửa vòm ngực rộng như ẩn như hiện dưới ánh đèn. Anh cách cô từng bước, cởi từng hạt từng hạt cúc áo, kết hợp với vẻ mặt vô tình toát ra sự quyến rũ, như là trên chọc nơi mẫn cảm nhất trên người.

Quăng áo đi, anh quay người lại dán sát vào cơ thể cô, cùng cô đối mặt. Tầm mắt rơi trên môi cô, chậm rãi tới gần.

Cô bỗng nhiên nghiêng đầu.

Anh cứng đờ, không tin mình lại thua. Vì bắt chước Đường Nhất Đường, anh ta âm thầm luyện võ đạo, học cách đi, học cách nói chuyện của anh. Cho đến bây giờ, anh ta đã sớm quên mất bản thân mình là ai. Rất nhiều cố gắng, chẳng lẽ vẫn không gạt được cô?

Cô ở trong lòng anh giật giật, cách anh một khoảng mới nói: “Em muốn đi tắm trước.”

“À, được.” Trái tim của anh như đang ngồi trên tàu lượn.

Cầm áo ngủ của cô, Đường Nhất Đình đi vào phòng tắm. Hơi nước dày đặc lơ lững dưới ngọn đèn, rèm mỏng phản chiếu bóng lưng lả lướt của người đàn bà.

“Quần áo đặt trên giá.” Anh ta nói.

“Được.” Cô vừa nói vừa xoay người dùng vòi nước cọ rửa cẳng chân.

Bóng trên tấm rèm, đường cong lồi lõm từ cổ đến trước ngực nhìn không xót thứ gì, anh thấy tim mình đập gia tốc.

Đang xả xà phòng trên người, Bạch Khả nhận thấy cảm giác mát lạnh xuyên vào từ bên cạnh, chậm rãi đứng lên, tắt vòi nước. Cô lấy tay che cơ thể nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn lấy gì sao?”

“Anh.....”

Nhìn thân thể lồ lộ của cô, hô hấp của anh bắt đầu nhanh hơn. Bỏ qua lý trí, anh kéo cô qua, hôn xuống. Tay đặt sau gáy cô không cho cô có cơ hội tránh đi. Vòi phun bằng nhựa rơi xuống mặt đất, đánh cộp một tiếng, sau đó bị đá qua một bên.

Anh ôm cô, môi không hề rời khỏi da thịt cô, vừa bước vừa dừng, đi vào phòng ngủ.

Sự lạnh lẽo trên ra giường xa lạ khiến cô hơi run rẩy, càng dựa sát vào nguồn nhiệt trước người hơn. Cô có thể cảm nhận được mình đang cấp bách, cũng đã sẵn sàng chịu đựng cướp đoạt bởi cơn cuồng phong của anh thổi qua. Song ngoài dự đoán của cô, nụ hôn mãnh liệt gần như cắn xé kia không hề rơi trên cơ thể cô. Cô mở đôi mắt đang nhắm chặt nhìn anh, biểu tình dè dặt điên cuồng trên khuôn mặt anh khiến cô hơi ngạc nhiên. Bởi vì Đường Nhất Đường chưa bao giờ buông tha bất kỳ cơ hội thể hiện sự nhiệt tình của anh. Đặc biệt là loại thời điểm này, anh chỉ luôn cố hết sức có thể để kích thích mỗi một dây thần kinh của cô, làm cho cô trầm luân cùng anh.

Thấy cô lộ ra biểu tình nghi hoặc, anh nhện không được lại hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của cô lần nữa. Anh thích biểu tình này của cô. Anh biết đây sớm không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng bộ dạng kinh ngạc của cô khi ở dưới thân anh, khiến anh không khỏi cho rằng cô là lần đầu tiên.

Sớm đã quen với cách điên cuồng trước kia, nên khi cơ thể được đối đãi quá mức dịu dàng, cô lại có cảm giác hoảng hốt không chân thật. Hai tay bắt đầu sờ loạn trên người anh, cô sợ lần này lại là ảo giác. Chạm phải vết gồ như con giun trước bụng anh, cô cúi đầu nhìn, phát hiện đó là vết mổ để lại sau phẫu thuật.

“Rất đau ư?” Cô hỏi.

“Không đau, thế này thì tính là gì.” Anh cười.

Nhưng cô đau vì anh. Cô còn chưa kịp hồi thời gian qua anh đã xảy ra những việc gì, song cô biết, anh chắc chắn đã từng thấy khó chịu. Khởi động thân mình, cô ngồi xuống, đè bờ vai anh, đặt người ở trên anh.

“Em muốn chủ động?” Anh hỏi.

Cô dùng hành động trả lời anh.

Trước kia từng có không ít lần, nhưng anh đều là người chủ động. Đây là lần đầu có đàn bà ngồi trên người anh, dịu dàng mà quý trọng, vuốt ve da anh, liếm láp cơ thể anh. Môi lưỡi ẩm ướt mềm mại lưu luyến mỗi

một lỗ chân lông. Da đầu anh hơi run lên, mỗi nơi môi cô lướt qua đều bị châm lửa, đốt cháy dự vọng của anh.

Cuối cùng cũng lướt tới trung tâm dự vọng, cô cố tình hoặc vô ý thổi khí ở những chỗ gần đó. Anh dồn rất nhiều ý chí mới có thể kiểm soát cơ thể mình. Lấy khuỷu tay chống cơ thể, anh muốn nhìn cô, muốn nhìn rõ mỗi một động tác của cô, để anh có thể lập tức ngăn cô lại khi anh sắp hỏng mất.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô cầm quyền trượng dự vọng của anh, đầu ngón tay lướt dọc theo nếp nhăn thật nhỏ. Lúc cô vô ý chạm vào đỉnh, một dòng điện cũng theo đó xộc thẳng lên đầu anh.

“Đủ rồi!” Anh đưa tay ngăn cản.

“Còn chưa đủ.” Cô cười như đứa trẻ lên trộm kẹo.

Cô cúi người xuống, tóc dài xoa trên đùi anh. Anh không nhìn rõ mặt cô, chỉ cảm thấy cảm giác mát lạnh trên đùi lan hướng mũi chân.

Như là đang hoàn thành nghi thức nào đó, cô cố ý dùng ánh mắt ôm lấy anh, Cô nâng chân anh lên, vươn đầu lưỡi hồng hồng, nuốt vào nhả ra từng ngón từng ngón chân anh.

Anh theo bản năng co quắp ngón chân, cô lại dám dùng đầu lưỡi bắt chúng nó đẩy ra. Kích thích mãnh liệt khiến anh hoa mắt thần mê. Anh nắm chặt ra giường dưới thân, buộc chặt bụng dưới chờ đợi khoảnh khắc gian nan này chấm dứt.

Từng giây từng phút qua đi, mũi chân không còn ẩm ướt nữa, mà quyền trượng của anh vẫn chưa bắn ra. Anh ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo vì thắng lợi.

Mà cô lại đang nhìn anh khóc.

“Làm sao vậy?” Anh dè dự vọng bị kìm nén mà ngồi dậy, lau nước mắt cho cô.

Cô không đáp, chỉ rơi lệ.

“Là không thích như vừa nãy sao?” Anh dịu dàng nói, “Nếu không thích, thì không làm nữa.” Nói xong, anh thăm mắng Đường Nhất Đường trong bụng, nhất định là trước kia nó đã bức cô thành thế này.

“Không.....” Cô che một mắt chậm rãi lắc đầu.

“Thế em là làm sao vậy?”

“Không.....”

“Không cái gì? Em rốt cuộc làm sao vậy!”

Anh chân tay luống cuống, mỗi việc ngăn chặn dự vọng chưa phát cũng khiến anh nóng nảy không yên.

Vẫn không đáp, cô đẩy tay anh ra, đi xuống giường, ra khỏi phòng ngủ. Anh đuổi theo ra, thấy cô vào phòng tắm thì nghi hoặc đi vào theo.

Lại lần nữa mở van nước, cô nhặt vòi nước lên xả sạch người mình, ra sức chà rửa cơ thể.

“Em muốn tắm sao? Anh giúp em.”

Vừa thấy anh, toàn thân cô liền cứng đờ. Anh rút vài lần vẫn không thể lấy vòi nước trong tay cô đi.

“Bạch Khả?” Anh hơi tức giận.

“Em rất bẩn.” Cô bỗng nhiên nói.

“Không, em không bẩn,” Anh nghĩ rằng cô đang để bụng chuyện cô dùng thân thể báo thù, liền an ủi, “Ở trong lòng anh, em vĩnh viễn là thuần khiết nhất.”

“Không phải, đã không còn nữa.” Cô uất ức nhìn anh, nhăn mặt. Từ khe khóc nức nở, đến thất thanh khóc rống.

Là giọng hát của anh làm cho cô dừng lại.

“Some say love, it is a river that drowns the tender reed. Some say love it is a razor, that leaves your soul to bleed.....”

Bọn họ nằm trên giường, anh khẽ vuốt lưng cô, vì cô mà hát ca khúc Đường Nhất Đường thích nhất. Chính anh cũng nhận ra ý cảnh trong lời bài hát, chợt thấy lòng mình rỗng tuếch, nhin không được mà ôm cô chặt hơn.

“Về sau.....” Anh vốn chỉ định đùa một chút, để cô về sau đừng vứt anh giữa chừng rồi đi tắm nữa, như vậy thật dễ khiến anh mắc bệnh tự ái của đàn ông. Nhưng câu nói đùa còn chưa ra khỏi miệng, lúc cúi đầu nhìn thấy xoáy tóc cô, hô hấp của anh đình trệ.

“Sao đầu em có nhiều tóc bạc thế?” Anh hỏi, khẽ gảy vài sợi tóc bạc lẫn trong đám tóc đen.

“Ha ha,” Cô phủ xuống ngực anh cười, “Anh quên rồi sao, anh đã nói chúng ta sẽ mua một căn nhà, rồi sinh một đàn con, tiện thể đầu bạc đến lão.”

“Đầu bạc đến già?” Suy nghĩ về ý của thành ngữ là hoắc này, sau đó anh nói, “Có cần ngày mai anh đi nhuộm mấy sợi tóc bạc không? Như vậy em sẽ cùng anh sống mãi đến già?”

“Ha ha.....” Cô lại cười, cười ra nước mắt.

Ngày hôm sau, anh quyết định mang cô đến tiệm cắt tóc gần đây. Trước khi ra cửa, anh kéo cô đến bên cạnh mình, lấy một cây son trong túi, từng chút từng chút thoa lên đôi môi cô.

“Ngày hôm qua lúc em hôn anh mới phát hiện, da môi em rất khô. Mùa hè miền nam rất hanh, em phải học cách chăm sóc.” Anh nói. Sau khi tô xong, liền hôn lên môi cô, “Nhưng mà không sao, về sau anh sẽ chăm sóc em, mỗi một hành động của em đều trốn không thoát đôi mắt của anh.”

Nụ cười của anh như kim châm vào mắt cô, cô cúi đầu, yên lặng theo phía sau anh.

Trên đường, đám đông nhộn nhịp, cô không cần tránh né, bởi vì anh nắm chặt tay cô, vì cô mà ngăn cản tất cả những người cố ý hoặc vô tình tới gần. Có người nông dân dắt con trâu nhỏ đi ngang qua, cô chỉ cho anh xem. Khóe mắt thoáng nhìn tiệm đồ cổ bên cạnh, trong tiệm có bày một bình hoa cổ. Cô giơ tay lên, hắt nó rơi xuống.

Tiếng đồ sứ vỡ kéo chủ tiệm ra, người đàn ông trung niên trắng kiện giữ chặt Đường Nhất Đình không chịu thả.

Đường Nhất Đình liếc gã một cái, buông tay Bạch Khả, lấy ví, rút ra mấy tờ tiền giấy để lại trên bàn. Lúc vừa quay đầu, chỉ thấy được cái bóng của Bạch Khả.

“Bạch Khả!” Anh gọi to.

Cô không dừng lại mà liều mạng chạy về phía trước. Cô không biết phải chạy đi đâu, nhưng nhất quyết không thể ở lại bên cạnh anh. Trực giác nói cho cô biết, đó là vực sâu vạn kiếp bất phục.

“Bạch Khả, em đừng chạy!” Anh đuổi theo gọi cô, “Em đứng lại cho anh, đừng lại!”

Lúc nhìn thấy bóng lưng nghiêng ngã nhưng vẫn dứt khoát chạy đi của cô, tại khoảnh khắc đó, anh rút cuộc cũng hiểu cái gì gọi là “Ảo ảnh trong mơ”. Mọi thứ êm đẹp, sự ấm áp tốt đẹp của những nụ hôn những cái ôm, giọng nói ngọt ngào của cô bao gồm cả bộ dạng rơi lệ vì đau khổ của cô, anh đều tưởng rằng chúng sẽ kéo dài vô tận, cho đến khi cô nói câu “Đầu bạc đến già”.

Chỉ khi phơi dưới ánh mặt trời, tất cả bọt nước mới vỡ tung.

Anh không lừa được cô, không lừa được người đàn bà với chỉ số thông minh chỉ có 85 này.

Rốt cuộc ai ngốc hơn ai.

“Bạch Khả!”

Lúc anh sắp bắt được góc áo cô, chỉ cách một giây, đã có một loại tuyệt vọng như thiên sơn vạn thủy trào ra.

“Ngài cảnh sát!”

Bạch Khả gần như bỏ nhào dưới chân người cảnh sát, người đó nâng cô dậy hỏi có chuyện gì. Cô chỉ ra đằng sau nói: “Người này muốn bắt tôi.”

“Anh hiểu lầm rồi, cô ấy là vợ tôi, giữa chúng tôi có vài mâu thuẫn.” Đường Nhất Đình giải thích với cảnh sát.

“Không, tôi không phải.” Bạch Khả luống cuống cầm tay cảnh sát, “Ta không biết anh ta, xin ngài hãy cứu tôi.”

“Tôi đúng là chồng cô ấy.” Đường Nhất Đình nói xong, liền lấy từ trong ví ra tấm ảnh chụp chung của bọn họ.

Cảnh sát nghi hoặc nhìn lần lượt bọn họ hai cái, lúc đang định giao Bạch Khả ra, Bạch Khả liền xông lên túm anh ta lại nói: “Tôi phạm tội giết người, tôi đã giết người ở nội châu rồi chạy trốn tới đây. Ngài bắt tôi về đi.”

“Tiểu thư, cô mắc chướng ngại về mặt tinh thần sao?” Cảnh sát không tin hỏi.

“Không, tôi không có. Ngài cảnh sát, ngài có biết việc ông chủ một câu lạc bộ ở nội châu bị người ta dùng kim đâm chết, trên mộ còn cắm một đóa hoa hồng không? Đó chính là tôi làm, là tôi làm!”

“Em đừng phát điên nữa!” Đường Nhất Đình kéo cô, không cho cô tiếp tục nói nữa.

“Ngài cảnh sát.” Bạch Khả dùng hết khí lực phản kháng, vừa khóc nức nở vừa nói, “Tôi đã phạm tội giết người, mà người đang giữ tôi đây, anh ta muốn hại tôi. Xin ngài cứu tôi, ngài cảnh sát!”

“Xin đợi một chút.” Với kinh nghiệm nhiều năm truy bắt tội phạm giết người khiến hấn sinh lòng nghi ngờ, hấn bảo bọn họ ở lại, đồng thời lấy bộ đàm, gọi thêm cảnh sát đến trợ giúp.

Tình huống ngày càng khó ứng phó hơn so với tưởng tượng, Đường Nhất Đình cúi đầu trầm nghĩ, bàn tay đang nắm tay Bạch Khả càng ngày càng chặt. Bạch Khả quật cường không rên một tiếng, chỉ chờ cảnh sát đến dẫn cô đi.

Rất nhanh một chiếc xe cảnh sát đã chạy đến, bọn họ bị dẫn đến cục cảnh sát. Nhờ Internet ra đời và phát triển, cảnh sát dễ dàng điều tra ra vụ án ở nội châu, tra được cây trâm như lời Bạch Khả nói.

Vân tay hoàn toàn tương xứng, Bạch Khả là người bị tình nghi quan trọng nhất, ba ngày sau ra tòa chịu thẩm tra.

Khi bị đưa vào phòng tạm giam, cô đặc ý liếc mắt nhìn Đường Nhất Đình. Đường Nhất Đình bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt cô, yên lặng đứng đó, cho đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt.

Rời khỏi cục cảnh sát, anh đến buổi điện thoại công cộng gọi điện cho Lê Tường.

Sau khi điện thoại được nối, anh hỏi: “Nó bây giờ thế nào?”

“Tình hình rất ổn định.”

“Có hy vọng tỉnh lại không?”

“Hy vọng mong manh, cậu ấy đã bỏ lỡ thời điểm tỉnh lại tốt nhất.”

“Vậy nó sẽ chết sao?”

“Chết đương nhiên là sẽ. Chỉ có điều không phải bây giờ. Trước mắt cậu ấy vẫn trong trạng thái người thực vật, duy trì sự sống nhờ thiết bị của bệnh viện. ‘Sống’ vài thập niên hấn là không thành vấn đề.”

“Cho nó thiết bị tốt nhất, bất luận như thế nào.”

56. Chương 56: Ánh Lửa (1)

Ba ngày bị tạm giam là những ngày cô ngủ yên giấc nhất từ trước tới nay. Ngồi trong nhà giam, chặn đường tìm chồng của cô cũng tạm thời ngừng lại. Cô có ngốc cũng đoán được người đàn ông kia chính là anh em sinh đôi của Đường Nhất Đường. Cô không biết anh ta đóng giả Đường Nhất Đường để tiếp cận cô vì mục đích gì, nhưng cô biết anh ta nhất định sẽ không cho cô và Đường Nhất Đường ở cùng nhau.

Mà Nhất Đường của cô ở đâu? Chắc chắn là bị anh em của anh đưa đến một nơi rất xa rồi, cho nên mới không thể tới cứu cô. Cô không thể buông xuôi, chỉ cần một ngày anh không chính miệng nói với cô rằng anh không yêu cô nữa, cô sẽ một ngày không buông bỏ ý niệm đi tìm anh trong đầu.

Cho dù là mười năm hay hai mươi năm. Khi đó tóc cô đều đã bạc trắng, không biết anh còn có thể nhận ra cô hay không.

Song sự thật vẫn chưa làm cho cô toại nguyện. Bất kể cô đấu tranh kháng nghị trên toà án thế nào, bọn họ vẫn dựa vào tờ giám định cô bị nhốt trong một bệnh viện tâm thần ở thành phố khác mà Đường Nhất Đình đưa tới.

Cô vừa mới bước vào bệnh viện này, liền thấy ớn lạnh thấu xương. Tuy rằng cảnh vật xung quanh rất thanh tịnh và đẹp đẽ, vệ sinh sạch sẽ. Bác sĩ, y tá phần lớn là người da vàng châu Á, nhưng vẫn không thể cho cô cảm giác thân thiết. Ánh mắt bọn họ nhìn cô đều rất quái lạ, mà ánh mắt nhìn Đường Nhất Đình lại mang theo kính sợ. Thật lâu sau cô mới nghĩ thông suốt, nơi này căn bản chính là vương quốc của Đường Nhất Đình.

Cô có thể chịu đựng việc Đường Nhất Đình đổi tên trong toàn bộ giấy tờ chứng nhận của cô thành Đường Khả, cũng có thể chịu đựng việc anh ta ở trước mặt mọi người khoe khoang về đám cưới của cô với Đường Nhất Đường, bao gồm việc nói thành là anh ta và cô. Việc khiến cô thật sự chịu không nổi chính là cô bị giữ đầu và làm điện liệu hàng tuần.

Mỗi lần, sau khi điện liệu chấm dứt, Đường Nhất Đình đều hỏi cô một câu. Cô không nghe rõ anh ta nói cái gì, cũng không thể nhớ nổi mình trả lời thế nào.

“Cô ấy trả lời anh, nói rằng cô ấy đồng ý.”

Đường Nhất Đình đứng trước giường bệnh Đường Nhất Đường, truyền đạt câu nói của Bạch Khả.

“Nhất Đường,” Anh ta cúi người nhìn khuôn mặt ngủ say của anh nói, “Em hãy tặng cô ấy cho anh đi.”

Người trên giường không nói lời nào, như là cam chịu.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân ngoài cửa. Một cậu bé mặc đồ thể thao màu trắng phá cửa mà vào. Cậu nhìn người trên giường lại nhìn Đường Nhất Đình, nói: “Sự việc sao lại trở thành cái dạng này?”

“Không phải nhóc phải tham gia thi đấu bóng đá sao?” Đường Nhất Đình không trả lời.

“Tôi hỏi sao lại biến thành thế này!” Trầm Trùng Dương vọt tới trước mặt anh ta nói, “Sao anh ta lại biến thành người thực vật, sao anh lại nhốt Bạch Khả ở bệnh viện tâm thần? Đây không phải chỉ là một trò chơi sao? Không phải chờ đến ngày bốn tháng bảy, mọi vấn đề đều được giải quyết ư?”

“Tôi cũng hy vọng thế, nhưng hiện thực thường phát sinh rất nhiều việc ngoài ý muốn, nhóc nên học cách chấp nhận.”

“Sao tôi phải chấp nhận. Anh làm như vậy khiến tôi cảm thấy mình giống tông phạm.”

“Nhóc đã sớm là thế rồi. Là nhóc tự nguyện tham gia trò chơi, tự nguyện đi tiếp cận cô ấy. Bây giờ nhóc đã có được thứ nhóc muốn, liền quay lại chỉ trích tôi sao?”

Trầm Trùng Dương á khẩu không trả lời được.

“Tôi biết tôi cũng không có tư cách để chỉ trích cậu,” Gerard không biết đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, trên thế giới này nói không chừng thật sự có thần linh. Lúc ở nghĩa trang, tôi đã chứng kiến một loại sức mạnh thần bí đến khó tin.”

“Sao nào,” Đường Nhất Đình nhếch khóe miệng, “Hai người muốn liên hợp lại để đối phó tôi?”

“Không, chỉ là.....”

Câu nói của Trầm Trùng Dương bị ngón tay đột nhiên chỉ vào mặt mà ngưng lại, Đường Nhất Đình chỉ vào cậu nói: “Nhóc từ chỗ cô ấy tìm được tình thân.” Lại chỉ hướng Gerard, “Cậu từ chỗ cô ấy có được sự tha thứ.” Cuối cùng chỉ vào chính mình: “Mà tôi đây, tôi có cái gì? Cô ấy vốn nên là của tôi, tôi chỉ lấy lại đồ của tôi mà thôi.”

Gerard nói: “Thứ đã vỡ nát, cậu vẫn muốn lấy ư?”

Đường Nhất Đình nói: “Hiện giờ tôi thực sự hơi hối hận, không nên cùng cậu chơi cái trò này, bị cậu lợi dụng. Nhưng một khi trò chơi bắt đầu, nhất định phải chơi đến cùng.”

“Cái gì là đến cùng? Trong đồng thoại, cuối cùng kỵ sĩ sẽ đánh bại ác ma, một nụ hôn, công chúa sẽ tỉnh lại.” Gerard nói xong liền đi đến bên giường bệnh, quan sát sắc mặt Đường Nhất Đình. Nếu không phải trong xoang mũi cảm ống nhựa, anh ta thực sự chỉ nghĩ là anh đang ngủ.

“Theo những gì tôi thấy, người thật sự nên tỉnh lại là anh.” Trầm Trùng Dương nhìn Đường Nhất Đình nói, “Nếu vẫn tiếp tục như vậy, một ngày nào đó anh sẽ phát điên.”

“Tôi điên rồi, tôi đã sớm điên rồi,” Đường Nhất Đình nói, “Bắt đầu từ khoảnh khắc biết ba muốn giết tôi, bắt đầu từ khoảnh khắc Nhất Đường bị đưa đi, bắt đầu từ khoảnh khắc mẹ rời tôi mà đi, bắt đầu từ khoảnh khắc tôi phát hiện tôi yêu Bạch Khả! Cuộc sống của tôi đã không còn lối ra, đã vậy, tôi đành phải tự mình đục một lối!”

“Không phải không có lối ra, là cậu tự che hai mắt mình, chặt đứt con đường phía trước của mình. Quay đầu đi, Nhất Đình. Đừng quên cậu đã từng thề.” Gerard nhắc nhở.

“Lời thề nói cho ai nghe? Thần linh ư? Nếu đã thế này, tại sao cậu còn chửi rủa tôi và Nhất Đường như thế.”

“Nhất Đình, cậu tự vậy hãm chính mình.”

“Vậy thì vậy tôi cùng cô ấy luôn đi.”

Không khí trong phòng bệnh hạ thấp sắp đóng băng. Đường Nhất Đình không muốn nói thêm gì nữa, anh ta đẩy cửa, người canh giữ ngoài cửa là Lê Tường.

Trầm Trùng Dương cảm thấy hết cách, cậu bắt mắt hỏi Gerard: “Vì sao anh lại để chị ấy đến Texas, nếu lúc ấy trực tiếp đưa chị ấy đi không phải tốt hơn ư?”

“Sao tôi biết được cậu ta sẽ điên thành thế này? Hơn nữa cũng không biết Đường Nhất Đình còn có thể sống bao lâu. Cô ấy tìm lâu như vậy nếu cuối cùng phát hiện Đường Nhất Đình đã chết, còn không suy sụp sao. Tôi muốn cho cô ấy chút an ủi, ai biết.....”

“Quên đi quên đi,” Trầm Trùng Dương nói, “Anh nói cho tôi biết chị ấy hiện giờ đang ở đâu?”

“Cái này phải hỏi chú Lê.” Gerard quay đầu nhìn Lê Tường.

Trên mặt Lê Tường là biểu tình trầm tĩnh vạn năm không đổi.

“Nói cho cháu biết đi chú Lê, cháu muốn nhìn chị ấy.” Trầm Trùng Dương nói.

Phải một lúc lâu sau, Lê Tường mới nói: “Cô ấy ở bệnh viện Khánh An tại China Town.”

“Cám ơn chú Lê, cháu đi gặp chị ấy đây.” Trầm Trùng Dương vừa nói vừa chạy ra bên ngoài.

“Tốt nhất cậu nên đợi đi,” Lê Tường gọi cậu lại, “Hôm nay thân thể Bạch tiểu thư không tốt lắm, Đường tiên sinh đã chạy qua, cậu đợi lại ngày đi.”

“Chị ấy ngã bệnh?” Trầm Trùng Dương hỏi.

“Chỉ là hơi phát sốt, không phải bệnh nặng.”

“May quá.” Trầm Trùng Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Này nhóc hãy mau về trường học đi, đừng theo làm rộn nữa.” Gerard đẩy Trầm Trùng Dương ra cửa, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại anh ta và Lê Tường, Đường Nhất Đường hôn mê nằm trên giường không hề có động tĩnh.

“Tên kia, bây giờ chắc chưa thể tỉnh lại nhỉ?” Gerard hỏi.

“Người muốn vượt qua tất cả một lần nữa chung quy vẫn phải chịu cả một quá trình đau khổ.” Lê Tường nói, “Cần ý chí kiên cường cùng với.....”

“Cùng với một chút ngoại lực tác động?” Gerard tiếp lời. Anh ta đi đến bên cạnh bình dưỡng khí, ngồi xổm xuống, kiểm tra van bình.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vắn đổ lên thân bình màu xanh.

Tháng sáu, mặt trời đã chiếu vài tia nắng gắt của ngày hè. Trên mặt đường không hề có cây cối che mát đi một chập sẽ cảm thấy nóng lừng. Đường Nhất Đình cởi áo khoác cầm trong tay. Lúc bước vào tầng bệnh viện, một cảm giác mát lạnh phả vào mặt, pha lẫn mùi thuốc nước, vẫn không khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

“Cô ấy thế nào?” Đường Nhất Đình hỏi y tá đang dẫn đường cho anh ta.

Y tá nói: “Đã bớt nóng, nhưng cô ấy vẫn cứ kêu nóng, bây giờ còn đang làm ấm ỉ. Chúng tôi lại không dám hạ nhiệt độ điều hòa quá thấp.”

Bọn họ đi đến trước phòng bệnh. Y tá mở cửa, giao chìa khóa lại cho Đường Nhất Đình.

Căn phòng bệnh này đã được đặc biệt sửa lại, không khác gì những nhà trọ thông thường, ngoài trừ tất cả vật dụng có góc cạnh trong phòng đều bị bao lại. Do đó cho dù cô có cẩu kính, đụng bậy khắp phòng cũng không làm bị thương chính mình. Có lẽ là vừa phát cẩu xong, anh ta đẩy cửa ra thì thấy cô đang mất tỉnh thần ngồi bên giường.

“Em đang bệnh, đừng để trúng gió, nhin một chút đi.” Anh ta đẩy đẩy cánh tay cô.

Cô cúi đầu buồn bực nói: “Tôi mơ thấy hỏa hoạn, thiêu cháy căn nhà chúng tôi. Là ban đêm, mà sáng như ban ngày.”

“Đó chỉ là mơ.” Anh ta ôm chầm lấy cô.

Mấy ngày này anh ta thường có cảm giác xa cách. Anh ta làm khán giả lâu quá rồi, thế cho nên hiện tại cho dù sống chung phòng với cô, nhìn cô, nghe cô nói, vẫn như cách một cái màn hình, ngoài việc anh ta có thể thực sự cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô.

Mà tất cả điều này với cô, tựa như thả một hòn đá vào trong tuyết, im tiếng mà biến mất.

Đây không phải thứ anh ta muốn, thứ anh ta thật sự muốn, cô biết, nhưng vĩnh viễn sẽ không cho anh ta.

“Tôi muốn về nhà.” Cô nói.

“Được, nhà anh ở số 134 đường Miller. Em chỉ cần đáp ứng theo anh đầu bạc đến già, chúng ta sẽ về nhà luôn, thế nào?”

“Số 134 đường Miller.....” Cô lẩm bẩm nhớ kỹ, trong đầu có dòng điện chạy qua.

“Em lại muốn nói ‘Không’ ư?”

Anh ta cười khở, chỉ sau khi làm điện liệu xong, cô mới có thể trả lời là đồng ý.

“Em biết không, người cho em mười đôla là anh,” Anh ta nói, “Người em yêu trước là anh.”

“Tôi chỉ muốn Nhất Đường, chỉ cần anh ấy.” Cô nói quá vội, ho khan một tiếng.

“Anh thì sao?”

Anh ta bị thương hỏi cô.

Cho dù không yêu, thì khi thấy anh ta dùng biểu tình thống khổ trên khuôn mặt như tạc với Đường Nhất Đường, cô cũng sẽ đau lòng theo phản xạ có điều kiện. Cô nâng tay lên lại bị anh ta cầm trước đặt trên hai gò má của mình, anh ta nói: “Bọn họ đều nói anh sai, anh thật sự sai sao?”

Tay cô nóng hầm hập.

“Tôi không biết, tôi chỉ rất ghét việc anh giam giữ tôi.”

“Đường Nhất Đường chưa từng nhốt em ư?”

“Không giống nhau, tôi yêu anh ấy, cho nên tôi có thể nhẫn nại. Hơn nữa về sau anh ấy cũng bỏ tật xấu đó rồi.”

“Vậy em cũng thử làm cho anh bỏ nó đi không phải tốt hơn sao?”

“Khiến cho anh bỏ nó, anh sẽ để tôi ở cùng với Nhất Đường ư?”

“Không.”

“Ha ha,” Cô kéo đôi môi khô khốc nở nụ cười, “Tôi chỉ biết. Anh căn bản không đáng để tôi làm thế cho anh.”

“Đường Nhất Đường thì đáng ư?”

“Không biết, nhưng tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Anh ta buông tay cô ra, ánh mắt nhìn cô lạnh như băng.

“Anh hỏi lại em một lần nữa, em có đồng ý vĩnh viễn ở cùng với anh không?” Anh ta kích động hỏi.

“Khụ khụ.....” Cô lại ho vài tiếng, cũng có chút kích động nói, “Không!”

Trên môi anh ta vẽ ra nụ cười, ôm lấy cô đặt lên giường, lập tức áp lên.

Kèm theo cảm giác dạ dày nóng rực kéo tới, cô vô lực kháng cự, trong lòng không ngừng thầm nhẩm những lời mẹ nói: Chờ khi con có lập trường kiên định thì nên vì tín ngưỡng đó mà nỗ lực hết mình, linh hồn thuần khiết đã không còn liên quan đến thể xác.

57. Chương 57: Ánh Lửa (2)

Như đặt mình trong một cánh đồng hoang vu, rất nóng, ngọn lửa từ mặt đất, cháy xung quanh cô. Ngọn gió thổi bùng từng đợt từng đợt hơi nóng.

Cô bị ném đi, còn chưa rơi xuống đất lại bị nhấc lên.

Vô số ngọn lửa ở ngực cô, cổ thậm chí là nhảy đến môi.

Thì ra lửa cũng giống tình dục.

Khoái cảm đứt quãng lao nhanh ở chỗ sâu trong cơ thể, lại giống như cưỡi trên lưng ngựa, yên ngựa dao động ma sát mông cô, bụng cô, phần yếu ớt mẫn cảm của cô. Nảy lên, rơi xuống, lại nảy lên, bỗng nhiên thân thể nhẹ như yến, cô bay vút lên, thẳng hướng phía chân trời mà phóng đi, nhằm về phía quả cầu lửa sáng rực nhất trên không trung.

Càng ngày càng tới gần, bên tai cuồng phong gào thét, ngọn lửa giống như mật nước từ trên quả cầu lửa nhỏ giọt xuống.

Lưng bỗng nhiên đau nhói, có cái gì đó sinh trưởng một cách tàn bạo. Một tiếng soạt, cô cảm giác mình rời khỏi lưng ngựa. Thân thể bị nâng lên, sau lưng mở ra một đôi cánh màu trắng thật lớn, dẫn dắt cô, hướng về phía ánh mặt trời, ngang tàng xông lên.

Dần dần, một cái bóng màu đen sinh ra từ mặt trời, mở rộng hai tay nghênh đón cô.

Nhất Đường! Cô kinh ngạc vui mừng vươn tay, đang muốn chạm vào, thì bất thành linh bị một sức mạnh đẩy ra, bay sát qua người anh.

Ánh sáng ở ngay trước mắt, mà cô lại thẳng tắp rơi xuống.

Không kịp bắt lấy anh, người nóng rực đến đau nhức. Cô đột nhiên quay đầu lại, rốt cuộc, cô cũng nhìn rõ, thì ra ngọn lửa đang bốc cháy đó là ánh sáng trắng.

Sau đó đột nhiên tối om.

Không nghe được tiếng động nào.

.....

Có ánh sáng. Lúc mở mắt, cơ thể của cô thực sự có cảm giác rơi xuống. Nghĩ rằng là mơ, cô sờ sờ trán mình, cơn sốt còn chưa lui. Hai gò má nóng ran, âm ỉ muốn ho, lại bị cô nhịn xuống.

Đường Nhất Đình đang ngủ yên bên cạnh cô. Khuôn mặt ngủ của anh ta làm cho cô không đành lòng nhìn nhiều, dịch bàn tay trên lưng ra, xác định không làm anh ta tỉnh giấc, cô mới xoay người ngủ ở bên kia giường. Ngoài cửa sổ tình cờ có một con dơi bay qua, bóng đen cứ thế vội vã bay lướt qua. Ngay cả con dơi cũng đang vội về nhà sao?

Đột nhiên có cái gì đó nóng nóng kéo lưng cô sát vào người anh ta. Cô hơi kinh ngạc quay đầu, tưởng Đường Nhất Đình đã tỉnh, lại phát hiện Đường Nhất Đình mắt cũng không hề mở. Anh ta đang ngủ rồi theo bản năng tìm kiếm thân thể của cô.

Trong nháy mắt, cô xem anh ta là Đường Nhất Đường, không tự chủ được khẽ vuốt đầu anh ta. Anh ta vừa mở mắt, cô lập tức hồi thần.

Dưới ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại một bóng đen hiện lên.

Tin tức kinh người đột nhiên tới.

Vài ngày sau, Bạch Khả lại lần nữa sốt cao không lùi vung tay quát Đường Nhất Đình: “Thả tôi ra, tôi muốn về nhà!”

Đường Nhất Đình vừa nói tuyệt đối không thể vừa trấn an cô. Lúc này, có người tiến vào nói với anh ta, Đường Nhất Đường đã tỉnh. Ngay từ đầu anh ta đã không tin vào lỗi tai mình, sau đó lại bắt đầu không tin vào các loại lời thề gì đó.

Chuyện gì cũng đều có khả năng, tỷ như anh ta vừa có thể làm cho Đường Nhất Đường bình yên vô sự, vừa có thể có được Bạch Khả.

Trong phòng bệnh, Lê Tường, Gerard và Trầm Trùng Dương đều đang ở đây. Bác sĩ và y tá đi qua đi lại.

Đường Nhất Đình đi đến trước giường bệnh, nhìn đôi mắt đã lâu không mở của Đường Nhất Đường, cười, trong lòng có một tảng đá rơi xuống.

“Cám ơn em.” Anh ta vui vẻ nói.

Đường Nhất Đường thật lâu sau mới đem ánh mắt không có tiêu cự nhắm ngay Đường Nhất Đình, môi giật giật muốn nói gì đó. Đường Nhất Đình ghé sát tai, nghe anh chậm rãi dùng giọng rõ ràng căn bản không giống người bệnh nói: “Thả cô ấy ra.”

Nói xong câu kia, lại không nghe được gì nữa. Mặc kệ Đường Nhất Đình gọi như thế nào, anh đều không tỉnh lại.

Hoặc là anh tỉnh lại chỉ vì muốn nói câu kia với anh ta.

Sau mấy ngày hôn mê, Đường Nhất Đường qua đời. Anh được chẩn đoán là đột quỵ vì cơ quan nội tạng suy liệt, giấy trắng mực đen, ngay ở trước mặt Đường Nhất Đình.

“Chết rồi sao” Anh ta mê muội bất lực hỏi Lê Tường, “Đã chết thật?”

“Nén bi thương.” Lê Tường nói.

Đường Nhất Đình lão đảo từng bước, tầm mắt mất đi tiêu điểm. Đứng chờ ra hồi lâu, anh ta chậm rãi xoay người, cái bóng nghiêng ngả biến mất cuối hành lang.

Lê Tường than nhẹ một tiếng, trên mặt là loại cô tịch sau khi đối mặt với đồng hồ độn. Ông ta nói kẻ khác đừng đi theo Đường Nhất Đình, đừng quấy rầy anh ta nữa, còn mình thì về biệt thự đường Miller. Ông ta tính thu dọn vài di vật của Đường Nhất Đình.

Trong phòng Đường Nhất Đình dán đầy ảnh chụp của anh và Bạch Khả, Lê Tường mặt không đổi sắc mà xé hết xuống, xé đến hai tay đau nhức, những tấm ảnh nắm trong tay bị ném rơi đầy đất. Ông ta xé một tấm, lại ném đi, chỉ cảm thấy trong lòng có một tảng đá đè nặng, rốt cuộc không thể chịu đựng thêm nữa. Trên những tấm ảnh đều là khuôn mặt hạnh phúc của hai người, chỉ có một tấm, một người còn đang si ngốc chờ đợi một người vĩnh viễn không quay về. Nếu cuối cùng sẽ mất đi, vậy hạnh phúc từng có sẽ chỉ làm người ta càng thêm thống khổ. Cô bé ấy, cô có thể chấp nhận được sao? May mà cô không thông minh, cô sẽ không hiểu gì hết.

Ngoài cửa sổ phát ra tiếng đùng đùng, Lê Tường đi đến bên cửa sổ, cảm giác mát lạnh thổi tới. Ông ta hơi quay đầu, lơ đãng dường như nhìn thấy Đường Nhất Đình tựa bên cửa sổ hướng về quốc lộ 66 nhìn xa xăm.

Mưa lớn làm mờ những cao ốc và đường phố, trận mưa này đột nhiên tới không chỉ giảm bớt khô hạn ở Texas, mà còn làm nhạt đi khổ đau của vạn vật.

Trong mưa có đứa trẻ nghịch vui vẻ, có đôi tình nhân ôm nhau dưới ô. Đường Nhất Đình đứng ở đầu đường, đầu gối đau từng cơn, phải ngồi xuống một phiến đá.

Chỉ có một pho tượng đá dùng tư thế cầu nguyện đứng chung với anh dưới mưa.

Cơ thể anh đọng đầy cát bụi, mưa rơi xuống, toàn thân loang lổ.

Nhớ lại khi còn nhỏ ngồi xe lăn dưới mái che nhìn cây xa cúc trong cơn mưa bụi lất phất, khi đó anh đã rất buồn, anh không biết em trai anh có phải cũng chịu đủ gió táp mưa sa như cây xa cúc này hay không?

Trong hoảng hốt, anh gần như thấy được sắc mặt tái nhợt của cậu thiếu niên ngồi trên chiếc xe lăn kia. Cậu ngồi đối diện với cột mốc đường, về mặt u buồn nhìn mưa phùn. Thiếu niên rất muốn đi tìm em trai của cậu, nhưng chân lại không thể động đậy. Đợi thật lâu thật lâu, không có chiếc xe nào bằng lòng chở cậu đi. Trong lạnh lẽo, cậu ngẩng đầu nhìn trời, mưa đã tạnh, mặt trời phá tầng mây, rắc ánh sáng vàng ảm áp, xua tan hơi nước trên mặt cậu. Cậu nhắm mắt lại, ngửi được mùi thơm ngát của thiên nhiên sau khi tắm rửa, một sự lo lắng dâng lên trong lòng. Trong thất thần, cậu bỏ lỡ chuyến xe khách cuối cùng.

Mà nay, anh cũng ngẩng đầu, trước mắt cũng là một tầng sương mù.

Lúc trở về nhà, chân anh đã không còn cảm giác. Trước có lấy chút phong hàn từ Bạch Khả, hơn nữa lại dầm mưa quá lâu, anh bắt đầu sốt cao, bệnh mơ mơ màng màng. Giữa nửa mộng nửa tỉnh, có ảo giác không gian bị bóp méo, quá khứ và hiện tại không ngừng xen kẽ, sinh mệnh đã tan biến từ lâu cũng lục tục đi tới trước mặt anh, giảng giải mấy câu, cười hai tiếng, tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Thứ duy nhất dừng bước vì anh, là một bóng đen mơ hồ.

Anh nghe người đó nói: “Bây giờ, anh hiểu chưa?”

Anh không biết mình nói cái gì, chỉ cảm thấy khóe mắt chảy ra chất lỏng âm ỉ.

Chờ sau khi đầu óc anh rõ ràng, có thể phân rõ sự thật, thì Đường Nhất Đình đã bị đặt vào một cái hòm hình chữ nhật. Anh ta ôm cái hòm kia ngồi trên bãi cỏ ở sân sau đến trưa, có khi vỗ vỗ nó, có khi dùng lỗ tai nghe tiếng động bên trong. Anh ta nhớ tới bộ dạng kích tình bắn ra bốn phía của anh trên sân khấu. Anh ta từng học tập bước nhảy của cậu, mới biết rằng khiêu vũ cũng cần có thiên phú. Như vậy, trong cái hòm nhỏ nhỏ này, cũng có một sân khấu sao? Có thể anh đang nhẹ nhàng hai tay nhảy điệu Tăng-gô một mình trong hòm hay không?

Bụi hoa bên cạnh đã đào xong một cái huyết, nhỏ như vậy, vừa vặn có thể đặt một con mèo trưởng thành xuống. Anh ta đang cầm hòm treo trên lỗ huyết.

Gerard chờ bên cạnh đã mất kiên nhẫn. Anh ta đoạt lấy hòm ỉn vào huyệt, móc một xẻng đất, từng xẻng từng xẻng lấp đầy. Đường Nhất Đình ngậy ngốc nhìn, cho tới bây giờ anh ta vẫn không thể tin, người sắp bị chôn xuống đất chính là em trai anh ta.

Trầm Trùng Dương chọn một chỗ không có hoa bên cạnh Đường Nhất Đình rồi ngồi xuống, thở dài một tiếng nói: “Bạch Khả từng nói với tôi một câu, cô ấy nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng thể chờ. Không chỉ đối với cha mẹ mình, đối với mỗi một người thân đều giống nhau. Lúc bọn họ còn sống trên đời, chúng ta nên đối tốt với bọn họ bằng tất cả khả năng của mình.”

“Này, đừng nói nhiều nữa,” Gerard dừng xẻng nói, “Bây giờ giảng mấy điều đó thì có ích lợi gì.”

“Đúng đúng đúng, vô ích. Vậy.....” Trầm Trùng Dương vỗ vai Đường Nhất Đình hỏi, “Chỗ Bạch Khả phải nói thế nào?”

“Thằng ranh này!” Gerard gơ xẻng lên làm bộ muốn ném.

Đường Nhất Đình giống như không nghe thấy câu hỏi của Trầm Trùng Dương. Anh ta đi đến trước mộ, cắm bia mộ chữ thập đã chuẩn bị xong trước đó vào trong đất.

“Là tôi không tốt, lại để ra cái trò chơi đó.” Gerard tự trách.

“Thật sự là cái một trò chơi buồn cười, sao tôi lại tin nó vừa có thể khiến tôi cảm thấy thanh thản khi đối mặt với Nhất Đường, lại vừa có thể có được Bạch Khả.” Vuốt bia mộ lạnh như băng, Đường Nhất Đình cảm giác giống như một giấc mộng.

“Có lẽ là vì.....” Gerard áp a áp ứng. Trò chơi này thật ra là xuất phát từ tư tâm và sở thích trời sinh của anh đối hí kịch. Anh thừa nhận, anh cô chấp với sở thích này quá mức điên cuồng.

Trầm Trùng Dương chen vào nói: “Kỵ sĩ thật vất vả mới vào được thành, lại chứng kiến công chúa đã chết. Ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không gặp được, aizzz, không thể nào lại có bộ đồng thoại viết như thế được.”

“May mà, công chúa còn có một người chị song sinh.” Đường Nhất Đình mỉm cười chua xót.

“Chẳng lẽ anh muốn.....”

Lời nói hàm chứa tức giận của Trầm Trùng Dương bị Lê Tường cắt ngang. Lê Tường mang theo Tần Thanh đi đến vườn hoa. Trong tay Tần Thanh đang cầm một bông hoa cúc màu trắng.

Để lại hai người bọn họ, đám Gerard yên lặng tránh đi.

Tần Thanh đặt hoa trước bia mộ, hai tay tạo thành hình chữ thập, ngón tay đan vào nhau, nói: “Tiên sinh Đường Nhất Đường, xin hãy tha thứ cho tôi. Nếu biết kết quả giúp anh chạy trốn là như thế này, tôi.....” Cô nghẹn ngào.

Đường Nhất Đình nhìn hoa cô mang đến, cười cười nói: “Nơi này của tôi không thiếu nhất chính là hoa cúc. Cô cần gì phải uống công vô ích mà đặc biệt đến một chuyến.”

“Đường tiên sinh,” Tần Thanh chậm chạp nói, “Tuy rằng anh đuổi tôi khỏi Austin, nhưng tôi vẫn rất cảm kích vì những gì anh đã giúp tôi vài năm gần đây.”

“Cảm kích của cô chính là giúp em trai tôi chạy trốn khỏi chỗ của tôi?”

“Tôi vốn muốn giảm bớt tội nghiệt của anh.....”

“Không ngờ lại làm tội nghiệt của tôi lún sâu hơn?” Đường Nhất Đình ngẩng đầu cảm thán với trời, “Tôi quả thật là người có nghiệp chướng nặng nề.”

Tần Thanh kiềm chế ý nghĩ kích động muốn tiến lên an ủi, cô vốn đã kém anh quá xa, bây giờ lại càng xa thêm. Anh ngẩng đầu nhìn trời, cô chỉ biết cúi đầu nhìn đất.

“Này, Tần Thanh, nó bắt chước tôi thật sự rất giống sao?” Đường Nhất Đình hỏi.

“Rất giống.” Tần Thanh đáp, tuy rằng cô vẫn có thể nhìn ra điểm khác nhau.

“Vậy cô nhìn tôi thì sao?” Đường Nhất Đình đứng lên, gập đầu gối rồi đi hai bước giống như con mèo, hỏi: “Giống không?”

“Hơi giống.”

“Chỉ hơi thôi ư? Sao lại vậy nhỉ?”

Dưới ánh mặt trời, trước hoa, người đàn ông mạnh mẽ với nụ cười thê lương đang giả bộ vui vẻ, nhẹ nâng hai tay nhảy điệu Tăng-gô một mình. Bước nhảy không ổn định, mỗi một bước đều có thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào. Anh xoay tròn, tạm dừng, vỗ nhẹ tay.

Bốp bốp bốp.

Trong đầu cô lại hiện lên một hình ảnh khác, cũng dưới ánh mặt trời, người đàn ông kéo cổ áo vest màu trắng, nghiêng nhẹ nhìn bầu trời, neho mắt cười nói: “Chà, thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Khi đó cô không ngừng lắc đầu, nói anh không giống. Bây giờ cô rút cuộc đã suy nghĩ cẩn thận là cuối cùng vì sao lại không giống — Đường Nhất Đình cười quá mức chân thành. Có lẽ vì thứ bọn họ nhìn thấy khác nhau, Đường Nhất Đình ngẩng đầu nhìn là trời, mà Đường Nhất Đình nhìn lại là khuôn mặt Bạch Khả.

“Rất giống chứ.”

Đường Nhất Đình còn đang xoay tròn, tựa như cứ mỗi một vòng, thống khổ của anh cũng liền giảm đi một chút. Nụ cười trong sáng, không để ý bị vấp vào bia mộ, anh nghiêng người ngửa mặt ngã sấp giữa bụi hoa.

“Ha ha ha ha.....” Anh bụm mặt cười to.

Tần Thanh quay đầu đi, xúc động đến rơi lệ.

58. Chương 58: Ánh Lửa (3)

Đi đường vô duyên vô cớ bị ngã, không đau, nhưng nước mắt sẽ chảy ra. Lúc ăn cơm luôn có vài giọt rơi xuống bát, lau sạch mặt lại sờ lần nữa vẫn có nước. Bác sĩ đã kiểm tra tuyến lệ cho Bạch Khả, kết quả chẩn đoán là không bị sao hết. Cô quyết định không để ý nữa, bởi vì có vấn đề lớn hơn đang quấy nhiễu cô, cô lại bắt đầu mất ngủ.

Trước kia mất ngủ cũng không nhiều lắm, mấy ngày nay đột nhiên lại tái phát. Không biết nguyên do có phải vì Đường Nhất Đình không đến, nên cô mơ hồ có chút bất an, vẫn hồ nghi có phải xảy ra chuyện gì hay không, khiến cô không thể ngủ yên giấc.

Cảm cúm còn chưa hết, hơn nữa giấc ngủ lại không yên, cơ thể của cô nhanh chóng suy yếu, không thể không giống các bệnh nhân khác là phải dùng thuốc ngủ trước khi đi ngủ. Nhưng nơi này không có loại viên thuốc nhỏ màu tím mà Gerard đã từng cho cô. Mặt khác dược tính của thuốc lại không đủ, kết quả biến thành nửa đêm bị lửa lớn trong mơ làm tỉnh lại. Từ nửa đêm về sáng, cô cứ trợn tròn mắt chờ bình minh.

Có một ngày tỉnh lại, nghe ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi, ào ào, làm cho cô nhớ tới rừng trúc ở Trùng Khánh. Nếu không gặp phải nhiều biến cố như vậy, thì bây giờ cô đã sớm trở lại Trung Quốc với anh, không biết đang định cư ở một thị trấn nhỏ nào rồi.

Suy nghĩ, nước mắt lại chảy không ngừng. Cô lại sắp sinh ra loại cảm giác mất phương hướng, tựa như ở trong mộng khi nhìn thấy nhà bị lửa thiêu cháy vậy. Mỗi lần anh đều đi tới từ trong ngọn lửa đối diện, mỗi lần lại chỉ gặp thoáng qua.

Cách một ngày, cô “Lên cơn”. Cô cố hết sức không muốn khiến mình xử sự như người điên, nhưng cô thật sự không chờ được nữa. Cô có thể cảm giác được Đường Nhất Đình đang thống khổ vẫy gọi cô. Anh nhất định đã xảy ra chuyện.

“Thả tôi ra ngoài!” Cô đập cửa phòng, đánh tới tay sưng vù. Cô náo loạn đến buổi chiều thì Đường Nhất Đình cuối cùng cũng xuất hiện.

Cô không nhận thấy sự khác thường của anh ta, nhìn thấy anh ta vừa xuất hiện cô liền tiến lên túm áo anh ta hóa rồ hóa dại hét: “Tôi muốn ra ngoài, anh mau thả tôi ra ngoài.”

Khác với trước kia là, lần này anh ta chỉ hôn lên trán cô, sau khi ôm cô liền trầm mặc rời đi.

Trước mắt một màu tối đen đột nhiên kéo tới làm cho cô không thể đuổi theo để tiếp tục quấy rầy nữa. Bị y tá đưa đến giường, cô uống chút nước, ngơ ngác ngồi đó. Nước vừa uống vào lại dọc theo tuyến lệ chảy ra. Chẳng buồn lau, cô thật sự đã chịu đủ rồi!

Khi Trầm Trùng Dương vào cửa, Bạch Khả đang yên lặng khóc nức nở. Cậu gọi cô một tiếng nhưng cô không trả lời.

“Này.” Cậu huých khuỷu tay cô.

Bạch Khả ngẩng đầu, khuôn mặt đầy nước mắt, sắc mặt so với ngọn đèn còn tái nhợt hơn. Bị nước làm mờ mắt, cô dùng sức lau hết mới nhìn rõ được, trước mặt là đứa em trai vừa mới nhận của cô.

“Hong Tửu, sao em lại ở đây? Em đến tìm chị ư?” Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng ôm lấy cậu.

“Đúng, tôi tới tìm chị. Chị đừng khóc nữa, bây giờ tôi sẽ mang chị đi.” Trầm Trùng Dương đưa giày cho cô.

Bạch Khả vừa đeo vào vừa hỏi: “Em có cách mang chị ra ngoài?”

“Tôi cam đoan.” Trầm Trùng Dương nói.

Bọn họ đi ra ngoài cửa. Vừa đạp một cước, một bóng người da trắng hô lên một tiếng. Bạch Khả tập trung nhìn, bên ngoài đều rối loạn. Nhóm bệnh nhân có thể chạy đều chạy ra bên ngoài, động tác chậm chạp đi vài bước lại nhìn, ngây ngô cười ha ha. Vài y tá bị bệnh nhân đuổi theo đánh, nhóm bác sĩ đã sớm chạy không còn thấy bóng dáng.

“Sao lại thế này?” Bạch Khả hỏi.

“Kế hoạch lúc đầu của tôi là một mình tới cứu chị, kết quả lại không cẩn thận nói tình huống ột người bạn trong đội bóng đá. Bọn họ kêu gọi toàn bộ đội bóng và đội cổ động hợp thành một tổ cứu viện nhỏ đến giúp tôi.”

Trầm Trùng Dương kéo cô chạy ra bên ngoài. Khi chạy ra hành lang, một cô bé nhảy ra vỗ vỗ vai Trầm Trùng Dương nói: “Trước sau đều đã an toàn, hai người cứ thoải mái đi đi.” Nói xong, cô bé xua tay với Bạch Khả cười nói: “Chị bé, chúc chị may mắn.”

Bạch Khả cười, nhìn cô gái chạy xa. Trầm Trùng Dương giải thích: “Chị không biết chứ, thật ra bệnh viện này đã có tiếng xấu từ lâu, rất nhiều bệnh nhân ở đây đều bị gây sức ép mà chết. Chúng tôi đây chỉ là đang giúp đỡ chính nghĩa.”

“Nhưng cảnh sát sẽ không truy cứu chứ?” Bạch Khả hỏi.

Bọn họ đã chạy ra trước bãi cỏ của bệnh viện, xe hơi màu lam quen thuộc đang dừng ở ngoài cổng lớn.

“Truy cứu thì truy cứu, cuộc đời phải diễn một lần mới không phí hoài tuổi trẻ.” Trầm Trùng Dương cười đưa cô vào trong xe nói, “Xe tôi đã giúp chị lấy về hoàn hảo không tổn hao gì. Chị lái xe ra khỏi con đường này sau đó quẹo phải đi thẳng, sau một tiếng đồng hồ sẽ thấy sân bay. Bạn học của tôi đang ở trước cổng sân bay đợi chị, vé máy bay ở trên tay cậu ta. Phải đi Trùng Khánh. Về sau vĩnh viễn đừng trở lại đây nữa.”

“Em thì sao?”

“Tôi phải ở lại chiến đấu với bọn họ. Chị đi nhanh đi, đừng để trễ máy bay.”

Dưới sự thúc giục của Trầm Trùng Dương, Bạch Khả lái xe rời đi. Nhìn theo bóng xe, Trầm Trùng Dương cảm thán: “Lần này rốt cuộc đã không cần mạo hiểm.”

Nhưng đối với Bạch Khả mà nói lần này vẫn là mạo hiểm, xe chưa đi được bao xa, thì những cơn váng đầu kéo tới, trước mắt xuất hiện sao. Cô không ngừng lắc đầu, nhưng vẫn không thấy chuyển biến. Qua khỏi cơn váng đầu, lúc cô phải tập trung chú ý, thì một mối lại tới, cô dùng sức gõ đầu mình. Khi quay đầu nhìn thấy cột mốc đường ở chỗ rẽ, đột nhiên cô nhìn thấy dòng chữ đường Miller. Lần trước trong lúc vô ý Đường Nhất Đình đã nhắc tới chỗ này nên cô mới nhớ ra, địa chỉ bức thư mà trước kia Đường Nhất Đình gửi cho cô chính là số 134 đường Miller. Đầu xe vừa chuyển, cô đến góc đường rồi rẽ tay trái.

Cô không ngừng khích lệ bản thân: Lần này khẳng định sẽ không sai, lần này chắc chắn có thể nhìn thấy Đường Nhất Đình.

Thế nhưng cơ thể lại đối nghịch với cô, cô cứ cố mở mắt lại ngủ gà ngủ gật. Mơ mơ màng màng cô nghe được giọng nói của Belle: “Đây là MDMA*, nó sẽ khiến em phấn chấn, làm em sinh ra cảm tình đối với tất cả mọi người. Nó là thuốc lắc, với chị mà nói, chỉ cần có nó ở đó chính là thiên đường! Còn có, tên của nó là ‘Tốc độ’. Nó có thể kích thích năng lượng vô tận trong cơ thể em!”

(*MDMA là viết tắt của Methylene Dioxy Methamphet Amine: là một dạng ma túy được chế tạo tổng hợp lần đầu tiên từ năm 1910, và 2 năm sau thuộc quyền sở hữu của công ty dược Merck (Đức) dưới dạng chất ức chế cảm giác thèm ăn.)

Chợt bừng tỉnh, cô dừng xe, nhanh chóng mở hộp chứa đồ ra. Mà vô tình một vài gói vẫn còn trong đó. Cô vui vẻ đưa tay lấy một gói giấy, học theo cách Belle hít bột phấn kia vào mũi. Cô lại lấy một mảnh nhỏ của tinh thể nuốt vào. Không đến một phút đồng hồ, đầu cô liền nhẹ nhàng khoan khoái, cả người cũng đầy năng lượng.

Nhờ đó mà cổ ngay cả tóc gáy cũng dựng thẳng đứng, cô khởi động ô tô, chạy nhanh theo hướng đường Miller. Gặp đèn đỏ, xe phanh kít dừng lại, cảm cô run nhè nhẹ, thầm than không ngờ bản thân còn tỉnh táo như thế. Từ gương chiếu hậu cô nhìn thấy có ba chiếc xe màu đen, chúng đã đi theo cô rất lâu, cũng đang tăng tốc chạy theo cô. Đèn đỏ đã chuyển xanh, cô cười gian trá, thắt dây an toàn, cầm tay lái, lao đi giống như tên bắn.

Động cơ ô tô mạnh mẽ chở theo cô, khiến cả người cô phấn khích vô tận lao nhanh trên đường cao tốc.

Bỗng nhiên một chiếc xe màu đen đụng vào đuôi xe cô, cô liền mạng tăng tốc. Lại có một chiếc lao ra bên cạnh cô, cô xoay tay lái xẹt qua sát cửa xe của xe kia, bánh xe ma sát trên đường tạo ra tiếng chói tai. Cuối cùng một chiếc xe dứt khoát chắn ngay trước mặt cô, cô chợt nghĩ ra cách hay, chạy về hướng bãi cỏ bên cạnh, mở ra trước mắt là một con sông, trên sông có cầu. Bên kia cầu, cuộc diễu hành kỷ niệm ngày lễ đang chậm rãi đi qua.

“Ha ha.” Cô hưng phấn tột cùng đến nỗi người cũng run lên, há mồm cười to.

Khi từ trên cầu phi xuống, cô lại có thời gian cúi đầu nhìn đám người đang trốn mắt há hốc mồm nhìn xe cô, thấy mỗi người trong bọn họ đều mặc đồng phục, lúc này mới nhớ hôm nay là “Ngày độc lập”.

Xe cách một tiếng rơi xuống đất. Nhìn vào gương chiếu hậu, đám xe bám theo cô đã không thấy nữa. Cô phấn chấn đánh bụp lên ghế.

Chạy một vòng, cô lại lần nữa hướng về đường Miller.

Tiếng nhiên liệu đốt cháy, tiếng va chạm giữa van hút và van xả, tiếng ma sát của lốp xe và mặt đất cùng với chấn động của các bộ phận lắp ráp khắp xe phát ra thanh âm tổ hợp thành một bản giao hưởng trong bữa tiệc. Cô đang ở trong một bữa tiệc sôi nổi tận tình mà phát tiết!

Cô quên mất đã đọc được câu này ở đâu đó, con đường tựa như một dương vật thật dài cường gian những thành phố.

Mà hiện giờ, cô đang chạy trên dương vật mềm nhũn, dùng bánh xe kêu gọi của cô ma sát với mặt đường. Sự bi thương, phẫn nộ và điên cuồng của cô lên men tạo ra một hơi thở nóng rực thông nhanh qua khí quản nhỏ trên đường cao tốc.

Nắng chiều cháy trước mặt ngày càng rực rực. Cô nghe thấy tiếng hét khàn khàn của Đường Nhất Đình “Không!”, sắc nhọn gần như đâm thủng màng tai cô.

Ham muốn dữ dội, tốc độ điên cuồng, gió mang theo hơi thở dốc của thành phố thét gào từng tiếng từng tiếng bên tai. Cô không ngừng tăng ga nhưng vẫn không thấy điểm cuối con đường.

Giai điệu của động cơ đột nhiên chuyển tới nốt B, không ngừng có tiếng linh kiện chấn vỡ từ các bộ phận của ô tô truyền đến. Tốc độ đạt tới cực hạn làm cho cảnh vật bất động trở nên mơ hồ, chỉ có nơi giao nhau của con đường và bầu trời mới có thể thấy rõ một điểm trắng lóe sáng.

Xong đến đi, điểm cuối! Thiêu cháy đi, tịch dương! Vững vàng đứng lên đi mây ơi, con chó cái bất lực này!

Khi tim không thể theo kịp tốc độ, tịch dương ở trước mặt chết đi, gió bị vút ở phía sau, lên đỉnh là cái thá gì!

Mấy thằng khốn cản đường tao, bọn mày là cái thá gì!

Điểm cuối là một chùm sáng, rọi sáng trưng khoảnh khắc giao hợp phóng đăng nhất của thành phố và đường cao tốc!

Bùm một tiếng, rốt cuộc, cô và ngày lễ hôm nay đã đạt đỉnh.

Ở một nơi khác của thành phố, lúc 3h58'PM, tin tức bạo động ở bệnh viện rơi vào tai Đường Nhất Đình. Anh phải người đi ngăn chặn, lại biết được Bạch Khả không đến sân bay như Trầm Trùng Dương đã dặn, mà chạy ngược đến chỗ anh. Người anh phải đi đã quay lại, anh muốn cho Bạch Khả một cơ hội. Vất vả cố gắng lâu như vậy, đi một đoạn đường xa như vậy, ngay cả một điểm cuối cũng không cho cô, thì không khỏi quá tàn nhẫn.

Nhưng cho cô điểm cuối rồi thì sao? Đường Nhất Đình tự hỏi, chính anh cũng không thể kéo Đường Nhất Đình khỏi cái chết, Bạch Khả sẽ làm thế nào?

Không có tâm lực để nghĩ nhiều, anh dùng câu nói của Gerard để an ủi bản thân: Đó chính là một câu chuyện khác. Mà Đường Nhất Đình anh là nhân vật chính trong câu chuyện.

Nhưng câu chuyện này còn chưa bắt đầu đã kết thúc. 4h36' PM, Lê Tường tiếp xong điện thoại liền nói cho anh biết, xe Bạch Khả gặp tai nạn trên cầu Parliament, xe bị hư hỏng, người đã chết.

Dạy của anh nhói lên loại đau đớn nghiền ép, từ ghế đứng lên, đầu gối bỗng nhiên không có lực, anh té lăn ra đất. Nghiêng ngã lão đảo đi ra sân, anh chạy như điên về hướng cầu Parliament cách đó không xa. Dưới cầu, cảnh sát đã đặt chướng ngại vật trên đường, vây hiện trường tai nạn xe ở giữa. Người đi đường đều phải đi đường vòng, không ngừng chen ép, anh bị ép đến giữa cầu. Đứng ở trên cao, anh có thể nhìn thấy rõ máu chảy bên cạnh xe, nhưng không nhìn thấy người trong xe. Cho nên, chắc cô còn ở trong xe. Mà xe kia, đã bẹp nát.

Dạ dày đau như có vài hòn đá sục sạo ở trong, anh phải chống lan can mới không để mình ngã xuống. Cúi đầu nhìn mặt hồ yên ả, còn có khuôn mặt tuyệt vọng của chính anh.

Ngẩng đầu, anh nghĩ còn có ánh mặt trời. Nhưng bầu trời đã là hoàng hôn, rất nhiều dơi bay ra từ cầu, bóng chúng cắt qua tịch dương.

Anh không đợi được ánh nắng rực rỡ, lại đợi được hình ảnh lần đầu gặp cô lúc ở Colorado.

Khi đó, trời xanh mây trắng, hoa đua nhau nở.

59. Chương 59: Kết Thúc

Sáu năm sau.

Đèn neon trên cao ốc bở đối diện lặng lẽ chuyển màu, cái thành phố sắp mở ra kỷ nguyên mới này được đèn màu rực rỡ chiếu rọi vô cùng tráng lệ. Trên mặt biển, con thuyền chở nhiều ngôi sao dập dềnh theo sóng.

Xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng còi hơi, vang dội, từ gần đến xa. Khách trên con thuyền thật lớn rời khỏi bến cảng, bên bờ là tiếng người ồn ào, giống như đang vui vẻ đưa tiễn.

Gió biển mát lạnh, ở một góc hẻo lánh của bến cảng vắng lặng nối tiếp bầu trời xanh xám, người đàn ông đứng ở mũi thuyền, miệng ngậm một điếu xì gà.

“Thật không nghĩ tới còn có ngày hôm nay” Gerard phả ra một ngụm khói, nói với Đường Nhất Đường đang ngồi phía đối diện.

Trước mặt Đường Nhất Đường là một chiếc máy tính và một ly trà. Anh đang chuyên chú dùng chuột để kiểm tra cái gì đó, nghe được Gerard cảm thán, anh khẽ nâng ngẩng đầu lên nói: “Hai năm nay Trung Quốc thay đổi rất nhanh, không còn giống lần cuối cùng cậu đến đây.”

“Lần trước.....” Gerard trầm ngâm, lần đó là sáu năm trước.

Anh ta nhìn mặt Đường Nhất Đường, phát giác năm tháng đã mài anh càng ngày càng ôn hòa. Làm lại cuộc đời từ hai bàn tay trắng, khả năng quan sát và thủ đoạn của Đường Nhất Đường không thể không khiến Gerard bội phục.

Sau khi Đường Nhất Đường về nước, liền phát hiện những cơ hội làm ăn của ngành công nghiệp điện tử, thành công thành lập công ty internet của riêng mình, hiện tại giá trị con người đã là xa xỉ. Gerard nhớ lại Đường Nhất Đường vào sáu năm trước, khi đó Đường Nhất Đường vẫn còn thái độ thù địch không thể che giấu, kế hoạch của anh và Lê Tường cũng bởi vì có sai sót nên mới bị Gerard nhìn thấu. Nếu không phải Gerard hiệp trợ bọn họ đạo diễn vở kịch giả chết, thì đoán chừng đã sớm bị Đường Nhất Đường phát hiện ra Đường Nhất Đường đang giả bộ hôn mê. Gerard diễn rất thành thạo, nhưng lần đó không hoàn toàn là vì sở thích của mình, mà còn vì Bạch Khả.

Đáng tiếc, cho dù kế hoạch của bọn họ rất hoàn mỹ, nhưng gặp Bạch Khả liền sụp đổ toàn bộ.

Anh ta không đoán được thằng nhóc Trầm Trùng Dương kia sẽ chen chân giữa đường. Trước khi bọn họ đến bệnh viện Khánh An, anh ta đã mang theo một đám người đến quấy phá bệnh viện. Lúc anh ta tìm Trầm Trùng Dương tính sổ, thì Trầm Trùng Dương vừa khéo bị trường trung học ở đó cưỡng chế đuổi về nước. Sau khi biết được mình vô tình hại Bạch Khả, cậu không dám về Trung Quốc nữa, hiện giờ đã định cư tại Pháp, ở cùng cha mẹ cậu.

Mà Bạch Khả bởi vì dùng thuốc kích thích quá liều mà hôn mê bất tỉnh.

Cảnh rượt đuổi xe kia, Gerard bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy chấn động. Đường Nhất Đường, anh ta cùng với một trợ thủ của anh, ba người đàn ông lái ba chiếc xe khác nhau đi chặn Bạch Khả không ngờ lại để cô chạy thoát. Từ bé đến giờ anh ta chưa từng thua một cuộc đua xe nào, chỉ riêng lần đó, anh ta quả thực choáng váng. Anh ta tin những người nhìn thấy màn xe bay của Bạch Khả lúc ấy đều sẽ không thể quên.

Rất may là, sau khi Bạch Khả đâm vào đồng đá bên đường liền được cứu kịp thời. Dưới sự nỗ lực không ngừng của Đường Nhất Đường, Bạch Khả hôn mê nửa năm đã lặng lẽ tỉnh lại trong một đêm bão.

Ban đầu, lúc anh nghe được tin tức đó còn muốn cười, nói một câu rằng từ nay về sau hoàng tử và công chúa sẽ sống những ngày hạnh phúc, nhưng cuộc sống thường không cho phép con người sống quá vui vẻ.

Tác dụng phụ của thuốc thật sự quá mạnh, hơn nữa lại hôn mê trong thời gian dài, nên sau khi tỉnh lại Bạch Khả cũng mất khả năng đi lại, tư duy trở nên đặc biệt chậm chạp, kèm theo khi nói cũng không rõ ràng, lại thường xuyên buồn ngủ. Quảng thời gian đó, trên mặt cô luôn lộ biểu tình mê man, thường xuyên mặc đồ bệnh nhân màu trắng ngồi dưới ánh mặt trời êm dịu, giống một đứa trẻ sơ sinh.

Đường Nhất Đường cũng thay đổi, không còn bất cần đời như trước nữa, mà trở nên nghiêm túc hơn, thường xuyên không cười, tình trạng này đợi sau khi Bạch Khả phục hồi khả năng đi lại mới đỡ hơn chút chút. Y tá của bệnh viện gần như đều đổ trước mã ngoài của Đường Nhất Đường, nhưng mà cái thật sự làm cho các cô động tâm chính là sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của Đường Nhất Đường với vợ.

Lúc Bạch Khả có thể ăn một ít đồ ăn thể rắn, cô nói muốn ăn một chén cơm chiên Dương Châu. Đường Nhất Đường lập tức tìm nguyên liệu tự nấu cho cô một chén. Nhưng lúc này Bạch Khả lại có tật xấu là hay thêm ngủ, nên cô đã ngủ từ lâu. Sợ khi Bạch Khả thức dậy thì cơm đã nguội không thể ăn được, Đường

Nhất Đường cứ mỗi mười phút lại làm một chén khác. Cuối cùng làm tổng cộng hai mươi mấy bát, rốt cuộc Bạch Khả cũng thức dậy, nhưng lại quên mất việc muốn ăn cơm chiều Dương Châu. Cho tới cuối cùng cũng không hề ăn qua, để nhóm bác sĩ, y tá trong bệnh viện lại được lợi.

Lúc luyện tập bước đi, Đường Nhất Đường có vẻ mất kiên nhẫn hơn cả Bạch Khả, không ngừng đổi thiết bị tốt nhất cho cô. Lúc Bạch Khả ngã, anh luôn đau lòng như muốn chặt đứt chân mình. Lúc cẩu lên, anh sẽ không cho ai một vẻ mặt hòa nhã. Chỉ có sự khuyên giải an ủi của Bạch Khả mới có thể đổi lại nụ cười của anh.

“Ở nước Mỹ gian khổ như vậy đều vẫn kiên trì, còn sợ chút khó khăn này sao?” Bạch Khả chậm chạp nói xong một câu đầy đủ, lập tức lộ ra biểu tình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Anh xem, em đã có thể nói rõ ràng!”

Đường Nhất Đường miễn cưỡng cười, không coi ai ra gì ôm chặt cô, hôn lên thái dương cô.

Nhưng tình trạng tốt đẹp này chẳng được bao lâu, sức đề kháng của Bạch Khả kém nên mắc bệnh cảm cúm, người bị sốt nóng đến mơ hồ, lấy lời của y tá mà nói chính là chỉ còn lại một hơi thở.

“Bạch Khả, Bạch Khả.....”

Bạch Khả nghe được Đường Nhất Đường đang gọi cô, nhưng cô làm cách nào cũng không mở mắt ra được.

“Bạch Khả, em tỉnh lại đi.”

Cảm giác thân thể bị người ôm dày, cô rất lo lắng, ép bản thân phải tỉnh táo.

Giống bị ai đó đẩy một cái, cô rốt cuộc cũng mở mắt ra, nhưng thứ cô nhìn thấy là cái bóng của Đường Nhất Đường.

Không biết chuyện xảy ra thế nào, giờ phút này cô đứng ở bên giường mình, nhìn Đường Nhất Đường đang ôm cô vẫn hôn mê trên giường mà khóc không thành tiếng.

Cô đã từng thấy Đường Nhất Đường lãnh khốc, từng thấy Đường Nhất Đường dịu dàng, từng thấy Đường Nhất Đường cao ngạo, từng thấy Đường Nhất Đường thống khổ. Nhưng giống thế này, đứng ở góc độ người thứ ba nhìn anh thì là lần đầu tiên. Nhìn anh đối đãi với mình ra sao, vẫn là lần đầu tiên. Cô rốt cuộc cũng hiểu được tâm tình của Đường Nhất Đường mỗi lần anh gọi cô là đồ ngốc, được đối đãi chân thành dịu dàng như thế, sao cô lại cứ ngốc nghếch ngu không chịu tỉnh, sao còn nhẫn tâm khiến Đường Nhất Đường lộ ra vẻ mặt bị thương như thế chứ.

Cô đi qua, chân không có cảm giác đè lên khi tiếp xúc với sàn, rất dễ dàng đi đến bên cạnh Đường Nhất Đường.

Nhìn thoáng qua bản thân đang hôn mê, cô phát bực với cái bộ dạng nửa chết nửa sống kia của mình, so với thế giới xuân sắc ngoài cửa sổ, sẽ làm cho người ta muốn liếc mắt nhìn qua cũng không có hứng thú.

“Bạch Khả.....”

Cô nghe được Đường Nhất Đường gọi mình, nhìn lại thì ra anh gọi là người trên giường. Nhưng cô vẫn đi qua ngồi bên cạnh anh còn thật sự nghe anh nói.

Anh kích động nói: “Bạch Khả, em đừng ngủ. Đừng ngủ nữa! Chúng ta thật vất vả mới được cùng một chỗ. Chúng ta còn có rất nhiều việc chưa làm cùng nhau, em biết không? Chúng ta thậm chí còn chưa đi du lịch!”

Bạch Khả có thể tưởng tượng ra, thay mặt mình trên giường gật đầu.

Đường Nhất Đường không hề nhìn thấy phản ứng của Bạch Khả, ban đầu thì nghiêm khắc truy hỏi sau sửa lại là dịu dàng mê hoặc: “Bạch Khả, bảo bối nhỏ, tỉnh lại đi. Em có biết mỗi lần em ngủ anh sẽ nhịn không được mà dò hơi thở của em hay không? Anh thật sự sợ, anh sợ trên đường đời sau này chỉ có một mình anh lẻ loi bước đi. Anh sợ mình sẽ giống kẻ điên, mỗi ngày đều nhìn cửa sổ tưởng tượng ra tiếng em gõ cửa. Bạch Khả, sao em có thể để anh một mình ở đây!”

Bạch Khả nghe mà nước mắt rơi xuống lả tả.

Cô vất vả như vậy mới tìm được anh, tuyệt đối không thể cứ như thế lại chia lìa lần nữa. Nghĩ đến đó, cơ thể đột nhiên lại nặng, cô mở mắt ra dĩ nhiên là đang ở trong lòng Đường Nhất Đường.

“Anh nói thật buồn nôn.” Cô muốn sờ mặt Đường Nhất Đường, nhưng tay làm cách nào cũng không thể cử động, đành phải cười, thân xác nặng trĩu, cười rộ cũng mất chút khí lực.

Đường Nhất Đường càng cố sức cười, nói: “Không phải em vì chịu không nổi mới quyết định tỉnh lại đây chứ!”

“Ôi chào, đúng thế.” Bạch Khả ngơ ngẩn thừa nhận.

Bệnh nặng một thời gian, Bạch Khả khôi phục rất chậm. Cuối cùng đến mùa xuân năm thứ hai mới có thể xuất viện. Câu chuyện của đôi vợ chồng này đã lưu truyền khắp bệnh viện. Bọn họ có đi qua thì không ai không biết, phàm là người đã nghe những chuyện bọn họ đã trải qua hơn một năm nay thì không ai không tiên đoán rằng tương lai của bọn họ nhất định sẽ sung túc hạnh phúc.

Đối với những gì đã qua, Bạch Khả chưa bao giờ vướng bận. Cô đối với những chuyện vượt qua phạm vi lý giải của mình thì không để ý nhiều. Hiện tại tình trạng thân thể của cô cũng không cho phép cô nghĩ nhiều. Đối với cô mà nói, cô và Đường Nhất Đường đều bởi vì thân thể của nhau không khỏe mà gặp phải nhiều trở ngại trên con đường trở về tổ quốc, cuối cùng bọn họ cũng vượt qua mọi khó khăn để về với quê hương. Hiện giờ Đường Nhất Đường chỉ là thương nhân bình thường, mà cô, là bà chủ gia đình bình thường có hơi lơ mơ.

Trong cuộc sống của bọn họ vĩnh viễn không còn nghèo khó, không còn phân cách, không còn trôi giạt ở quốc gia khác.

Thỉnh thoảng anh còn nhảy vài điệu sở trường cho cô xem, cố ý gợi lên hứng thú của cô để cô theo anh học. Cái loại cưỡi quần áo này được coi là nghệ thuật vũ đạo, không phải là bản lĩnh lấy lòng người xem trên sân khấu, bọn họ chỉ biến nó thành gia vị của cuộc sống.

Bây giờ vấn đề phiền phức nhất của bọn họ là có con. Đường Nhất Đường không quá để bụng chuyện sinh con, nếu Bạch Khả cảm thấy cô đơn, bọn họ hoàn toàn có thể nhận nuôi mấy trẻ mồ côi. Chỉ có điều anh không nói ý tưởng này cho cô, bởi vì anh dần dần phát hiện ra, được vợ mình thường xuyên thay đổi cách chủ động quyền rũ là một việc rất hay.

Trên mặt biển, không biết ai đã bắn pháo hoa, khiến mọi người bên bờ hò hét.

“Đã bắt đầu rồi sao?” Gerard hỏi.

Đường Nhất Đường đưa mắt nhìn thời gian hiển thị bên dưới màn hình máy tính nói: “Mới mười một giờ, nghi thức giao cờ phải chờ tới mười hai giờ.”

Lúc này bên bờ lại bắt đầu xôn xao, có người giơ quốc kỳ vượt qua lan can nhảy xuống biển. Mấy chiếc thuyền chiến của người Anh đang xuất cảng, mơ hồ nghe được tiếng người hét trên bờ: “Quay về nước của mấy người đi, nơi này là địa bàn của người Trung Quốc chúng tôi!”

Gerard chống lan can nhìn, Đường Nhất Đường nhắc nhở anh ta: “Nhanh quay lại đi, ngộ nhỡ để bọn họ nhìn thấy, lại tưởng rằng cậu là người ngoại quốc muốn về nước, trên thuyền này đã đủ náo nhiệt rồi.”

“Ồ,” Gerard hâm mộ cười cười, “Lúc này mà có mắt đen da vàng, thì đúng là rất tự hào nhỉ.”

Anh ta đi vào khoang thuyền ngồi xuống chỗ dưới mái vòm, lại rút một điếu xì gà.

Đường Nhất Đường cúi đầu tiếp tục chuyên tâm vào số liệu trên màn hình.

Sau một lúc lâu, Gerard ho một tiếng nói: “Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ hỏi qua chuyện của Đường Nhất Đình, cậu thực sự đã bỏ qua?”

“Sao đột nhiên cậu lại nói đến anh ấy?” Đường Nhất Đường hỏi.

Gerard không nghe ra ngữ khí bây giờ của anh có gì khác với bình thường, tưởng anh đã thật sự bỏ qua, liền nói: “Lâu thế rồi cũng nên nói với cậu. Sáu năm trước, cậu ấy tưởng hai người đều đã chết, nên bị kích thích rất lớn. Cậu ấy thường gặp bác sĩ tâm lý, còn gia nhập giáo hội. Năm trước vì cứu một cô gái nên bị

ô tô chèn đứt chân, đến bây giờ đều phải ngồi xe lăn. Haizzz, tôi vô tình nhìn thấy cô gái mà cậu ấy đã cứu, bề ngoài đặc biệt giống Bạch Khả.”

Uống chút nước, Đường Nhất Đường nói: “Rất vui vì cố gắng của chúng ta không uổng phí. Cậu có biết, trên đời này có rất nhiều người đều vì chưa từng được một bài học nên không biết hối cải, phải mất đi mới biết quý trọng. Có mấy người được may mắn như anh ấy, có tôi cùng chú Lê hao hết tâm tư mới khiến anh ấy tỉnh ngộ. Chờ lúc thích hợp, tôi sẽ xuất hiện trước mặt anh ấy.”

“Còn Bạch Khả? Cô ấy không tò mò đối với đứa em trai ruột đột nhiên xuất hiện cản trở hai người gặp nhau sao?” Gerard hỏi.

“Cậu tin không, nếu tôi nói với cô ấy rằng khi cô ấy ngủ thiếp đi đã mơ một giấc mơ rất dài, cô ấy cũng sẽ không chút nghi ngờ. Thậm chí còn bận tâm về việc làm thế nào lại có nhiều giấc ngủ phải ngủ như vậy.”

“Ha ha, tôi tin.”

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Đường Nhất Đường khi nói đến Bạch Khả, Gerard hơi chột dạ sờ sờ mũi.

“Có thời điểm tôi thật sự rất ghen tị. Hai người có hạnh phúc hơi quá đáng.”

“Vậy cũng phải xem trước kia chúng tôi đã trải qua cái gì.”

“Đúng vậy, đổi lại là tôi thì đã sớm mất niềm tin. Cậu quen biết nhiều người châu Á, vậy tìm một phụ nữ giống Bạch Khả cho tôi đi, tôi hiện giờ là một người cô đơn, muốn nhảy thoát y cũng không biết cho ai xem.”

“‘Bạch Khả’ của cậu phải tự cậu đi tìm, duyên phận đến không khó, muốn bảo vệ cũng không dễ dàng. A, thời gian đã tới.”

Đường Nhất Đường đứng dậy đi vào khoang thuyền, trong phòng, một người đàn bà đang ngủ yên trên giường, khóe môi nhếch lên nụ cười.

“Lại đang mơ thấy mộng đẹp rồi.” Anh cười đi qua, nhéo nhéo mũi cô, thổi khí bên tai cô.

Người kia bất mãn vì bị quấy rầy, hừ một tiếng.

“Dậy thôi, bé heo lười, pháo bông của tiệc tối đã bắt đầu rồi.” Anh vỗ vỗ mặt cô.

“Tiệc tối?” Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn anh một lúc, a một tiếng ngồi dậy. “Bắt đầu, bắt đầu rồi hả?” Cô vừa hỏi vừa mang dép lê chạy ra ngoài. Anh giữ cô lại, choàng thêm áo choàng mỏng cho cô, hai người tay nắm tay cùng đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua Gerard đang ngồi dưới mái vòm, cô vẫy tay nói: “Anh ở đây làm gì, ra trước thôi.”

“Kệ cậu ta.” Đường Nhất Đường kéo cô ngồi bên người.

“Đứng, cứ kệ tôi,” Gerard the the cổ họng kỳ quái nói, “Ở địa bàn của các người, tôi sợ.”

Giọng nói của anh ta vừa dừng, pháo bông đẹp đẽ được bắn lên.

“Bắt đầu rồi!” Bạch Khả chỉ lên bầu trời.

Chùm pháo hoa rực rỡ dọc theo bờ biển dần dần nở hoa, tiếng reo hò của đám đông hòa với tiếng nổ của pháo. Trong huyền ảo, miễn cưỡng có thể nghe rõ giai điệu quốc ca.

Khuôn mặt đang ngược lên của Bạch Khả được ánh sáng nhiều màu của pháo hoa thường xuyên rọi xuống. Cô cảm thấy mình như được bao phủ bởi một loại hạnh phúc to lớn, tựa như giấc mộng cô vừa mơ.

“Nhất Đường, vừa rồi em lại mơ một giấc mơ dài thật dài.” Cô ghé vào lỗ tai anh nói.

“Mơ gì?” Đường Nhất Đường ôm lấy cô đặt lên trên đùi.

Hai người thân mật dựa đầu vào nhau, như đang nói về một câu chuyện đồng thoại.

“Em mơ thấy.....”

Trong đông tuyết mênh mông, xe của cô dừng ở ven đường. Trời đông tuyết phủ, cô mặc quần áo trắng mỏng manh nhưng không cảm thấy lạnh. Xa xa, đèn màu đỏ như đang vẫy gọi cô, cô giẫm lên tuyết đọng, bước về hướng nguồn sáng. Tiếng nhạc càng ngày càng rõ ràng, cô nhìn rõ đèn neon nhấp nháy kia thì ra được treo khắp cả căn nhà.

Đẩy cửa gỗ ra, vũ khúc rung động tâm hồn làm cho cô ngừng đặt chân bước. Trong đám đông chật chội, cô bỗng nhiên không biết mình vì sao lại muốn tới đây.

“Bạch Khả.” Một người phụ nữ Trung Quốc tóc đen vẫy tay với cô, sau người cô ta là một người đàn ông thô kệch.

“Hey, Bạch Khả.” Lại một người phụ nữ tóc đỏ lòe loẹt chào hỏi cô, đi theo sau là một người đàn ông tuổi còn trẻ.

Cô còn chưa kịp nói gì, đám đông đột nhiên điên cuồng, dồn cô vào giữa đại sảnh. Đang bất lực, đột nhiên, âm nhạc dừng lại, trên sân khấu tối mịt cạnh một tiếng, đèn chiếu được bật lên.

Đám người tản ra, xung quanh cô trống trơn. Cô xoay người, bắt gặp một người đàn ông cao ngất trên sân khấu đưa lưng về phía cô.

Cô ngơ ngác nhìn. Người đàn ông chậm rãi xoay lại. Anh mặc trang phục màu đen, vòng bạc lấp lánh buông xuống hông, trên mặt là nụ cười dịu dàng mà dụ hoặc.

“Bạch Khả.” Anh gọi tên cô, vươn tay về hướng cô.

Cô nhìn anh, giống như đứng ở hành tinh nóng như lửa bên cạnh là hành tinh mê muội, vì anh khuynh đảo, không tự chủ được mà đưa tay đặt vào lòng bàn tay anh.

Nắm chặt tay cô, anh kéo cô lên sân khấu, ôm nhau. Vô số bông tuyết bắt đầu bay xuống, dưới đài tiếng vỗ tay dậy lên như sấm.

Mà bọn họ trên sân khấu, được ánh sáng và niềm vui chiếu rọi.

—— The End ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-duong-dau-mot-duong-yeu>